

Jules Verne

Doi ani de vacanță

EDITURA ION CREANGĂ

Jules Verne

8

Jules Verne
Doi ani de vacanță

În românește de Laura M. Dragomirescu

Prezentarea grafică: Val Munteanu

Editura Ion Creangă

1975

Capitolul I

Furtuna. Un iaht în voia soartei. Patru copilandri pe puntea vasului Soughi. Pânza catargului principal sfâșiată. O vizită în interiorul iahtului. Ajutorul de marină aproape strangulat. Un uriaș val din spate. Pământ, prin ceață dimineții. Bancul de stânci.

În noaptea aceea de 9 martie 1860, norii se lăsaseră atât de jos peste mare, încât abia de mai vedea la câțiva pași. Pe marea aceasta în freamăt, cu valuri care în rostogolirea lor aruncau lumini livide, o navă de mic tonaj gonea cu aproape toate pânzele strânse.

Era un iaht de o sută de tone – un schooner, cum sunt denumite goeletele în Anglia și în America.

Numele vasului era *Sloughi*. Zadarnic însă l-am fi căutat scris pe placă de la pupa, căci vreo furtună ori poate o ciocnire i-l smulsese în parte.

Să fi fost unsprezece seara. Sub latitudinea aceea, pe la începutul lui martie, nopțile sunt încă scurte. Către cinci dimineață aveau să se ivească zorile. Dar cu cât ar fi oare mai mică primejdia dacă soarele ar lumina depărtările? Corabia subrezită n-ar rămâne tot o jucărie a valurilor? Nimic nu s-ar schimba... Doar domolirea hulei și încetarea vântului năvalnic ar mai salva-o de la cel mai cumplit naufragiu, în plin ocean, departe de orice peticuț de pământ pe care vreun supraviețuitor și-ar mai găsi poate scăparea.

La pupa navei, patru băieți, unul de 14 ani, alții doi de 13 și ajutorul de marină – musul – un negru de vreo 12 ani, toți în jurul timonei, se străduiau din răsputeri să țină piept furiei valurilor care amenințau să culce iahtul pe o parte. Era o treabă peste măsură de grea, căci roata nu mai putea fi frânată și în orice clipă riscau să fie zvârliți peste bord.

Într-adevăr, către miezul nopții, un val năprasnic izbi iahtul în flanc cu atâtă putere, încât mare minune că n-a smuls timona cu totul.

Copiii, răsturnați de zguduire, izbutiră totuși să se ridice degrabă.

— Mai merge timona, Briant? întrebă unul din ei.

— Merge, Gordon, răspunse Briant, care-și reluase locul și-și păstrase tot săngele rece.

— Apoi, adresându-se unui al treilea:

— Fii tare, Doniphon, nu-ți pierde cumpătul! Trebuie să-i salvăm pe ceilalți!

Toate astea le spusese în englezeste, dar, după accent, îți dădeai seama că Briant era francez. Și întorcându-se către mus:

— Ești cumva rănit, Moko?

— Nu, răsunse copilul. Numai de-am putea ține vasul în echilibru să poată tăia valurile, că altfel ne ducem la fund.

În clipa aceea, cineva dădu la o parte brusc deschizătura capotei din dreptul scării ce ducea spre salonul schoonerului. Două căpșoare apărură prin deschizătură și odată cu ele și capul vioi al unui câine care începu să latre.

— Briant! Briant! strigă un copil de 9 anișori. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, Iverson, nimic! îl liniști Briant. Fă bunătate și coboară numai decât cu Dole... Hai, ce mai stai?

— Da, dar ne e aşa de frică! spuse și alt copil, mai mic ca ei.

— Ce fac ceilalți? întrebă Doniphan.

— Și lor le e frică, spuse Dole.

— Hai, hai, la locul vostru! strigă Briant. Închideți bine uşa, băgați capul sub plapumă, închideți ochii și n-o să vă mai fie frică! Nu e primejdie!

— Atenție! Alt val! strigă Moko.

O izbitură puternică din spate zdruncină vasul. De astă dată, din fericire, valul nu trecu peste punte, căci dacă apa ar fi pătruns prin deschizătura capotei, iahtul, îngreunat, n-ar mai fi putut să se ridice deasupra valurilor.

— Iute înăuntru! se răsti Gordon. Ce stați! Vă arăt eu vouă!

— Hai, copii! La culcare! le spuse mai cu blândețe Briant.

Căpșoarele se făcură nevăzute, dar un alt băiețel se arăta din spatele lor.

— Nu-ți putem fi și noi de folos, Briant?

— Nu, Baxter, nu! răsunse Briant. Tu cu Cross, cu Webb, cu Service și cu Wilcox stați cu copiii! Noi patru suntem destui aici!

Baxter închise uşa din interior.

— Și lor le e frică, zise Dole.

Cum! Așadar nu erau decât copii la bordul acestui iaht în luptă cu furtuna? — Da, numai copii! — Și câți erau la bord? — Cincisprezece, cu Gordon, Briant, Doniphan și musul. — În ce împrejurări se îmbarcaseră?

— Vom afla în curând.

Dar cum, nu e niciun bărbat pe iaht? Niciun căpitan care să dea comanda? Niciun marină să le fie de ajutor? Niciun timonier care să conducă pe furtuna asta? — Nu! Niciunul!

Așadar, nu era nimeni pe bord care să-și dea seama exact în ce anume punct se afla vasul *Sloughi* pe ocean? Și ce ocean! Cel mai vast din toate! Pacificul care se întinde pe două mii de leghe în lărgime, de pe țărmurile Australiei și ale Noii Zeelande până-n litoralul Americii de Sud.

Care să fi fost cauza? Să fi pierit oare echipajul vasului în vreo catastrofă? Pirați de prin Malaezia să fi pus stăpânire pe vas și să fi lăsat de capul lor la bord doar pe copilandrii aceștia, dintre care cel mai răsărit avea abia 14 ani?

Altfel, un vas de o sută de tone ar fi trebuit să dispună măcar de un căpitan, de un secund și de cinci-șase marinari. Or, din tot personalul acesta strict necesar ca să-l conducă, nu mai rămăsese decât musul.

De unde putea veni iahtul acesta, de pe ce tărâmuri austral-asiatice, de prin ce arhipelaguri ale Oceaniei, de câtă vreme plutea și cu ce destinație?

Desigur că dacă vreun comandant de vapor ar fi întâlnit goeleta *Sloughi* prin aste mări îndepărtate, copiii ar fi știut să-i răspundă la întrebări. Din nefericire însă, la orizont nu era nici urmă de corabie, nici de vreunul din acele transatlantice ale căror drumuri se încrucișează pe măriile australiene, nici de nave de comerț, cu aburi ori cu pânze, din cele trimise cu sutele din Europa ori din America înspre porturile din Pacific. Și chiar dacă prin preajmă s-ar fi aflat vreun asemenea bastiment, atât de puternic datorită mașinilor sale ori aparaturii sistematice de pânze, tot n-ar fi putut veni în ajutorul iahtului pe care marea îl arunca de colo-colo ca pe-o epavă, deoarece și el ar fi trebuit să lupte împotriva furtunii.

Briant și tovarășii săi se străduiau din răsputeri ca iahtul să nu fie izbit din coastă.

— Ce e de făcut? strigă Doniphan.

— Tot ce o sta în puterile noastre! răspunse Briant. Aceste cuvinte erau rostite de un copilandru, în momente când până și cel mai vajnic dintre bărbăți poate că și-ar fi pierdut nădejdea!

Într-adevăr, furtuna se dezlănțuia tot mai aprigă. Vântul se năpustea cu o furie nimicitoare, cum spun marinarii – și cu drept cuvânt, căci vasul putea fi spulberat într-o clipă de o răbufnire de vânt. De altfel, de două zile se aflau aproape în voia valurilor, deoarece catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel că nu mai avuseseră unde prinde „sägeata”, pânza din față care i-ar fi ajutat să poată ține mai sigur vasul în direcția vântului. Catargul mizenei, cu vârful retezat, mai ținea încă, dar amenința dintr-o clipă într-alta să se prăbușească peste punte, fiind slăbit din odgoane.

La prova, bucăți sfâșiate din șirul de vântrele se zbăteau în vânt cu pocnete ca de pușcă. Din toate pânzele nu mai rămăsesese decât mizena, gata să se sfâșie și ea, căci băieții nu avuseseră putere s-o mai ruleze pe vergă, ca să-i micșoreze suprafața. Iar dacă și pânza asta s-ar sfâșia, vasul n-ar mai putea fi ținut pe linia vântului, și valurile, lovindu-l în coastă, l-ar culca și l-ar scufunda cu oameni cu tot în adâncuri.

De atâta vreme, nicio insulă nu se arăta în larg, niciun continent spre răsărit! Oricât de plină de primejdii ar fi fost o apropiere de țărm, totuși copiii erau mai puțin îngroziți de ea decât de furiile mării acesteia fără de sfârșit. Țărmul, fie el cât de neprimitoare ori de stâncos, ori de supus năvalei vijelioase a apelor și zbuciumului neîntrerupt al valurilor printre stânci, țărmul, gândeau ei, ar fi fost mântuirea, ar fi fost pământul care te ține, nu oceanul acesta care se cască să te înghită.

Căutați deci cu privirea, doar or vedea vreo lumină încotro să se îndrepte. Dar nicio licărire nu se arăta în noaptea întunecată.

Deodată, curând după miezul nopții, o pârâitură grozavă acoperi urletele valurilor.

- S-a rupt catargul mizenei! strigă Doniphan.
- Nu, răspunse Moko. Pânza s-a smuls din agățători.
- Trebuie scoasă cu totul, fu de părere Briant. Gordon, tu rămâi la timonă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să-mi ajuți.

Ca ajutor de marină, Moko era oarecum pricoput în meserie, dar nici Briant nu era chiar neștiitor. Doar străbătuse și el Atlanticul și Pacificul, călătorind din Europa spre Australia, și nu-i erau cu totul necunoscute manevrele necesare pentru a conduce o navă. Așa se face că ceilalți băieți, care habar n-aveau de vreo manevră, lăsară pe seama lui și a lui Moko cârmuirea iahtului.

Cât ai clipi, Briant și ajutorul său ajunseră vitejește la prova. Pentru ca iahtul să nu fie izbit în coastă și înclinat, trebuia neapărat înlăturată mizena – pânza principală – care se adunase ca o pungă, umflată de vânt în partea de jos, și ținea vasul în loc, gata să se aplece. De s-ar fi întâmplat una ca asta, nici că s-ar mai fi putut ridica decât dacă i-ar fi retezat catargul chiar de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întâi din cabluri. Dar cum ar fi reușit așa ceva niște copii?

Cu toate greutățile, Briant și Moko au dat dovadă de mare dibăcie. Hotărâți să păstreze cât mai multe pânze pentru ca iahtul să se mențină cu

vântul din spate cât timp va ține furtuna, ei reușiră să lărgească frânghia vergei, care coborî la patru-cinci picioare deasupra punții. Părțile zdrențuite ale mizenei odată tăiate cu cuțitul, prinseră cu două cârlige colțurile de jos, legându-le cu frânghii trecute prin belciugele de fier de pe punte, lucru anevoios, căci în nenumărate rânduri vajnicii băieți erau să fie măturați de valuri.

Cu toate că pânzele erau atât de împuținate, goleata reuși să-și mențină direcția pe care pornise de atâtă vreme. Chiar dacă nu ar mai fi avut nicio pânză, corpul corăbiei oferea totuși destulă suprafață vântului, pentru ca vasul să capete viteza unui torpilor. Totul era să poată întrece în iuțeală valurile, pentru ca să evite masele de apă zvârtite peste balustradă.

Terminând, Briant și Moko se înapoiau lângă Gordon și Doniphane, ca să le ajute la timonă. Dar în aceeași clipă capota se deschise din nou și un copil scoase capul. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic ca el.

— Ce e cu tine, Jacques? îl întrebă frate-său.

— Vino, vino! îi răspunse Jacques. A intrat apă până în salon!

— Cum se poate? strigă Briant. Și alergând spre scară, coborî degrabă.

Salonul era slab luminat de o lampă care, din cauza tangajului, se legăna întruna când într-o parte, când într-alta.

Prin umbră se zăreau vreo zece copii, întinși pe canapele sau în paturi. Cei mai mici, între 8 și 9 ani, însărcinăți, stăteau grămădiți toți laolaltă.

— Nu e nicio primejdie! le spuse Briant, cu gând să-i liniștească. Doar sunteți cu noi! Nu vă fie frică! Și, plimbând lumina unui felinar peste podeaua salonului, își dădu seama că într-adevăr un strat de apă curgea când într-o parte, când în celalaltă a iahtului.

De unde să fie apa? Să fi pătruns prin vreo crăpătură a bordajului? Trebuia văzut.

În rând cu salonul mai era o cameră mai mare, apoi sala de mese și cabina echipajului.

Briant trecu la rând prin fiecare din ele și văzu că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire, ci, rămasă pe punte de pe urma unui val mai mare, parte din ea se scursează în interior pe lângă capota de la cabina echipajului. Deci, nicio primejdie.

Ca să-și liniștească tovarășii, Briant mai trecu o dată prin salon, apoi, mai puțin îngrijorat, își reluă locul la cârmă. Goeleta era construită solid; prin

fundul de curând recăptușit cu aramă, apa nu-și putea face loc. Putea, aşadar, să înfrunte furtunile.

Să fi fost aproape unu noaptea. În bezna din jur, și mai neagră din cauza grosimii norilor, furtuna se dezlănțuia cumplit. Iahtul în mers părea învăluit de ape. Tipătul ascuțit al pescărușilor sfâșia văzduhul. Să însemne oare că e pământ pe-aproape? Nu, căci se întâmplă uneori să-i întâlnești la sute de leghe depărtare de țarm: neputându-se împotrivi vântului, aceste păsări ale furtunii se lăsau tărâte de uragan ca și iahtul, căruia nicio putere din lume nu i-ar mai fi putut stăvili goana.

O oră mai târziu se auzi o altă pârâituruă. Puținul ce mai rămăsese din mizenă se spintecase, iar fâșiile de pânză se împrăștiară în zare ca niște enormi goelanzi.

— Nu mai avem pânze, spuse Doniphan, și nici putință să întindem alta!

— Nu-i nimica! răspunse Briant. Fii sigur că vom înainta tot atât de repede!

— Halal răspuns! exclamă Doniphan. Dacă atâta te pricepi...

— Păzea! Vin valuri mari din spate! strigă Moko. Trebuie să ne legăm strâns de ceva, altfel ne vor lua!

Dar nici nu sfârși bine, când deodată câteva tone de apă trecură peste punte. Briant, Doniphan și Gordon fură aruncați peste capotă, de care reușiseră să se agațe. Cât despre Moko, se făcu nevăzut odată cu masa de apă care mătură iahtul din spate către față, smulgând și o parte din rezerva de cherestea, două bărci și o iolă – cu toate că fuseseră puse la adăpost – ca și câteva prăjini de catarg și cutia busolei.

Dar, cum bucăți din balustradă fuseseră și ele smulse, apa s-a scurs de îndată, împiedicând iahtul să se scufunde sub enormă povară.

— Moko! Moko! strigă Briant de cum își veni în fire.

— L-o fi zvârlit în mare! spuse Doniphan.

— Nu știu, nu se vede! Nu-l aud! spuse Gordon, aplecându-se peste punte.

— Trebuie salvat! Iute, un colac de plută! Niște frânghii! ceru Briant. Și cu glas tare, care răsună puternic în scurtul răstimp de acalmie, îl strigă iar: Moko! Moko!

— Ajutor! Ajutor! răspunse Moko.

— Nu e în apă, spuse Gordon. Îi aud glasul dinspre provă.

— Mă duc să-l scap, spuse Briant.

Și iată-l cățărându-se pe punte, apărându-se cât putea de loviturile scripeților care se bălăngăneau la capătul frânghiilor lăsate în voie și ferindu-se ca din cauza tangajului să nu cadă pe puntea alunecoasă.

Din nou strigătul lui Moko răsună din beznă. Apoi nu se mai auzi nimic.

Între timp, cu sforțări supraomenești, Briant reuși să ajungă la capota cabinei echipajului.

Strigă... Niciun răspuns... Să-l fi smuls oare vreun alt val după ultimul său strigăt deznădăjduit? Dar atunci, sărmanul copil trebuie să fi rămas mult în urmă, căci hula nu l-ar fi putut duce cu iuțeala iahtului. În cazul acesta, era pierdut.

Nu! Un geamăt slab ajunse până la Briant, care se repezi înspre locul unde era împlântat piciorul catargului din față. Acolo, dibuind prin întuneric, dădu peste un trup care se zbătea.

Moko horcăia din greu, îngrămădit în unghiul pe care-l formează la prova balustrada iahtului: funia, cu care se legase peste mijloc ca să nu fie târât de valuri și care îl scăpase de la încă, era acum pe cale să-l sugrume. Briant își deschise briceagul și cu greu izbuti să taie frânghiile care-l strângăreau pe băiat.

Desprins din strânsoare și readus pe punte, de îndată ce își veni în fire, copilul îi mulțumi lui Briant și trecu de-a dreptul la cârmă. Toți patru se legară, ca să nu fie luati de valurile năprasnice ce se ridicau în calea iahtului.

Dar, contrar așteptărilor lui Briant, vasul pierduse oarecum din viteză în urma ruperii mizenei și îl pândea acum primejdia ca valurile ce năvăleau din spate, venind cu mai multă viteză decât aceea a iahtului, să-l inunde.

Dar ce puteau face? Nu mai aveau nicio fărâmă de pânză pentru adaos.

Lunii martie din emisfera australă îi corespunde luna septembrie din cea boreală, aşa că noaptele sunt cam tot atât de lungi ca și zilele. Deci, fiind ora patru dimineață, era de așteptat ca dinspre răsărit, adică din direcția în care gonea schoonerul, să se ivească o geană de lumină.

Și poate că, odată cu zorile, furtuna avea să piardă din intensitate! Nu era exclus nici ca în zare să se arate vreun țărm, și atunci soarta sărmanului echipaj de copii să se schimbe dintr-o clipă într-alta. Totul ar fi fost cu puțință de îndată ce întâia geană de lumină ar fi tivit adâncurile zării.

Către patru și jumătate, o îngânare de ziua se furișă înspre zenit. Din păcate, fâșiile de cețuri nu te lăsau să vezi nici la un sfert de milă. Simțeai

cum pe cer norii alergau într-o goană nebună. Uraganul nu se domolise nicidecum și, în larg, marea clocotea însipumată toată de rostogolirea valurilor. Schoonerul, aci ridicat pe o creastă de val, aci prăbușit într-un abis, s-ar fi răsturnat în nenumărate rânduri de-ar fi fost izbit din coastă.

Cei patru tineri nu-și luau ochii de la noianul de valuri despletite. Își dădeau bine seama că dacă furtuna nu încetează, sunt pierduți. Nici urmă de îndoială că iahtul nu ar mai putea ține piept încă douăzeci și patru de ore și, până la urmă, năvala de ape l-ar sfărâma.

Deodată, Moko strigă:

— Pământ! Pământ!

Printron-un luminiș între cețuri destrămate, lui Moko îi păru că i se arată un dâmb vioriu în răsărit. Să se fi înselat? Cât de ades înfiripările acelea din zare nu sunt altceva decât învolburări de nori!

— Pământ? tresări Briant.

— Pământ! strigă Moko. Uite, colo, la răsărit! Și arătă cu mâna un punct spre orizont, acum năpădit de cețuri.

— Ești sigur? întrebă Doniphane.

— Da, da, sigur! răspunse Moko. Dacă se mai destramă ceața, uitați-vă atent... colo... mai la dreapta de catargul mizenei! Uite-l! Uite-l!

Cețurile destrămate se ridicau acum tot mai sus, lăsând marea liberă.

În curând, oceanul se desfășură în toată imensitatea.

— Da, da, pământ! îi văd, îl văd! strigă Briant.

— Și încă șes! spuse Gordon, care-l privise cu luare-amintie.

Nu mai rămânea nicio îndoială: pământ, continent ori insulă, cam la cinci-șase mile, pe o largă întindere la orizont.

Cu direcția ce o urmău și din care furtuna nu le da pas să se mai abată, în mai puțin de o oră aveau să fie aruncați la țărm. Totul era ca vasul să nu fie zdrobit de puzderia de colți de stâncă, înainte de a ajunge pe uscat. Dar copiii nici că se sinchiseau. Pământul acesta, răsărit în fața lor deodată, nu putea fi decât salvarea lor.

Dar iată că vântul se umflă din nou și mai turbăt. Iahtul, împins ca o jucărie, gonea nebunește către țărmul care se profila acum ca zugrăvit în tuș, pe cerul alburiu. Mai în depărtare, țărmul devinea stâncos și înalt cam de 150-200 de picioare. În față se întindea însă un prund larg, nisipos, din care se desprindea, spre dreapta, masa rotundă de copaci ai unei păduri ce înainta către interior.

Eh, dacă iahtul ar avea norocul să acosteze la plaja aceea nisipoasă, fără să se lovească de vreun banc de stânci, sau dacă ar nimeri în vreun estuar adăpostit, poate că bieții copii ar scăpa cu bine!

În timp ce Doniphan, Gordon și Moko stăteau nemîșcați la timonă, Briant, la prova, nu-și lua privirea de la țărmul care se apropiava văzând cu ochii, într-atât de repede înaintau. Dar zadarnic căuta vreun loc în care iahtul să poată acosta în condițiuni mai bune: nici urmă de estuar ori de râu și nici de vreo limbă de nisip în care vasul să se împotmolească. Căci chiar din dreptul prundului începea un sir de colți de stâncă, ale căror capete negre ieșeau din valurile împinse de furtună și izbite de pereții de piatră, într-un tumult însărcinat. Într-un asemenea loc, vasul s-ar preface dintr-o dată în țăndări.

Briant se gândi atunci că ar fi mult mai bine ca toți să se afle pe punte în clipa când s-ar produce eșuarea și, deschizând capota, strigă:

— Toată lumea sus!

Primul fu câinele, urmat de vreo zece copii care se târără cu greu înspre spatele iahtului. La vederea valurilor gata să-i îngheță, cei mai mici începură să ţipe de spaimă...

Către zece dimineață, schoonerul *Sloughi* se găsea în fața țărmului abrupt.

— Tineți-vă firea! Tineți-vă firea! striga Briant.

Și, pe jumătate dezbrăcat, stătea gata să sară în ajutorul celui care ar fi fost luat de un vârtej de apă, căci în mod sigur iahtul avea să fie aruncat pe stânci.

Deodată, un prim zdruncin. *Sloughi* se lovise cu carena de stâncă; dar, deși vasul se cutremurase din toate încheieturile, apa nu apucă să pătrundă pe nicăieri.

Luat pe sus de un val, iahtul fu împins cu vreo cincizeci de picioare mai înainte, fără să atingă stâncile care scoteau cap cu miile, apoi, aplecat pe stânga, rămase locului, într-un clopot neîntrerupt de apă plină de vârtejuri.

E drept, nu mai erau în plină mare, dar până la țărm tot mai era un sfert de milă.

Capitolul II

În zbaterea de ape dintre stânci. Briant și Doniphan. Cercetarea țărmului. Pregătiri de salvare. Lupta pentru iolă. Din vârful catargului.

Vitejeasca încercare a lui Briant. Un munte de apă.

Între timp, zăbranicul de cețuri se topise și în jurul iahtului privirea putea cuprinde un vast orizont. Pe cer, norii alergau în goană nebună și furtuna nu-și pierduse nimic din intensitate. Totuși poate că-și dădea ultima suflare peste țărmurile astea necunoscute ale Pacificului.

Ar fi fost și timpul, căci, în starea în care era, iahtul trecea prin aceleasi primejdii ca și peste noapte, când avusesese de înfruntat încercările din larg.

Grămadă toți, vârâți unul într-altul, copiii păreau că-și văd pieirea ori de câte ori vreun val venea rostogolindu-se și se spărgea, trecând peste punte și împroșcându-i cu spumă. Izbiturile erau cu atât mai înverșunate, cu cât schoonerul nu mai avea nicio apărare. Și totuși, măcar că la fiecare izbitură se cutremura din toate încheieturile, vasul nu părea să fi suferit vreo spărtură, nici când a dat cu carena de stâncă și nici când s-a întepenit între colții stâncoși.

Briant și Gordon coborâră în camerele de jos și își dădură seama că pe nicăieri apa nu pătrunse în cală. Își liniștiră cum putură mai bine tovarășii – și mai ales pe cei mici.

— Nu vă fie teamă, le spuse din nou Briant. E solid iahtul, și țărmul nu e departe. Stați liniștiți! Ne vedem noi la mal!

— Și adică de ce să mai stăm? întrebă Doniphan.

— Chiar! De ce? sări și altul, de vreo 12 ani, pe nume Wilcox. Doniphan are dreptate. De ce să mai stăm?

— Pentru că marea e prea înfuriată încă și ne poate arunca pe stânci, răspunse Briant.

— Dar dacă iahtul se zdrobește? mai sări și al treilea, Webb, cam de o seamă cu Wilcox.

— Nu-mi vine a crede, spuse Briant, în orice caz, nu câtă vreme e reflux. Când apa se va fi retras, atât cât îi dă răgaz vântul, începem lucrările de salvare.

Briant avea dreptate. Cu toate că fluxul și refluxul nu sunt prea puternice în Pacific, totuși deosebirea de nivel dintre creșterea și descreșterea apelor e simțitoare. Ar fi dar în folosul lor să aștepte câteva ore, mai ales că în acest timp și puterea vântului ar mai slăbi. E posibil ca refluxul să lase uscat și o parte din bancurile de stânci. Atunci ar fi mai puțin primejdios să părăsească iahtul și să parcurgă pe uscat sfertul de milă care îi mai desparte de țărm.

Dar oricât de întelept se dovedea a fi sfatul lui Briant, Doniphan cu alți vreo trei nu se învoiau să-l urmeze. Se strânseseră la un loc, în față, și șopoteau între ei. Se vedea cât de colo că Doniphan, Wilcox, Webb și un alt băiat, numit Cross, nu se întelegeau deloc cu Briant; iar dacă îl ascultaseră totuși atâta vreme cât avuseseră de străbătut oceanul, o făcuseră pentru că Briant se pricepea oarecum la navigație. Dar în mintea lor existase în permanență gândul că, de îndată ce se vor vedea din nou pe uscat, fiecare să facă după capul lui – și mai ales Doniphan, care se credea mai citit și mai deștept decât toți. De altfel, pe Briant avusese el cam din totdeauna pică și nu vedea cu ochi buni că ceilalți i se supuneau.

Așadar, era de temut ca cele ce se petreceau acum să nu înrăutătească situația care, și aşa, era destul de grea.

Între timp, cei patru cercetau apele înspujate, numai vârtejuri, brăzdate de curenți și atât de amenințătoare. Niciun înotător, oricât de încercat, n-ar fi putut ține piept zbuciumului de valuri luate din dungă de un vânt potrivnic. Sfatul lui Briant să mai aștepte câteva ore era cel mai cuminte. Atât Doniphan cât și acoliții săi au trebuit să recunoască și să se întoarcă alături de ceilalți.

Briant tocmai îi spunea lui Gordon și celor din jurul lui:

- Pentru nimic în lume să nu ne despărțim! Toți la un loc, altfel pierim!
- Nu cumva ai pretenția să ne supunem ție orbește?
- N-am nicio pretenție, răsunse Briant, decât că trebuie să acționăm cât mai bine ca să scăpăm cu toții!
- Ai dreptate, Briant! spuse Gordon, un băiat serios și cumpănit, care niciodată nu vorbea necugetat.

— Da, da, săriră și vreo doi dintre cei mici, simțind în sinea lor că dreptatea era de partea lui Briant.

Doniphan nu mai spuse nimic, dar ceilalți trei continuau să stea deoparte, așteptând momentul când aveau să înceapă lucrările de salvare.

Și acum, ce țărm să fi fost acela? Poate vreo insulă din Pacific, sau țărmul unui continent? Greu de spus, încrucișat iahtul era prea aproape de litoral pentru ca să-l poți vedea în desfășurare. Tărmul forma un intrând larg, ca un golf, încadrat de două limbi de pământ, dintre care una destul de înaltă și de prăpăstioasă, înspre miazănoapte, iar cealaltă lungă și îngustându-se, către miazăzi. Dar oare, dincolo de aceste două fâșii, se întindea tot marea în

jurul cărmului, înconjurând astfel o insulă? Iată ceea ce zadarnic se străduia Briant să descopere cu una din lunetele de bord.

Și apoi, în cazul când ar fi o insulă, cum vor putea ei pleca mai departe, dacă nu vor reuși să lase din nou la apă schoonerul, pe care, de altfel, fluxul îl va târziu printre stânci, unde se va sfărâma?

Sau, în cazul că insula e pustie – cum sunt multe în Pacific – ce s-ar face, din ce-ar trăi acești bieți copii nevolnici, fără nimic alt decât ceva merinde, dacă le-ar salva? Câtă vreme pe un continent, șansele de salvare ar fi fost mult mai mari, căci ce alt continent putea fi decât America de Sud? Acolo, prin ținuturile din Chile ori Bolivia, ar putea găsi ajutorare, dacă nu dintr-o dată, măcar la câteva zile după ce vor fi ajuns pe cărm. Drept e că și în preajma pampasului te puteai aștepta la destule primejdii. Dar deocamdată, totul era să ajungă pe uscat.

Cerul înseninat lăsa câmp deschis ochiului. În prim-plan se vedea clar plaja, împrejmuită în fund de o faleză, cu pâlcuri de copaci la poalele ei. Briant mai descoperi și gura unui râu în partea din dreapta a cărmului.

În fond, dacă coasta nu era tocmai atrăgătoare, cel puțin verdele copacilor dădea speranță că ar putea fi rodnică, în felul celor din zona temperată. De bună seamă că dincolo de faleză, vegetația, ferită de vânjurile din larg și cu un pământ mai roditor, avea să fie mai bogată.

Ce e sigur, însă, este că coasta nu părea să fie locuită. Nicio casă, nicio colibă, nici chiar la gura râului. Ori poate că băştinașii – de-or fi – stau mai în interiorul ținutului, la adăpost de vânjurile năprasnice din apus?

— Nici urmă de vreun fum, spuse Briant, lăsând în jos luneta.

— Și nici urmă de vreo luntre pe plajă, adăugă Moko.

— Cum să fie, dacă nu e port? răspunse Doniphan.

— Parcă e nevoie de port! zise Gordon. Luntrile de pescuit pot să se adăpostească și la gura vreunui râu, dar poate că din cauza furtunii le-au tras spre interior.

Era posibil ca Gordon să aibă dreptate. Fapt e că, oricum ar fi fost, nu se vedea niciun fel de barcă, iar pe întreaga coastă, nici țipenie de om. Să fie oare cu puțință de locuit, în caz că sărmanii naufragiați ar fi nevoiți să-și găsească aici un refugiu timp de câteva săptămâni? Iată dar care era prima lor grija.

Între timp, apa scădea treptat-treptat, dar foarte încet, căci vântul din larg nu-i dădea pace, cu toate că părea să fi slăbit întrucâtva și să se fi abătut

înspre nord-vest. Totul era acum să fie gata pentru clipa când s-ar ivi probabilitatea unui vad printre stânci.

Era aproape șapte dimineață. Copiii, care mai de care, se trudeau acum să suie pe punte lucrurile de primă necesitate, rămânând ca pe celelalte să le transporte după ce s-ar fi văzut pe uscat. Mari și mici, puneau cu toții mâna. Dispuneau încă de o bună cantitate de conserve, pesmeți, cărnuri sărate și afumate. Le puseră pe toate în pachete, pe care cei mai mari urmău să le ducă la țărm: bineînțeles, numai dacă marea se va retrage atâtă încât bancul de stânci să se lege cu uscatul. O fi oare refluxul destul de puternic încât apa să se retragă de la plajă până la stânci?

Briant și Gordon cercetără cu de-amănuntul marea. Odată cu schimbarea vântului, atât furtuna cât și izbiturile valurilor dintre stânci parcă se mai domoliseră. Puteai să-ți dai seama văzând cu ochii cum descrește apă de-a lungul șirului de colți de stâncă de la suprafață. De altfel, schoonerul simțea și el urmările scăderii nivelului apei, înclinându-se mai mult la babord. Ba chiar era acum în primejdie să se lase cu totul pe o parte, având unghiul carenei foarte ascuțit și chila la o mare înălțime, ca pentru iahturile de mare viteză. Așa că dacă apă ar fi cuprins puntea, vasul ar fi fost ca și pierdut.

Mare păcat că bărcile de salvare pierseră în furtună! Să le fi avut la îndemână, ar fi încăput cu toții în ele, iar Briant și ceilalți ar fi încercat să le ducă la mal. Unde mai pui cu câtă ușurință ar fi transportat de la schooner la țărm atâtea lucruri de neapărată nevoie, pe care acum trebuiau să le lase la bord! Și dacă peste noapte vasul se va zdrobi de stânci, ce se va mai alege din rămășițele sale când volbura apelor le va frământa printre puzderia de colți? Vor mai fi bune la ceva? Dar proviziile, de-or luă apă, nu s-or strica? Bieții copii, aruncați de furtună, nu se vor trezi oare lipsiți de toate și puși în situația de a trăi doar cu ce-or găsi pe insulă?

Supărător lucru că nu mai aveau bărci cu care să se salveze!

Deodată, dinspre prova iahtului se auziră niște strigăte. Baxter descoperise că iola pe care o credeau pierdută era acolo, încălcită pe sub cordajele catargului din fruntea vasului. Drept e că în iolă n-ar fi putut intra mai mult de cinci sau șase dintre ei, dar cum era în bună stare – așa cum constatără când o scoaseră pe punte – ar fi putut-o folosi în caz că distanța până la țărm n-ar fi putut fi parcursă cu piciorul. Cu atât mai mult trebuia așteptat ca apele să se retragă la maximum.

Și totuși, între Briant și Doniphan izbucni o ceartă atât de aprigă, încât mai-mai să sară la bătaie. Cei patru, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross, puseseră mâna pe iolă și erau gata să o lanseze la apă, când Briant se duse către ei.

- Ce-aveți de gând? îi întrebă.
 - Ne privește! răspunse Wilcox.
 - Vreți să vă îmbarcați în iolă?
 - Da, și n-ai să ne împiedici tu, răspunse Doniphan.
 - Ba eu și noi toți pe care ai de gând să ne părăsești.
 - Să vă părăsesc? Ce tot vorbești! spuse disprețitor Doniphan. Nici gând! Auzi? De cum ajungem la mal, unul din noi se înapoiază cu barca.
 - Și dacă nu mai poate? strigă Briant, scos din fire. Și dacă se sfarmă de stânci?
 - Suiți! Suiți! spuse Webb îmbrâncindu-l pe Briant și, ajutat de Wilcox și de Cross, săltase barca, gata s-o lase pe mare.
- Dar Briant o apucă de unul din capete.
- N-o să plecați! îi spuse.
 - Vom vedea! răspunse Doniphan.
 - N-o să plecați! răcni Briant, hotărât să-i țină piept, pentru binele tuturor. Iola e pentru cei mici, în caz că rămâne prea multă apă după reflux și nu o pot trece cu piciorul.
 - La o parte! strigă Doniphan mânios. Așa să știi, Briant! Nu tu ai să ne stai în cale!
 - Ba eu! Așa să știi, Doniphan!

Și cei doi erau gata să sară unul la altul.

Bineînteles că Wilcox, Webb și Cross s-ar fi alăturat lui Doniphan, în timp ce Baxter, Service și Garnett erau de partea lui Briant. Și nu se știe unde ar fi ajuns lucrurile, dacă n-ar fi intervenit Gordon, care, ca cel mai în vîrstă și mai cumpănit, fu destul de înțelept să-și dea seama ce-ar fi atras după sine o asemenea întâmplare, așa că îi dădu dreptate lui Briant.

— Haide, haide, Doniphan, fii mai înțelegător! Doar vezi cât de înfuriată e marea! Riscăm să pierdem iola.

— Nu vreau! Nu vreau să ascult de poruncile lui Briant! Și-a cam luat obiceiul ăsta de la o vreme! strigă Doniphan.

— Nici noi! Nici noi! sărîră Cross și Webb.

— Nu dau porunci nimănuí, zise Briant, dar nici n-am să îngădui o samavolnicie, atunci când e în joc soarta tuturor!

— Avem și noi grija, ca și tine, zise Doniphan. Si acum, că suntem la țărm...

— Din păcate, nu suntem încă, lămuri Gordon. Nu te încăpățâna, Doniphan, nu e încă momentul să lansăm iola.

Nici că putea Gordon să facă mai la timp împăciuirea dintre Doniphan și Briant – și nu era întâia oară. Fapt e că toți îi dădură până la urmă dreptate.

Marea scăzuse între timp cu vreo două picioare. Să fie oare vreo trecere printre stânci? Asta ar fi trebuit cercetat.

Briant se gândi că de nicăieri n-ar putea să-și dea mai bine seama de poziția stâncilor decât de pe catargul mizenei, aşa că se-ndreptă către prova iahtului, apucă cu nădejde frânghiile de la tribord și, încleștându-și pumnii pe ele, urcă până la bare.

De-a curmezișul bancului de stânci se contura o trecere mărginită de colțî stâncoși ce ieșeau din apă. Pe acolo ar fi fost să se strecoare către țărm, în caz că porneau cu iola. Deocamdată, însă, apa era prea învârtejită și însprumată peste colții de piatră și sigur că barca ar fi fost zdrobită într-o clipă. Tot aşteptarea era mai bună, când marea în retragere ar fi dat la iveală un vad.

De sus, de pe barele pe care încălecase, Briant cercetă cu de-amănuntul coasta. Își plimbă încet luneta de-a lungul țărmului până la poalele falezei. Toată partea aceea, cuprinsă între cele două limbi de pământ pe o distanță de opt-nouă mile, părea nelocuită.

După o cercetare de vreo jumătate de oră, Briant coborî și le împărtășî tovarășilor săi cele văzute. Dar dacă Doniphan, Wilcox, Webb și Cross păreau că-l ascultă, dar fără să scoată o vorbă, Gordon întrebă îngrijorat:

— Așa e, Briant, că era cam șase dimineață când a eșuat schoonerul?

— Da, atâta era, zise Briant.

— și cât durează refluxul?

— Cinci ore parcă, nu, Moko?

— Da, cinci-șase ore, răsunse musul.

— Asta ar însemna că pe la unsprezece, spuse Gordon, să încercăm acostarea.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Briant.

— Bine! Așadar, să fim gata, dar să îmbucăm ceva mai întâi. Dacă o să trebuiască să ne zvârlim în apă, apoi să fie la câteva ore după masă.

De la un băiat atât de chibzuit nu putea să vină decât un sfat bun. Se înfruptară deci cu ceva conserve și pesmeți. Briant avu grija ca nu cumva cei mici, Jenkins, Iverson, Dole și Costar, în mintea lor copilărească să se creadă scăpați de orice primejdie și să mănânce mai mult decât trebuie, căci de douăzeci și patru de ore nu luaseră nimic în gură. Dar totul decurse bine și, cu un pic de rachiu subțiat cu apă, toți se simțiră întremați. După care, Briant porni din nou către prova și, rezemat de parapet, cercetă iarăși stâncile.

Cât de încet descreșteau apele! Și totuși, fără îndoială că nivelul scădea din moment ce iahtul se lăsa tot mai mult pe o parte. Moko, cu un fir cu plumb, se apucase să sondeze apa: încă era adâncă de peste opt picioare deasupra prundului. Mai putea fi vorbă ca refluxul să-l descopere? Moko nu credea una ca asta și i-o spuse lui Briant în șoaptă, ca să nu-i sperie pe ceilalți.

Briant se gândi să-l înștiințeze și pe Gordon. Amândoi înteleseră că vântul, chiar dacă-și schimbase direcția mai către nord, tot nu lăsa marea să se retragă în voie, aşa ca pe o vreme liniștită.

— Ce e de făcut? întrebă Gordon.

— Nu știu... Nu știu!... spuse Briant. Ce grozăvie să nu știi și să te simți copil, când ar trebui să fii bărbat!

— Nevoia o să ne înevețe! spuse Gordon. Să nu ne pierdem cumpătul, Briant, și să chibzuim!

— Atunci la treabă, Gordon! Dacă nu părăsim iahtul înainte ca fluxul să reînceapă și dacă ne mai apucă o noapte pe vas, suntem pierduți!...

— Nici vorbă că da, căci iahtul o să se prefacă în țăndări. Așadar, cu orice preț trebuie să-l părăsim.

— Cu orice preț, Gordon!

— Ce-ar fi să înjghebăm o plută?

— Și eu mă gândisem, zise Briant. Din păcate, mai toate prăjinile au fost smulse de furtună, iar ca să tai parapetul și să faci o plută, nu mai e timp. Tot iola ar rămâne, dar nu ne putem servi de ea pentru că e prea în fierbere marea. Nu! Ce s-ar putea, cred eu, ar fi să întindem un cablu până la stânci și să-i fixăm solid capătul de un vârf de stâncă. Așa poate că ne-am ține de el până la mal.

— Și cine duce cablul?
— Eu, spuse Briant.
— Iar eu te voi ajuta, adăugă Gordon.
— Nu, eu singur!... zise Briant.
— Nu iei iola?

— Am risca s-o pierdem, Gordon; mai bine s-o avem ca ultimă salvare.

Dar înainte de a porni la fapte, Briant, pentru orice eventualitate, mai luă încă o măsură de prevedere: puse pe copii să se încingă cu centurile de înot pe care le aveau la bord, pentru ca, atunci când vor trebui să părăsească vasul și apa ar fi prea adâncă ca ei să ajungă la fund cu picioarele, colacii să-i țină la suprafață, iar băieții mai mari să-i împingă către țărm, în vreme ce ei s-ar ține de cablu.

Se făcuse zece și un sfert. Peste patruzeci și cinci de minute, apele refluxului erau la maximum de retragere. În partea din față a vasului, apa avea încă o adâncime de patru-cinci picioare și părea că n-are de gând să mai scadă decât cu câteva degete. La vreo șaizeci de pași mai spre țărm, e drept că fundul mării se ridicase simțitor. Se putea vedea după tulburarea apei și după nenumăratele creste de stânci care scoteau cap peste tot. Greul era cum să ieși din vâltoare acelea adânci, care se semnalau în fața navei.

Cu toate astea, dacă Briant ar reuși să tragă cablul într-acolo și să-l fixeze solid de o stâncă, pentru ca apoi, cu o depănătoare de cablu, să-l poată întinde bine, asta le-ar însesni să treacă până la un loc unde să poată pune piciorul. Mai mult: dacă tot pe cablu ar mai putea împinge și baloturile cu provizii și cele de neapărată trebuieță, copiii ar ajunge pe mal fără nicio pierdere.

Astfel, oricât de primejdioasă se dovedea a fi încercarea, Briant nu se dădea în lături, nici n-ar fi lăsat pe altul, ci se pregăti să înfrunte totul singur.

Erau pe bord mai multe cabluri din cele lungi de vreo sută de picioare, cu care se remorchează de obicei alte ambarcațiuni. Briant luă unul care-i păru mai potrivit ca grosime și al cărui capăt și-l petrecu pe după mijloc, după ce-și scoase mai întâi haina.

— Hai, voi ceilalți, veniți și fiți gata să desfășurați mereu cablul, strigă Gordon.

Doniphane, Wilcox, Cross și Webb își dădură seama cât de hotărâtoare era clipa și, vrând-nevrând, se pregătiră să descolăcească și să întindă puțin câte

puțin cablul, ca să-l mai ușureze pe Briant.

Când să se lase în apă, frate-său, Jacques, alergă către el:

— Frățioare!

— Nu te teme, Jacques, nu te teme pentru mine! Și într-o clipă, Briant spintecă apa, înotând cu putere, în timp ce cablul se desfășura în urma lui.

Dar lucrul acesta ar fi fost greu și pe o mare liniștită, necum pe o asemenea furtună, când valurile se zbăteau ca nebune între colții apropiată de stâncă.

Curenții învălmășiți îl răsuceau în loc și nu-i dădeau pas să înainteze. Abia de mai putea să se desprindă din încleștarea lor.

Cu greu, totuși Briant înaintă către țărm, în timp ce băieții îi dădeau întruna cablu la mâna. Vedeai însă cum îl lasă puterile, măcar că nu era decât la cincizeci de pași de schooner. Vântul sufla împrăștiat, împingând valurile din două părți deodată. Cum veneau învârtejite, în fața lui Briant se căscă un gol adânc și involburat. Pe acela de l-ar putea ocoli, poate că ar ajunge la țărm, căci mai încolo apele păreau liniștite. Ca să-l ocolească, se smuci brusc și căută să se zvârle spre stânga. Dar în zadar. Un înotător cât de încercat și cât de vânjos, tot n-ar fi izbutit. Prins între valuri, Briant fu târât în vâltoare.

— Ajutor! Trageți! Trageți! mai avu putere să strige.

Pe punte, toti își pierduse capul.

— Trageți! strigă Gordon, păstrându-și sângele rece.

Băieții începură degrabă să înfășoare cablul ca să-l readucă pe Briant până nu înghite prea multă apă și nu se asfixiază.

Cât ai clipi, Briant fu suit pe punte, fără cunoștință, e drept; dar își veni repede în fire, în brațele lui Jacques.

Așadar, încercarea de a trage un cablu peste vârfurile de stânci a dat greș. Nimici altul nu ar mai fi putut repeta încercarea, cu oarecare șanse de reușită. Nu le

mai rămânea sărmanilor copii decât să aștepte. Să aștepte, ce? Un ajutor? Dar de unde? De la cine?

Trecuse de amiază. Fluxul începuse. Îl simțeai. Zbaterea valurilor către țărm era tot mai mare. Ba încă, odată cu luna nouă, apele aveau să crească și mai mult decât în ajun. Dacă vântul din larg nu înceta, schoonerul avea să fie săltat și zvârlit din locul său, izbit din nou cu fundul de stânci, ba poate chiar răsturnat. Și atunci nimeni n-ar mai scăpa cu viață. Dar nu era nimic de făcut!

Îngrămădiți cu toții la pupa – cei mici la mijloc, cei mari pe de lături – priveau neputincioși la valuri cum creșteau, în timp ce colții de stâncă piereau rând pe rând, acoperiți de ape. Din nenorocire, se întoarse și vântul; ca și în noaptea din ajun, sufla iarăși din apus, bătând cu toată tăria coasta.

Pe măsură ce apa era mai adâncă, valuri tot mai înalte împroșcau iahtul cu spumă și amenințau să-l năpădească. Cine le mai putea veni în ajutor?

Înspri ora două, schoonerul, săltat de marea, nu se mai apleca la babord, în schimb, din cauza tangajului, partea din față lovea mereu cu carena fundul mării, în timp ce partea din spate rămânea înțepenită între stânci. În curând, șocurile se întețiră într-atât, încât nava se culca de pe o parte pe cealaltă; copiii trebuiau să se țină unul de altul, ca să nu fie zvârliți peste bord.

Când deodată, un munte de apă spumegândă, venind din larg, se înălță uriaș la oarecare depărtare de iaht. Ai fi zis că e un zăpor dezlănțuit sau un sorb înalt de vreo douăzeci de picioare. Năvala năprasnică de ape acoperi dintr-o dată bancul întreg de colți și luând pe sus iahtul, zbură cu el peste stânci fără măcar să le atingă. Cât ai clipi, într-un noian de apă și de spume în mijlocul plajei, schoonerul se izbi de o movilă de nisip din fața pâlcului de copaci de la poalele falezei, unde rămase nemîșcat, dar pe uscat de astă dată, în timp ce marea se retrăgea de pe toată plaja.

Capitolul III

Institutul Chairman din Auckland. Cei mari și cei mici. Vacanța pe mare. Schoonerul Sloughi. Noaptea de 15 februarie. În voia soartei. Ciocnirea. În furtună. Cercetări la Auckland. Ce-a mai rămas din schooner.

Pe vremea aceea, Institutul *Chairman* era unul dintre cele mai cu vază din orașul Auckland. Institutul număra vreo sută de elevi, din cele mai bune familii din țară. Maorii, băştinașii arhipelagului, nici n-ar fi fost admisi să-și

aducă acolo copiii. Ei își aveau școlile lor. În Institutul *Chairman* nu erau decât englezi, francezi, americani, germani, fiți de proprietari, rentieri, negustori sau funcționari ai coloniei. Li se dădea o educație cuprinzătoare, la fel cu cea din institutele din Regatul Unit.

Arhipelagul Noii Zeelande e compus din două insule principale: la nord Ika-Na-Mawi sau Insula Peștelui, iar la sud, Tawaï-Ponamu sau Țara Jadului Verde. Despărțite prin strâmtoarea lui Cook, ele se află între paralelele 34° - 45° sud, poziție foarte asemănătoare celei pe care o are în emisfera boreală partea din Europa cuprinzând Franța și nordul Africii.

Insula Ika-Na-Mawi, foarte crenelată în partea de sud, are forma unui trapez neregulat, care se prelungeste către nord-vest, formând o curbură terminată prin capul Van-Diemen.

Orașul Auckland e așezat chiar în locul de unde pornește această curbură, într-un punct unde peninsula are o lățime doar de câteva mile. Așadar, orașul are o așezare asemenea Corintului din Grecia, pentru care a și fost denumit „Corintul Sudului”, și are două porturi deschise, unul către vest, altul către est. Cel din est, așezat pe țărmul golfului Hauraki, a fost construit, din cauză că apa nu are destulă adâncime, pe niște prelungiri pe piloni, cum se obișnuiește în Anglia, unde vapoarele de tonaj mijlociu pot să acosteze.

Portul comercial e și el așezat pe o asemenea prelungire, străbătută de Queen's Street, una din arterele principale ale orașului.

Cam către mijlocul acestei străzi se află Institutul *Chairman*.

Iată că în după-amiaza zilei de 15 februarie 1860, pe poarta institutului ieșeau vreo sută de băieți tineri, însotiti de părinții lor, toți veseli și zglobii ca niște păsărele cărora le-ai deschis colivia. Ei da, se dăduse vacanță: două luni de răsfăț și de libertate. Ba încă, pentru unii din ei, și perspectiva unei călătorii pe mare, fapt care stârnise mare vâlvă printre ceilalți elevi ai liceului și o amarnică invidie pe fericiții ce aveau să se îmbarce pe bordul iahtului *Sloughi*, gata să facă înconjurul Noii Zeelande.

Iahtul acesta elegant, prevăzut de părinții elevilor cu tot ce trebuie, avea să plece într-o călătorie de şase săptămâni. El aparținea tatălui unuia din elevi, William H. Garnett, fost căpitan de marină comercială. Familiile socotiseră cam cât avea să coste această călătorie, făcută în cele mai bune condiții de siguranță și confort, și împărtiseră cheltuiala pe numărul de elevi. Ce

bucurie fără margini pentru niște băieți tineri, care nici că puteau să petreacă o vacanță mai minunată!

În pensioanele engleze, educația e cu totul alta decât în cele din Franța.

Elevii sunt grupați după vîrstă, iar aici, în Institutul *Chairman*, erau cinci categorii. Dacă cei dintr-a-ntâia sau dintr-a doua încă își mai sărutau părinții pe amândoi obrajii, cei dintr-a treia, conștienti că au crescut, înlocuiau sărutul copilăresc printr-o strângere de mâna care-i făcea mai bărbăti. Și, bineînțeles, nici vorbă de supraveghetor, de control dacă citeau romane sau ziare. Își aveau zilele lor de ieșire, ore de studiu limitate, exerciții fizice, box și tot felul de jocuri.

Dar – în schimbul atâtore libertăți de care rareori abuzau – li se cerea să se supună „pedepsei corporale”, în special biciului.

Englezii, după cum se știe, au până-ntr-atât respectul tradiției, atât în viața particulară cât și în cea publică, încât îl împing până la absurd în școli – neavând totuși nimic comun cu corvezile pe care cei „bătrâni” le impun „bobocilor” în școlile din Franța.

Dacă elevii mai vechi aveau datoria să ocrotească pe cei nou veniți, o făceau numai cu condiția ca, în schimb, cei mici să le dea în mod obligatoriu unele ajutoare casnice, de la care nu se pot sustrage. Aceste servicii ca, de pildă, să le aducă micul dejun, să le perie hainele, să le curețe ghetele, să se ducă după un lucru sau altul, erau numite „fagism”, iar cei care le îndeplineau purtau numele de „fags”¹.

Mai întotdeauna cei mici, din primele categorii, erau servii celor din categoriile superioare, iar dacă refuzau, era vai de ei, le făceau viața amară. Numai că celor mici nici prin gând nu le trecea să refuze, căci asta avea să-i învețe cu disciplina – pe care n-o găsești în liceele franceze.

Elevii care urmău să plece în excursie pe vasul *Sloughi* făceau parte din toate categoriile Institutului *Chairman*. După cum bine s-a văzut, pe bordul iahtului se găseau copii de la opt până la paisprezece ani. Și toți acești cincisprezece băieți, împreună cu musul, aveau să rătăcească în voia soartei și să pătimească în fel și chip.

S-ar cădea poate să arătăm numele, vîrstă, deprinderile, firea, situația socială, ca și legăturile dintre ei în institutul din care porniseră în vacanță.

În afara de frații Briant, amândoi francezi, și de Gordon, american, toți ceilalți erau englezi.

Doniphan și Cross erau fiți unor proprietari bogăți din înalta societate a Noii Zeelande. În vîrstă de câte treisprezece ani și ceva, erau veri și făceau parte din categoria a cincea. Doniphan, intelligent și studios, ține să-și afirme superioritatea față de colegii lui, atât în ceea ce privește învățătura, cât și purtarea, fapt pentru care a și fost poreclit „lord Doniphan”. Fire autoritară, ar vrea ca el să hotărască oriunde s-ar afla. De acolo și pornește rivalitatea dintre Briant și el, datând de câțiva ani, rivalitate care a crescut pe măsură ce împrejurările l-au ridicat pe Briant în ochii colegilor săi. Cât despre Cross, elev cu nimic mai deosebit ca alții, e plin de admirătie pentru tot ce spune, face ori gândește vărul său Doniphan.

Baxter, din aceeași categorie și tot de treisprezece ani, fire rece, calculată, harnic și ingenios, îndemânatic în totul – e fiul unui negustor cu mai puțină dare de mâna.

Webb și Wilcox, de câte doisprezece ani și jumătate, fac parte din categoria a patra. Potrivit de deștepți, destul de încăpățânați, de arăgoși și plini de pretenții, vor să fie serviți ca niciun altul de către cei mici. Părinții amândurora sunt bogăți și fac parte din înalta funcționărire a țării.

Garnett, dintr-o treia, și prietenul lui, Service, amândoi de câte doisprezece ani, sunt, unul, fiul unui căpitan de marină acum în retragere, iar celălalt, al unui colonialist bogat de pe coasta de nord a portului Waitemala. Prietenia dintre familiile lor a făcut ca și Garnett și Service să fie nedespărțiti. Copii buni, cam fără tragere de inimă la lucru, n-ar aştepta decât să-i ia razna de cum să ar vedea de capul lor.

Dragostea lui Garnett e acordeonul, atât de iubit de marinari englezi. Si, ca fiu de marină, cânta ori de câte ori și venea cheful și bineînțeles că n-a uitat să-și aducă acordeonul și pe bordul lui *Sloughi*.

Cât despre Service, fără îndoială că e cel mai vesel, cel mai zvăpăiat dintre toți – spiridușul Institutului *Chairman* – pasionat după aventuri de călătorie, după Robinson Crusoe și Robinson elvețianul, pe care le citește mereu cu nesaț.

Vin la rând acum cei doi băieți de nouă ani: Jenkins, fiul directorului societății de științe Societatea regală a Noii Zeelande, iar celălalt, Iverson, fiul pastorului bisericii metropolitane St. Paul. Amândoi, deși abia în primele categorii, sunt citați printre elevii buni ai institutului.

Urmează doi copii: Dole, de opt ani și jumătate, și Costar, de opt ani, amândoi fi de ofițeri din armata anglo-zeelandeză din orășelul Ouchunga, la

sase mile depărtare de Auckland, pe țărmul portului Manukau. Mare lucru n-ar fi de spus despre ei, decât poate că Dole e foarte îndărătnic și Costar foarte mâncăcios și că, dacă nu sunt grozavi printre cei din categoria lor, ei tot se țin mândri nevoie-mare că știu să scrie și să citească – ceea ce nu e lucru de prea multă laudă la vârsta lor.

Rămâne acum să vorbim de ceilalți trei băieți îmbarcați pe iaht: americanul și cei doi francezi.

Americanul e Gordon, de paisprezece ani. Și față, și ținuta au de pe acum în ele ceva din rigiditatea specific „yankee”. Mai stângaci poate și mai greoi decât colegii săi, Gordon e totuși, fără îndoială, cel mai cu judecată dintre toți cei din categoria a cincea. Nu te uimește, ca Doniphan, printr-o distincție fizică, dar are o minte clară și un simț practic de care dă totdeauna doavadă. Îl preocupă numai lucruri serioase. Metodic și rece, cercetător până-n mici amănunte, ideile îi stau rânduite în minte întocmai ca obiectele din pupitru: totul e clasat, etichetat, adnotat pe un carnet special. E drept, colegii îl prețuiesc, îi recunosc meritele și, chiar dacă nu e englez de baștină, l-au primit cu inima deschisă.

Gordon s-a născut la Boston, dar, rămas orfan de amândoi părinții, nu mai are altă rudă decât pe tutorele său, fost viceconsul, care, după ce și-a încheiat cariera, s-a stabilit în Noua Zeelandă, unde de câțiva ani locuiește într-una din frumoasele vile risipite pe înălțimile din apropierea localității Mount-Saint-John.

Cât despre cei doi francezi, Briant și Jacques, sunt fișii unui inginer cu vază, venit de vreo doi ani la direcția unei mari întreprinderi pentru secarea mlaștinilor din mijlocul insulei Ika-Na-Mawi. Fratele mai mare e de treisprezece ani. Nu se prăpădește învățând, cu toate că e foarte deștept; ba i se întâmplă chiar să rămână uneori în coada categoriei a cincea. Dar când și-o pune în gând, prinde și pătrunde totul cu atâta ușurință și are o memorie atât de uimitoare, încât îi lasă pe toți în urmă, lucru pe care Doniphan nu i-l poate ierta. Niciodată ei doi nu s-au putut împăca în școală, iar urmările dezbinării dintre ei s-au văzut și pe iahtul *Sloughi*. Apoi, Briant mai e și cutezător și inimos la treabă, călit în exerciții fizice, iute la replică, pe lângă astea bun camarad, fără înfumurări ca Doniphan, poate un pic lăsător când e vorba de ținută și îmbrăcăminte – într-un cuvânt, un adevărat francez și tocmai prin aceasta atât de deosebit de colegii lui englezi. De câte ori n-a luat el partea celor mai mici și timizi împotriva tiraniei celor mari! Și

nicicând n-a vrut să audă de fagism. Din asta i s-au și tras prigoană, rivalitate, ba chiar bătăi, din care a ieșit cu bine datorită faptului că era curajos și puternic. Iată dar cum a reușit să se facă iubit de mai toți, iar când a fost vorba de conducerea vasului, colegii, majoritatea lor, n-au șovăit să i-o încredințeze lui, cu atât mai mult cu cât în timpul cât a străbătut mările și oceanele, din Europa până în Noua Zeelandă, a putut să prindă câte ceva din tainele navegației.

Jacques, fratele lui Briant, trecea, mai mult chiar decât Service, drept cel mai nebunatic și mai ghiduș din școală, gata la tot felul de näzbâtii și pozne, pus să le joace o festă colegilor și încasând, din cauza asta, pedepse peste pedepse.

Dar, după cum vom vedea, firea lui se schimbase cu totul din clipa când iahtul s-a desprins de țărm, și nimănuia nu i-a venit în minte din care pricină.

Aceștia sunt copiii pe care furtuna i-a azvârlit pe una din coastele Oceanului Pacific.

În tot acest timp de câteva săptămâni, cât trebuia să dureze excursia de-a lungul țărmurilor Noii Zeelande, iahtul avea să fie condus de însuși stăpânul lui, tatăl elevului Garnett, unul din cei mai vajnici marinari din ținuturile Australiei și Asiei.

De câte ori nu străbătuse schoonerul întreg litoralul Noii Caledonii, al Noii Olande, de la strâmtoarea Torres până la cele mai de sud capuri ale Tasmaniei, sau până-n mările insulelor Moluce, Filipine și Celebes, spaima bastimentelor chiar de mare tonaj. Dar era un iaht solid construit, cât se poate de bine înzestrat marinărește și în stare să înfrunte cele mai aprige furtuni.

Echipajul era compus din căpitan, șase marinari, un bucătar și un mus, Moko – un copil negru cam de doisprezece ani, ai cărui părinți erau de multă vreme în slujba unui colonialist din Noua Zeelandă.

Să nu uităm că pe bord mai era și un câine frumos, Phann, câinele lui Gordon, care nu-și părăsea niciun moment stăpânul.

Plecarea era hotărâtă pentru ziua de 15 februarie. Între timp, iahtul, legat cu un odgon, aștepta la capătul portului comercial, adică destul de în larg.

Echipajul nu se afla pe bord în seara de 14, când tinerii pasageri veniseră să se îmbarce. Căpitanul Garnett n-avea să vină decât cu puțin înaintea plecării. Doar secundul și Moko, musul, îl întâmpină pe Gordon și pe colegii lui – ceilalți marinari se mai duseseră la un ultim păharel de whisky.

Ba chiar după ce îi instală pe copii și îi culcă, secundul socoti că se poate duce și el la cârciuma din port unde-i erau tovarășii de echipaj și făcu greșeala de neierat să întârzie până după miezul nopții. Cât despre mus, biruit de somn, adormise în cabina de gardă.

Ce s-a petrecut între timp? Poate că nimeni n-o să știe vreodată. Ce e sigur e că odgonul care legă iahtul de țărm, fie din nelijență, fie din reavoința cuiva, s-a desprins... La bord, nimeni nu și-a dat seama de nimic.

Jur împrejurul golfului și portului Hauraki era o noapte neagră. Luat de vântul ce sufla cu putere și de refluxul ce-l sălta pe dedesubt, schoonerul gonea acum vertiginos spre larg.

Când musul se trezi, iahtul purtat de valuri se legăna cu totul într-altfel decât când se afla lângă țărm. Moko alergă degrabă pe punte... Iahtul gonea fără cîrmă.

La strigătele musului, Gordon, Briant, Doniphan și alți câțiva săriră din culcușuri, alergând în sus pe scări. Dar zadarnic strigau după ajutor. Nu se mai vedea nicio singură lumină din oraș ori din port. Iahtul se afla în plin golf, la trei mile depărtare de coastă.

La propunerea lui Briant, căreia i se alătură și musul, se puseră cu toții să mai ridice o pânză, pentru ca vântul, umflând-o dintr-o latură, să-i întoarcă din nou la țărm. Dar, prea grea de mânuia ca să-i dea orientarea cea bună, pânza, în care vântul de apus lovea din plin, îi duse cu și mai multă repeziciune către larg. Iahtul lăsa în urmă capul Colville, trecu strâmtoarea care îl desparte de insula Bariera Mare și în curând ajunse la câteva mile de Noua Zeelandă.

E lesne de înțeles în ce situație gravă se aflau. Și dinspre țărm nu mai era nicio nădejde de scăpare. Chiar în cazul că vreun vapor ar porni în căutarea lor, tot i-ar trebui câteva ore ca să-i ajungă, admitând că prin negura nopții i-ar putea descoperi. Dar, și în timpul zilei, cum să zărești o navă atât de mică pe necuprinsul mării? Iar ca să-și vină singuri în ajutor, cum ar putea-o face niște bieți copii? Dacă vântul nu-și schimba direcția, puteau să-și ia nădejdea să se mai vadă la țărm!

Mai rămânea, e drept, speranța să întâlnească vreun vapor în drum spre unul din porturile Noii Zeelande. Astă-l făcu pe Moko să înalțe la noroc un felinar în vârful catargului mizenei și, resemnați, să aștepte apoi ivirea zorilor.

Cei mari găsiră cu cale ca pe micuții, care dormeau fără să fi simțit zarva de pe punte, să-i lase să-și continue somnul. Spaima lor n-ar fi făcut decât să sporească învălmășeala.

În câteva rânduri încercară să schimbe direcția iahtului, dar de fiecare dată și-o abătea din nou, gonind țintă către răsărit.

Deodată fu semnalată o lumină la douăzeci de mile: o lumină albă în vârful catargului – semn că era un vapor în mers. În curând apărură și luminile de poziție: roșu și verde. Dar, din faptul că se vedea amândouă, puteai deduce că vaporul se îndrepta direct către iaht.

Zadarnic scoteau băieșii țipete de groază – vuietul valurilor și șuierul aburilor care țâșneau pe coșul vaporului, odată cu vâjâitul vântului devenit mai aprig în larg, le acoperi strigătul, purtându-l peste întinderi.

Dar dacă marinarii nu i-au putut auzi, oare cei de gardă n-aveau să vadă felinarul vasului? Ar mai fi fost o sansă.

Din nefericire, la un zdruncin de tangaj, funia care-l ținea s-a rupt și felinarul a căzut în mare, ștergând orice urmă de prezență a iahtului din calea vaporului, care înainta spre el cu douăsprezece mile pe oră.

În câteva clipe, iahtul fu ciocnit și poate s-ar fi scufundat imediat dacă-l izbea din coastă. Lovitura însă

a fost în spate și n-a sfărâmat decât o bucată din balustradă, cu placarda purtând numele iahtului, fără să atingă corpul vasului; izbitură piezișă și atât de slabă, încât vaporul și-a continuat cursa, lăsând în urmă iahtul pradă furtunii care se apropiă.

Adesea, căpitanii nici nu se sinchisesc să vină în ajutorul unei nave pe care au lovit-o, lucru de neierat și, din păcate, prea adevărat. Dar se prea poate ca, în cazul acesta, cei de pe vapor nici să nu fi simțit ciocnirea cu un vas atât de mic, pe care nici măcar nu-l zăriseră.

Împinși de vânt în voia soartei, bieții băieți se socoteau pierduți. Când se făcu ziuă, toată întinderea era pustie. Porțiunea aceasta a Pacificului e foarte puțin frecventată. Vapoarele ce-l străbat din Australia către America sau din America spre Australia au itinerarul mai către nord sau mai către sud. Iahtul n-a întâlnit niciunul în cale. A doua noapte se lăsa și mai neguroasă ca întâia și, dacă vijelia se mai domolea când și când, în schimb vântul nu înceta să sufle dinspre vest.

Cât timp avea să dureze călătoria aceasta, nici Briant și nici ceilalți nu puteau ști. Zadarnic încercără în tot felul să îndrumeze iahtul din nou spre ținuturile neo-zeelandeze. Nu se pricepeau nici să-l abată din drumul pe care pornise și n-aveau nici puterea să-i întindă pânzele.

Aceasta era situația când Briant, luptând cu o bărbătie mai presus de vârsta lui, crescând în ochii tuturor și se impuse până și lui Doniphane. Și dacă nici cu ajutorul lui Moko n-a izbutit să abată iahtul din drum și să-l îndrepte către apus – a reușit totuși, cu puținul ce-l știa, să-l mențină pe linia de plutire. Zi și noapte n-a mai închis ochii, cercetând întruna zarea în nădejdea vreunui prilej de salvare. A avut grija să arunce în mare sticle cu bilete în care arăta situația iahtului – încercare zadarnică, fără îndoială, dar care a socotit că trebuia făcută.

Între timp, curenții din apus împingeau necontentul iahtul ce străbatea Pacificul, fără putință nici de a-i schimba direcția, nici de a-i micșora viteza.

Ce a urmat, se știe. La câteva zile după ce schoonerul a lăsat în urmă strâmtoarele din preajma golfului Hauraki, s-a stârnit o furtună, care timp de două săptămâni a bântuit cu o furie nemaipomenită.

Bătut de valuri cât munții și gata să fie zdrobit, iahtul, care de bunăseamă că ar fi pierit de n-ar fi fost atât de solid, a fost zvârlit de furtună pe o coastă necunoscută a Pacificului.

Care va fi de aci înainte soarta acestui pension de naufragiați, târâtî la optsprezece mii de leghe depărtare de Noua Zeelandă? De unde avea să le vină vreun ajutor, dacă nu și-l puteau da ei însiși?

Părinții lor aveau de ce să-i credă pierduți, cu schooner cu tot, în valuri, căci, de îndată ce dispariția vasului a fost constatată, în aceeași noapte de 14 spre 15 februarie, a fost anunțat și căpitanul Garnett, și familiile sărmanilor copii. Vestea unei asemenea nenorociri a uimit și îndurerat întreg orașul.

Dar dacă odgonul s-a desprins sau s-a rupt, se putea totuși ca iahtul să nu fi fost împins chiar către largul golfului și poate că tot l-ar mai fi putut găsi, măcar că vântul care sufla cu putere din apus se întrețea din ce în ce mai mult și nu mai lăsa nicio nădejde.

Fără să piardă o clipă, directorul portului puse totul în mișcare spre a veni în ajutorul iahtului. Două vaporăse porniră imediat în cercetare pe o rază de câteva mile în afara portului Hauraki. Noaptea întreagă răscoliră împrejurimile peste care furtuna începuse să bântuie, și când înspre ziuă se înapoiară, fu numai, ca să rupă inimile bieților părinți atât de greu încercați de această groaznică nenorocire. Pentru că, dacă nu găsiră iahtul, găsiră totuși rămășițe din el, și anume bucătile din balustrada dinapoia vasului, căzute în mare după ciocnirea cu vaporul peruvian *Quito* – ciocnire de care vaporul nici nu-și dăduse seama.

Pe frânturile găsite erau săpate trei sau patru din literele numelui de *Sloughi*.

Părea dar foarte firesc ca toată lumea să-l credă sfărâmat de furtună și, ca urmare, scufundat sau pierit pentru totdeauna cu toți de pe el, la douăsprezece mile depărtare de Noua Zeelandă.

Capitolul IV

Întâia explorare a țărmului. Briant și Gordon prin păduri. Zadarnica încercare de a descoperi vreo peșteră. Inventariere. Provizii, arme, îmbrăcăminte, rufarie, ustensile, unelte, instrumente. Întâiul dejun. Întâia noapte.

Țărmul era pustiu, aşa cum bine văzuse Briant când se suise să-l cerceteze de pe barele catargului mizenei.

De o oră, schoonerul, aruncat la țărm, zacea întepenit în bancul de nisip. Nici urmă de vreun băstinaș, nu o casă, nu o cabană, nu o colibă, nici pe sub mulțimea de copaci rămuroși dinspre faleză, nici pe malurile râului lărgit de

apele în creștere ale fluxului. Nici țipenie, nici urmă de picior de om pe plaja pe care valurile lăsau în retragere dâre lungi de ierburi de mare. La gura râului, nicio luntre de pescuit; niciun firicel de fum în zare, pe tot cuprinsul golfului.

Briant și Gordon se gândiră că mai întâi de toate ar trebui să străbată pâlcurile acelea de copaci, ca să ajungă la faleză și să urce până sus, de-o fi cu puțință.

— Iată-ne pe uscat! Mare lucru! spuse Gordon. Dar ce fel de uscat o fi, până-ntr-atât de nelocuit...

— Numai de n-ar fi nelocuibil, răspunse Briant. Provizii și muniții avem noi pentru câtăva vreme, dar cum să facem rost de un adăpost, căci ne trebuie unul, măcar pentru copii! De ei trebuie să avem grija mai întâi!

— Nici vorbă că da! zise Gordon.

— De cercetat unde ne aflăm, spuse Briant, vom avea timp și după ce ne vom fi îngrijit de ce e mai principal. De-am fi pe-un continent, tot ar mai fi nădejde de scăpare, dar dacă ne aflăm pe o insulă, și încă pe o insulă pustie... Dar să lăsăm asta! Hai, Gordon, să vedem ce putem descoperi!

Porniră de îndată și ajunseră la marginea pădurii, care se-ntindea de-a curmezișul între faleză și țărmul din dreapta al râului, cam la trei-patru sute de pași mai sus de vărsare.

Nici prin pădure nu era vreo urmă de trecere a omului, niciun luminiș, nici vreo cărare. Doar trunchiuri de copaci bătrâni, răpuși de vreme și culcați la pământ. Picioarele tinerilor se afundau până la genunchi într-un covor de frunze uscate. Totuși, păsările fugeau speriate, ca și când ar fi știut că nu trebuie să se încreadă în oameni. Și nu era de mirare. S-ar fi putut ca pe țărmul acesta pustiu să se arate când și când băştinași de prin împrejurimi.

Briant și Gordon treceră degrabă prin pădurea care devinea tot mai deasă, pe măsură ce se apropiau de lanțul stâncos ce se înălța ca niște metereze înalte cam de 180 de picioare. Vor găsi ei oare la poalele de piatră ale acestui zid de nepătruns vreo spărtură adâncă în care să se poată adăposti? Ar fi fost o mare fericire. Acolo, în vreo peșteră pe care desimea copacilor ar fi apărat-o de vânturile aprige din larg, o peșteră ferită de năvala apelor, și-ar fi aflat chiar pe timp de furtună un adăpost minunat. În ea și-ar înjgheba cu toții un refugiu de moment, până ce o cercetare mai amănunțită a țărmului le-ar îngădui să se încumete mai departe spre interiorul ținutului.

Din nefericire, de-a lungul întregului zid de granit, mai abrupt ca un parapet de oțel, Gordon și Briant nu descoperiră nicio grotă și nici măcar vreo crestătură în piatră cât să poată urca pe culme.

Ca să înainteze în interior, ar fi fost nevoie să ocolească toată faleza aceasta pe care Briant o studiase de pe barele catargului schoonerului.

Timp de aproape o jumătate de oră, o ținură amândoi tot înspre miazăzi, de-a lungul falezei, până ce ajunseră la țărmul din dreapta al râului care se pierdea șerpuind în zare, înspre răsărit. Dar, pe câtă vreme țărmul unde se aflau ei era verde și umbrit de o frumusețe de copaci, de la celălalt țărm, dimpotrivă, începea un șes nesfârșit, fără verdeață și fără nicio unduire de teren. Ai fi zis, un ținut întins de mlaștini, cât vedeai cu ochii spre miazăzi.

Dezamăgiți că nu se putuseră urca pe culmea falezei de unde de bună seamă că ar fi putut cerceta cuprinsul pe o rază de câteva mile, Briant și Gordon se întoarseră la *Sloughi*.

Doniphan cu alți câțiva se cățărau pe stâncile din apă, în vreme ce Jenkins, Iverson, Dole și Costar se jucau adunând scoici.

Stând de vorbă cu cei mai mari, Briant și Gordon îi încunoștiințară de cele ce văzuseră. Și până la alte cercetări, se gândiră că e bine să nu lase iahtul în părăsire. Chiar aşa, cu chila zdrobită și cu o puternică înclinare la babord, tot mai putea servi un timp ca adăpost, chiar pe locul unde esuase. Cu toate că puntea era avariată în față, deasupra cabinei echipașului, în schimb salonul și camerele din fund mai puteau servi de adăpost împotriva furtunilor. Cât despre bucătărie, scăpase teafără din izbiturile de stânci, spre bucuria celor mici, pentru care mâncarea era mai presus de orice.

Mare noroc, oricum, pentru sărmanii băieți că nu mai erau nevoiți să care pe mal toate cele de trebuință pentru o așezare nouă, căci, chiar dacă ar fi izbutit, la câte greutăți și la ce munci s-ar fi expus!

Dacă iahtul ar fi rămas prinț între întâile șiruri de stânci, cum ar mai fi salvat ei atâtea materiale? Marea n-ar fi sfârâmat până la urmă schoonerul? Și dintre rămășițele împrăștiate, cum ar mai fi putut aduna arme, muniții, conserve, îmbrăcăminte, rufărie, unelte de tot felul, atât de indispensabile acestei mici societăți? Mare noroc cu fluxul acela puternic, care le-a luat pe sus iahtul și l-a aruncat dincolo de bancul de stânci! Chiar dacă nu mai putea servi pe mare, tot îl puteau locui, odată ce partea de sus înfruntase furtuna, apoi șocul – și nicicum nu-l mai puteau urni din bancul de nisip în care intrase cu chila.

Cu vremea, e sigur că de atâtea ploi și soare avea să se scorojească, și atunci laturile aveau să se desfacă, puntea să se caște și adăpostul de acum să se năruie. Dar până atunci, naufragiații fie că vor izbuti să ajungă în vreun oraș sau sat, fie că – dacă au fost azvârliți de furtună pe o insulă pustie – își vor găsi o peșteră în stâncile de pe litoral.

Deocamdată, cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să rămână pe bordul lui *Sloughi*. Și chiar aşa au și făcut, pe loc.

Pe o scară de frânghii agățată la tribord, pe partea înclinată a vasului, băieții, mari și mici, putură să ajungă la capota de deasupra scării interioare. Moko, care se pricepea oarecum la bucătărie ca un mus ce era, ajutat și de Service, pe care lucrul acesta îl amuza, se apucă să înjghebeze un dejun. Mâncără toți cu poftă, ba încă Jenkins, Iverson, Dole și Costar făcură și haz. Numai Jacques Briant, el, glumețul, care altădată îi distra pe toți, stătea singur deoparte, într-atât de nerecunoscut și în mișcări și ca fire, încât se întrebau cu toții ce e cu el. Jacques însă se închise într-o tacere de nepătruns și se ferea să răspundă la întrebări.

Istoviți după atâtea zile și nopți de veghe în mijlocul furtunilor și al primejdior de tot felul, copiii nu se mai gândiră la nimic decât să doarmă. Cei mici o și zbughiră spre încăperile iahtului, iar cei mari nu întârziară să-i urmeze. Briant, Gordon și Doniphon se gândiră că ar fi mai bine să stea pe rând de veghe. Nu era exclus să dea peste ei vreo haită de sălbăticini sau vreo ceată de băştinași. Dar nu se întâmplă nimic. Noaptea trecu în liniste și când soarele se arăta pe cer, porniră cu toții să chibzuiască la cele de trebuință.

Era nevoie mai întâi de o listă cu proviziile ce se aflau pe iaht, apoi cu armele, cu uneltele, cu îmbrăcămîntea și cu sculele. Dintre toate însă, problema hranei era cea mai gravă, deoarece coasta părea pustie. Scăparea ar fi fost doar în pescuit și vânat, dacă era ceva de vânat.

Până acum, Doniphon, care era un ișcusit vânător, nu văzuse decât stoluri de păsări care zburau peste stânci și faleză. Dar ca să ajungi să te hrănești numai cu păsări de mare, nu era nicio ispravă. Și atunci trebuiau bine chibzuite proviziile de pe iaht, ca să ajungă cât mai multă vreme.

Dar după toate socotelile, în afara de pesmeți, din care aveau din belșug, celealte – conserve, șunci, preparate de carne și de făină de prima calitate, cârnățarie și mirodenii, gelatine, saramuri și cărnuri conservate în cutii – nu ar ajunge mai mult de două luni, și încă cu multă economie. Așadar, ar

trebui chiar de la început să-și procure cele de primă necesitate mai mult din vânătoare și pescuit, ca să păstreze proviziile pentru când ar fi nevoiți să parcurgă sute de mile până la vreun port de pe litoral sau vreun oraș de pe continent.

— Numai de-ar fi toate conservele în bună stare! spuse Baxter. Dacă apa o fi pătruns în cală după ce am eșuat...

— Asta om vedea noi când vom deschide cutiile care ne par avariate... răspunse Gordon. Dacă le-am fierbe din nou conținutul, poate că nu le-am pierde.

— Mă ocup eu de asta, zise Moko.

— Și cât mai degrabă, spuse Briant, căci în primele câteva zile vom fi obligați să trăim numai cu conservele de pe *Sloughi*.

— Și de ce să nu tragem chiar azi o raită pe stâncile dinspre miazănoape, unde poate vom găsi niște ouă bune de mâncat?

— Da, da... sărără și Dole și Costar.

— Și de ce să nu pescuim? zise Webb. Nu sunt undițe pe bord și nu e pește în mare? Cine vine la pescuit?

— Eu, eu! strigă copiii.

— Hai, fie! Încuviață Briant. Dar să știți că nu e joacă! Undițe nu dăm decât la pescarii serioși.

— Fii pe pace, Briant! zise Iverson. Vom da pescuitului aceeași atenție pe care o dăm tezelor.

— Toate bune, dar mai întâi să facem inventarul iahtului, spuse Gordon. Să nu ne gândim numai la mâncare!

— Dar și ceva scoici și stridii pentru masă prind bine, își dădu cu părerea Service.

— Fie, zise Gordon. Hai, trei sau patru din voi! Tu, Moko, mergi cu ei..

— Da, domnule Gordon!

— Să nu-i slăbești din ochi, spuse Briant.

— Fără nicio grija!

Pe Moko te puteai bizui. Era un băiat de nădejde, săritor, îndemânic și foarte curajos, și avea să fie de mult folos tuturor celor de pe bord; iar când auzea de Briant, nimic nu-i mai părea greu. Pe de altă parte, și Briant ținea mult la Moko, pe cătă vreme colegii lui englezi s-ar cam fi codit să spună aşa ceva.

— Haidem! strigă Jenkins.

— Nu mergi cu ei, Jacques? îl întrebă Briant pe frate-său.
Jacques dădu din cap că nu.

Jenkins, Dole, Costar și Iverson plecară aşadar, în paza lui Moko, de-a lungul stâncilor dezvelite de reflux. Poate că printre pietre o să facă rost de o bună provizie de scoici, de midii, poate şi de stridii, care le-ar fi prins foarte bine pentru masa de dimineaţă, mâncându-se fie crude, fie fripte sau fierte.

Se duceau sărind într-un picior, văzând în această excursie mai mult prilej de joacă decât partea serioasă. Copiii aproape că uitaseră de primejdiiile prin care trecuseră, iar la cele ce aveau să vină, nici că se gândeau. Aşa se întâmplă la vîrstă aceasta.

De cum se depărtără, cei mari se puseră să caute prin cămările vasului. Pe de o parte, Doniphan, Cross, Wilcox și Webb începură să cerceteze armele, muniţiile, îmbrăcămîntea şi rufăria de pat, sculele şi uneltele care se găseau pe bord. Pe de altă parte, Briant, Garnett, Baxter şi Service făcură o listă de băuturi: vinuri, bere, lichioruri, whisky, care se aflau în fundul calei, în butoiaşe cam de zece până la patruzeci de galioane² fiecare, şi pe care, îndată ce le lua în primire, Gordon le şi trecea în carneţelul lui. Tot carneţelul, de altfel, era plin numai cu însemnări de felul cum era organizat schoonerul şi ce încărcătură avea. Americanul metodic, parcă de când lumea contabil, avea lista tuturor materialelor şi lăsa impresia că acum numai le verifica.

Descoperiră mai întâi de toate că aveau un schimb complet de pânze, cu tot ce ține de ele: odgoane, cabluri, frânghii şi altele. De-ar mai fi fost în stare iahtul să pornească pe mare, nimic nu i-ar fi lipsit dintr-un echipament de schimb. Dar şi aşa, dacă pânzele astea minunate n-aveau să mai servească iahtului, aveau să le prindă de minune pentru instalarea lor. Mai găsiră şi ceva unelte de pescuit, plase şi undiţe de tot felul, pe care le trecură în inventar – ustensile de preţ, numai peşte să fie.

Cât despre arme, iată ce se găsea trecut pe carnetul lui Gordon: opt puşti de vânătoare, o carabină specială cu tir lung şi douăsprezece revolvere. Iar ca muniţii, trei sute de cartuşe speciale pentru arme care se încarcă prin magazie, două butoaie cu praf de puşcă de câte 25 de livre, o bucată mare de plumb şi o mulţime de gloanţe şi alice. Toate muniţiile astea, pe care le pregătiseră pentru escalele iahtului pe ţărmurile Noii Zeelande, aveau să-şi

găsească acum un țel mult mai înalt, acela de a asigura viața tuturor și – doamne ferește! – poate cel de a le-o apăra.

Mai găsiră în cala vasului și rachete pentru semnalizări pe timp de noapte, vreo treizeci de ghiulele și proiectile pentru cele două tunuri mici, instalate pe iaht, de care era de dorit să nu aibă nevoie.

Cât privește obiectele de toaletă și vasele de bucătărie, aveau de ajuns chiar dacă situația actuală s-ar fi prelungit și, cu toate că o parte din văsărie se spărsese la izbiturile iahtului de stânci, tot le rămâneau destule pentru nevoile de fiecare zi. De altfel, nu astea erau lucrurile de neapărată trebuință.

Mai bine ar fi fost mai multă îmbrăcăminte de flanelă, de postav, de bumbac ori din pânză impermeabilă, necesare după vreme, căci dacă se găseau pe aceeași latitudine cu a Noii Zeelande – cum era firesc, din moment ce de la plecarea din Auckland schoonerul fusese toată vrenea săptămâni numai de vânt din apus – ar urma să fie de așteptat călduri mari în timpul verii și geruri aspre iarna. Și totuși aveau, din fericire, pe bord o mulțime de hainărie caldă, de care nu te poți lipsi într-o excursie de câteva săptămâni pe mare. Pe de altă parte, lăzile echipajului găseau de pantaloni și tunici de lână, de glugi impermeabile, de tricouri groase, pe care lesne le puteau lungi ori scurta – la nevoie – și-n care nu mai duceau grijă pe geruri și furtuni în timp de iarnă. Nici vorbă că în clipa când or trebui să părăsească schoonerul ca să-și găsească un adăpost mai sigur, fiecare avea să-și ia la spinare și culcușul, căci aveau de toate: saltele, cearșafuri, perne, pături, care, bine păstrate, puteau să le ajungă multă vreme.

Multă vreme!... Niște vorbe care pot însemna și pe veci!

Iată ce mai trecu Gordon pe carnetul lui, la capitolul instrumente de bord: două barometre aneroide, un termometru centigrad pe bază de alcool, două ceasornice marinărești, mai multe trâmbițe de aramă care sunt folosite pe vreme de cețuri și pot fi auzite la mare depărtare, trei ocheane de mică și mare distanță, o busolă prinsă în cutie și două de dimensiuni mai mici, un barometru pentru prevenire în cazurile de furtună și, în sfârșit, câteva pavilioane ale Angliei, precum și o serie de stegulețe, care să înlesnească comunicarea pe mare de la un vas la altul. De asemenea, o bărcuță de cauciuc, ușor de împăturit și transportat și cu care puteau trece un râu ori un lac.

Cât despre scule, lada tâmplarului era plină cu de toate, fără să mai vorbim de saci întregi de cuie, dălti și burghie, precum și de tot felul de fierărie pentru repararea iahtului. Apoi nasturi, ace, ață erau din belșug, căci mamele copiilor avuseseră grijă ca odraslele lor să nu umble cu hainele rupte. N-aveau să se teamă, de asemenea, nici că vor rămâne fără foc: provizia de chibrituri, amnare și fitiluri cu iască și scăpărători putea să le ajungă timp îndelungat.

Și hărți aveau la bord, hărți la scară mare; toate însă erau speciale pentru arhipelagul neo-zeelandez, aşa că nu erau de niciun folos pentru țărmurile astea necunoscute. Din fericire, Gordon luase cu el un atlas general, cuprinzând geografia atât a lumii vechi, cât și cea a Americii, anume atlasul lui Stieler, poate cel mai exact și mai complet din câte are geografia modernă. Apoi, în biblioteca iahtului puteai găsi destule cărți bune englezesti și franțuzești, mai ales povestiri de călătorie, și unele hărțoage științifice, fără să mai vorbim de cei doi faimoși Robinsoni, pe care Service i-ar fi salvat cu aceeași pasiune cu care Camoëns³, pe vremuri, și-a salvat Lusiadele, iar Garnett faimosul acordeon scăpat bun teafăr din zdruncinul iahtului.

În sfârșit, pe lângă toate acestea de citit, aveau și cele necesare pentru scris: penițe, creioane, cerneală, hârtie și un calendar din 1860, din care Baxter avea sarcina să șteargă fiecare zi trecută.

„10 martie! Ziua când nefericitul nostru *Sloughi* a naufragiat. Șterg aşadar acest 10 martie 1860, odată cu toate cele dinainte.”

Să nu uităm nici suma de 500 de livre în aur, găsită în casa de bani a iahtului. Se prea poate ca banii aceștia să-și afle întrebuițarea atunci când naufragiații ar fi să ajungă în vreun port din care să se poată înapoia în patrie.

Gordon se apucă acum să cerceteze în amânunt și să noteze butoaiele înșirate în cală. Câteva din ele, pline cu gin, cu bere sau vin, se spârseseră cu prilejul ciocnirii vasului de stânci și conținutul se scursese printre doagele căscate. Mare pierdere, care cerea multă chibzuială pentru a păstra ce mai rămăsese.

Drept e că în cala schoonerului existau încă vreo sută de galloane de vin ușor de masă și de vișinată, cincizeci de galloane de gin, de brandy și de whisky și patruzeci de butoaie de bere cam de douăzeci și cinci de galloane

fiecare, afară de treizeci de flacoane de diferite lichioruri, care, fiind bine ferite în înelvitori de paie, putuseră rezista şocurilor.

N-aveau de ce se plânge supraviețitorii naufragiului: viața le era asigurată pentru un timp. Rămânea de văzut dacă pe coastă puteau găsi și altă hrană, ca să-și păstreze rezervele. Căci dacă furtuna îi va fi aruncat pe o insulă, slabă speranță să mai iasă de acolo vreodată, decât, cine știe, când vreo corabie ar fi să treacă prin ținuturile astea și ei să-i poată da de știre.

Ca să repară iahtul, să-i încheie la loc toată carcasa crăpată la fund, să-i refacă tot bordajul, s-ar fi cerut o muncă peste puterile lor și unelte pe care nu le aveau. Iar ca să construiască ei altă navă din rămășițele celei vechi, nici nu putea fi vorbă. De altfel, nepricepuți în meserie, cum ar fi putut străbate Pacificul ca să se vadă iar în Noua Zeelandă? Și totuși, dacă ar mai fi avut bărcile de pe schooner, poate că tot ar fi ajuns pe continent sau pe vreo altă insulă din Pacific ce s-ar fi găsit prin apropiere. Dar cele două bărci fuseseră smulse de furtună și pe bord nu mai rămăsese decât iola, bună cel mult să plutească pe lângă coastă.

Către amiază, copiii, însotiți de Moko, se înapoiau la iaht.

Se dovediseră harnici și de mult folos. Aduseseră o mulțime de scoici, pe care Moko se și apucă să le pregătească pentru masă. Și ouă aveau să fie din belșug, căci Moko văzuse nenumărate stoluri de porumbei printre crăpăturile din malurile falezei.

— Minunat! zise Briant. Într-o dimineață pornim la o vânătoare strănică.

— Sunt sigur, zise Moko, că din trei-patru împușcături ne cad la porumbei cu duiumul. Și dacă ne-am lăsa de sus pe niște frânghii, i-am lua din cuib.

— Bun, zise Gordon. Ce-ar fi, Doniphan, dac-am începe chiar de mâine vânătoarea?

— Cum să nu! răspunse Doniphan. Webb, Cross, Wilcox, veniți cu mine?

— Mai e vorbă? săriră băieșii, bucuroși să tragă în miile astăzi de porumbei.

— Dar băgați de seamă, zise Briant, nu împușcați nici prea mulți. Porumbei găsim noi oricând ne-or trebui, însă alice și praf de pușcă, nu.

— Hai, lasă, bine! răspunse Doniphan, plăcăt de orice observație, mai ales din partea lui Briant. N-am ce face cu sfaturile tale! Nu trag cu pușca de ieri!

Nu trecu mult și Moko veni să le spună că masa e gata. Suiră toți pe schooner și se aşezară în sala de mese. Din cauza înclinării la babord a vasului, masa stătea strâmbă, dar asta nu-i stânjenea nicidecum pe copii, obișnuiți cu tangajul. Scoicile, midiile mai ales, fură declarate excelente, măcar că le lipseau multe din mirodenii; dar, la vîrstă lor, foamea nu e oare cel mai bun bucătar? Cu un pesmet, o bucată de pastramă de vacă și apă rece luată de la gura râului pe timp de reflux, ca să nu pară sălcie, în care mai amestecară și un pic de rachiu – gata masa, și destul de bună!

După-amiază gospodăriră din nou prin cală, chibzuind și sortind toate câte fuseseră trecute în inventar. Între timp, Jenkins și cei mici pescuiau în râul care mișuna de pești de tot felul. Apoi, după cină, trecură cu toții la culcare, în afară de Baxter și de Wilcox, care aveau să facă de gardă până la ziua.

Astfel își petreceră întâia noapte pe acest tărâm al Pacificului.

Față de alți naufragiați, care nu au de nici unele pe astfel de tărâmuri pustii, tinerii aceștia aveau mai totul. Într-o situație ca a lor, niște bărbați pricepuți și în putere ar fi scos-o bine la capăt. Dar ei, niște copii dintre care cel mai răsărit era abia de paisprezece ani, vor putea oare să înfrunte greutățile vieții dacă le-ar fi dat ca ani și ani să aibă de luptat ca acum?... Rămâne de văzut!

Capitolul V

Insulă sau continent? Explorare. Briant pleacă singur. Amfibiiile. Cârduri de pinguini și foci. Dejunul. De sus de pe promontoriu. Cele trei insule din larg. O dâră albastră la orizont. Înapoi la iaht.

Insulă sau continent? Neîncetat, aceeași întrebare îi preocupa pe Briant, pe Gordon și pe Doniphon, care, prin calitățile și prin inteligența lor, deveniseră adevărate căpetenii ale micului grup. Cu gândul numai la viitor, câtă vreme cei mici nu vedea decât ziua de azi, se sfătuiau întruna între ei. Sigur era că, fie insulă, fie continent, nu ținea de zona tropicală. O simțeai după vegetație: stejari, fagi, mesteceni, arini, pini și brazi de mai multe feluri, numeroase myrtacee și saxifragee – arbori și arbuști pe care n-ai să-i găsești în regiunile din centrul Pacificului. Ai fi zis chiar că se aflau la o latitudine mai ridicată și decât Zeelanda, mai apropiată de polul austral prin urmare. Se puteau aștepta; dar, la ierni tare geroase. Încă de pe acum, un

covor gros de frunze uscate se aşternuse la poalele falezei. Numai pinii şi brazi mai rămăseseră verzi.

— Vezi, spuse Gordon, de-asta ziceam eu, în ziua când ne-am ales schoonerul drept locuinţă, că nu e bine să ne facem o aşezare pe partea asta a coastei.

— Asta e şi părerea mea, zise Doniphan. Şi dacă lăsăm să vină vremea rea, nici că mai apucăm să ne vedem în vreun ținut locuit, mai ales de-o fi la sute de mile depărtare.

— Răbdare, răsunse Briant. Abia suntem la jumătatea lui martie.

— Ei, da, adăugă Doniphan, timpul poate rămâne frumos până la sfârşitul lui aprilie, dar în şase săptămâni cât drum putem face?

— Dacă o fi vreun drum, zise Briant.

— Şi de ce n-ar fi?

— Chiar aşa, răsunse Gordon. Dar şi dacă dăm de vreun drum, tot nu ştim unde duce.

— Eu atâta îti spun, zise Doniphan, e o greşală că nu plecăm din schooner înainte de începerea frigului şi a ploilor. Dar pentru asta, bineînteleş, nu trebuie să vedem greutăţi la tot pasul!

— Mai bine să le vedem, spuse Briant, decât să plecăm cu capu-ntr urechi ca nişte zănatici, într-un ținut pe care nu-l cunoaştem.

— Lesne de spus „zănic” oricui nu e de părerea ta!

Ripostei lui Doniphan poate că i-ar fi urmat o punere la punct a lui Briant şi cearta ar fi fost gata, dacă nu intervenea Gordon:

— La ce bun să vă certaţi? În aceste împrejurări, cel mai cuminte lucru ar fi să ne înțelegem. Doniphan are dreptate când spune că dacă ne aflăm în preajma unui ținut locuit, cu cât mai repede l-am găsi, cu atât mai bine. Şi nici Briant, la rândul său, nu greşeşte când se întreabă dacă e posibil aşa ceva!

— Ce naiba, Gordon, zise Doniphan, fie că ne-am sui spre nord, fie că am coborî înspre sud, fie că am merge către răsărit, tot ajungem undeva...

— Da, dacă ne-am afla pe un continent, preciză Briant, dar nu şi dacă ne-am afla pe o insulă, şi încă pe una pustie.

— Iată de ce, fu de părere Gordon, ar fi bine ca mai întâi să cercetăm ținutul. Dar ca să părăsim vasul înainte de a şti dacă suntem sau nu pe continent...

— Nu noi, ci el ne părăsește, se răsti Doniphan, încăpățânându-se ca de obicei. N-o să țină la furtuni când se va face vremea rea.

— Asta aşa e, zise Gordon, dar nici nu te poți încumeta să pleci orbește, fără să știi unde te duci.

Gordon avea atâta dreptate, încât Doniphan n-avu încotro și tăcu.

— Eu unul sunt gata să plec în recunoaștere, zise Briant.

— Și eu, răsunse Doniphan.

— Și noi cu toții, întări Gordon. Dar pentru că n-ar fi bine să-i târâm și pe cei mici la un drum lung și obositor, cred că doi sau trei ar fi de ajuns.

— Ce e mai rău, zise Briant, e că nu e nicio culme mai înaltă pe aproape, ca de pe ea să putem cerceta împrejurimile. Suntem, din păcate, într-un ținut jos. Chiar când am privit din larg n-am zărit nici măcar un munte până la orizont. În afara de faleza asta, care se ridică marginind plaja, nu pare să fie nicio altă înălțime. Dincolo de ea, fără îndoială, sunt numai păduri, șes și mlaștini, străbătute de râulețul a cărui gură de vărsare am cercetat-o.

— Ne-ar prinde bine să ne dăm seama de toată conformația ținutului, răsunse Gordon, înainte de a încerca să trezem dincolo de faleză, în care Briant și cu mine am căutat zadarnic să găsim o peșteră.

— Dar, la urma urmei, de ce nu ne-am îndrepta spre nordul golfului? zise Briant. Eu cred că dacă ne-am urca pe promontoriul acela care încide golful, am putea vedea până departe.

— La asta mă gândeam și eu, fu de părere și Gordon. Da. E un cap care pare să aibă vreo trei sute de picioare înălțime și de unde poți vedea toată faleza.

— Mă duc eu, spuse Briant.

— Și la ce bun? răsunse Doniphan. Ce-ai să vezi de acolo?

— Păi... ce e în jur, nimic mai mult, lămuri Briant.

Într-adevăr, la cel mai înaintat capăt al golfului se ridică o îngrămadire de pietre, un fel de deal, cu un pisc abrupt înspre mare, părând că se leagă în cealaltă parte de faleză. De la iaht până la promontoriul acela puteau fi cel mult șapte mile mergând pe lângă curbura țărmului, și poate nici cinci dacă tăiai drept. Gordon nu se însela apreciind înălțimea promontoriului cam la 300 de picioare față de nivelul mării.

Să fi fost oare destul de înalt pentru ca să poți avea o vedere cuprinzătoare peste întregul ținut? Vreun obstacol spre răsărit nu oprea privirea? În orice caz, era bine de știut ce se afla dincolo de acest cap, adică dacă țărmul se

prelungește mai departe, către nord, sau dacă dincolo de el se întinde oceanul. Trebuia dar neapărat mers până la capul ce mărginea golful și urcată înălțimea aceea. Dacă nu există niciun obstacol înspre răsărit, privirea va putea cuprinde multe mile.

Hotărâră, aşadar, să pună în aplicare acest proiect, și cu toate că Doniphan nu-i vedea utilitatea – asta numai pentru că ideea fusese a lui Briant – planul avea să dea desigur rezultate bune.

Dar în același timp rămaseră la hotărârea să nu părăsească iahtul câtă vreme n-ar avea absolută siguranță că au eşuat pe un țărm de continent, care nu putea fi altul decât cel american.

Totuși nu putură porni la fapte în primele cinci zile care urmară. Timpul devenise cețos, iar din când în când cădea și câte o burniță. Dacă nu începea vreun vânt mai puternic care să împriște aburii ce încețoșau orizontul, zadarnic ar fi pornit în cercetare.

Dar zilele nu fură pierdute. Treburi erau destule. Cea mai mare grijă a lui Briant erau copiii. Veghea asupra lor fără încetare, de parcă simțea în el nevoia să le arate o dragoste părintească. Zi și noapte se gândeau cum să facă, în împrejurările în care se găseau, ca să nu le lipsească nimic. Văzând că începe frigul, îi sili să îmbrace haine mai călduroase, strâmtând și scurtând din îmbrăcămîntea din lăzi a marinilor. La această treabă de croitor, foarfeca avusese mai mult de lucru decât acul, iar Moko, ca un ajutor la toate ce era, se dovedi îscusit și la cusut. Prea eleganți nu arătau ei – Costar, Dole, Jenkins și Iverson – în bluzele și pantalonii prea largi pentru ei, având doar mâncile rețezate și pantalonii scurtați. Dar ce-are a face? Totul era să fie primeniți; cu restul aveau să se obișnuiască.

De altfel, n-aveau timp să trândăvească: în timp de reflux, Garnett și Baxter îi duceau să strângă scoici ori să pescuiască cu plasa și cu undița în râu. O joacă pentru ei, și cu profit pentru toți. Și aşa, făcând o treabă pe care o îndrăgeau, n-aveau timp să se gândească la vitregia soartei lor, de a cărei gravitate tot nu și-ar fi dat seama. Dorul de părinți desigur că îi chinuia și pe ei, ca și pe ceilalți, dar nici prin gând nu le-ar fi trecut că era posibil să nu-i mai vadă niciodată!

Gordon și Briant își luaseră sarcina să gospodărească iahtul și nu-l părăseau deloc. Service le ținea de urât uneori și era pe cât de glumeț, pe atât de priceput la toate. Ținea la Briant și nu făcuse niciodată parte dintre cei care se alăturau lui Doniphan. Dar și Briant îl prețuia mult.

— Ei haide, n-avem de ce ne plâng! râdea Service. Crede-mă, tare de treabă a fost valul acela care atât de la vreme ne-a aşezat schoonerul pe țărm, fără să-i dăuneze din cale afară!... Vezi, norocul ăsta nu l-a avut nici Robinson Crusoe, nici Robinson elvețianul pe insula lor imaginată!

Dar ce se petreceau cu Jacques? Chiar dacă-i ajuta lui Briant la treburile de pe bord, când era întrebat ceva, abia de scotea o vorbă, întorcând imediat capul într-altă parte dacă era privit în față.

Pe Briant îl neliniștea mult schimbarea aceasta a fratelui său, căci, fiind cu patru ani mai mare decât Jacques, avusese întotdeauna influență asupra lui. Or, din clipa plecării schoonerului, după cum s-a mai spus, Jacques era altul, ca un copil care ar avea ceva pe suflet. Ce lucru de neierat să fi făcut de nu îndrăznea să-l mărturisească nici fratelui său mai mare? Sigur era că, în câteva rânduri, îl găsise cu ochii roșii, de plâns.

Briant începu să se întrebe dacă nu cumva frate-său se îmbolnăvise și, dacă asta era, ce trebuia făcut cu el? Cum să-l îngrijească? Până-ntr-atâta îl rodea grija, încât mereu îl întreba: „Ce simți? Ce te doare?” iar Jacques îi răspundeau invariabil: „Nimic! N-am nimic!”

Mai mult nu era chip să scoți de la el.

Între 11 și 15 martie, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross nu făcură toată vremea decât să vâneze păsările cuibărite în stânci. Plecau toți odată, nedespărțiti, vrând să arate față că ei își au un grup al lor. Pe Gordon îl neliniștea lucrul acesta și ori de câte ori era cazul, încerca să-i apropie și să le arate că numai lucrând mâna în mâna laolaltă vor izbuti să facă față. Dar Doniphan mai ales îi răspundeau cu un aer atât de încrezut și de rece, încât orice stăruință părea de prisos. Și totuși, dezbinarea trebuia înlăturată, căci putea deveni primejdioasă. Cine știe, însă, poate că vremea și împrejurările aveau să-i apropie mai mult decât sfaturile lui.

Vânătoarea din zilele cețoase care-i împiedicaseră să facă înconjurul golfului le aduse oarecare belșug. Adevărul e că Doniphan, pasionat de orice sport, ochea minunat. Mândru, ba chiar prea mândru de îndemânarea lui, se uita cu dispreț la orice alt mijloc de vânătoare, ca lațuri, curse ori lipiciuri, cum obișnuia Wilcox, deși poate că, în situația lor, Wilcox avea și mai mult merit. Webb ochea bine și el, dar nici pe departe ca Doniphan. Cât despre Cross, fără pretenție de vreun talent, se mulțumea să se bucure de succesele vărului său. Să nu-l uităm nici pe câinele Phann, care-și avea și el

locul lui de cinstă la vânătoare și nu se ferea să se arunce din valuri după vânatul căzut printre stânci.

Drept e că printre atâtea păsări doborâte de băieți erau și unele cu care Moko nu avea ce face, precum cormorani, goelanzi, pescăruși, corle. În schimb se găseau din belșug porumbei, gâște și rațe sălbatrice foarte gustoase. Gâștele erau din soiul celor care trăiesc pe continent, în preajma Polilor, plecând iarna către ținuturile mai călduroase, iar după direcția în care își luau zborul atunci când se speriau de focurile de armă, ai fi putut deduce că-și aveau cuiburile în interiorul ținutului.

Doniphan împușcă și țigănuși – păsări care se hrăneau de obicei cu midii și tot felul de scoici. Aveau de unde alege, numai că felul acesta de vânat, ca să-și piardă izul de urmă de pește, trebuia gătit în anume fel și oricât de binevoitor era Moko, îi era greu să fie pe placul tuturor. Dar, cum îi sfătuia întruna și Gordon, cel atât de înțelept, trebuiau să se mulțumească cu ce e, numai să-și păstreze conservele, în afară de biscuiți, din care aveau destui.

Ah, și cât de nerăbdători erau să urce înălțimea aceea din capătul falezei, de care atârna tot viitorul lor și, deocamdată, așezarea lor temporară sau definitivă pe țărm!

La 15 martie, vremea păru că se luminează. În timpul nopții, ceturile groase care năpădiseră țărmul, cât nu fusese vânt, se ridicaseră. Vântul dinspre uscat limpezise cerul în câteva ore și tot creștetul stâncilor era scăldat în soare. Era dar de așteptat ca, în bătaia piezișă a soarelui de după-amiază, tot orizontul acela dinspre răsărit să li se dezvăluie. Dacă în partea aceea se zărea o dără de apă albastră, neîntreruptă, însemna că se aflau pe o insulă și atunci singura salvare ar fi numai vreun vapor ce s-ar abate prin ținuturile asta.

Briant, căruia îi revinea meritul de a fi pus la cale această cercetare în partea dinspre miazănoapte a golfului, se hotărî să facă singur. Nu că nu ar fi fost foarte bucuros să-l însoțească și Gordon, dar toți ceilalți erau sub supravegherea lui și ca să-i lase singuri nu era bine.

În seara de 15, văzând că barometrul s-a statornicit la vreme bună, Briant îl înștiință pe Gordon că și-a pus în gând să plece a doua zi în zori. Ce însemna pentru un flăcău în putere, care nu se uită la osteneală, să străbată zece-unsprezecete mile dus și întors? O zi îi era prea de ajuns ca să-și ducă la capăt îndatorirea, iar Gordon putea să fie liniștit, că până seara e și înapoi.

Briant plecă deci în zori de zi, fără ca ceilalți să prindă de veste. Nu și-a luat cu el decât o bâtă și un revolver, pentru cazul că i-ar ieși în cale vreo fiară, măcar că până acum tinerii nu găsiseră nici urmă de aşa ceva.

Pe lângă armele de apărare, Briant luă însă cu el și ceva care avea să-i înlesnească mult sarcina, odată ajuns sus, pe promontoriu: era una din lunetele de pe *Sloughi*, lunetă de mare distanță și de perfectă claritate, precum și un săculeț agățat de centură, cu pesmeți, ceva carne sărată, o ploscă cu brandy subțiat cu apă – tot ce-i era necesar pentru un dejun și poate și de-o cină, în caz că ceva neprevăzut l-ar putea întârzia pe drum.

Mergând voinicește, Briant o luă mai întâi de-a lungul coastei, tivite – în apropiere de stânci – de lungi dâre de ierburi de mare fărâmîțate, încă umede de reflux. O oră mai târziu trecuse de punctul cel mai depărtat atins până atunci de Doniphane și colegii săi când merseră să vâneze porumbei sălbatici. Păsările n-aveau de ce să se teamă acum de el. Prea se grăbea să ajungă la piciorul promontoriului. Trebuia să profite de vremea bună și de cerul limpezit de cețuri, căci de-ar fi ca alte cețuri să împânzească iarăși zarea către răsărit, atunci toată strădania ar fi fost în zadar.

Timp de o oră, Briant înaintase repede și străbătuse jumătate din distanță. Dacă și restul avea să fie ca până acum, își făcea socoteala că va ajunge la promontoriu înainte de 8 dimineață. Dar pe măsură ce faleza se aprobia de bancul de stânci, drumul pe țărm era din ce în ce mai anevoios. Fâșia de nisip se îngusta întruna, gâtuită de colți de stâncă. În locul terenului neted și solid care se întindea între pădure și mare în apropierea râului, Briant fu nevoie acum să se aventureze printr-un loc semănat cu stânci alunecoase, printre rădăcini vâscoase, printre bălți de apă ce trebuiau ocolite și pietre mișcătoare, pe care nu te puteai cumpăni în mers. Din cauza asta, un drum foarte greu și – mai rău ca toate – o întârziere de două ore bune

„Trebuie totuși să ajung înainte de marea, își spuse Briant. Partea asta de plajă a fost acoperită de mareea trecută și sigur că și cea următoare o va acoperi până la piciorul falezei. De voi fi nevoie să mă abat din drum sau să mă refugiez pe o stâncă, ajung prea târziu. Nu-mi rămâne decât să trec cum voi putea, înainte ca fluxul să acopere totul.”

Și curajosul băiat, fără a se mai gândi că e mort de osteneală, încercă să scurteze drumul cât mai mult. Pe-alocuri fu nevoie să se descalțe și să treacă prin bălți mari, cu apa până aproape de genunchi, ca apoi, ajuns iar printre

colții de stâncă, să se cumpănească în fel și chip ca să nu cadă, ceea ce reușea numai datorită dibăciei și agerimii sale.

Totodată observă că tocmai partea asta a golfului era cea mai bogată în vânat de apă. Peste tot mișunau porumbei, rațe și gâște sălbatrice. Ba încă, la picioarele stâncilor se zbăteau și câteva perechi de foci ce nu păreau deloc speriate, căci n-o luau la fugă pe sub apă. Ai fi putut deduce că dacă aceste amfibii nu se temeau de om, era din pricina că nu aveau motiv de spaimă; în orice caz, de ani și ani niciun vânător nu venise să le tulbere pacea.

Dar din prezența lor, Briant mai deduse și că această coastă era la o latitudine mai ridicată decât crezuse, deci mai la sud decât arhipelagul neozelandez. Așadar, schoonerul trebuie să se fi abătut mult înspre sud-est, străbătând Pacificul. Își dădu și mai bine seama de aceasta când, ajungând la picioarele promontoriului, văzu un cârd întreg de pinguini, păsări de prin ținuturile antarctice. Sute de asemenea „ciungi” se legănau scuturându-și stângaci cioturile aripilor, de care se folosesc mai mult la înnot decât la zbor. De altfel, carnea lor, cu gust de rânced și de untură de pește, nu e bună la nimic.

Se făcuse zece dimineață. Iată cât de anevoie străbătuse Briant ultimele mile. Istovit și flămând, îi păru mai cuminte să se întremeeze înainte de a porni să urce capul înalt de trei sute de picioare deasupra mării.

Se așeză așadar pe o stâncă, la adăpost de fluxul care începuse să cuprindă țărmul. Desigur că, într-o oră, fluxul avea să-i taie drumul dintre bancul de stânci și picioarele falezei. Dar asta nu-l mai neliniștea acum, căci, până după-amiază, refluxul avea să retragă apele către mare și să-i libereze iarăși trecerea.

O bucată bună de carne și câteva înghițituri din ploscă îi astâmpără și foamea și setea, iar odihnă îi prinse și ea bine. Între timp însă, gândurile lui dădeau pace. Singur și departe de colegi, încerca să vadă cu calm situația, hotărât să-și ducă până la capăt sarcina de a-i salva pe toți și luându-și asupra sa ce era mai greu. Iar dacă purtarea lui Doniphon și a altor cătorva îl neliniștea, era pentru că o dezbinare putea să aibă urmări foarte rele. Dar era hotărât să se împotrivească cu dărzenie la tot ce ar fi primejduit situația celorlalți tovarăși ai lui.

Și din nou îi veni în minte frate-său Jacques. Starea lui sufletească îi dădea mult de gândit. Trebuie să fi făcut el ceva rău, probabil înainte de

plecare. Dar ce? Și se gândeau cum să-l constrângă să mărturisească și să-și ușureze inima.

O oră de răgaz și Briant se simți din nou întremat. Legă aşadar traista, o aruncă pe umăr și începu urcușul.

Înălțimea aceasta, situată la capătul ce înainta îngustându-se înspre mare și care închidea golful, era de o ciudată structură geologică. Lăsa impresia unei cristalizări de origine vulcanică, sub acțiunea forțelor plutonice – și nu ținea de faleză, aşa cum părea de departe. Era de o structură cu totul diferită, compusă din roci granitice, nu din straturi calcaroase ca acelea din nordul Mării Mânecii, în apusul Europei.

Briant mai putu să observe că o trecătoare îngustă despărțea capul de faleză. De-acolo, înspre nord, țărmul se întindea cât vedeai cu ochii. Dar dacă înălțimea aceasta izolată se ridica peste faleză cu o sută de picioare, atunci puteai cuprinde cu privirea o mare întindere de jur împrejur. Asta era important.

Urcușul era greu. Trebuia să se cațăre de pe o lespede pe alta, atât de înalte uneori, încât Briant abia ajungea să apuce câte un capăt. Dar cum de copil era deprins să se cațăre de nu-l întrecea nimeni în agerime și nici în iuțeală, se văzu cu bine în vârf, după ce în câteva rânduri fusese gata să-și frângă gâtul.

Ducându-și degrabă luneta la ochi, Briant își îndreptă privirea către răsărit. Șes întins, cât vedeai cu ochii. Faleza era singura înălțime, iar podișul ei descreștea treptat înspre interior. În depărtări, slabe unduiri de teren nu schimbau aproape cu nimic priveliștea ținutului acoperit de păduri verzi, pe alocuri îngălbenește de toamnă, care ascundeau albiile râulețelor ce alergau spre vărsare. Șes și numai șes până-n adâncurile zării, cam de zece mile. Nicio linie albastră la orizont care să-ți arate că dincolo de întinsul acesta ar fi marea; totuși, ca să fii sigur că e insulă sau continent, era nevoie de un drum mai lung înspre est.

Înspre miazănoapte nu putu zări capătul litoralului, ce se întindea drept, pe o distanță de șapte-opt mile și care, dincolo de un cap foarte înaintat, se arcuia adânc în interior – o imensă plajă de nisip, părând un vast pustiu.

Spre miazăzi, îndărătul capului opus ce se îngusta către țărm, coasta se continua de la nord-est către sud-vest, mărginind un vast întins de mlaștini cu totul deosebit de plajele pustii din miazănoapte.

Briant cerceta cu luare-aminte depărtările, îndreptând obiectivul oceanelui către toate punctele ce se desenau pe orizontul larg. Se găseau pe o insulă? Se găseau pe un continent? N-ar fi putut spune. În orice caz, dacă era insulă, era foarte mare, iată tot ce putea afirma.

Se întoarse apoi către apus. Marea scânteia sub razele piezișe ale soarelui care cobora încet spre orizont.

Deodată, Briant ridică degrabă oceanul, îndreptându-l spre largul mării.

— Corăbii! strigă. Trei corăbii!

Într-adevăr, trei puncte negre apăreau la mare depărtare pe luciul apelor. Să fi fost la cincisprezece mile.

Inima lui Briant bătea să se spargă. Să fie o vedenie? Să fie trei corăbii?

Briant lăsa jos luneta, îi șterse sticlele pe care le aburise de emoție, se uită din nou...

Într-adevăr, cele trei puncte păreau să fie corăbii, din care numai corpul era vizibil. Catargele cu pânze nu se zăreau și în orice caz nu se vedea fum ca de vapoare în mers. Lui Briant îi fulgeră prin minte că și dacă ar fi corăbii, erau la o depărtare mult prea mare pentru ca semnalele lui să fie zărite; iar cum era foarte probabil ca tovarășii lui să nu le fi văzut, cel mai bun lucru ar fi să se repeadă înapoi la ei și acolo să aprindă un foc mare pe țărm. Apoi... după apusul soarelui...

În timp ce își frământa mintea în tot felul, nu pierdea nicio clipă din vedere cele trei puncte negre. Dar care îi fu dezamăgirea când își dădu seama că nu se mișcau din loc!

Ridică din nou oceanul și, timp de câteva minute, le ținu în obiectiv, dar nu nevoia să recunoască cu amărăciune că nu erau decât trei insulițe la vest de litoral, pe lângă care schoonerul trebuie să fi trecut când a fost împins spre coastă, dar care se pierdeau printre ceturi.

Adâncă dezamăgire!

Era ora două. Marea începea să se retragă, descoperind tot șirul de stânci submarine din apropierea falezei. Socotind că ar fi timpul să se înapoieze, Briant începu coborâșul povârnișului. Totuși vră să mai cerceteze încă o dată orizontul spre est. Poate că razele tot mai înclinate ale soarelui aveau să-i descopere și un alt punct al ținutului, invizibil până atunci din cauza luminii.

Făcu dar o ultimă cercetare într-acolo, încordându-și toată atenția – și nu fu zadarnic: departe, departe, la ultima limită a vizibilității, dincolo de

rețeaua verde a pădurilor, îi apăru limpede o linie albăstruiie, care se întindea neîntrerupt de la nord către sud, pe o distanță de câteva mile, și ale cărei capete se pierdeau în masele abia ghicite de păduri de pe insulă.

„Ce să fie?” își zise.

Privi din nou, cu și mai multă încordare.

„Marea! Hotărât, e marea!”

Și fu gata să scape oceanul din mâini. Din moment ce la est se afla marea, nu mai încăpea nicio îndoială că iahtul fusese azvârlit nu pe continent, ci pe o insulă, o insulă izolată în imensitatea Pacificului, o insulă din care nu mai puteau ieși!

Atunci îi veniră deodată în minte toate primejdiiile ce-i așteptau. Inima i se strânse de părea că nici nu mai bate. Dar scuturându-se din deznađejdea ce-l cuprinsese, fără voia lui, își dădu seama că nu trebuie să se lase copleșit, oricât de tulbure s-ar arăta viitorul.

După un sfert de oră, Briant coborâse din nou pe țărm și pornind pe același drum pe care trecuse de dimineață. Înainte de însurat ajunse la schooner, unde tovarășii îl așteptau nerăbdători.

Capitolul VI

Neînțelegeri. Plecare amânată. Vremea rea. Pescuit. Fucuși uriași. Costar și Dole călare pe un bidiviu molatic. Pregătiri de plecare. În fața constelației Crucea Sudului.

Chiar în aceeași seară, după cină, Briant le împărtăși tuturor ceea ce descoperise: și anume că la răsărit, dincolo de zona împădurită, a văzut clar o dungă albastră de apă, neîntreruptă, de la nord spre sud, și nu mai rămâne nicio îndoială că e marea. Eșuaseră deci din nenorocire, pe o insulă, nu pe un continent.

La început, și Gordon și ceilalți fură foarte însășimântați de asemenea veste. Așadar, pe o insulă, și în neputință de a mai pleca de pe ea! Așadar trebuiau să renunțe la proiectul de a-și căuta spre răsărit drumul către continent! Nu le mai rămânea decât să aștepte trecerea vreunui vas la oarecare apropiere de țărm. Să fi rămas aceasta îintr-adevăr unică lor speranță?

— Și adică Briant nu s-a putut însela? interveni Doniphan.

— Nu zău, Briant, ce ți s-a părut ție apă n-o fi fost cumva o dâră de nori?

Nu, răspunse Briant, sunt sigur că nu m-am înselat. Ceea ce am văzut la răsărit era linia apei. Se boltea în zare.

— La ce distanță? întrebă Wilcox.

— Cam la șase mile depărtare de cap.

— Și dincolo de ea, zise Webb, nici munți, nici podiș?

— Nimic decât cerul!

O spunea cu atâta siguranță, încât nu mai încăpea nicio îndoială.

Dar, ca și în atâtea rânduri când Briant era de o părere, Doniphan se încăpățâna să susțină contrariul.

— Eu cred totuși că Briant a putut să se înșele și câtă vreme nu vedem cu ochii noștri...

— Și n-avem nicio zi de pierdut, spuse Baxter, dacă vrem să nu ne apuce vremea rea, în caz că suntem pe continent!

— Chiar mâine, dacă e vreme bună, zise Gordon, plecăm într-o recunoaștere de câteva zile. Zic dacă e vreme bună, căci ar fi o nebunie să ne aventurăm pe vreme rea prin desisul pădurilor din interior.

— Ne-am înțeles, Gordon, răspunse Briant, și când vom ajunge la celălalt țărm al insulei...

— Dacă e insulă, stăruí Doniphan, dând din umeri.

— Insulă e, repetă Briant, plăcăt. Nu m-am înselat. Eu, cu ochii mei, am văzut marea la răsărit. Însă, ca de obicei, Doniphan ține să mă contrazică.

— Dar te poți și tu însela, Briant!

— Se prea poate. Dar vă veți convinge și voi că de data asta nu! Eu însuși voi merge să cercetez malul mării înspre est. Doniphan nu are decât să vină cu mine.

— Sigur că vin!

— Și noi! și noi! sărira trei-patru dintre cei mari.

— Bine! Bine! Dar țineți-vă firea, și sfătuí Gordon. Om fi noi copii, dar trebuie să ne purtăm ca niște oameni mari. Situația noastră e destul de gravă și de-om mai fi și nechibzuiți, o putem face și mai gravă. Nu! Să nu ne afundăm cu toții în pădure. Mai întâi nu putem lua copiii după noi, iar singuri nu-i putem lăsa pe iaht. Eu unul sunt de părere să plece Doniphan și cu Briant, iar doi din colegi să-i însoțească...

— Eu, zise Wilcox.

— Și eu, sări Service.

— Fie, răsunse Gordon. Patru sunt de ajuns. În felul acesta, de-ar fi să întârziati, parte din noi v-am putea veni în întâmpinare, iar ceilalți ar rămâne la schooner. Nu uitați că el ni-e tabăra, și casa, și căminul, și că nu trebuie să-l părăsim câtă vreme nu suntem siguri că ne aflăm pe continent.

— Dar suntem pe o insulă, răsunse Briant. De câte ori să vă mai spun?

— Rămâne de văzut, se încăpățână Doniphan.

Nu e mai puțin adevărat – Briant își dădea și el seama de acest lucru – că trebuiau neapărat să-și taie un drum drept prin pădurile din centru și să vadă ce e cu linia aceea de apă zărită de el. De altfel, chiar admitând că marea e ceea ce se întinde la răsărit, nu s-ar putea totuși ca prin preajmă să existe și alte insule, separate prin vreun canal cu puțință de străbătut? Iar dacă insulele ar face parte dintr-un arhipelag sau dacă la orizont ar apărea vreo înălțime, cu atât mai mult era nevoie să cerceteze totul în amănunt înainte de a lua o hotărâre de care depindea soarta tuturor.

Ce e sigur e că înspre vest nu există niciun pământ, din partea aceasta a Pacificului până în apropiere de Noua Zeelandă, aşa că tinerii noștri naufragiați nu puteau trage nădejde de a stabili vreo legătură cu pământul locuit, decât în răsărit.

Cuminte însă era să aștepte timpul frumos. Cum spunea și Gordon, nu trebuiau să gândească sau să acționeze ca niște copii, ci ca niște bărbați. În împrejurări atât de potrivnice și amenințări de atâtea primejdii, era nevoie ca judecata lor să facă un pas înainte, căci dacă mai fi și usuratici și nesocotiti cu scuza că sunt copii, și mai ales dacă ar lăsa ca dezbinarea să-și facă loc între ei, ar fi vai și-amar! De aceea se străduia Gordon să-i țină în frâu pe toți.

Dar oricât de nerăbdători ar fi fost Doniphan și Briant să pornească, vremea rea îi sili să-și amâne plecarea. Chiar din ziua următoare, o ploaie rece începu să cadă în răstimpuri, iar barometrul scădea întruna, arătând furtună de lungă durată. Ar fi fost o nebunie să plece în asemenea condiții. Că toți – mari și mici – erau nerăbdători să știe dacă oceanul îi înconjoară pe toate părțile, e foarte firesc! Dar și de-ar fi avut siguranța că se află pe continent, puteau ei să rătăcească la întâmplare, prin meleaguri necunoscute, și încă în pragul iernii? Iar de-o fi să aibă de străbătut o distanță de sute de mile, au să fie în stare să îndure asemenea ostenele? Chiar cei mai vânjoși din ei ar putea oare să reziste până la capăt? Hotărât, nu!

Dacă pornești la o asemenea treabă, trebuie măcar chibzuit s-o faci într-un anotimp când ziua e lungă, când nu te mai temi de frig și viforință. Cuminte ar fi ca pe timp de iarnă să nu se depărteze de iaht.

Gordon, pe de altă parte, căuta și el să vadă cam în ce parte a oceanului au naufragiat. În atlasul lui Stieler din biblioteca iahtului erau o serie de hărți ale Pacificului. Căutând să deducă ce drum au urmat de la plecarea din Auckland înspre litoralul american, și-a dat seama că la nord de grupul de insule Pomotu, nu mai era trecută pe hartă decât Insula Paștelui și insula Juan Fernandez, în care Selkirk – un Robinson cu adevărat – și-a petrecut o parte din viață. Înspre miazăzi, nici urmă de pământ până în imensitatea nemărginită a Oceanului Antarctic. Dacă te uitai spre răsărit, nu întâlneai decât arhipelagurile insulelor Chile sau Madre-de-dios, semănate de-a lungul coastelor chiliene, și, în jos, cele din strâmtoarea Magellan și ale Țării de Foc, unde se frământă și se dezlănțuie cumplitele mări ale Capului Horn.

Așadar, de vor fi eşuat pe una din insulele acelea nelocuite din vecinătatea pampasului, ar trebui să străbată sute de mile ca să ajungă în vreo regiune locuită din Chile, La Plata sau Argentina. Și ce ajutor să aștepți în mijlocul singurătăților acelora immense, unde călătorul e pândit la fiecare pas de tot felul de primejdii?

În fața unor asemenea eventualități trebuia acționat cu multă chibzuială, nu să se avânte în necunoscut, căci altfel erau sortiți pieirii. Astă-l muncea pe Gordon. Briant și Baxter erau și ei de aceeași părere. Nu se putea ca până la urmă Doniphane și grupul lui să nu vadă și ei că aşa e bine.

Totuși trebuiau cu orice preț să cerceteze marea înspre răsărit. Timp de cincisprezece zile însă nu le fu cu putință. Vremea se înăsprișe de tot. Zile în sir, numai ploi și furtuni năprasnice. De mers prin pădure, nici gând, cărările trebuie să fi fost desfundate. Nu le rămânea decât să amâne plecarea, oricât de nerăbdători erau să știe cât mai degrabă dacă se aflau sau nu pe continent.

Gordon și camarazii săi fură dar nevoiți să lâncezească pe bord; zilele le păreau cât anii, dar nu-și pierdeau vremea.

Fără să mai vorbim de grija materialelor, aveau întruna de reparat nenumăratele avarii ale vasului, provocate de furtună. Pereții iahtului se dezgrădinau de sus, iar prin punte începea să pătrundă apa. Pe alocuri, ploaia se prelingea pe la încheieturile scândurilor, umplete cu câlții care se

scămoșau din ce în ce și era nevoie să le astupe întruna. Trebuiau deci să-și găsească degrabă un adăpost mai bun.

Admițând chiar că ar hotărî să plece înspre răsărit, abia peste cinci-șase luni ar putea face aceasta, iar bietul lor iaht cu siguranță că nu va rezista atâtă vreme. Dar ca să-l părăsească în pragul iernii – unde să găsească vreun adăpost, când pe partea asta, de apus, a falezei nu era nicio crăpătură în piatră pe care să o poți folosi?

Așadar, tot pe celălalt versant, ferit de curenții din larg, trebuiau să-și îndrepte cercetările și, la nevoie, să ridice o aşezare în care să încapă cu toții.

Între timp, astupau mereu nu numai crăpăturile pe unde pătrundeau apa, dar și cele pe unde șuiera vântul prin carenă, închend totodată la loc bordajul care se dezgrădinase. Gordon mai că s-ar fi încumetat să acopere carcasa vasului cu pânzele noi pentru schimb, dar nu se îndura să piardă bunătate de pânze groase, care le-ar fi prins atât de bine la corturi, dacă ar fi fost cumva nevoiți să-și facă tabăra în câmp. Se hotărâră până la urmă să întindă peste punte pânzele gudronate.

Acum, toată încărcătura vasului era strânsă în baloturi, trecute fiecare cu numărul de ordine în carnețelul lui Gordon și care, în caz de primejdie, ar fi fost repede cărate și puse la adăpost sub copaci.

Cum se lumina puțin, Doniphian, Webb și Wilcox se duceau să vâneze pe stânci porumbei sălbatici, pe care apoi Moko se străduia să-i gătească în fel și chip, în timp ce Garnett, Service și Cross, cu cei mici și uneori cu Jacques, dacă frate-său îl silea, mergeau la pescuit.

Prin părțile acelea, printre algele care se cățărau pe întinsul sir de colții stâncosi, erau o mulțime de pești mari din specia „notothenia”, iar printre firele de rădăcini plutitoare de fucus, lungi de aproape patru sute de picioare, mișunau o mulțime de peștișori mărunți, pe care puteai să-i prinzi cu mâna. Să-i fi auzit pe copii ce mai țipau când trăgeau plasele la mal sau dădeau cu undița printre colții de stâncă!

— Priviți! Priviți aici, ce minune de pești! striga Jenkins. Ia uitați-vă ce mari!

— Dar ai mei! Sunt și mai mari ca ai tăi! îi răspundeau Iverson, care-l mai chema și pe Dole să tragă.

— Vai, ne scapă! țipa Costar.

Atunci alergau și ceilalți în ajutor.

— Trageți tare! Trageți tare! îi îndemnau Garnett și Service, trecând când la unul, când la altul. Sus cu plasa!

— Vai, nu pot! Nu pot! se tângua Costar, luat târâș de povară.

Și, luptând din greu, cărau gâfâind plasele pe nisip. Chiar la vreme, căci prin limpezimea apelor se vedea cîrduri de mrene lacome cum alergau să înghită peștișorii prinși.

O mulțime de pești cădeau astfel pradă; le rămâneau totuși destui cât să se sature din plin la masă. Cei mari, îndeosebi, erau atât de gustoși și de cărnoși, că erau buni și proaspeți, și puși la saramură. Cei de la gura râului erau mai puțin buni, un fel de plevușcă pe care Moko se necăcea să-prăjească.

La 27 martie, o captură importantă dădu naștere unei întâmplări pline de haz: după-amiaza, ploaia încetase, iar copiii se duseseră la râu cu uneltele de pescuit. Deodată începură să strige: strigăte de veselie, e drept, dar și de „ajutor!”.

Gordon, Briant, Service și Moko, care trebăluiau pe punte, lăsară lucrul și alergără degrabă la râul din apropiere.

— Veniți! Veniți! strigă Jenkins.

— Să-l vedeți pe Costar pe armăsar! adăugă Iverson.

— Hai, hai, Briant! Repede, că ne scapă! se văicări Jenkins.

— Ajunge! Ajunge! Dați-mă jos! Mi-e frică! răcnea Costar, pierit de spaimă.

— Hi! Hi! țipa Dole, aşezat în spatele lui Costar, pe o namilă teșită care se mișca; namilă nu era altceva decât o broască țestoasă uriașă, din cele ce obișnuiesc să adoarmă pe suprafața mării.

Surprinsă de copii pe țărm, gonea acum cât putea înapoi, la apă. Zadarnic se străduiau copiii să o țină pe loc trăgând de funia pe care i-o petrecuseră pe după gâtul scos afară din carapace – ea era mai tare și trăgea de zor după ea toată droaia de copii. Jenkins, ca să râdă, îl cocoțase pe Costar pe carapace, iar Dole, călare în spatele lui, îl ținea pe loc cu sila, în timp ce copilul țipa ca din gură de șarpe, cu cât broasca se apropia de apă.

— Tin-te bine! Tin-te bine, Costar! îi spuse Gordon.

— Și vezi să nu-și ia armăsarul vînt în frâu! glumi Service.

Briant izbucni și el în hohote de râs, căci nu era nicio primejdie. Dole n-avea decât să-i dea drumul lui Costar, care s-ar fi lăsat să alunece jos, alegându-se doar cu spaimă.

Mai important era să poată prinde însă animalul. Or, chiar dacă s-ar fi opintit toți la un loc, n-ar fi izbutit să-l opreasca. Trebuia dar ca, într-un fel sau altul, să-i taie calea, înainte ca el să ajungă la apă, unde le-ar fi scăpat.

Cu revolverele pe care le aveau la ei, nici Gordon, nici

Briant n-ar fi făcut vreo ispravă, căci carapacea unei țestoase e prea tare, iar ca s-o ataci cu lovituri de topor ar fi fost zadarnic, căci și-ar fi vârât capul și picioarele înăuntru, ca să se pună la adăpost.

— Nu-i decât un singur mijloc, fu de părere Briant, s-o răsturnăm pe spate.

— Dar cum? răspunse Gordon. Dihania cântărește peste trei sute de chile! Cum să putem?

— Cu prăjini! Cu prăjini! spuse Briant și, urmat de Moko, alergă cât îl țineau picioarele spre vas.

Broasca țestoasă mai avea doar vreo treizeci de pași până la mare. Atunci îi luară pe sus pe Costar și pe Dole, înclestați de carapace, și însfăcând cu putere funia, se opintiră din răsputeri, fără să poată opri namila, care ar fi fost în stare să târască după ea tot pensionul *Chairman*.

Din fericire, Briant și Moko se înapoiau înapoi de la ea să ajungă la apă. Iute, îi vârără pe dedesubt două prăjini și, cu ajutorul a două pârghii, izbutiră, după multă caznă, s-o răstoarne pe spate. Acum era prada lor. Nu se mai putea sluji de picioare. N-a mai apucat nici să-și tragă capul în carapace, căci Briant, dintr-o lovitură dibace de topor, o și ucise cât ai clipi.

— Ei, Costar, ce zici, îți mai e frică de dihanie? îl întrebă Briant.

— Nu! Cum să-mi mai fie, Briant, odată ce e moartă?

— Bun, spuse Service, dar mă prind că tot nu te-ai încumeta să mănânci din ea!

— Cum! Se mănâncă?

— Și încă cum!

— Dacă e aşa, cum să nu mănânc? răspunse Costar și se linse pe buze.

— E minunată! zise Moko, care știa ce trufanda e carneea de țestoasă.

Cum nu era chip să poți căra asemenea greutate până la iaht, au trebuit să-o taie în bucăți, pe loc. Dezgustător lucru, dar tinerii noștri se obișnuiseră de atâtă timp cu viața asta de Robinson! Cel mai greu a fost de spart carapacea inferioară, care ar fi știrbit chiar și un tăiș de topor. Nu izbutiră decât când să a răcit, vârând foarfeca printre spațiile dintre plăci.

Carnea apoi, tăiată în bucăți, fu adusă pe vas. În ziua aceea n-a fost unul să nu spună că supa de țestoasă e o minune, fără să mai vorbim de fripturile la grătar înfulecate într-o clipă, căcar că Service le cam pârlise pe cărbunii prea vii. Până și Phann, în felul lui, a dat dovadă că și cainii știu să prețuiască asemenea resturi.

Peste cincizeci de livre de carne au scos din broasca țestoasă – neprețuită economie pentru conservele de pe iaht.

Astfel trecu și luna martie. În timpul acestor trei săptămâni de la naufragiul lui Sloughi, fiecare din ei făcuse tot ce-i stătuse în puteri, având în vedere prelungirea șederii pe această coastă.. Dar acum, în pragul iernii, trebuie neapărat pus capăt îndoielii dacă sunt pe continent ori pe o insulă.

La 1 aprilie, vremea începu să dea semne vădite de îmbunătățire. Barometrul era în urcare și vântul sufla mai molcom către țărm, cu tendința de a se potoli de tot. Semne de vreme bună, și poate de lungă durată. Puteau, aşadar, să pornească într-o recunoaștere a ținutului.

Cei mari ținură sfat toată ziua, iar după aceea făcură toate pregătirile în vederea acestei expediții de a cărei importanță erau convinși toți.

— Sper, spuse Doniphan, că nu s-o mai ivi nicio piedică și o să plecăm mâine dimineață.

— Trag și eu nădejde, zise Briant. Să fim pregătiți ca să pornim chiar în zori.

— Mi-am notat, spuse Gordon, că linia aceea de apă, pe care zici că ai zărit-o la răsărit, era cam la șase-șapte mile de promontoriu.

— Exact, răspunse Briant, dar cum golful se adâncește mult, se poate că distanța să fie și mai apropiată, pornind din tabăra noastră.

— Cu alte cuvinte, zise Gordon, s-ar putea să nu lipsiți decât douăzeci și patru de ore.

— Desigur, dacă am avea siguranță că putem merge în linie dreaptă către răsărit. Dar știi eu de-om răzbate prin pădurile astea, de îndată ce-om trece dincolo de stânci!

— Asta să ne fie greutatea! își spuse părerea Doniphan.

— Fie, zise Briant, dar se mai pot ivi și alte piedici: vreun curs de apă, ori locuri mlăștinoase, mai știi? N-ar fi rău să luăm cu noi merinde ca pentru un drum de câteva zile...

— Și vreo armă, spuse Wilcox.

— Fără doar și poate, încuvîintă Briant, și să fim înțeleși, Gordon, că de-o fi să nu ne înapoiem în douăzeci și patru de ore, să nu-ți faci griji!

— Griji îmi fac eu și dacă lipsiți numai o jumătate de zi, răspunse Gordon. Ei, dar ce să mai vorbim? Ați hotărât să plecați, plecați! De altfel, mai sunt și alte scopuri decât să ajungeți la apa aceea din răsărit. Trebuie neapărat cercetat ținutul de dincolo de faleză. De partea asta n-a fost chip să

găsim vreo peșteră, iar când va fi să părăsim vasul, va trebui să ne mutăm toată tabăra la adăpost de vânturile din larg. Nici vorbă nu poate fi să iernăm pe țărmul acesta.

— Firește, Gordon, răspunse Briant. Căutăm noi o aşezare mai bună...

— Asta dacă nu vom constata că putem părăsi definitiv această pretinsă insulă, spuse Doniphan, care nu ieșea dintr-ale lui.

— Fie, măcar că intrăm în iarnă și nu-i momentul cel mai prielnic, fu de părere Gordon. În sfârșit, o să facem cum e mai bine. Așadar, plecarea pe mâine!

Pregătirile au fost repede gata: merinde pe patru zile puse în saci de spate cu curele, patru puști, patru revolvere, două toporiști, o busolă de buzunar, o lunetă cu o rază de trei-patru mile, pături, apoi, printre uneltele de buzunar, fitiluri de iască, brichete, chibrituri – destul pentru o recunoaștere de scurtă durată, dar nu lipsită de primejdii.

De altfel, atât Briant cât și Doniphan, Service și Wilcox, care-i însوteaau, făgăduiseră să fie cu ochii în patru, să nu înainteze decât cu mare grijă și să nu se despartă niciodată.

Gordon însă tot nu era cu cugetul împăcat: știa el că prezența lui între Briant și Doniphan ar fi fost necesară. Dar era mai cuminte să rămână pe vas și să se îngrijească de cei mici. Așa că, luându-l pe Briant deosept, îl puse să-i promită că se va abține de la orice prilej de dezbinare ori de neînțelegere.

Prevestirile barometrului se adeveriră întocmai. Odată cu căderea nopții, ultimii nori se răzlețiră înspre apus. În zarea depărtată, marea se arcuia pe un cer lăptit ca lacrimă. Minunea de constelații ale emisferei australe smălțiau bolta cerească, iar printre ele, Crucea Sudului, care lumina Polul antarctic al Universului.

În ajunul acesta de despărțire, atât Gordon cât și colegii lui erau cu inima strânsă. Ce nu se putea întâmpla, câte primejdii neprevăzute nu-i pândeau într-o asemenea încercare! Și în timp ce priveau bolta înstelată, gândul lor se îndrepta către părinți și frați, către țara lor, pe care n-aveau poate să-o mai vadă niciodată!...

Capitolul VII

Pădurea de mesteceni. De sus, de pe faleză. Străbătând pădurea. O punte pietruită peste un pârâu. Râulețul călăuzitor. Tabăra de noapte. Coliba.

Linia albastră. Phann se adapă.

Briant, Doniphane, Wilcox și Service plecară de la iaht la șapte dimineață. Soarele se înălța pe un cer limpede și albastru, prevestind o zi minunată, ca cele care se întâlnesc uneori în octombrie în zonele temperate din emisfera boreală. Nici cald, nici frig, cum e mai bine. Numai drumul greu sau vreun obstacol ar fi putut să-i întârzie.

Tinerii exploratori o luară mai întâi de-a curmezișul țărmului, ca să ajungă la poalele falezei. Gordon fusese de părere să-l ia cu ei și pe Phann, care, cu instinctul lui, le-ar fi putut fi de folos. Iată de ce și câinele făcea parte din expediție.

După un sfert de oră de mers, cei patru băieți intrară în desisul pădurii și-l trecu că cu bine. Vânat mărunt zbură ici-colo, printre copaci, dar cum nu era vreme de pierdut, Doniphane înțelese că era mai cuminte să se abțină. Până și Phann își dădu seama că zadarnic dă târcoale și se lăsa păgubaș, mergând la un loc cu stăpâni și luând-o înainte numai atât cât se cădea unui cercetaș ca el.

Se sfătuiră să meargă de-a lungul zidului stâncos până la capul din nordul golfului, dacă până acolo nu vor găsi alt drum să poată trece. În felul acesta ar merge de-a dreptul spre pârza de apă întrezărită de Briant. Drumul acesta, măcar că nu era cel mai scurt, era cel mai sigur. Ce mai însemnau două mile în plus pentru niște flăcăi voiniți ca ei?

De îndată ce ajunseră la faleză, Briant recunoscu locul unde se oprise cu Gordon la întâia lor cercetare. Cum pe porțiunea aceasta de perete calcaros nu era nicio potecă să coboare înspre sud, nu le rămânea decât să caute spre miazănoapte vreo trecătoare, chiar de-ar fi fost să lungească drumul până la promontoriu. Firește că astă de-ar fi luat o zi, dar nu era chip înaltfel, în caz că nu găseau o trecere pe versantul acesta de apus.

Asta le explică Briant tovarășilor săi de drum, iar Doniphane, după câteva încercări de a urca pe râpă, nu mai spuse nimic. Acum înaintau toti patru pe la picioarele peretelui mărginit de ultimul sir de copaci.

Merseră cale de vreo oră și cum trebuiau să ajungă până la promontoriu, Briant se tot întreba cu neliniște dacă vor putea trece. Oare între timp fluxul n-o fi acoperit plaja? Ar însemna să piardă o jumătate de zi pentru ca refluxul să descopere bancul de colți de stâncă.

— Haideți mai repede! le spuse el, după ce le explicase că era nevoie să ia înaintea fluxului.

— Lasă, zise Wilcox, și ce dacă luăm puțină apă la călcâie?

— Întâi la călcâie, apoi la brâu, apoi peste cap! răspunse Briant. Apa se urcă cel puțin cu cinci-șase picioare. Cred că făceam mai bine dacă veneam de-a dreptul spre promontoriu.

— N-aveai decât să spui, răspunse Doniphan, doar tu, Briant, te-ai legat să ne fii călăuză și dacă am întârziat, tu ești de vină.

— Fie, Doniphan, oricum, nu e o clipă de pierdut. Unde e Service! Hei! Service! Service!

Dar Service, nicăieri. După ce o luase ceva mai înainte cu Phann, se făcuse nevăzut pe după un stei de stâncă, la vreo sută de pași spre dreapta. Când deodată se auziră strigăte însotite de lătrăturile câinelui. Nu cumva Service era în primejdie? Cât ai clipi, Briant, Doniphan și Wilcox îl ajunseră. Stătea locului, oprit în fața unei surpări de faleză, surpare de cine știe câtă vreme! Ploile, intemperiile, infiltratiile dislocaseră cu vremea masa calcaroasă și săpaseră în stâncă un fel de pâlnie cu vârful în jos, din creasta stâncii până la sol. Din stâncă cu perete drept se căsca o râpă, aproape ca un trunchi de con, cu o înclinare de cel mult 50 de grade. Colțurile și bolovanii formau ca un soi de trepte, pe care puteai să pui cu ușurință piciorul. Niște băieți ageri și sprinteni ca ei, sigur că s-ar fi cățărat fără prea multă greutate până sus, numai să nu provoace altă surpare. Era un risc, dar nu mai stătură la gânduri. Doniphan sui primul pe grămada de bolovani de la poale.

— Stai! Stai! Nu face vreo imprudență! îi strigă Briant.

Dar Doniphan, în dorință să-i întreacă pe ceilalți, și mai ales pe Briant, nici că-l luă în seamă și sui degrabă coasta pe jumătate. Ceilalți, după el, dar ferindu-se să fie chiar sub el, ca să nu-i lovească pietrele, care, dislocate, săreau până jos.

Ajunsescă toți cu bine, Doniphan având mulțumirea să fie înțâiul pe coama falezei, în timp ce ceilalți îl urmară în curând.

Doniphan își scosese luneta din toc și o plimbă peste pădurile ce se întindeau căt vezi cu ochii în largul zării către răsărit.

Aceeași priveliște de păduri și cer pe care Briant o văzuse de pe culmea stâncioasă a promontoriului – dar pe o rază mai restrânsă, totuși, căci promontoriul era mai înalt decât faleza aceasta cu vreo sută de picioare.

— Ei, îl întrebă Wilcox, nu vezi nimic?

— Absolut nimic, răspunse Doniphan.

— Ia să mă uit și eu, spuse Wilcox.

Doniphan îi trecu luneta, în timp ce fața i se lumină de satisfacție.

— Nică urmă de pânză de apă, spuse Wilcox și lăsa ocheanul.

— Cum e și firesc, fiindcă nici n-a fost vreodată, zise Doniphan. Uită-te și tu, Briant; sper că recunoști că te-ai înșelat.

— E în zadar, replică Briant, sunt sigur că nu m-am înșelat.

— Asta, e prea de tot! Când nu vedem nimic!

— Firește că nu, căci faleza e mai joasă decât capul, și vederea e deci mai limitată. Dacă ne-am găsi pe înălțimea unde eram eu, linia albastră ar apărea la o distanță de șase sau șapte mile. Ați vedea atunci că e acolo unde v-am spus și că n-o poți confunda cu un sir de nori.

— Lesne de spus, zise Wilcox.

— Și lesne de constatat, răsunse Briant. N-avem decât să suim platoul falezei, să trecem de păduri și să mergem înainte până ajungem...

— Bun, zise Doniphan, dar asta ne-ar putea duce departe și nu știu dacă merită într-adevăr osteneala...

— Rămâi aici, Doniphan, îi zise Briant împăciuitor, căci, după cum îi făgăduise lui Gordon, se străduia să se abțină, cu toată reaua-voință a lui Doniphan. Rămâi aici! Mă duc numai eu cu Service...

— Mergem și noi! sări Wilcox. Haide, Doniphan, la drum!

— Să mâncăm întâi, fu de părere Service.

Și într-adevăr, era bine să mănânce înainte de plecare.

Într-o jumătate de oră sfârșiră, apoi porniră la drum. Întâia milă li se păru o joacă. Mergeau prin iarba, fără stânjenire. Ici și colo, mușchi și licheni înverzeau câte o moviliță de piatră. Din când în când întâlneau tufe de tot felul: când ferigi înalte sau licopode, când bălării, smocuri de scaieți, pâlcuri de arbuști cu frunze lucii și țepoase, ori tufe de berberia cu frunze tari – plante care cresc până la cele mai ridicate altitudini.

Briant și ceilalți trecură destul de lesne podișul superior, dar versantul de răsărit al falezei îl coborâră cu greu, căci era tot atât de abrupt și de înalt ca și cel dinspre golf. Avură însă parte să coboare prin albia uscată a unui torrent, care prin cotiturile-i dese micșora întrucitva înclinarea abruptă a râpilor; altfel ar fi fost nevoiți să se înapoieze înspre promontoriu.

De cum ajunseră însă la pădure, mersul le fu stânjenit de tufele din ce în ce mai mari și de ierburile înalte. Trunchiuri de arbori prăbușite de-a curmezișul le tăiau calea, iar hătișurile erau atât de stufoase, încât trebuiau să-și croiască drum. Băieții mânuiau atunci toporișca întocmai ca cercetașii

ce se încumetau să străbată pădurile Continentului Nou. Opreliști la fiecare pas, iar brațele oboseau mai mult chiar decât picioarele. Bineînțeles că asta îi întârzia; însemna ca timp de o zi întreagă să nu parcurgă decât trei-patrumeile.

S-ar fi zis că nicicând vreo ființă omenească nu s-a abătut prin desisulăstor păduri. Nu, nici urmă: o cărăruie cât de îngustă ar fi fost o mărturie – dar nici gând de aşa ceva. Numai trecerea vremurilor și furtunile au prăbușit copacii, mâna omului nu. Ierburile culcate pe alocuri arătau doar că animale nu prea mari trecuseră de curând; ba pe unele le văzuseră chiar fugind speriate, dar n-ar fi putut spune din ce specie făceau parte. De temut însă nu erau, de vreme ce o luau aşa la goană.

Firește că Doniphan ardea de neastămpăr să împuște ceva din ele, dar tot el își dădea seama, fără să mai fie nevoie de intervenția lui Briant, că un foc de armă i-ar fi dat de gol. Așadar, Doniphan și-a înfrânat dorința, măcar că prilejuri ar fi fost cu duiumul. La tot pasul zburau cârduri de un fel de prepelițe – „tinamu” – cu o carne nespus de gustoasă; și alte păsări ale ținutului, ca sturzi, gâște sălbatrice și altele, din care ar fi putut doborî sute și sute.

Fapt e că, de-ar fi fost să-și facă așezarea prin părțile acelea, vânat ar fi avut din belșug. Atât s-a mărginit Doniphan să constate încă de la început, chiar dacă până la urmă avea să se despăgubească de abținerea impusă acum de împrejurări.

Pădurile ținutului erau mai toate de mesteceni și fagi, de fel și fel de specii, cu frunzișul de-un verde proaspăt și foarte înalți. Apoi mai vedeați chiparoși, myrtacee cu trunchiuri roșiatice și dense, ca și o splendoare de grupuri de plante numite „winters”, cu coaja aromatică amintind pe aceea a scorțisoarei.

Pe la ora două mai făcură încă un popas, într-o poieniță străbătută de un pârâiaș limpede ca lacrima – cursuri de apă numite „rio” în America de Sud și „creek” în America de Nord – curgând liniștit într-o albie de stânci negricioase. După cursul molcom și apa puțin adâncă, nestânjenită de trunchiuri căzute, nici năpădită de ierburi plutitoare, părea că își avea izvorul pe aproape.

Puteai foarte bine să-l treci cu piciorul din piatră-n piatră. Ba chiar într-un loc, pietrele erau plate și îmbinate cu atâta simetrie, încât dădeau de gândit.

— Ciudat! spuse Doniphan.

Într-adevăr, era ca o potecă pietruită, întinsă de la un mal la celălalt.

— Parcă ar fi un mic baraj, spuse Service, gata să treacă.

— Stai! Stai! zise Briant. Să ne uităm bine în ce fel sunt aranjate pietrele!

— Nu e cu putință, zise și Wilcox, ca să se fi aşezat ele singure astfel.

— Nu, de bună seamă cineva a vrut să facă o punte. Ia să vedem!

Se uitară îndeaproape la felul cum erau puse toate pietrele acestei potecuțe, mai sus doar cu câteva degete de nivelul apei, care sigur că se umfla și o inunda la vremea ploilor.

Mână de om să fi aşezat pietrele astfel, ca să îñlesnească trecerea apei? Nu. Mai degrabă îți venea să crezi că, luate de puhoiale de apă din vremea inundațiilor, s-au îngrămadit cu încetul, formând puntea aceasta! Era mai firească explicația, iar Briant și tovarășii săi se opriră la ea, după o cercetare amănunțită.

De altfel, nici pe malul stâng, nici pe cel drept nu era vreo urmă care să-ți spună că picior de om a trecut cândva prin poiana aceea.

Cursul pârâului se îndrepta către nord-est și era opus golfului. Să se verse oare în marea aceea pe care Briant susținea că a văzut-o de pe culmea promontoriului?

— Dacă nu cumva, spuse Doniphane, o fi doar vreun affluent al unui râu mai important ce ocotește către apus.

— Asta o s-o vedem, zise Briant, ferindu-se să mai stârnească iar discuții. Totuși, atâtă vreme cât curge înspre răsărit, n-ar fi rău să mergem pe lângă el, dacă n-o face prea multe coturi.

Și porniră cu toții, după ce avură grijă să treacă pârâul pe poteca pietruită, ca să nu fie nevoiți să-l treacă mai cu greu spre vărsare.

Drumul pe lângă mal era neted, afară de unele locuri unde pâlcurile de arbori își muiau rădăcinile în apă, în timp ce crengile făceau boltă cu ramurile de pe celălalt mal. Chiar dacă pârâul cotea uneori brusc, totuși în genere păstra direcția, controlată cu busola, către est. Cât despre vărsare, părea să fie departe, căci apa nu era nici mai repede și nici mai largă.

Către cinci și jumătate seara, Briant și Doniphane văzură cu părere de rău că pârâul se îndrepta acum către miazănoapte. Asta putea să-i întârzie și să-i depărteze de ținta lor. Hotărâră atunci să părăsească malul și s-o ia de-a dreptul înspre răsărit, prin desisul pădurii de mesteceni și fagi.

Greu drum! Printre ierburile înalte ce le treceau peste cap, erau nevoiți să se strige unul pe altul, ca să nu se răzlețească. Cum după o zi întreagă de

mers nu era niciun semn de apropiere a vreunei ape, Briant se simți neliniștit. Să se fi înșelat el până într-atât în timp ce cercetase zarea de sus, de pe culme?

„Nu, nu, își zicea. Nu m-am putut înșela! Nu e cu putință!”

Fapt e că la șapte seara erau încă în pădure și se întunecase prea mult pentru ca să mai vadă încotro merg. Și Briant, și Doniphan hotărâră să facă popas și să petreacă noaptea la adăpostul copacilor. Cu o bucată bună de carne conservată n-aveau să fie flămânci; cu pături bune n-aveau să sufere de frig. De altfel, ce i-ar fi împiedicat să aprindă un foc bun de vreascuri? Numai că treaba asta, bună ca măsură împotriva animalelor, le-ar fi dăunat în caz că vreun indigen ar fi trecut prin apropiere.

— Mai bine lipsă decât să fim descoperiți, zise Doniphan.

Toți găsiră că e mai cuminte aşa și se îngrijiră doar de masă.

Pofta de mâncare nu le lipsea. După ce mâncără din plin, tocmai se pregăteau să se culce la picioarele unui mesteacăn enorm, când Service le arătă la câțiva pași un desis din mijlocul căruia ieșea un copac nu prea înalt, cu ramuri care se plecau până la pământ. Acolo, pe o grămadă de frunze uscate, se culcară toți patru, înveliți în pături. La vîrsta lor, somnul vine singur.

Dormiră tun, și ei și Phann, măcar că-l puseseră să-și păzească stăpânii. De vreo două ori însă, câinele mărâi îndelung: sigur că vreun animal, vreo fieră poate, umbla prin pădure, dar nu se aprobia de tabăra lor.

Să fi fost șapte dimineață când Briant și ceilalți se deșteptară. Razele piezișe ale soarelui pătrundeau slabe pe locul unde-și petrecuseră noaptea. Service ieși cel dintâi din desis și începu să țipe cât îl ținea gura, de mirare:

— Briant! Doniphan! Wilcox! Aici! Aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Briant.

— Ce s-a-ntâmplat? sări și Wilcox. Cu mania lui să țipe, Service ne bagă totdeauna în răcori.

— Bine, lasă! zise Service. Deocamdată haideți să vedeți unde-am dormit!

Nu era un desis, ci un fel de colibă pe care indienii o numesc „ajupa”, colibă făcută din crengi împletite. Trebuie să fi fost făcută foarte de mult, căci și acoperișul, și pereții nu se mai țineau decât sprijiniți de copacul care acum o îmbrăcăse din nou cu crengile lui.

— Așadar sunt localnici pe aici? spuse Doniphan și-și roti privirea în jur.

— Sau cel puțin au fost dacă nu mai sunt, răspunse Briant, altfel coliba nu s-ar fi făcut singură.

— Așa se explică și poteca pietruită de la pârâu, zise Wilcox.

— Cu atât mai bine! exclamă Service. Dacă sunt localnici, sunt oameni de treabă, pentru că au clădit coliba ca să dormim noi în ea.

Sigur era că, fie acum, fie mai demult, băştinașii trecuseră prin partea aceasta de pădure și că asemenea băştinași n-ar fi putut fi decât sau indieni, în caz că ținutul acesta făcea parte din Noul Continent, ori polinezieni sau chiar canibali, dacă insula făcea parte din vreunul din grupurile din Oceania.

Briant era gata chiar s-o ia din loc, dar Doniphan fu de părere să se mai uite o dată amănunțit prin colibă, cu toate că arăta a fi părăsită de multă vreme. S-ar putea să găsească acolo vreun obiect, vreo sculă, te miri ce care să-i ducă pe vreo urmă...

Răscoliră întreg asternutul de frunze uscate de pe jos și într-un colț Service găsi un ciob de oală de pământ ars – tot dovezi de muncă de om – dar nimic mai mult.

Puteau dar să plece la drum.

La șapte și jumătate, cu busola în mâna, băieții porniră, ținând calea către răsărit, pe un povârniș care cobora acum pe nesimți. Timp de două ore merseră încet, fără spor, printre hătișuri de bălării și tufe, iar uneori croindu-și drum cu toporișca. Dar pe la zece dimineața, zarea li se deschise; ieșiseră din nesfârșitele bolți de păduri. Dincolo de pădure se întindea un șes larg, plin de cimbru, mușețel și alte buruieni mărunte, mărginit mai departe, spre răsărit, de o plajă de nisip cam de o jumătate de milă, pe care se rostogoleau încet valurile acelei mări întrezărite de Briant și care cuprindea tot orizontul.

Doniphan tăcea, rănit în mândria lui de Tânăr ambițios, că Briant nu se înșelase.

Între timp, Briant, care nu căuta să-și scoată în relief meritul, cerceta ținutul cu luneta.

Către miazănoapte, sub lumina vie a soarelui, țărmul se retrăgea ușor spre stânga. Spre miazăzi, aceeași arcuire, dar și mai pronunțată. Nici urmă de îndoială. Furtuna îi aruncase pe o insulă, nu pe continent, și nu era nicio nădejde să mai iasă din ea fără un ajutor din afară.

Pe tot cuprinsul zării, nici urmă de pământ. Părea o insulă pierdută în imensitatea Pacificului.

Briant, Doniphan, Wilcox și Service, după ce străbătură șesul ce cobora până la țărm, poposiră pe o movilă de nisip, cu gândul ca, după ce vor fi îmbucat ceva, să se înapoieze tot prin pădure. Poate că, grăbind pasul, mai aveau timp să se întoarcă la tabăra lor înainte să se întunece.

Mâhniți, mâncără în silă și abia dacă schimbară câteva cuvinte. Doniphan ridică sacul și pușca și nu mai spuse decât:

— Haidem!

Mai aruncară o ultimă privire înspre mare, apoi toți patru dădură să plece, când Phann o zbughi deodată, alergând spre țărm.

— Phann! Phann! Aici, Phann! strigă Service.

Dar câinele nu înceta să alerge adulmecând nisipul umed. Apoi, azvârlindu-se în apă, începu să bea cu sete.

— Bea, uite-l că bea! strigă Doniphan.

Cât ai clipi, Doniphan trecu plaja și duse la gură un pic din apa din care se adăpa Phann. Era apă dulce.

Așadar, întinsul nesfârșit de ape de la răsărit nu era oceanul!... Era un lac!

Capitolul VIII

Cercetări la vest de lac. De-a lungul țărmului. Struți. Un pârâu izvorăște din lac. Noapte liniștită. Piciorul falezei. Un dig. Rămășițele unei luntri.

Inscripția. Peștera.

Așadar, importanta problemă de care depindea salvarea tinerilor naufragiați nu fusese definitiv rezolvată. Că ceea ce luaseră ei drept mare era lac, nu mai încăpea îndoială. Dar lacul acesta nu putea fi pe o insulă? Și dac-ar fi să împingă cercetarea până dincolo de lac, n-ar ajunge oare la adevărata mare, pe care ei nu aveau niciun mijloc de a o străbate?

În orice caz era un lac de dimensiuni foarte mari, de vreme ce orizontul mărginit de cer – după cum remarcase Doniphan – se desena pe trei sferturi din perimetru lui. S-ar fi putut deduce că se aflau deci pe continent, nu pe o insulă.

— Ar însemna atunci că am naufragiat pe continentul american, zise Briant.

— De asta am fost toată vremea convins, zise Doniphan, și pare-se că nu m-am înselat.

— Oricum, reluă Briant, nu poți nega că am văzut la răsărit o întindere de apă.

— Fie, dar nu marea!

Și răspunsul lui Doniphan lăsa să se vadă o satisfacție plină de îngâmfare. Briant nu insistă. Ce n-ar fi dat să se înșele și să fie cu toții salvați! Căci pe un continent nu ești prizonier ca pe o insulă. Totuși era nevoie să aștepte un anotimp prielnic pentru o călătorie mai lungă în răsărit. Greutățile întâmpinate pe drumul de câteva mile de la tabără la lac ar fi fost mult mai mari dacă ar fi vorba de adus aici pe cei micuți, cu tot ce le trebuie.

Intraseră acum în aprilie și se știe că iarna australă e mai timpurie decât cea din zona boreală. Nici vorbă de plecare până în primăvară.

Și totuși în golful acela orientat spre apus, bântuit veșnic de furtunile dinspre larg, nu mai era cu putință de stat. În mai puțin de o lună, schoonerul trebuia părăsit. Iar pentru că Gordon și Briant nu reușiseră să găsească vreo peșteră în partea de apus a falezei, trebuia cercetat dacă nu cumva ar găsi o așezare mai bună înspre lac. Era necesar să se cerceteze neapărat împrejurimile. Cu prețul unei întârzieri de o zi sau două, trebuiau să caute. Fără îndoială că asta l-ar fi neliniștit cumplit pe Gordon, totuși, atât Briant cât și Doniphan nu mai stătură la gânduri. Merinde pe patruzeci și opt de ore mai aveau, semne de vreme bună erau, aşa că hotărâră să meargă de-a lungul lacului.

Și mai era o pricina care-i făcea să stăruie în cercetări: nu mai rămânea nicio îndoială că părțile acelea fuseseră locuite măcar în trecere de băstinași, doavadă puntea pietruită din apă și coliba făcută de mâna de om, nu de mult. Dar trebuiau sporite încă dovezile înainte de a stabili locul unei așezări de iarnă. Sau dacă nu era vorba de localnici, nu s-ar fi putut oare ca vreun naufragiat să fi trăit prin acele meleaguri până în clipa când a ajuns în vreun oraș de pe continent? Făcea dar să întârzie și să cerceteze țărmul lacului.

Rămânea doar ca Briant și Doniphan să hotărască dacă să pornească spre miazănoapte sau spre miazăzi. Cum însă drumul spre miazăzi îi aprobia de iahtul lor, hotărâră să pornească în direcția aceea, iar mai târziu, de-o fi nevoie, să meargă până la capătul de nord al lacului.

Odată înțeleși, la opt și jumătate porniră toți patru printre dunele ierboase care învăluiau șesul, mărginit înspre apus de întinderi de păduri.

Phann alerga înainte, stârnind stoluri întregi de păsări „tinamu”, dar de teamă să nu se trădeze, nu traseră nici de astă dată vreun foc de armă. Mergând de-a lungul malurilor, când pe câmp, când pe prundiș, tinerii străbături fără multă osteneală vreo zece mile, dar pe tot parcursul, nici urmă de localnici, nici vreun fum prin pădure. Nicio urmă de pas omenesc pe nisipul umezit de valuri și nicio pirogă în zare pe luciul întins al apelor. Chiar de va fi fost cândva locuit ținutul acesta, acum era cu totul pustiu.

Nici chiar animale, feline sau rumegătoare, nu întâlniră, afară doar de niște vietăți necunoscute, de care nu se putură apropia.

— Sunt struți, declară Service, convins de ceea ce spunea.

— Cam mici, fu de părere Doniphane.

— De-ar fi struți, dădu să spună Briant, și de ne-am afla pe un continent...

— Tot te mai îndoiești? îi săie vorba batjocoritor Doniphane.

— ...atunci ne aflăm pe continentul american, unde păsările astea sunt în număr mare; asta voisem să spun, sfârși Briant.

Pe la șapte seara poposiră. În ziua următoare aveau să se înapoieze la Sloughi-bay, cum denumiseră ei golful unde naufragiaseră.

Nici n-ar fi fost chip să meargă mai departe, căci aici lacul se revârsa formând un râu pe care ar fi trebuit să-l treacă înnot, lucru primejdios pe vreme de noapte.

Pe de altă parte, întunericul nu-i lăsa să-și poată da seama ce fel erau locurile, dar malul drept al râului părea să fie râpos. Osteniți după masa de seară, Briant, Doniphane, Wilcox și Service adormiră degrabă, de astă dată sub cerul liber, din lipsă de colibă. Câtă splendoare, ce scânteieri pe bolta înstelată, în timp ce, subțirică, luna nouă apunea în vestul Pacificului!

Liniște deplină pe lac cât și pe țărm. Cuibăriți între rădăcinile vânjoase ale unui fag bătrân, băieții dormeau atât de adânc, încât nici tunetul nu i-ar fi trezit. Nici ei, nici Phann nu auziră lătrături destul de apropiate, care trebuie să fi fost lătrături de șacali, nici urletele mai îndepărtate ale unor fiare sălbatrice. Prin părțile acelea, unde struții trăiesc în sălbăticie, se puteau teme și de jaguari și de cuguari – tigrii și leii Americii meridionale.

Dar noaptea trecu cu bine, cu toate că pe la ora patru dimineața, înainte ca zorii să se ivească deasupra lacului, câinele nu-și mai găsea astâmpăr, mărâind întruna și adulmecând pământul, ca și când ar sta la pândă.

Să fi fost șapte dimineața când Briant își deșteptă tovarășii, ghemuiți în pături. Într-o clipă fură în picioare și în vreme ce Service ronțăia un pesmet, ceilalți merseră să arunce o privire asupra ținutului de dincolo de râu.

— Ia te uită! strigă Wilcox. Mare noroc că n-am trecut aseară râul! Nimeream drept în mlaștini!

— Într-adevăr, mlaștini cât vezi cu ochii! se minună Briant.

— Uite! Uite! strigă Doniphan. Câte cârduri de rațe, lișite și becațe zboară peste ele! Ce-ar fi să ne mutăm aci la iarnă? N-am mai avea grija de ale gurii!

— De ce nu? răspunse Briant și o porni pe țarmul din dreapta al râului.

În spate se ridica un mal înalt și râpos, care se termina brusc, în unghi drept, ca un meterez. Cele două versante continuau apoi unul pe cursul râului, celălalt pe țarmul lacului. Să fi fost cumva faleza care mărginea golful Sloughi dinspre nord-vest? Asta rămânea de văzut după o cercetare mai amănunțită.

Cât privește râul, dacă malul lui drept, larg de vreo douăzeci de picioare, forma ca un prim plan al culmilor din preajmă, malul stâng, foarte jos, aproape nu-l deosebeai din adânciturile, smârcurile și băltoacele șesului mlaștinios ce se-ntindea cât vezi cu ochii înspre miazăzi.

Ca să-ti dai seama încotro se îndrepta cursul apei, ar fi fost nevoie să urci faleza, și Briant avea de gând să nu se înapoieze până ce nu va face urcușul acesta. Întâi de toate trebuia văzut locul unde apele lacului se varsă în albia râului. Aici râul era lat doar de vreo patruzeci de picioare, dar desigur că mergea crescând și în lățime și în adâncime, cu cât se apropiava de vărsare, de n-ar fi fost să primească vreun affluent fie din mlaștini, fie din podișurile culmilor.

— Ia priviți aici! exclamă Wilcox, când ajunse în dreptul piciorului falezei.

Văzură cu uimire o îmbinare de pietre suprapuse, ca un fel de dig, întocmai ca acela din pădure.

— Nu mai începe nicio îndoială! spuse Briant.

— Nicio îndoială! zise și Doniphan, arătând și niște frânturi de lemn învechit, la capătul digului.

Erau rămășițele unei luntri putregăite și care prinseaseră mușchi. Printre ele părea să fie o piesă de lemn de la îmbinarea provei, din care mai atârna un belciug de fier ros de rugină.

— Un belciug! Un belciug! strigă Service.

Și cu toții, nemîșcați, se uitau în jur ca și când stăpânul luntrii, care pietruise și digul, ar fi fost gata să apară dintr-o clipă în alta.

Dar... nimeni! Cât amar de ani o fi trecut de când luntrea asta rămăsesese în părăsire pe mal! Fie că omul care a trăit acolo și-a regăsit pe semenii lui, fie că și-a sfârșit sărmana-i viață pe meleagurile astea, în neputință de a pleca.

E ușor de închipuit emoția celor patru în fața unor asemenea mărturii de trai omenesc. Atunci își dădură seama și de neastămpărul cainelui. Desigur că Phann simțise ceva, căci ciulea întruna urechile, dădea agitat din coadă, adulmeca pământul cu botul, vârându-se printre ierburile înalte.

— Ce-o fi cu Phann? spuse Service.

— A simțit el ceva! răspunse Doniphan, alergând înspre câine.

Phann se oprișe acum, cu un picior în aer și cu botul întins. Apoi o luă brusc la goană spre un desis de copaci de la picioarele falezei, în apropiere de lac.

Briant și ceilalți se luară după el, ca peste câteva clipe să se opreasă în fața unui fag bătrân, pe a cărui scoarță erau săpate două litere și o dată, în felul acesta:

FB

1807

Briant, Doniphan, Wilcox și Service ar fi rămas multă vreme înmărmuriți în fața inscripției, dacă Phann, întorcându-se, n-ar fi cotit în goană pe după piciorul falezei.

— Aici, Phann! Aici! strigă Briant.

Câinele nici gând să vină, în schimb lătra întruna.

— Atenție! spuse Briant. Toți pe un loc și ochii în patru!

Cu puștile încărcate și cu revolverele în mâna, erau gata de apărare.

Băieții porniră înainte și, luând-o pe lângă piciorul de stâncă, se furisără de-a lungul malului îngust al râului.

N-apucără să facă douăzeci de pași, că Doniphan se aplecă să ridice un obiect de jos. Era o sapă, al cărui fier abia se mai ținea de coada aproape putredă – o sapă americană ori europeană, în niciun caz o unealtă grosolană făcută de sălbatici polinezieni. Ca și belciugul luntrii, era foarte ruginită și de bună seamă că zacea de mulți ani acolo.

Tot în acel loc, la picioarele falezei, văzură până și urme de semănături, niște brazde neregulat trase și un răzor de „igname”, sălbatrice acum din

lipsă de îngrijire.

Dar deodată, un lătrat lugubru sfâșie aerul. Aproape în aceeași clipă îl văzură pe Phann înapoindu-se în goană, în prada unui neastămpăr și mai de neînțeles. Da întruna târcoale, alergă înspre băieți, cu ochii țintă în ochii lor, părând că-i cheamă să-l urmeze.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit! spuse Briant, căutând zadarnic să potolească câinele.

— Haidem după el! zise Doniphan, făcând semn lui Wilcox și lui Service să-l urmeze.

Câțiva pași mai departe, Phann se opri în fața unui hătiș cu ramuri încâlcite, de la poalele falezei.

Briant se duse să vadă dacă nu cumva sub el era vreun cadavru de animal ori de om și, dând la o parte rămurișul, zări o văgăună.

— Să fie cumva vreo peșteră? strigă Briant și se dădu câțiva pași înapoi.

— Se prea poate, spuse Doniphan. Dar ce să fie în ea?

— Vom vedea, zise Briant.

Și începu să taie vârtos cu toporișca crengile care astupau intrarea. În același timp își plecase urechea să asculte, dar nu auzi nimic suspect.

Între timp, Service se pregătea să intre pe brânci în văgăună, dar Briant îi spuse:

— Ia să vedem mai întâi ce face Phann?

Dar câinele continua să scheaune înfundat, fapt care le sporea neliniștea.

În orice caz, dacă vreo vîță s-ar fi ascuns acolo, ar fi ieșit până acum!...

Trebuiau să hotărască într-un fel. Însă, pentru că s-ar fi putut ca în peșteră aerul să fie viciat, Briant aprinse un mănușchi de ierburi și-l aruncă în gura peșterii. Ierburile împrăștiate pe pământ ardeau mai departe, doavadă că aerul era curat.

— Intrăm? întrebă Wilcox.

— Intrăm, spuse Doniphan.

— Stați, baremi să vedem pe unde mergem, zise Briant.

Și tăind o ramură rășinoasă dintr-un pin care creștea pe marginea râului, îi dădu foc, apoi, urmat de ceilalți, își făcu loc printre tufe.

La intrare, deschizătura să fi fost de cinci picioare înălțime pe două lățime, dar se lărgea deodată, formând o excavație înaltă de vreo zece

picioare și largă de vreo douăzeci, iar pe jos era un nisip foarte mărunt și uscat.

Intrând, Wilcox lovi un scaun de lemn din fața unei mese cu obiecte casnice puse pe ea: un urcior de lut, câteva cochilii mari de scoici în loc de farfurii, un cuțit cu lama știrbită și ruginită, două-trei undițe de prins pește, o ceașcă de tablă, goală ca și urciorul.

Lângă peretele din fund se găsea o ladă din scânduri grosolan îmbinate, în care erau câteva haine zdrențuite.

Așadar, fără îndoială că peștera fusese locuită. Dar când și de cine? Oare biata ființă ce viețuise acolo va fi putrezind cumva prin vreun colț?

În fund era un sărman culcuș acoperit cu o pătură zdrențuită. La căpătâi, pe o laviță, se afla încă o ceașcă și un sfeșnic de lemn cu o feștilă arsă în el.

Băieții se cutremurără la gândul că sub pătură ar putea fi un cadavru. Briant, călcându-și pe inimă, o ridică. Nu era nimeni. Adânc impresionați, ieșiră toți patru. Phann rămăsese afară, neliniștit și urlând a pustiu.

Coborau încet malul râului, când la o mică depărtare rămaseră locului, îngroziți: jos, printre rădăcinile unui fag, zăcea pe pământ resturile unui schelet. Aici, așadar, venise să moară nefericitorul care trăise poate în peștera aceea ani și ani de-a rândul, iar mohorâtul acela de adăpost ce-l folosise ca locuință nu-i putuse fi nici măcar mormântul.

Capitolul IX

Cercetări în peșteră. Mobile și unelte. Bolas și Lasso. Ceasornicul. Caietul ferfenișit. Harta naufragiatului. Unde se aflau. Întoarcerea la tabără. Malul drept al râului. Mlaștina. Semnalele lui Gordon.

Briant, Doniphon, Wilcox și Service mergeau alături, tăcuți și îngândurați. Cine să fi fost omul venit să moară în ținutul acesta? Să fi fost un naufragiat pe care moartea l-a găsit aici fără ca el să fi putut afla ajutor ca să scape de pe insulă? De ce nație să fi fost? Să fi venit de Tânăr prin aste meleaguri?

O fi murit bătrân? Cum s-o fi ajutat singur? Si dacă un naufragiu îl aruncase acolo, or mai fi scăpat și alții în afară de el? Si dacă da, să fi rămas el singur după moartea celorlalți? Oare obiectele acelea găsite în peșteră să fi fost de pe vas, sau le făcuse el singur?

Câte întrebări ale căror răspunsuri aveau poate să rămână pe veci o taină!

Și între ele, una mai gravă ca toate: dacă omul acesta și-a găsit adăpost pe un continent, cum de n-a putut el ajunge în vreun oraș din interior sau la vreun port de pe litoral? Ce piedici de netrecut să se fi ridicat în fața înapoierii lui printre oameni? Distanța să fi fost oare atât de mare, încât să fi devenit de nestrăbătut? Ceea ce era sigur, era că nefericitul acesta pierise ori de boala, ori de bătrânețe, căci n-a mai avut puterea să se târască până la peșteră și murise sub copacul acela. Iar dacă el n-a avut putința să-și găsească salvarea nici în partea de miazănoapte, nici în cea de miazăzi a ținutului, oare nu le va fi hărăzită și naufragiaților de pe *Sloughi* aceeași soartă?

Oricum, era neapărată nevoie să mai cerceteze o dată peștera în amănunte. Cine știe, poate or găsi vreun document din care să afle cine era omul, de ce nație, cât timp a locuit acolo! Iar pe de altă parte, trebuia cercetat și dacă s-ar putea refugia cu toții acolo pe timp de iarnă, după ce ar fi părăsit iahtul.

— Haidem! spuse Briant.

Și luând cu ei pe Phann, se strecură prin deschizătură, la lumina unei a doua crengi răšinoase.

Primul lucru ce-l zăriră pe o poliță de pe peretele din dreapta fu un vraf de lumânări rudimentare, făcute din seu și din festilă de călți. Service aprinse degrabă o lumânare și fixând-o în sfeșnicul de lemn, începură să privească cu luare-aminte în jurul lor.

Trebuia mai înainte de toate văzută starea încăperii, căci era desigur locuibilă. Era o deschizătură largă în stâncă, cu o vechime poate din vremea erelor geologice îndepărtate. Nici urmă de umezeală, deși aerisirea se făcea numai prin deschizătura ce da spre țărm. Pereții erau uscați ca cei de granit, fără nicio infiltrație, fără acele șiruri de picăturele care în unele grote formează stalactite. Felul în care era orientată o punea la adăpost de vânturile din largul mării. Drept e că lumina zilei abia dacă pătrundea, dar cu o spărtură sau două în perete ar fi pătruns în interior atâtă aer căt era necesar pentru cincisprezece suflete.

Încăpătoare, ca să le fie și dormitor, și sufragerie, și depozit, și bucătărie, desigur că nu era – având o suprafață de douăzeci-treizeci de picioare. În fond însă n-aveau să stea acolo decât cinci-șase luni de iarnă și apoi urmau să pornească cu toții înspre nord-est, ca să ajungă în vreun oraș din Bolivia ori Argentina. De bună seamă însă că dacă s-ar fi văzut nevoiți să-și dureze

o aşezare de lungă durată, ar fi încercat să-o facă mai încăpătoare, săpând calcarul destul de moale al stâncii. Dar și aşa cum era, tot le prindea bine în timp de iarnă.

Ajuns la această convingere, Briant mai privi o dată cu luare-aminte obiectele dinăuntru. Nimică toată. Bietul de el, trăise în mare lipsă! Ce-o fi putut salva de la încă? Probabil că doar sfărâmături de prăjini, frânturi de schelărie din care-și făcuse patul, masa aceea, lada, lavița și scăunelele – unicul mobilier al locuinței acesteia de plâns. Mai oropsisit de soartă decât supraviețitorii de pe *Sloughi*, lui îi lipsiseră cele de trebuință. Doar câteva unelte, o sapă, o toporișcă, ceva vase de bucătărie, un butoiuș în care cândva fusese rachiul, un ciocan, două foarfeci, un ferăstrău – atât găsiră deocamdată. Sigur că aceste unelte fuseseră salvate cu barca din care nu mai rămăseseră decât crâmpeiele putregăite de lângă digul râului.

Toate acestea îi trecură prin gând lui Briant și le spuse apoi cu glas tare tovarășilor lui. Iată de ce, îngroziți de scheletul sărmanului naufragiat și gândind că și pe ei i-ar putea pândi aceeași soartă, se mânăjară totuși la gândul că, spre deosebire de acela, ei aveau de toate – și prinseră din nou curaj și încredere.

Rămânea de văzut cine fusese omul acela. De unde venea? Când să fi avut loc naufragiul? Ani îndelungați păreau să fi trecut de când murise. Se vedea după starea osemintelor găsite sub copac. Fierul sapei, belciugul corăbiei, mâncate de rugină, înălțimea hătișului care astupase intrarea în peșteră, toate o dovedeau din plin. Și cine știe dacă vreun indiciu nou n-avea să schimbe ipoteza în certitudine. Căci în vreme ce continuau să cerceteze, mai găsiră și alte obiecte – încă un cuțit cu parte din lamă știrbită, un compas, un ceainic, un suport de fier pentru cordaje, o sulă marinărească pentru despletit frânghiile. Dar niciun instrument de bord: nici ochean, nici busolă, nici măcar o armă de foc ca să vâneze sau să se apere de fiare! Ca să-și poată ține viața, desigur că a trebuit să se folosească de curse și capcane. Și, într-adevăr, nu se înșelaseră, căci Wilcox strigă:

— Dar asta ce să fie?

— Asta? zise Service.

— Vreun joc de bile? se întrebă și Briant, mirat.

Dar își dădu repede seama la ce folosiseră cele două pietre rotunde pe care Wilcox le ridicase de jos. Era un fel de unealtă de vânătoare numită „bolas”, formată din două pietre rotunde, legate una de alta printr-o funie și

folosite de indienii din America de Sud. Dacă o mâna dibace aruncă bolas-ul, bilele se învârtesc în jurul picioarelor animalului, îi paralizează orice mișcare și astfel acesta cade pradă.

Fără îndoială că sărmanul naufragiat își făcuse singur bolas-ul și totodată și un lasso – o curea lungă de piele care se mânuiște tot ca bolas-ul, dar de la o distanță mai mică.

Astea erau singurele obiecte găsite în peșteră; în privința aceasta, Briant și tovarășii săi erau cu mult mai bogați. E drept însă că ei erau copii, pe când el fusese om în toată firea.

Dar cine să fi fost? Un simplu marin sau vreun ofițer pe care l-a ajutat inteligența dezvoltată prin studiile făcute mai de mult? Greu de spus, dacă nu se va afla vreun indiciu mai precis.

La căpătâiul culcușului, sub o îndoitoră a păturii pe care o săltase Briant, Wilcox descoperi un ceasornic mic, agățat în perete cu un cui.

Nu era un ceasornic obișnuit, ca al marinilor de rând, ci de o fabricație fină. Avea un capac dublu de argint, de care era agățată o cheiță, cu un lănțisor tot de argint.

— Ora! Vezi când s-a oprit ceasul! strigă Service.

— Ora nu ne-ar spune nimic, răsunse Briant. Sigur că ceasul ăsta s-a oprit mult înainte de moartea omului.

Briant deschise capacele, dar cu oarecare greutate, căci balamalele ruginiseră. Acele ceasornicului arătau ora 3 și 27 de minute.

— Uite un nume pe ceas! zise Doniphan. Poate aflăm ceva mai mult!

— Ai dreptate, spuse Briant și, deschizând capacul interior, reuși să citească – *Delpeuch, Saint-Malo* – numele fabricantului și adresa. Un francez, exclamă Briant, mișcat, un compatriot!

Nu mai rămânea nicio îndoială că un francez trăise acolo în peșteră, până în clipa când moartea i-a pus capăt chinurilor.

Apoi urmă încă o mărturie, și mai convingătoare, când Doniphan dădu la o parte culcușul și ridică de jos un caiet cu file îngălbene, scrise cu creionul. Din nefericire, scrisul abia îl mai puteau citi. Doar când și când câte un cuvânt, printre care François Baudoin.

Două nume, ale căror inițiale fuseseră săpate de naufragiat în scoarța copacului! Caietul era jurnalul lui de fiecare zi, din clipa când naufragiase pe coastă. Printre crâmpeie de fraze șterse de vreme, Briant mai reuși să

descopere un nume: *Duguay-Trouin*, numele, pare-se, al corăbiei care pierise prin meleagurile astea îndepărtate ale Pacificului.

Și, chiar la început, o dată: aceeași din josul inițialelor și, fără îndoială, aceea a naufragiului.

Trecuseră aşadar cincizeci și trei de ani de când François Baudoin ajunsese pe țărmul acesta. Și în tot acest răstimp nu i-a venit niciun sprijin din afară.

Ce obstacole de neînvins să-l fi împiedicat pe François Baudoin să se așeze în alt punct al continentului? Tot mai mult își dădeau seama tinerii cât de gravă era situația lor. Cum să înfăptuiască ei, niște copii, ceea ce un om în toată firea, un marinări obișnuit cu munci grele, om hărșit de trudă, nu reușise să înfăptuiască?

Dar iată că o ultimă mărturie avea să-i încredințeze că orice încercare de evadare de aci ar fi zadarnică.

În timp ce frunzăreau caietul, Doniphan găsi printre pagini o hârtie îndoită. Era o hartă desenată cu o cerneală făcută probabil din funingine cu apă.

— O hartă! exclamă el.

— Pe care de bună seamă că a desenat-o el, spuse Briant.

— De-ar fi aşa, apoi nu poate fi un simplu marinări, rosti Wilcox, ci vreun ofițer de pe *Duguay-Trouin*.

— Să fie cumva harta... îngăimă Doniphan.

Da, era harta acestor locuri! De la prima privire recunoșteai Sloughi-bay, bancul de stânci mărunte, plaja pe care și-au întocmit tabăra, lacul cu țărmul de apus pe care Briant și ceilalți coborâseră, cele trei insulițe din zare, capătul falezei care se arcuia înspre malul lacului și pădurile nesfârșite din regiunea centrală. Dincolo de lac, pe țărmul opus, alte păduri se întindeau până la un alt litoral și... litoralul acela era scăldat de ocean, pe întreg perimetru.

Dintr-o dată li se zădărnicise orice încercare de a-și mai căuta o scăpare în răsărit. Briant avusea aşadar dreptate, nu Doniphan, și oceanul înconjura din toate părțile pretinsul lor continent. Se găseau pe o insulă! Iată de ce François Baudoin nu mai putuse ieși din ea!

În genere, contururile hărții erau destul de exact redate; bineînțeles, distanțele erau socotite mai mult după ochi și după durata timpului cât le-a parcurs, nu după măsurători topometrice, dar atât cât cunoșteau Briant și

Doniphan regiunea dintre Sloughi-bay și lac, vedeau că nu se înșelase cu mult.

Ce reieșea, între altele, era că naufragiatul cutreierase toată insula, de vreme ce notase, până-n amănunt, toate punctele geografice mai însemnate și că, fără îndoială, coliba din pădure – ajupa – ca și poteca pietruită de pe pârâiaș erau făcute de mâna lui.

Iată cum arăta insula, după schița lui François Baudoin: era de formă ovală și semăna cu un fluture enorm, cu aripile întinse, îngustându-se către centru, între golful Sloughi și un alt golf ce se adâncea în răsărit, mai forma un al treilea golf, mai deschis, către miazăzi.

În mijlocul unor păduri nesfârșite se întindea lacul, având o lungime de aproape optsprezece mile și o lărgime de cinci mile, aşa încât era lesne de închipuit de ce Briant, Doniphan, Service și Wilcox, ajunși pe țărmul apusean, nu i-au putut vedea țărmurile de nord, de sud și de est. Așa se face că, la început, l-au și luat drept mare. Din lac se formau mai multe râuri, între care chiar râul ce trecea prin fața peșterii și se vărsa în Sloughi-bay, aproape de tabăra lor.

Cea mai de seamă dintre înălțimile din preajmă părea să fie faleza, străbătând de-a curmezișul ținutul de la capul dinspre nord al golfului, până la țărmul din dreapta al râului. Regiunea aceasta nordică era însemnată pe hartă ca stearpă și nisipoasă, în timp ce dincolo de râu se întindea o mlaștină imensă, îngustându-se către miazări într-un cap ascuțit.

Atât în nord-est cât și în sud-est unduiau șiruri lungi de dune, dând țărmului o infățișare cu totul alta decât a golfului Sloughi. Judecând după scara schițată mai jos pe hartă, insula ar fi fost de circa cincizeci de mile în lungimea ei maximă de la nord spre sud, pe douăzeci și cinci de mile lărgimea maximă de la vest spre est. Ținând seama de neregularitățile de formă, ar fi însemnat că avea o circumferință de o sută cincizeci de mile.

N-ai fi putut însă deduce nimic precis în legătură cu faptul dacă insula făcea parte dintr-un grup al Polineziei, sau era o insulă izolată în mijlocul Pacificului.

Fapt este că nu mai aveau de ales: trebuiau acum să-și facă o așezare definitivă, nu provizorie. Și cum peștera se dovedea a fi un minunat adăpost, aveau să-și care aici materialele, fără să mai aștepte ca vîforul de iarnă să le sfarme iahtul.

Așadar, trebuiau să se înapoieze cât mai degrabă cu putință. Și aşa, Gordon avea de ce fi îngrijorat, căci trecuseră trei zile de la plecarea lor și se putea teme să nu li se fi întâmplat ceva.

Briant fu dar de părere să plece în aceeași zi, la 11 dimineața. Ca să mai urce faleza nu era nevoie, de vreme ce harta arăta limpede că drumul cel mai scurt era de-a lungul țărmului drept al râului, de la est spre vest. Aveau de făcut cel mult şapte mile până la golf. Era drum de câteva ore.

Înainte de a pleca totuși, tinerii ținură să dea o ultimă cinstire naufragiatului francez. Folosindu-se de sapă, îi făcură un mormânt chiar la piciorul copacului pe care François Baudoin gravase inițialele numelui său.

Mișcătoarea ceremonie odată terminată, se înapoiară toți patru la peșteră și îi astupară deschizătura, ca nu cumva să se strecoare în ea animale sălbaticice și, după ce mâncără și restul de merinde, coborâră malul drept al râului, mergând de-a lungul falezei.

O oră mai târziu, ajunseră în dreptul locului unde masivul se depărta, cărmind către nord-vest. Cât timp merseră pe lângă apă, drumul fusese lesne de străbătut, căci țărmul nu era năpădit de ierburi și tufe, iar copaci erau rari.

Tot cu gândul că râul le va fi legătura dintre lac și golful lor, Briant îl cerceta cu de-amănuntul. Astfel își dădu seama că măcar pe cursul superior al râului ar putea folosi o luntru sau o plută trasă cu frânghii sau împinsă cu prăjini, ceea ce le-ar înlesni căratul materialelor, folosindu-se, bineînțeles, și de flux, care se resimtea până la lac.

Total era ca pe cursul apei să nu fie praguri și să aibă toată vremea destulă adâncime și largime. Așa a și fost, și, pe o distanță de trei mile de la ieșirea din lac, râul părea perfect navigabil.

Totuși, pe la ora patru spre seară, trebuiră să părăsească țărmul, căci de-a curmezișul malului se întindea o baltă mocirloasă mare și orice înaintare devinea primejdioasă. Mult mai cuminte era s-o ia prin pădure. Cu busola în mână, Briant se îndreptă înspre nord-vest, ca să taie cât mai scurt spre Sloughi-bay. Întârziară totuși mult din cauza bălăriilor înalte și a hătișurilor din cale. Pe de altă parte, pe sub boltile dese ale pădurilor de mesteceni, de pini și de fagi se întunecase aproape odată cu apusul soarelui.

Străbătură foarte greu încă două mile. După ce ocoliră balta care se întindea departe înspre miazănoapte, firesc ar fi fost să caute să ajungă din nou la râu – căci harta arăta clar că râul se varsă chiar în Sloughi-bay – dar

ocolul ar fi fost atât de mare, încât nici Briant, nici Doniphan nu mai voră să piardă timp. Se afundară aşadar în pădure tot înainte, însă către şapte seara fură siguri că s-au rătăcit. Încă o noapte s-o petreacă în pădure? Nu ar fi fost cine ştie ce nenorocire, dacă foamea nu s-ar fi făcut simtă tocmai acum, când nu aveau niciun fel de merinde.

— Haidem totuşi mai departe, zise Briant. Dacă mergem tot înspre apus, nu se poate să nu ieşim la tabără.

— Numai să nu fie greşită harta! Te pomeneşti că râul ăsta nu se varsă în golf, zise Doniphan.

— Şi de ce ar fi greşită, Doniphan?

— Şi adică de ce n-ar fi, Briant?

Vedeai bine că Doniphan, care tot nu voia să se dea bătut, căuta pricina susținând că nu se încrudează în hartă. Nu avea dreptate totuşi, căci, din partea de insulă pe care o cercetaseră, se vedea bine că François Baudoin nu se înselase cu nimic. Briant îşi văzu de drum înainte, fără să mai întindă discuţia.

Pe la opt seara fu cu neputinţă să-şi mai dea seama unde se aflau, într-atât era de întuneric. Şi pădurea astă nesfârşită din care nu mai ieşea!

Deodată, printr-un lumeniș al pădurii, văzură în sus, pe cer, o lumină puternică printre copaci.

— Ce să fie? întrebă Service.

— O stea căzătoare, mai ştii? zise Wilcox.

— Nu, e o rachetă, spuse Briant. Un semnal luminos lansat de pe *Sloughi*.

— Şi deci un semnal al lui Gordon! exclamă Doniphan, şi-i răspunse printr-un foc de puşcă.

Luară ca punct de reper o stea şi în clipa în care un alt semnal luminos se înălţă, Briant şi ceilalţi se îndreptară către el şi în trei sferturi de oră ajunseră în tabără.

Într-adevăr, Gordon, de teamă ca ei să nu se fi rătăcit, se gândise să lanseze câteva semnale luminoase, ca să le indice unde e tabăra.

Minunată idee, fără de care Briant, Doniphan, Wilcox şi Service, după atâta trudă, nu s-ar fi putut odihni nici în noaptea astă în culcuşurile lor de pe iaht.

Capitolul X

Istorisirea celor văzute. Hotărârea de a părăsi vasul. Descărcarea și demontarea schoonerului. O furtună care-l dezmembrează. Adăpostiți în cort. Construirea unei plute. Încărcarea și îmbarcarea. Două nopți pe râu.

Sosirea la French-Den.

E lesne de închipuit cum fură primiți Briant și cei trei tovarăși. Gordon, Cross, Baxter, Garnett și Webb îi îmbrățișară, în timp ce cei mici le săreau de gât. Ce schimb de strigăte de bucurie și de străngeri de mâna! Phann își luă și el partea lui de bun sosit și lătrăturile lui se învălmășeau cu uralele copiilor. Părea că nu se mai văzuseră de un veac.

„Să se fi rătăcit?... Să fi căzut în mâna indigenilor? Să fi fost atacați de fiare sălbatrice?” se întrebau mereu cei rămași în tabără.

Dar iată-i sănătoși pe toți patru. Ceilalți erau dornici să afle tot ce au avut de întâmpinat. Dar, obosiți peste măsură de atâta mers, lăsară povestirea pe a doua zi.

— Suntem pe o insulă, fu tot ce putu să spună Briant, dar destul ca să trezească în toți grijile și neliniștile unui asemenea viitor.

Gordon primi totuși vestea fără să se arate prea descurajat.

„Ce vrei! Mă așteptam, părea să zică, și nu mă tulbură peste măsură.”

A doua zi, 5 aprilie, din zorii zilei, cei mari: Gordon, Briant, Doniphan, Baxter, Cross, Wilcox, Service, Webb, Garnett și chiar și Moko, săritor și înțelept, se adunară pe puntea iahtului, în vreme ce cei mici dormeau încă. Briant și Doniphan, rând pe rând, le împărtășiră celorlalți toate cele întâmplate. Le-au spus cum o punte pietruită de-a curmezișul unui pârâu și o colibă aproape dărămată, ascunsă de un desis, i-au dus la convingerea că ținutul acela era locuit, ori că fusese cândva.

Le explicară apoi că întinsul acela de apă pe care ei îl luaseră drept mare nu era decât un lac, apoi cum tot mai multe indicii i-au dus până la peșteră, aproape de locul unde râul ieșe din lac, cum au descoperit osemintele lui François Baudoin, francez de origine, și cum, în sfârșit, harta aceea întocmită de el arăta că locul unde au naufragiat ei este o insulă.

Toate acestea, Briant și Doniphan le povestiră până în cele mai mici amănunte și toți își dădură seama, uitându-se la hartă, că nu mai puteau spera ajutor decât din afară.

În fața viitorului ce li se prezenta în culori aşa de negre, cel care și-a păstrat cel mai mult sângele rece a fost Gordon. E drept că Tânărul american n-avea o familie care să-l aștepte în Noua Zeelandă. De asemenea, cu

spiritul lui practic, metodic și organizatoric, sarcina de a întemeia acolo o mică colonie n-avea de ce să-l sperie. Tocmai într-asta vedea el o ocazie de a-și dezvolta înclinațiile sale firești și, fără preget, se porni să le insufle curaj și celorlalți colegi, încredințându-i că, dacă aveau să-i urmeze sfaturile, aveau să ducă o viață destul de bună.

Mai întâi, de vreme ce insula era destul de mare, nu se putea ca ea să nu fie trecută pe harta Pacificului, în apropierea continentului american. Dar, după o cercetare mai amănunțită, își dădu seama că pe atlasul lui Stieler nu erau notate insulele de oarecare importanță, ci doar arhipelagurile din care fac parte: Țara Focului, Țara lui Magellan, Țara Dezolării, insulele Adelaide, Clarence și altele. Dacă insula aceasta ar fi făcut parte dintr-unul din aceste arhipelaguri despărțite de continent doar prin canale înguste, François Baudoin sigur că și-ar fi trecut-o pe hartă; or, el nu a notat aceasta. Era aşadar o insulă izolată, de unde concluzia că se găsea ori mai la nord, ori mai la sud de regiunile acelea. Dar fără date suficiente și fără instrumentele necesare, nu era cu putință să-i precizezi poziția în Pacific.

Nu rămânea decât să-și facă o așezare definitivă, înainte ca vremea rea să-i împiedice de a se muta.

— Cel mai cuminte ar fi să ne facem locuință în peștera descoperită pe marginea lacului, propuse Briant. Ar fi un adăpost minunat.

— E destul de mare pentru toți? întrebă Baxter.

— Nu este, desigur, zise Doniphan, dar cred că am putea-o lărgi săpând încă o adâncitură în stâncă. Avem și unelte...

— S-o luăm deocamdată aşa cum e, spuse Gordon, chiar dacă vom fi strâmtorați la început.

— Şi mai ales, adăugă Briant, să ne mutăm cât mai degrabă.

Într-adevăr, era și timpul, căci, după cum le atrăsesese atenția și Gordon, schoonerul se destrăma căzând cu ochii. Ploile din ultima vreme, urmate de călduri destul de puternice, căscaseră toate încheieturile coastelor și ale punții. Prin pânzele sfâșiate pătrundea vântul și ploaia. Apoi, din cauza infilațiilor și a scurgerii apei în nisip, fundul se muia din ce în ce, făcând iahtul să se lase tot mai mult pe o parte, adâncindu-se, în același timp, în pământul desfundat. O furtună mai puternică – atât de obișnuite acum, la echinocțiul – l-ar fi fărâmîțat cu totul în câteva ore. Trebuia, aşadar, nu numai să-l părăsească degrabă, dar și să-l demonteze cu grija, aşa fel încât să scoată tot ce le-ar putea fi de folos: bârne, scânduri, fier, aramă, în

vederea aşezării lor de la French-den (Grota francezului) – nume ce-l dăduseră peşterii în amintirea naufragiatului francez.

— Dar până să ne vedem instalați, întrebă Doniphan, unde vom locui?

— Sub un cort, îi răspunse Gordon, pe care-l vom ridica pe malul râului, între copaci.

— E cel mai cuminte lucru, zise Briant, și să-l facem cât mai repede!

Adevărul e că demontarea iahtului, descărcarea materialului și a proviziilor, construirea unei plute pentru transportul încărcăturii aveau să le ia cel puțin o lună și, până să părăsească golful Sloughi, i-ar fi apucat primele zile de mai, echivalente cu primele zile din noiembrie din emisfera boreală, adică începutul iernii.

Avusese dreptate Gordon să aleagă locul taberii pe malul râului, de vreme ce transportul avea să fie făcut pe apă. Niciun alt drum n-ar fi fost mai drept și mai practic. Să cari prin pădure sau de-a lungul malului râului rămășițele iahtului, ar fi fost aproape cu neputință. Dimpotrivă, cu o plută, timp de câteva maree, folosindu-se de fluxul care ajungea până la lac, ar parcurge drumul până la peșteră fără nicio greutate.

După cum constatase și Briant, pe cursul superior al râului nu întâmpinai nicio piedică, nicio cădere de apă, nici vârtejuri, nici praguri. Briant și Moko mai făcură încă o cercetare, cu iola, și în ce privește cursul inferior, care se dovedi de asemenea navigabil. Aveau aşadar o cale comodă de comunicare între Sloughi-bay și French-den.

În zilele următoare se îngrijiră să înghebeze o tabără pe malul râului. Crengile joase a doi fagi râmuroși, legate și sprijinite prin prăjini lungi de crengile unui al treilea copac, serviră de susținere pânzei celei mari de schimb, găsită pe iaht, căreia îi lăsăra laturile în jos, până la pământ. La adăpostul cortului acestuia, fixat solid prin cărlige, aşezară culcușurile, uneltele mai trebuincioase, armele, munițiile și baloturile cu merinde. Cum pluta aveau să-o facă din schelăria iahtului, era nevoie să aştepte până ce vor termina cu demontarea. Timpul uscat le-a fost prielnic și chiar dacă uneori era vânt, sufla dinspre pământ, aşa că lucrără cu spor.

Pe la 15 aprilie nu mai rămăseseră pe bordul schoonerului decât piesele prea grele, care nu puteau fi scoase decât după completa demontare, între care: greutățile de plumb ca balast pentru menținerea echilibrului, cazanele din cală, cabestanul, bucătăria, prea grele ca să fie ridicate fără o macara. Cât despre armătura vasului, mizena, vergile de vântrele, cablurile de fier,

odgoanele, lanțurile, ancora, funiile, frânghiile, troliurile de tot felul, toate fuseseră rând pe rând transportate în preajma cortului.

Firește că, oricât de mare era zorul, nici grijile mărunte de fiece zi nu puteau fi lăsate. Aşa, de pildă, Doniphan, Webb și Wilcox vânau câteva ore pe zi porumbei sălbatici și alte păsări din bălti. Cei mici adunau scoici de pe bancul de stânci, de îndată ce marea se retrăgea.

Mai mare dragul să-i fi văzut pe Jenkins, Iverson, Dole și Costar bălăcindu-se ca un cârd de puișori prin băltoace. De se-ntâmpla să-și ude și hăinuțele, să te ții ceartă ce mâncau de la grijuliul Gordon, în timp ce Briant nu știa cum să le ia apărarea. Jacques lua și el parte la truda celorlalți, dar de râs nu râdea niciodată.

Astfel, treburile mergeau cum nu se poate mai bine sub îndrumarea lui Gordon, care se pricepea la toate. Firește că dacă Doniphan asculta de el, pentru nimic în lume n-ar fi ascultat de Briant sau de oricare altul. Totuși lucrau cu toții laolaltă, în bună înțelegere.

Principalul însă era să se grăbească. A doua jumătate a lui aprilie fu mai rea. Vremea se răcea simțitor. În câteva rânduri, în zorii zilei termometrul coborî la zero grade. Iarna își arăta colții și odată cu ea venea tot cortegiul de lapoviță, zăpadă și viforniță, atât de temute înspre extremitățile Pacificului.

Prevăzători, mari și mici fură nevoiți să se îmbrace mai gros, să-și pună tricouri calde, pantaloni de stofă, tunici de lână pregătite din vreme ca pentru o iarnă grea. Nu avuseseră decât să consulte carnetul lui Gordon pentru a afla unde pot să le găsească, gata clasate, pe sorturi și pe măsuri. De cei mici se îngrijea mai ales Briant: să nu le fie frig la picioare și să nu înoate când e vremea prea rece. La cel mai mic guturai, nu-i lăsa să iasă și îi culca lângă un foc bun, care ardea zi și noapte. Pe Dole și pe Costar, în câteva rânduri, îi ținu în cort dacă n-avea cum să-i țină în casă, în timp ce Moko le dădea cu sila pe gât ceai de tei din farmacia bordului.

Acum, că iahtul era golit, începură să-i demonteze corpul, care se căsca de altfel din toate părțile. Foile de aramă ale căptușelii fură scoase cu grijă, căci aveau să le fie de folos la French-den. Acum aveau de lucru cu cleștele, cu șurubelnița și ciocanul, ca să desprindă bordajul tintuit în cuie și în scoabe de scheletul vasului: treabă, nu glumă, care dădu mult de furcă acestor mâini nedeprinse și brațe încă puțin vânjoase. Demontarea mergea

destul de anevoie, dar noroc că la 25 aprilie un vânt puternic le veni în ajutor.

Peste noapte, cu toate că intraseră în sezonul rece, se stârni o furtună însăspaimântătoare, pe care de altfel barometrul o prevestise. Fulgerele luminau tot largul zării; trăsnetele căzură întruna de la miezul nopții până spre ziua, spre spaima copiilor. Din fericire, n-a plouat; dar în câteva rânduri fusese nevoie să țină cortul cu mâinile, ca vântul să nu-l ia pe sus. Și dacă pe acesta nu l-a luat, mulțumită copacilor care-l țineau, în schimb iahtul, așezat în bătaia vântului din larg și a valurilor enorme care se spărgeau în el, a suferit cumplit: s-a prăbușit cu totul. Din bordajul smuls, din cheresteaua descheiată și baza spartă de izbituri nu mai rămăseseră decât epave.

Prea mare pagubă n-a fost, căci în retragere valurile nu luară decât o parte din ele, care însă rămăseră mai toate printre colții de stâncă. Cât despre bucățile de fier, nu era greu să le găsești prin nisip.

Zile în sir nu mai făcură decât asta. Bârnele, scândurile, fonta din cală și obiectele grele rămase pe loc erau presărate ici-colo, gata parcă de cărat pe țărmul drept al râului, la câțiva pași de cort.

Muncă, nu glumă, dar pe care reușiră totuși s-o ducă la bun sfârșit nu fără destulă osteneală – să-i fi văzut pe toți înhămați la câte o piesă grea de lemnărie, trăgând laolaltă, cu strigăte de îndemn. Se ajutau cu prăjini, ținând loc de pârghii, sau le săltau pe lemn rotunde, care rulau obiectele mai grele. Tare complicat a fost de cărat macaraua, plita de bucătărie și cazanele grele de apă, din tablă groasă.

Ce mult le lipsea acestor copii un om cu experiență, care să-i îndrumzeze! Dacă Briant și Garnett și-ar fi avut alături tații – unul inginer, celălalt căpitan – cum i-ar fi ferit de atâtea greșeli făcute, și altele pe care aveau să le mai facă! Și totuși, Baxter, uimitor de priceput în tot ce e mecanică, s-a dovedit nespus de îndemânic și stăruitor. Împreună cu Moko, care-l sfătuie să bată în nisip pari cu un scripete în capăt, care să le înglesnească ridicarea obiectelor grele, copiii duseră munca la bun sfârșit.

Pe scurt, în seara de 28, ultimele resturi din iaht au fost cărate la locul de îmbarcare. Cu asta, ce-a fost mai greu s-a făcut, de vreme ce râul avea să transporte totul până la French-den.

— Mâine, spuse Gordon, ne apucăm să facem pluta.

— Întocmai, zise Baxter, și ca să nu mai trebuiască s-o lansăm pe apă, propun s-o lucrăm chiar pe apă.

— Dar e mai greu aşa, replică Doniphan.

— N-are a face, încercăm, spuse Gordon. O fi mai greu de lucrat, dar ne scutește s-o mai lansăm.

Și într-adevăr era mai bine astfel.

Se apucă, aşadar, în dimineața următoare, să întocmească baza plutei, care trebuia să aibă asemenea dimensiuni încât să poată duce o încărcătură grea și felurită.

Bârnele desprinse din schooner, baza corăbiei, împărțită în două, catargul mizenei, bucata rămasă din catargul mare, frânt la trei picioare deasupra punții, grinziile de susținere, bompresul, vergeaua mizenei, ghiul cu brigantina – pânza trapezoidală – fură transportate pe mal, într-un loc unde aşteptară ca fluxul să le ridice; atunci le împinseră pe râu. Acolo, aducând bârnele cele lungi și prințându-le una de alta cu ajutorul celor mai scurte puse transversal, le legară strâns unele de altele. Obtinură astfel o bază solidă de aproape treizeci de picioare lungime pe cincisprezece lățime.

Lucrară fără răgaz ziua întreagă, iar când se inseră, scheletul plutei era gata. Ca prevedere, Briant o legă bine de copacii de la țarm, ca nu cumva fluxul să o ducă în susul apei, spre French-den, ori refluxul către mare. Frânți de oboseală după o zi de muncă grea, mâncără cu toții pe rupte și dormiră duși până dimineață.

A doua zi, la 30 ale lunii, se apucă și din zori. Trebuiau să acopere acum cu o platformă scheletul plutei. Se folosiră de scândurile punții și de laturile iahtului. Scoabele lungi bătute cu putere și fringhiile trecute pe sub fiecare bârnă formară legături trainice care consolidară totul.

Trei zile dură această treabă, deși fiecare se străduia din răsputeri, căci nu era o clipă de pierdut. Pe fața mlaștinilor, printre colții stâncilor și pe marginea țărmului se prinsese o pojghiță de gheăță. Cortul nu le mai ținea de adăpost, măcar că focul nu se stingea niciodată. Strânși unul lângă altul și bine îveliți cu pături, abia reușeau să se încălzească. Cu atât mai mult trebuia dat zor să se vadă la French-den. Acolo poate că aveau să țină piept iernilor atât de aprige din latitudinile ridicate.

Firește că platforma au înțepenit-o zdravăn; altfel s-ar fi desprins pe drum și tot materialul s-ar fi scufundat. Ca să nu se întâmple una ca asta, făcea să mai întârzie încă douăzeci și patru de ore încărcarea.

— Dar, le atrase atenția Briant, nu e bine să ne apuce 6 mai.

— De ce? întrebă Gordon.

— Pentru că poimâine e lună nouă, spuse Briant, și mareele, timp de câteva zile, au să fie mari. Or, cu cât vor fi mai puternice, cu atât au să ne folosească în susul râului. Ia gândește-te, Gordon! Să fim nevoiți să tragem noi greutatea asta de plută sau s-o împingem cu prăjinile! Niciodată nu vom putea învinge curentul apei.

— Ai dreptate, zise Gordon. Cel mult în trei zile trebuie să pornim. Și se hotărâră cu toți să nu mai intrerupă lucrul până nu vor termina totul.

La 3 mai începură încărcarea, cumpănind cât mai bine obiectele grele, pentru ca pluta să aibă echilibru. Trecuă cu toții la cărat. Lenkins, Iverson, Dole și Costar aduceau obiectele mai mărunte – unelte, scule, instrumente – pe platformă, unde Briant și Baxter le aşezau apoi pe fiecare cu un anumit rost, după cum le indica Gordon.

Pentru piesele mai grele, ca mașina de bucătărie, cazanele, macaraua, fierăria, foile de aramă și altele, într-un cuvânt ce mai rămânea din epavă, curburile carcsei, bordajul, grinziile punții, capetele – la acestea trebuiră să se înhame cei mari. Tot ei cărară și baloturile cu merinde, butoaiele de vin, de bere și de alcool, fără să mai vorbim de sacii cu sare ce o strânseseră printre stâncile golfului.

Ca să le fie mai ușoară încărcarea, Baxter înălță doi stâlpi, susținuți de patru cabluri. La extremitatea acestui soi de suport, prinseră o bară mobilă, prevăzută cu scripeți, ceea ce înlesni să se ia obiectele de la pământ, să le ridice în sus și să le depună pe platformă fără să le zdruncine.

Pe scurt, lucrără cu atâtă prevedere și râvnă, încât în după-amiaza de 5 mai fiecare obiect era la locul lui. Nu mai rămânea decât să dezlege atașele plutei. Asta aveau s-o facă în dimineața următoare, pe la opt, de îndată ce fluxul se va ridica la gura râului.

Poate că acești băiețandri și-or fi închipuit că dacă au terminat lucrul, aveau să se bucure până seara de o odihnă binemeritată! Da' de unde! Gordon mai veni cu o propunere, care le dădu iarăși de furcă:

— Dragii mei, le zise el, de vreme ce ne depărțăm de golf, sigur că nu mai avem niciun control pe mare și dacă vreun vapor s-ar ivi pe coastă, în dreptul insulei, noi n-am mai fi în măsură să-i lansăm semnale. Poate că n-ar fi rău să împlântăm un catarg pe faleză și să urcăm pe el un pavilion stabil. Ar fi de ajuns, gândesc, ca să atragă atenția vapoarelor din larg.

Cum toți fură de aceeași părere, porniră cu catargul hunier, din partea din spate a schoonerului, care nu fusese întrebuințat la facerea plutei, până la picioarele falezei, într-un loc din apropierea râului unde panta nu era prea greu de urcat. Cu toate acestea, fură nevoiți să depună eforturi mari ca să poată străbate panta destul de îngustă și de întortocheată care ducea până la vârf. Dar se văzură și acolo, și împlântără cu putere catargul în pământ. Baxter sui pavilionul englez, în timp ce Doniphane îl salută cu un foc de pușcă.

— Ia te uită! îi spuse Gordon lui Briant. Doniphane a și luat în stăpânire insula în numele Angliei!

— Nu m-aș mira să aud că era de mult a lui, râse Briant.

Și Gordon strâmbă un pic din nas, căci din felul cum vorbea uneori de „insula lui”, i se părea că nu poate fi decât americană.

A doua zi, la răsăritul soarelui, toți erau în picioare. Demontară în grabă cortul și transportară așternuturile pe plută, învelindu-le cu pânze, ca să le ferească de umezeală. Vremea, de altfel, era bună. Dar se putea ca vântul să se întoarcă și să aducă peste insulă vaporii din larg.

La șapte dimineața erau gata. Așezaseră toate în aşa fel, încât să poată petrece pe plută două-trei zile, la nevoie. Cât despre merinde, Moko se îngrijise în aşa fel încât să nu fie nevoie de foc în tot timpul drumului.

La opt și jumătate se așezară pe plută: cei mari în față, înarmați cu lopeți și prăjini – singurul mijloc de a cârmi. Căci o cârmă n-ar fi putut birui curentul.

Puțin înainte de ora nouă, mareea începu: o pârâituruă surdă trecu prin toată schelăria plutei și bârnele jucăruă în legături. Dar după opintirea asta, nu mai era nimic de temut.

— Atenție! strigă Briant.

— Atenție! strigă și Baxter.

Amândoi erau postați lângă cablurile care țineau legată pluta în față și în spate, având în mâinile lor capetele cablurilor.

— Gata! strigă Doniphane care, împreună cu Wilcox, stătea în partea dinainte a platformei.

Când văzu că pluta se mișcă sub acțiunea mareei, Briant strigă:

— Dați-i drumul!...

Ordinul fu executat fără întârziere și pluta, eliberată, o porni ușor în susul râului, trăgând și iola, care fusese remorcată.

Ce bucurie pe toți când văzură greutatea aceea pusă în mișcare! Chiar dacă ar fi construit o adevărată corabie, n-ar fi fost mai mândri. Dar să le fie trecută cu vederea această mică vanitate!

Se știe că malul drept, mărginit de copaci, era cu mult mai înalt decât cel stâng – un povârniș îngust de-a lungul mlaștinilor învecinate. Grija lui Briant, Baxter, Doniphan, Wilcox și Moko era cum să îndepărteze de partea aceea pluta, ca să nu se împotmolească, și se străduiau din greu să-o țină pe lângă malul drept, apa fiind destul de adâncă și aici.

Pluta înainta aşadar ținând mereu dreapta, pe unde curentul fluxului îi împingea mai de-a dreptul și dădea un punct de reazim lopeților.

După două ore de la plecare, străbătuseră circa o milă. Totul decurgea normal și, în asemenea condiții, puteau ajunge la French-den fără nicio pierdere. Totuși, aşa cum socotise Briant, dat fiind că, pe de o parte, cursul de apă era cam de șase mile lungime, de la ieșirea din lac până la vărsarea în Sloughi-bay, iar, pe de alta, nu puteau înainta mai mult de două mile în timpul unui flux, le trebuiau câteva fluxuri ca să ajungă la destinație. Întradevăr, înspre ora unsprezece, refluxul începu să mâne apele în josul cursului și atunci se grăbiră să se opreasă și să lege strâns pluta, de teamă să nu fie împinși înapoi spre mare.

Firește că ar fi putut să pornească din nou către seară, odată cu mareea de noapte, dar ar fi riscat mult pe întuneric.

— Cred că n-ar fi deloc cuminte, le atrase atenția Gordon, căci pluta s-ar putea izbi de ceva și desface. Să așteptăm mai bine până mâine, la mareea de zi.

Avea prea multă dreptate, ca toți ceilalți să nu-l asculte. Mai bine o întârziere de douăzeci și patru de ore, decât să riști să pierzi asemenea încărcătură.

Aveau deci să rămână locului o jumătate de zi și noaptea întreagă. Doniphan și tovarășii de vânătoare găsiră dar cu cale să-l ia pe Phann și să debarce pe țărmul drept.

Gordon îi sfătuise să nu se depărteze prea mult și ei îl ascultară. Dar cum se întoarseră cu o pereche de dropii grase și cu o mulțime de prepelițe „tinamu”, aveau de ce să fie mândri. Moko fu însă de părere că vânătul acesta era mai bine să-l păstreze pentru întâiul dejun sau cină în sufrageria din French-den.

În timpul excursiei, Doniphan nu găsi nicio urmă, nici veche, nici nouă, de aşezare omenească în partea asta a pădurii. Cât despre animale, văzuse ceva păsări foarte mari fugind prin desuşuri, dar fără să le recunoască.

Ziua trecu, și noaptea întreagă Baxter, Webb și Cross stătură de veghe, gata, la nevoie, sau să lege mai strâns pluta de mal, sau să-i lase puțin joc la întoarcerea fluxului.

Nicio primejdie nu s-a ivit. A doua zi, pe la zece fără un sfert, odată cu fluxul, se îmbarcară din nou și merseră în aceleași condiții ca în ajun.

Noaptea fusese rece. Ziua la fel. De s-ar vedea ajunși! Ce s-ar face dacă râul ar îngheța sau dacă sloiuri de gheață s-ar desprinde din lac și s-ar ciocni de ei, în drum spre vărsarea în golf? Griji și iar griji câtă vreme nu s-or vedea la French-den!

Dar nu puteau nicicum înainta mai repede ca fluxul, nu puteau nici naviga pe timpul refluxului – aşadar, orice încercare să depășească o milă într-o oră și jumătate rămânea zadarnică.

Aceeași distanță o parcuseră și în ziua aceasta. Către ora unu după-amiază făcură haltă în dreptul băltii pe care Briant o ocolise când se înapoiase la Sloughi-bay. Bun prilej ca s-o cerceteze pe partea dinspre râu. Doniphan și Wilcox, cu Moko la cârmă, înaintară cu iola spre miazănoapte cale de o milă și jumătate și nu se opriră decât când apa nu mai avu adâncime. Balta era un fel de prelungire a mlaștinii care se întindea dincolo de țărmul stâng și mișuna de vânat de apă. Doniphan se mai alese cu ceva becațe, care sporiră proviziile, alături de dropii și prepelițe.

Noapte calmă, dar înghețată, cu un vânt tăios care sufla în rafale pe albia râului. Se prinseră și ceva pojghițe de gheață, care se spărgeau ori se topeau la cea mai mică lovitură. Cu toate măsurile de precauție, au tremurat cu toții din gros, deși adăpostiți pe după pânze. Ba încă unii din cei mici – Jenkins și Iverson mai ales – se arătară foarte amărăți că au plecat din tabăra lor din golf. În câteva rânduri, Briant trebui să-i mângâie și să le promită că are să fie bine.

În sfârșit, a doua zi după-amiază, cu ajutorul fluxului care a ținut până la trei și jumătate, pluta ajunse în dreptul lacului și se opri la mal, chiar în fața intrării de la French-den.

Capitolul XI

Întâiele aranjamente în interiorul peșterii. Descărcarea plutei. La mormântul naufragiatului. Gordon și Doniphan. Plita de bucătărie. Vânat cu blană și vânat cu pene. Struțul „nandu”. Planurile lui Service. Vine vremea rea.

Debarcară în strigătele de bucurie ale celor mici, pentru care orice schimbare în viața obișnuită era totuna cu o joacă nouă. Dole zburda pe țărm ca o căpriță. Iverson și Jenkins alergau spre lac, în vreme ce Costar, luându-l pe Moko deoparte, îi spuse:

- Te lăudai că ne dai o masă bună?
- Ei, o să vă mai punеți pofta-n cui, domnule Costar! spuse Moko.
- Și de ce?
- Pentru că n-o să am timp de masă de seară!
- Cum! Și deseară nu mâncăm?
- Nu: mâncăm la noapte, și dropiile n-au să fie mai puțin bune atunci. Și Moko râse, arătându-și frumoșii săi dinți albi.

Copilul îl buși în glumă și alergă după ceilalți. Briant, de altfel, îi ținea de scurt să nu se ducă departe, ca să-i aibă mereu sub ochi.

- Nu te duci și tu cu ei? îl întrebă Briant pe fratele său.
- Nu, mai bine rămân, zise Jacques.
- Ai face bine să te mai plimbi și tu puțin, îi spuse Briant. Nu-mi placi deloc, Jacques! Ce e cu tine? Mi-ascunzi ceva. Nu ești cumva bolnav?
- Nu, frățioare, n-am nimic!

Veșnic același răspuns care-l nemulțumea pe Briant. Ar fi vrut să-l tragă de limbă, să afle ce e, chiar de-ar fi fost să se certe cu el.

Dar nu era o clipă de pierdut dacă voiau să doarmă în French-den.

Trebuia să arate mai întâi peștera celor care n-o cunoșteau. Așadar, de îndată ce-au legat bine pluta la țărm, la un cot al apei, ferit de curent, Briant le spuse colegilor săi să-l însoțească. Moko mergea înainte, ținând un felinar de bord, care, cu flacăra mult mărită de lentile puternice, răspândea o lumină vie.

Desfundară mai întâi intrarea. Crengile cu care Briant și Doniphan o astupaseră erau neatinse. Prin urmare, nicio ființă omenească și niciun animal nu încercaseră să pătrundă înăuntru. După ce dădură crengile la o parte, se strecură toți prin deschizătura îngustă. La lumina felinarului, în grotă se vedea mult mai bine decât cu crengile răšinoase aprinse sau cu lumânările rudimentare ale naufragiatului.

— Ei, dar știu că o să stăm înghesuiți! îi scăpă lui Baxter, în timp ce măsura din ochi adâncimea grotei.

— Da' de unde! exclamă Garnett. Dacă punem culcușurile unul peste altul, ca într-o cabină...

— Ba deloc! zise Wilcox. Le aşezăm la rând, pe jos.

— Și atunci nu mai avem loc să circulăm, spuse Webb.

— Foarte simplu, nu circulăm! răspunse Briant. Sau poate ai tu ceva mai bun?

— Nu, dar...

— Dar, adăugă Service, totul e să avem un adăpost. Doar Webb nu s-o fi aşteptat la un apartament complet, cu salon, sufragerie, cameră de culcare, hol, fumoar și sală de baie...

— Nu, zise Cross. Dar un loc de bucătărie tot trebuie.

— Gătesc afară, răspunse Moko.

— Ar fi greu pe vreme rea, rosti Briant. De asta, chiar mâine sunt de părere să punem aci mașina de gătit de pe vas.

— Mașina de gătit!... În văgăuna asta unde și mâncăm și dormim! spuse Doniphan, cu un vădit dezgust.

— Ei bine, îți vom da să respire săruri, lord Doniphan! exclamă Service, râzând cu toată gura.

— Dacă voi binevoi să le iau, ajutorule de bucătar! răspunse îngâmfat Doniphan și încruntă din sprâncene.

— Haide, haide, interveni Gordon. Plăcut ori nu, n-avem încotro deocamdată. Unde mai pui că, în timp ce fierbe mâncarea, se încălzește și peștera. Iar ca să lărgim locuința săpând alte încăperi în masiv, avem timp destul o iarnă întreagă, numai să se poată! Pentru început, să ne mulțumim cu ce e și să ne aşezăm cum s-o putea mai bine.

Înainte de masă aduseră culcușurile și le însirară pe nisip. Deși înghesuite, copiii, obișnuiți cu cabinele înguste, nu mai ziseră nimic.

Aşa trecu și sfârșitul zilei. În mijlocul grotei aşezară masa cea mare de pe iaht, și Garnett, împreună cu cei mici, care-i aduceau diferitele ustensile de pe bord, se însărcină să pună tacâmurile.

Moko, pe de altă parte, care-și luase ca ajutor pe Service, făcuse treabă bună: sub o vatră înjhebată între două pietre mari de la piciorul falezei, aprinsese un foc viu de vreascuri aduse de Webb și Wilcox din pădure. Pe la șase seara, supa din carne uscată începu să aburească, îmbiindu-i cu mirosul

ei bun. Dar asta nu era tot: vreo douăsprezece prepelițe bine curățate și trase într-o frigare se rumeneau la dogoarea flăcărilor, deasupra unei tigăi în care se scurgea mustul și unde Costar grozav și-ar fi muiat pesmetul. În vreme ce Dole și Iverson aveau mare grijă să învârtească frigarea, Phann urmărea toate mișcările cu un interes foarte semnificativ. Nici nu era șapte seara când se adunară toți în unica încăpere din French-den – sufragerie și dormitor totodată. Aduseră scaunele fără spetează, pliantele și băncile de la postul de comandă. Serviți când de Moko, când luându-și singuri, copiii mâncără copios; supa fierbinte, o bucată de rasol, friptură de prepeliță, biscuiți în loc de pâine, apă cu un pic de rachiu și o bucătică de brânză cu câteva păhăruțe de vișinată ca desert îi înviorară după atâtea zile de mâncare pe sponci. Oricât de grea era situația, copiii zburdau, lipsiți de griji, iar Briant era bucuros să-i știe veseli.

Ziua fusese grea. Acum, că mâncaseră, abia așteptau să se culce. Dar Gordon, dintr-un simț de pietate, le spuse că s-ar cădea să meargă cu toții la mormântul lui François Baudoin, în lăcașul căruia aveau să-și ducă viața.

Noaptea se lăsase peste întreg cuprinsul lacului. Apele nu mai oglindeau nici urmă de amurg. Cotind pe după capătul falezei, copiii se opriră în fața pământului ușor movilit, pe care se-nălța o cruce mică de lemn.

La ora nouă, de cum se văzură în culcușuri și vârâți sub pături, adormiră duși. Numai Wilcox și Doniphane, care erau de gardă, avură grijă întruna să pună lemne pe focul de la gura peșterii, care, încălzind și interiorul, îndepărta și oaspeții nepoftiți și primejdioși.

A doua zi, 9 mai, și următoarele trei zile, descărcără cu toții pluta. Vântul din apus, vestitor de ploi și de zăpadă, începuse să adune ceteurile. Într-adevăr, temperatura nu se mai ridica peste zero grade, iar mai la sud trebuie să se fi lăsat și ger. Era dar mare nevoie ca să pună la adăpost în grotă tot ce s-ar fi putut altera: muniții, provizii solide ori lichide.

În aceste zile, de multe ce erau de făcut, vânătorii nu se îndepărtau de gospodărie. Dar fiindcă apele râului mișunau de vânat, ca și lacul, și băltile de pe malul lui stâng, Moko nu duse lipsă de nimic. Becațe, rațe și lișițe nu-l lăsară pe Doniphane să Tânjească de dorul puștii.

Gordon însă nu vedea cu ochi buni risipa de gloanțe și de praf de pușcă, chiar dacă aducea vânat din plin. Avea mare grijă să facă economie de muniții. Si le notase de altfel pe toate în carnet. Iată de ce îi atrase stăruitor atenția lui Doniphane să tragă cu economie.

— Nu știu ce ne rezervă viitorul, îi spuse.

— Bine, bine, zise Doniphan, dar atunci să ne scumpim și la conserve. Poate c-o să ne căim că ne-am privat atâta când o fi să părăsim insula...

— Să părăsim insula?! se miră Gordon. Suntem noi în stare să construim o corabie care să poată înfrunta oceanul?

— Și de ce nu, Gordon, dacă ar fi vreun continent prin apropiere? În orice caz, eu n-am poftă să mor pe aici, cum a murit compatriotul lui Briant!

— Fie, zise Gordon. Deocamdată însă trebuie să ne obișnuim cu gândul că poate vom fi nevoiți să trăim ani și ani aici.

— Asta îți seamănă, Gordon! exclamă Doniphan. Sunt sigur că ai fi încântat să înființezi și o colonie...

— Și de ce nu, dacă nu se va putea altcum!

— Mă tem, Gordon, că de scranteala asta n-o să vrea să asculte nimeni. Nici măcar drăguțul dumitale de Briant.

— Avem tot timpul să mai vorbim de asta, răspunse Gordon, dar, pentru că veni vorba de Briant, dă-mi voie să-ți spun că nu te porți frumos cu el și nu faci bine. E un bun coleg și a dat destule dovezi de devotament.

— Cum de nu, Gordon! exclamă Doniphan, cu tonul lui disprețitor de care nu se putea dezbară. Briant are toate calitățile! Mai-mai să fie un erou!...

— Nu, Doniphan! Are și el greșelile lui, ca noi toți, dar felul tău de a-l privi poate să ducă la o dezbinare care ne-ar îngreuna situația și mai mult. Toți îl prețuiesc pe Briant.

— Oh, toți!

— În orice caz cea mai mare parte din colegi. Nu înțeleg ce aveți voi, Wilcox, Cross, Webb și tu cu el! Ți-o spun aşa, în treacăt, Doniphan. Tu mai gândește-te!

— M-am și gândit, Gordon!

Dar lui Gordon nu-i fu greu să vadă că, ambițios cum era, Doniphan nu va ține seamă de eforturile lui și era mâhnit, căci se puteau ivi neajunsuri mari în viitor.

Așadar, descărcatul plutei a durat trei zile. Nu mai rămânea decât să demonteze bârnele și podeaua de scânduri, care aveau să fie folosite în peșteră.

Din păcate, înăuntru nu era loc pentru întregul material și dacă nu vor reuși să lărgească spațiul, vor trebui să construiască un şopron, ca să pună la

adăpost baloturile.

Deocamdată, Gordon fu de părere să le îngrămădească pe toate în cotul de la capătul falezei și să le învelească cu pânzele gudronate care serveau să acopere puntea iahtului.

La 13 ale lunii, Baxter, Briant și Moko începură să monteze mașina de gătit, pe care o aduseseră pe tăvălugi până în grotă. O proptiră de peretele din dreapta, lângă intrare, ca să tragă mai bine. Când să pună coșul prin care avea să iasă fumul, întâmpină unele greutăți. Cum însă calcarul stâncii nu era prea tare, Baxter reuși să dea o gaură prin care burlanul să fie tras afară. După-amiază, când Moko făcu focul la mașină, văzu că ardea destul de bine. Așadar, masa caldă era asigurată și pe vremea rea.

Săptămâna următoare, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross, împreună cu Garnett și Service, putură să-și satisfacă bucuria de a merge la vânătoare. Într-una din zile, intrară în pădurea de mesteceni și fagi dinspre lac, la o jumătate de milă de French-den. În câteva locuri găsiră urme de lucrări făcute de mâna omului: erau gropi săpate în pământ și acoperite cu crengi, gropi destul de adânci pentru ca animalele căzute în ele să nu mai poată ieși. Dar după starea în care se găseau, îți dădeai seama că trebuie să fi fost făcute de ani îndelungați. Într-una din ele se mai vedea încă rămășițele unui animal – dar greu de spus care anume.

— În orice caz, oseminte de animal mare, spuse Wilcox, și se lăsă ușor până-n fund, de unde aduse câteva oase albite de vreme.

— Un patruped! Uite-i oasele de la cele patru labe!

— Numai să nu fie pe aici și animale cu cinci picioare, zise Service, atunci n-ar putea fi decât vreun berbec sau vreun vițel fenomen.

— Tot cu glumele, Service! zise Cross.

— Râsul nu e oprit, interveni Garnett.

— Ce e sigur, reluă. Doniphan, e că trebuie să fi fost un animal foarte puternic. Uite ce cap și ce falca plină încă de colț! Râdă Service cât o vrea de viței și de berbecii de bâlci, dar dacă animalul asta ar înlătăruie acum, nu știu dacă nu i-ar pieri pofta de râs!

— I-ai zis-o! exclamă Cross, gata totdeauna să-și aplaude vărul.

— Crezi cumva, îl întrebă Webb pe Doniphan, că ar fi un carnivor?

— Fără îndoială.

— Un leu? Ori poate un tigru? întrebă Cross, care-și cam pierdu cumpătul.

— Dacă nu un tigru sau un leu, zise Doniphan, sigur un jaguar sau un cuguar.

— Ia să luăm seama! zise Webb.

— Și să nu ne ducem prea departe, sări Cross.

— Auzi, Phann, se-ntoarse Service către câine, sunt animale mari pe-aici! Phann răspunse printr-un lătrat vesel, care arăta că nu-i pasă.

Și vânătorii noștri erau gata să se înapoieze la French-den, când lui Wilcox îi veni o idee:

— Ce-ar fi, spuse, dacă am acoperi groapa din nou cu crengi verzi? Poate că se va prinde iar un animal!

— Cum vrei, Wilcox, răspunse Doniphan, cu toate că prefer să vânez un animal în libertate, decât să-l măcelăresc într-un fund de groapă.

Vorbea sportivul din el. În fond, Wilcox, pe care din totdeauna îl amuza să pună capcane, se arăta mai practic ca Doniphan și se și apucă de lucru. Ceilalți îl ajutară să taie crengi din copacii din apropiere; pe cele lungi le aşezară de-a curmezișul, astfel că frunzișul ascundea cu totul deschizătura gropii. Capcană destul de banală, dar de care vânătorii din pampas se folosesc adesea cu succes.

Ca să găsească mai bine locul gropii, Wilcox însemnă drumul cu crăci până-n marginea pădurii, apoi se întoarseră din nou la French-den.

Între timp, vânătorile dădeau roade bune. Păsările de baltă erau în număr mare. În afara de dropii și de prepelițe „tinamu”. Se mai găseau nenumărați lăstuni cu pene pestrițe ca de bibilici, stoluri-stoluri de porumbei de pădure și gâște antarctice, destul de gustoase dacă erau fierte până își pierdeau mirosul acela de untură de pește. Cât despre vânatul cu blană, acesta era reprezentat de un fel de rozătoare numite „tucutucos”, amintind la gust iepurele de casă, și „maras”, iepuri de câmp cenușii-roșietici, cu coada încipătată cu negru, foarte hrănitori, „agutii” și „pichis” din specia „tatu”, mamifere cu carne delicioasă, apoi „pecari”, un fel de mistreți mici, și „guagulis”, o specie de cerbi foarte iuți.

Doniphan reuși să doboare câteva din animale; dar cum erau foarte iuți, dispăreau de îndată ce simțea primejdia, aşa că risipi mai mult praf de pușcă și gloanțe decât făcea vânatul, fapt care-i atrase observații din partea lui Gordon, spre marea neplăcere și a lui și a prietenilor lui.

Tot într-o asemenea excursie adunară o bună provizie din două legume pe care le descoperise Briant în prima lui expediție spre lac: țelina sălbatică,

foarte răspândită în ținutul acela de mlaștini, și cresonul, ai cărui lăstari tineri sunt un minunat leac împotriva scorbutului. Aceste două legume erau nelipsite de la orice masă, ca măsură de igienă.

Pe de altă parte, cum frigul nu înghețase încă suprafața lacului și a râului, prinseră păstrăvi cu undița și totodată un fel de știucă, foarte gustoasă dacă aveai grijă să nu te îneci cu multimea de oscioare. Și, în sfârșit, într-o zi, Iverson, mândru nevoie mare, veni cu un somon cât toate zilele, cu care se luptase o grămadă, mai să rupă undița. Așadar, la vremea când peștii pornesc pe râu în sus, se puteau aproviziona din plin, ca să-și facă o bogată rezervă de iarnă.

Între timp, se duseră în câteva rânduri să vadă ce mai e pe la groapa acoperită de Wilcox. Dar nicio vîță nu căzuse în capcană, cu toate că pușeseră o bucată mare de carne, ca să se poată prinde un carnivor.

Și totuși, la 17 mai se întâmplă ceva.

În ziua aceea, Briant și câțiva dintre ceilalți merseră în pădurea din apropierea falezei. Voiau să vadă dacă nu cumva e rost să mai găsească vreo peșteră în stâncă prin apropiere de French-den și să facă din ea o magazie de adăpostit materialele. Când iată că dinspre groapă se auziră niște țipete răgușite.

Briant pornise într-acolo, dar Doniphane îl și ajunse, ca să nu i-o ia înainte. Ceilalți îi urmau la câțiva pași, cu puștile gata de tras, în timp ce Phann o luase înainte, cu urechile ciulite și coada băț. Nu mai erau decât la douăzeci de pași de groapă când țipetele deveniră și mai dese. În mijlocul învelișului de crengi văzură atunci un gol mare, semn că un animal căzuse înăuntru.

Ce fel de animal era, nu s-ar fi putut spune. Oricum, trebuiau să fie gata să înfrunte orice.

— Pe el, Phann! strigă Doniphane.

Câinele sări lătrând tare, dar fără semne de neliniște. Briant și Doniphane alergară într-acolo și după ce se aplecară să vadă ce este, strigă:

— Veniți! Veniți!

— N-o fi un jaguar? întrebă Webb.

— Ori un cuguar? strigă Cross.

— Nu, răspunse Doniphane. E un animal pe două labe, un struț!

Era într-adevăr un struț – și aveau de ce să se bucure că asemenea păsări alergau prin pădurile din ținut, căci au o carne minunată, mai ales partea grasă de la piept.

Dacă însă nu mai rămânea nicio îndoială că e struț, mărimea lui, în schimb, mai mică decât cea știută, capul ca de gâscă și penele mici care-i acopereau tot trupul cu un fel de blâniță creață cenușiu-albicioasă arătau că e din specia „nandu”, atât de numeroasă prin regiunile de pampas din America de Sud. Și chiar dacă nu se putea compara cu struțul african, făcea totuși cinste faunei ținutului.

- Să-l prindem viu! spuse Wilcox.
- Cred și eu! strigă Service.
- N-o să fie prea ușor, răspunse Cross.
- Să-ncercăm! propuse Briant.

Deși puternic, animalul nu putuse scăpa din cauză că aripile nu-l ajutau să se ridice până sus, iar picioarele îi alunecau pe pereții verticali. Wilcox trebui dar să se lase jos în groapă, cu riscul ca struțul să-l rănească, ciupindu-l cu ciocul. Cum însă îi veni în minte să-i arunce haina peste cap și să-l înfășoare, struțul nu mai făcu nicio mișcare de împotrivire.

Foarte ușor fu atunci să-i lege picioarele cu trei batiste înnodate cap la cap și, opintindu-se toți laolaltă, unii de jos, alții de sus, îl scoaseră din groapă.

- Al nostru e! strigă Webb.
- Și ce facem cu el? întrebă Cross.
- Foarte simplu! spuse Service, naiv și încrezător. Îl luăm la French-den, îl domesticim și încălecăm pe el. Las' pe mine! Fac întocmai ca Jack din „Robinson elvețianul”.

Oricât de veridic părea episodul amintit de Service, mare minune ar fi fost să vezi un struț încălecat în felul acesta. Totuși, cum nu găsiră nimic rău într-asta, îl luară cu ei la French-den.

Când zări struțul, Gordon intră probabil un pic la grijă că o să fie încă o gură în plus de hrănit. Dar gândindu-se că-l poate hrăni doar cu frunze și cu iarbă, îi făcu o primire bună. Pentru cei mici, însă, fu o adevărată bucurie să-l admire – nu prea de aproape totuși, și numai după ce-l legară cu o frângchie. Când mai auziră și că Service avea de gând să-l dreseze ca pe un cal, îl puseră să le promită că îi va lua și pe ei călare cu el.

— Da, dacă veți fi cuminți, copii! spuse Service, trecând de pe acum în ochii lor drept un erou.

- O să fim! spuse Costar.
- Cum, Costar, zise Service, ai avea tu curajul să te sui?
- La spatele tău, și dacă te ții bine, da.

- Dar ia adu-ți aminte prin ce spaimă ai trecut pe spatele țestoasei!
- Ei, nu-i tocmai aşa! Cel puțin struțul nu te bagă în apă!
- Nu, dar te duce în văzduh... zise Service. Și cu asta amândoi copiii rămaseră pe gânduri.

Bineînțeles că după ce s-au aşezat definitiv la French-den, Gordon și tovarășii lui au trecut la organizarea vieții de zi cu zi. Când vor termina cu totul instalarea, Gordon se gândeau să dea fiecărui din ei sarcini precise și mai ales să nu-i lase pe cei mici de capul lor. Firește că aceștia nu așteptau decât să ajute pe cei mari la tot ce le sta în putință; dar de ce n-ar continua mai bine cursurile începute la Institutul *Chairman*?

— Avem cărți cu care să putem merge mai departe, spuse Gordon, și din câte mai stim noi și mai putem învăța, e foarte firesc să-i învățăm și pe cei mici.

— Așa e, spuse Briant, iar de-om ajunge vreodată ziua când să plecăm din insula astă și să ne mai vedem cu ai noștri, cel puțin să n'avem regretul de a fi pierdut prea mult timp.

Hotărâră, aşadar, să întocmească un program și de îndată ce vor cădea cu toții de acord, să-l îndeplinească întocmai.

Și într-adevăr, odată cu venirea iernii aveau să fie atâtea zile de ger și de vifor, în care nici mari, nici mici nu vor mai ieși din grotă – încât măcar să se aleagă cu ceva.

Deocamdată, însă, ce-i supăra mai rău ca orice era strâmtarea acestei singure încăperi în care se îngrămadiseră. Trebuia cu orice preț găsit vreun mijloc să lărgească peștera.

Capitolul XII

Lărgirea grotelor. Zgomote ciudate. Phann dispare. Phann reapare. Îmbunătățiri aduse peșterii. Vreme rea. Nume date. Insula Chairman. Șeful coloniei.

În ultimele lor recunoașteri, tinerii vânători cercetaseră în mai multe rânduri faleza, cu gândul să găsească vreun nou intrând în stâncă. Dacă l-ar fi găsit, le-ar fi prins bine ca magazie pentru materialele rămase acum afară. Negăsind însă nimic, au fost nevoiți să se întoarcă iar la gândul lărgirii încăperii actuale, săpând una ori mai multe cămăruțe alături de peștera lui François Baudoin.

În granit ar fi fost cu neputință, dar în calcarul acesta, pe care-l puteai sparge cu Tânărcopul ori cu ranga, lucrul n-ar fi fost prea greu. De durată nu le păsa. Abia aveau cu ce umple urâțul din zilele nesfârșite de iarnă și totul ar putea să fie gata până-n primăvară, dacă nu se întâmplă vreo surpătură sau, și mai de temut, vreo infiltrație.

De altfel, nici măcar n-ar fi nevoie să folosească explozibilul. Uneltele lear fi de ajuns, dovadă e că au putut găuri peretele ca să scoată burlanul sobei de bucătărie. Mai mult, Baxter reușise să lărgească, e drept destul de greu, intrarea în grotă atât cât a fost necesar ca să-i adapteze una din ușile de pe Sloughi. Apoi străpunseseră pereții stâncii din dreapta și stânga intrării, făcând două ferestru înguste, mai degrabă un fel de firide, pe unde să poată pătrunde înăuntru mai mult aer și mai multă lumină.

Între timp, cam de vreo săptămână, venise și vremea rea. Vijelii puternice s-au abătut peste insulă și numai orientarea peșterii înspre sud-est au ferit-o întrucâtva. Ploi răpăitoare și viforii cumplite vuiau peste coama falezei. Vânătorii nu se mai încumetau să plece după vânat decât prin preajma lacului și se mulțumeau cu rațe și becațe, nagâți, cârstei, găinușe de apă și un fel de babițe cu guși sub cioc, numite porumbei albi prin ținuturile de sud ale Pacificului.

Lacul și râul nu erau încă prinse, dar primele geruri după viscol aveau să le înghețe tun.

Obligați să stea mai tot timpul în adăpost, băieții aveau prilejul să lărgească peștera, și în ziua de 27 mai se și apucăra. Cu Tânăcopul și hărlețul, începură lucrul la peretele din dreapta.

— Săpând înclinat, fu de părere Briant, s-ar putea să ieşim înspre lac și atunci am mai avea încă o intrare în grotă. Asta ar înlesni supravegherea împrejurimilor, iar dacă pe timp de vifor am rămâne troieniți pe o parte, am ieși pe cealaltă.

Deci, această nouă ieșire din peșteră le era întru totul folositoare și nu era exclus să reușească săparea ei.

De fapt aveau de străbătut numai patruzeci sau cincizeci de picioare pentru ca să iasă pe versantul de răsărit. Ar fi fost, dar, de săpat o galerie în direcția aceea, orientându-se cu busola și lucrând în aşa fel încât să nu provoace surpături. Baxter se gândi chiar că ar fi bine să sape mai întâi un tunel îngust până la capăt și apoi să-l lărgească atât cât ar fi fost necesar. Cele două încăperi din French-den ar urma deci să fie unite printr-un corridor care s-ar închide la capete și în care s-ar putea săpa lateral două cămări fără ferestre. Firește că era cea mai bună soluție, între altele pentru că puteau să cerceteze cu prudență masivul, oprind înaintarea la vreme, dacă s-ar fi trezit cu vreo infiltrație neprevăzută.

Timp de trei zile, de la 27 la 30 mai, lucrul merse bine și cu spor. Calcarul stâncii era moale de parcă să-l tai cu cuțitul, din care cauză fură nevoiți să sprijine deschiderea, căptușind-o cu scânduri, lucru care nu era deloc ușor. Pe măsură ce săpau, scoteau de îndată afară pietrele căzute, ca să nu încurce locul. Pentru că din cauza strâmtorii nu era de lucru pentru toți, găseau ei ce să facă. În răstimpuri, când ploaia ori ninsoarea încetau, Gordon și ceilalți demontau pluta, pentru ca să poată folosi la altceva bârnele și scândurile platformei. Apoi se duceau să vadă ce mai e cu lucrurile îngrămădite în cotul de la piciorul falezei, căci pânzele gudronate cu care erau învelite nu le apărau prea bine de viscol.

Lucrul înainta pe încetul și cu multe dibuieli. Tunelul era săpat pe o lungime de patru-cinci picioare, când, în după-amiaza zilei de 30, se întâmplă ceva foarte neașteptat.

Lui Briant, care lucra în fundul tunelului, chincit pe vine ca un adevărat miner, i se păru că audă un zgomot din interiorul masivului.

Se opri din lucru ca să audă mai bine. Și în urechi îi răsună din nou același zgomot.

Cât ai clipi fu lângă Gordon și Baxter, care erau la gura tunelului, și le spuse întâmplarea.

— Ti s-a părut, îi răspunse Gordon.

— Stai ici, în locul meu, Gordon, îi zise Briant, pune urechea la peretele tunelului și ascultă.

Gordon se vîrî în deschizătura îngustă, dar ieși după câteva clipe:

— Ai dreptate. Am auzit un fel de zgomote surde, depărtate.

Baxter veni și el să asculte.

— Ce poate să însemne asta? se miră el ieșind.

— Nu pot să-mi închipui, zise Gordon. Ar trebui să-i spunem lui Doniphan și celorlalți.

— Nu celor mici, adăugă Briant. S-ar speria!

Dar tocmai atunci se înapoiau cu toții pentru masa de seară, aşa că cei mici aflără, ceea ce-i făcu să se teamă oarecum.

Doniphan, Wilcox, Webb și Garnett intrară pe rând în tunel. Dar zgomotul încetase. Nu se mai auzea nimic, aşa că gândiră că ceilalți se înșelaseră.

Hotărâră însă ca în niciun caz să nu înceteze lucrul și se apucăra din nou de îndată ce luară masa de seară.

Câtăva vreme nu se mai auzi nimic, când deodată, către ora 9 seara, prin pereți răsunăramă clar alte zgomote surde și prelungi. În acest timp, Phann aci intra în tunel, aci ieșea, arătându-și colții, cu părul zbârlit și lătrând din răspunderi, parcă ar fi vrut să răspundă zgomotelor surde din masiv.

Copiii, din speriați cum erau, se însărcină să bineleau. Închipuirea copiilor englezi este mereu întreținută în familie cu povești specific nordice. Spirite de tot felul, ca pitici, spiriduși, valchirii, silfe, ondile, le dău târcoale chiar din leagăn. Așadar, Dole și Costar, ba chiar și Jenkins și Iverson mureau de frică. Briant, văzând că nu-i poate liniști nicicum, îi trimise la culcare – și chiar dacă până la urmă adormiră, prin somn li se înfățișărau numai stafii și strigoi, arătări din altă lume care-i amenințau din adâncimile muntelui.

Cât despre Gordon și ceilalți, tot se mai întrebau în șoaptă ce să fie. În câteva rânduri auziră zgomotele, iar Phann era extrem de agitat; într-un târziu, obosiți, merseră la culcare, în afara de Briant și de Moko, și până la ziua liniștea fu deplină.

A doua zi dis-de-dimineață au fost cu toții în picioare. Baxter și Doniphan se târără până-n fundul tunelului. Niciun zgomot, iar câinele umbla de coloco-lo, liniștit și fără să mai sară pe pereți ca în ajun.

— Hai, la lucru! spuse Briant.

— Hai, zise Baxter. Ne-om opri dacă mai auzim ceva.

— Nu cumva, își dădu cu părerea Doniphan, zgomotul o fi al vreunui izvor care trece vuind pe sub stâncă?

— L-am auzi și acum, zise Wilcox. Or, acum nu se aude.

— E drept, răspunse Gordon. Să fie cumva răbufniri de vânt prin vreo crăpătură pe coama falezei?

— Să ne urcăm deasupra, zise Service, poate descoperim ce e.

Așa și făcură. La vreo cincizeci de pași din jos de mal se făcea o potecuță cotită, care urca până sus pe creasta falezei. În câteva clipe, Baxter cu doi-trei dintre ei au fost sus și au mers de-a lungul coamei până deasupra grotei, dar în zadar. Pe întreg podișul acesta neted, acoperit cu iarbă măruntă și deasă, nici urmă de crăpătură prin care să străbată vreun curent de aer sau vreun suvoi de apă.

Coborâră deci fără să afle nimic mai mult despre ciudatul fenomen, iar cei mici rămaseră tot la părerea lor că locul e bântuit de iele.

Se apucă să săpe stâncă și să lucrară toată ziua. Nu mai auziră zgomotele din ajun, dar Baxter le atrase atenția că peretele, care până ieri sună înfundat, începea acum să sună a gol. Să fi fost în direcția aceea, la capătul tunelului lor, o altă grotă în stâncă? Și nu cumva de acolo venea zgomotul? N-ar fi fost de mirare, ba ar fi fost chiar de dorit. Câtă muncă crutăță în lucrarea de lărgire!

E ușor de închipuit cu ce sete se apucă să sfredelească. Ziua aceasta a fost poate cea mai obosită din câte au apucat. Cu toate astăzi n-a adus nimic nou, decât că spre seara s-au trezit că le-a dispărut câinele. De obicei, la ora meselor, Phann era nelipsit de lângă scaunul stăpânului lui; or, în seara astăzi, locul era gol. Îl strigă: Phann!... Dar Phann nicăieri!

Gordon ieși în prag. Îl strigă din nou, dar... liniște deplină.

Doniphan și Wilcox alergă, unul pe malul râului, celălalt pe țărmul lacului... Nici urmă de câine!

Zadarnic căutării jur împrejurul grotei. Pe Phann nu l-au mai găsit.

Câinele era sigur mult mai departe, altfel nu se putea să nu fi răspuns la vocea lui Gordon. Să se fi rătăcit? Mai greu de crezut. Să-l fi sfâșiat vreo fieră? Astăzi mai degrabă. Numai aşa se putea explica dispariția.

Să fi fost 9 seara. Lacul și faleza erau cufundate în întuneric. Au trebuit să renunțe la cercetări și să se înapoieze la French-den.

Se întoarseră foarte îngrijorați și, mai mult decât atâtă, adânc mănuși la gândul că au pierdut poate pentru totdeauna un animal atât de inteligent.

Parte din ei se aşeză pe paturi, parte în jurul mesei, dar nici unuia nu-i mai ardea să se culce. Se simțeau mai singuri, mai năpăstuiți, mai departe de țară și de-a lor.

Deodată, în mijlocul tăcerii se auziră din nou vuietele acelea surde; dar de astăzi erau urlete, urmate de strigăte de durere, și astăzi dură timp de aproape un minut.

— De acolo! De acolo vine! strigă Briant, alergând prin tunel.

Toți sărără în picioare ca și când s-ar fi așteptat la o apariție. Copiii, înmărmuriți de frică, se vîrără sub paturi.

Dar Briant se întoarsee, spunând:

— Trebuie să fie o grotă acolo, cu intrarea pe la picioarele falezei.

— Și în care probabil că noaptea se adăpostesc animale, zise Gordon.

— Astăzi e! spuse Doniphan. Mâine trebuie neapărat să căutăm locul.

În clipa aceea răsună un lătrat care, ca și urletele, se auzea dinăuntrul stâncii.

— Să fie Phann acolo, în luptă cu vreun animal? strigă Wilcox.

Briant intră din nou prin tunel și, lipind urechea de peretele din fund, ascultă. Nimic. Phann o fi fost sau nu acolo, dar că mai era încă o grotă care avea o ieșire afară prin vreo crăpătură ascunsă printre hătișurile de la baza falezei – asta era sigur.

Noaptea trecu fără să se mai audă nici urlete, nici lătrături.

Dimineața, din zori, aceeași căutare zadarnică pe lângă râu, spre lac și, ca în ajun, pe coama falezei. Oricât l-au căutat și l-au chemat prin împrejurimi, Phann n-a mai apărut.

Briant și Baxter, rând pe rând, se apucă de lucru, când cu ranga, când cu târnăcopul, fără încetare. În cursul dimineții, tunelul a înaintat cu încă două picioare.

Se opreau când și când, ciuleau urechea, dar nu mai auziră nimic.

Încetără lucrul numai câtă vreme prânziră, apoi începură din nou. Și-au luat toate măsurile de prevedere pentru cazul când la ultima lovitură de târnăcop, care ar sparge peretele, vreun animal s-ar năpusti asupra lor prin deschizătură. Pe cei mici îi trimiseseră pe țărm. Cu puștile și revolvele gata, Doniphon, Wilcox și Webb stăteau de veghe.

Către ora două, Briant scoase un strigăt: târnăcopul străpunse calcarul și prin deschizătura pricinuită de surpătură văzu că se deschide o încăpere destul de largă. Se întoarse degrabă către ceilalți, care nu mai știau ce să credă. Dar nici n-apucă să deschidă gura, când din tunel simți furișându-i-se pe lângă picioare un animal, care dădu buzna în peșteră. Era Phann! Însuși Phann, care alergă mai întâi la găleata cu apă și începu să bea cu lăcomie, apoi, dând din coadă, plin de bucurie, prinse a sări în jurul lui Gordon. N-aveau aşadar de ce se teme.

Briant luă atunci un felinar și intră prin tunel, urmat de Gordon, Doniphon, Wilcox, Baxter și Moko. Trecând prin spărtura peretelui, intrără într-o grotă întunecoasă în care pe nicăieri nu pătrundea vreo lumină din afară.

Era într-adevăr o peșteră la fel de largă și de înaltă ca și French-den, dar mult mai adâncă, cu o suprafață de cincizeci de iarzi pătrați și pe jos cu un strat gros de nisip foarte mărunt.

Cum grota părea că nu are nicio ieșire în afară, era de așteptat ca aerul să lipsească. Flacăra felinarului ardea însă foarte bine: însemna clar că pe undeva tot pătrundea aer. Altfel pe unde ar fi intrat Phann?

În clipa aceea, Wilcox se împiedică de un trup țeapăn și rece.

Briant apropie felinarul.

— E un cadavru de sacal, exclamă Baxter.

— Da, un sacal pe care pesemne că l-a gâtuit viteazul nostru Phann! răspunse Briant.

— Asta era aşadar explicația, zise Gordon.

Dar dacă unul sau mai mulți sacali își găsiseră adăpost acolo, pe unde intraseră? Trebuiau numai decât să descopere.

Ieșind din French-den, Briant merse de-a lungul falezei, de partea lacului, strigând din afară, iar ceilalți răspunzând dinăuntru. În felul acesta descoperiră o crăpătură îngustă printre hătișuri, chiar la nivelul solului, prin care se furișau sacalii. Dar după cum își dădură seama, de când îl pierduseră pe Phann se întâmplase o mică surpătură care încisese intrarea.

Acum își explicau și urletele sacalilor, și lătrăturile cîinelui, care timp de douăzeci și patru de ore n-a mai putut ieși de acolo.

Ce bucurie pe toți! Nu numai că-l regăsiseră pe Phann, dar câtă muncă cruceată! Acolo, lângă ei, „de-a gata”, cum zicea Dole, se găsea o vastă deschizătură în stâncă, de care Baudoin nici nu visase. Dacă lărgneau crăpătura, aveau încă o intrare deschisă către lac. Câtă înlesnire pentru treburile lor de fiecare zi! Se adunară cu toții în peștera cea nouă și nu mai conteniră cu uralele, la care Phann se asocia prin lătrături.

Acum lucrau cu sete la lărgirea tunelului, ca să-l transforme într-un corridor comod. Celei de-a doua peșteri îi dădură numele de „hol”, nume care se potrivea dimensiunilor. Și până la săparea celor două cămări pe laturile corridorului, transportară în hol toate materialele. În el aveau să-și facă dormitorul și sala de lucru, iar întâia încăpere o păstra ca bucătărie, oficiu și sufragerie. Și pentru că acolo se găndeau să depoziteze proviziile, o denumiră „store-room”⁴ – și așa rămase.

Mutară mai întâi culcușurile, rânduindu-le simetric pe nisipul din hol, unde aveau loc destul. Apoi așezară mobilierul iahtului: divane, fotolii, mese, dulapuri etc. Și mai ales instalară sobele din cabinele și salonul iahtului, aşa fel încât să încălzească bine o încăpere atât de mare.

Lărgiră, în același timp, intrarea dinspre lac, pe măsura uneia din ușile schoonerului, treabă la care Baxter munci din greu. De o parte și de alta a ușii săpară în perete două deschizături, prin care lumina zilei pătrundea în hol; iar seara, îl luminau cu un felinar atârnat de sus.

Amenajările acestea le luară vreo cincisprezece zile. Era și timpul să fie gata, căci, după zilele însorite, vremea se strică brusc. Gerul poate că nu era prea mare, în schimb furtunile deveniră aşa de violente, că nu mai era chip să iasă cineva afară din grotă.

Vântul sufla cu atâtă putere, încât, cu tot adăpostul falezei, ridica apele lacului în talazuri ca ale mării. Valurile se rostogoleau turbate și e sigur că nicio corabie, nicio șalupă de pescuit, nicio pirogă de indigeni n-ar fi scăpat de pieire. A fost nevoie să suie iola pe țărm, altfel furia apelor ar fi smuls-o. În câteva rânduri, apele râului, luate în răspăr și întoarse împotriva curentului, se ridică peste mal, amenințând să ajungă până la piciorul falezei. Din fericire, nici depozitul, nici holul nu erau direct în bătaia ploii, fiindcă vântul sufla din vest. Sobele și plita de bucătărie, înfundate cu vreascuri aduse din vreme și din belșug, găseau de flăcări și trăgeau destul de bine.

Pieselete rămase din iaht și-au găsit la vreme un adăpost bun. Merindele nu mai aveau de suferit de pe urma furtunilor. Gordon și toți ceilalți, siliți de vremea rea să stea închiși, avură prilejul de a se instala mai în voie. Au lărgit tunelul, transformându-l în corridor. Au săpat cele două pivnicioare în adâncime, dintre care una avea chiar o ușă încuiată, păstrată anume pentru muniții, ca să fie ferită de vreo explozie.

În sfârșit, pentru vânăt, chiar dacă nu se încumetau să meargă mai departe, păsările de baltă le asigurau strictul necesar, cu toate că își mai păstrau un gust mlăștinios, oricât s-ar fi trudit Moko, fapt care dădea loc la proteste și la tot felul de strâmbături. Bineînțeles că au amenajat un loc în depozit și pentru struțul „nandu” – până când să-i facă și lui un adăpost afară.

Atunci Gordon se gândi că ar fi bine să întocmească un program pe care să-l respecte întotdeauna, de îndată ce-l vor fi adoptat. Partea materială odată asigurată, trebuiau să se îngrijească de învățătură. Cine putea să cunoască să dureze sederea lor pe insulă! Atunci când ar fi să plece, ce mulțumire să știi că timpul n-a fost pierdut!

Cu cărțile din biblioteca iahtului, oare cei mari nu și-ar putea lărgi bagajul de cunoștințe, ocupându-se în același timp și de instruirea celor mici? Muncă rodnică și care avea să le umple atât de plăcut zilele lungi de iarnă!

Între timp, înainte chiar ca programul să fie înghebat, mai puseră la cale altceva, și iată în ce împrejurare.

În seara de 10 iunie, după masa de seară, cum stăteau toți în hol în jurul sobelor care duduiau, vorbiră între altele că ar fi bine să găsească denumiri pentru principalele puncte geografice ale insulei.

— Ar fi și folositor, și practic, spuse Briant.

— Ah, nume! exclamă Iverson. Să alegem nume frumoase!

— Cum au făcut adevărății Robinsoni, sau chiar și cei imaginari, zise Webb.

— De fapt, dragii mei, zise Gordon, asta și suntem noi!

— Un pension de Robinsoni! exclamă Service.

— De altfel, zise Gordon, dând un nume golfului, mărilor, pădurilor, lacului, falezei, mlaștinilor, capurilor, ne vine și nouă mai ușor să ne orientăm.

Cu câtă bucurie primiră propunerea, și acum care mai de care se întreceau ce numiri mai bune să găsească.

— Pentru început, avem Sloughi-bay, golful unde a esuat schoonerul, spuse Doniphan, și s-ar cădea să-i păstrăm numele.

— Desigur, încuviață Cross.

— Și tot aşa păstrăm peșterii numele de French-den, peștera francezului, în amintirea naufragiatului căruia i-am luat locul!

Nimeni nu se opuse, nici chiar Doniphan, cu toate că propunerea venea de la Briant.

— Și acum, întrebă Wilcox, ce nume-i punem râului care se varsă în Sloughi-bay?

— Râul Zeelanda, propuse Baxter, ca să ne amintească de țara noastră.

— Da! Da! spuseră toți într-un glas.

— Dar lacului? întrebă Garnett.

— Dacă râului i-am dat numele Zealandei noastre, zise Doniphan, lacul să ne amintească de familiile noastre și să-i zicem Family-lake (lacul familiei) – ceea ce primiră cu aclamații.

Toți erau într-un gând și cu aceeași însuflețire dădură falezei numele de Auckland-hill (înălțimea Auckland). Cât despre capul falezei, promontoriul

din vârful căruia Briant crezuse că vede oceanul spre est, l-au denumit False Sea-point (capul presupusei mări).

Urmără rând pe rând alte denumiri. Astfel botezară Trapswoods (pădurea capcanelor) partea de pădure unde au descoperit capcanele, Bog-woods (pădurea mlaștinii), cealaltă pădure, situată între Sloughi-bay și faleză, South-moors (mlaștinile din sud), ținutul mlaștinios din partea de sud a insulei, Dike-creek (pârâul digului), râulețului traversat de puntea pietruită, Wreck-coast (coasta naufragiatului), coasta insulei pe care a naufragiat iahtul, în fine Sport-terrace (terasa de sport), porțiunea dintre râu și lac care forma în fața holului un fel de peluză destinată în viitor exercițiilor prevăzute de program.

Rămânea ca celelalte puncte de pe insulă să primească noi denumiri, pe măsură ce locurile vor fi cunoscute și noi peripeții s-or petrece în ele.

Și totuși, unor promontorii, trecute pe harta lui François Baudoin, le trebuia un nume. Hotărâră aşadar ca la nordul insulei să fie Capul Nord, iar în punctul cel mai sudic – Capul Sud și în unanimitate dădură celor trei capuri ce înaintau în ocean numele de Capul Francez, Capul Englez și Capul American, în cinstea celor trei națiuni: franceză, engleză și americană, reprezentate în mica lor colonie.

Da, colonie! Acesta era cuvântul și-l adoptară, căci așezarea lor nu mai avea un caracter de provizorat și aceasta, firește, datorită inițiativei lui Gordon, care se preocupase mai mult de a organiza o viață în ținutul acesta nou decât de a căuta cum să plece de acolo. Tinerii nu mai erau acum naufragiații de pe Sloughi, ci coloniștii insulei.

Dar ai cărei insule? Trebuia neapărat botezată insula.

— Stați! Stați! Vă spun eu ce nume să-i dăm! exclamă Costar.

— Tu! Tocmai tu? răspunse Doniphane.

— Are haz Costar! zise Garnett.

— Fără îndoială că o să-i spună Insula Bebe, zise Service.

— Hai-hai! Nu-l luați în râs, interveni Briant. Să vedem și părerea lui.

Copilul, buimăcit, tăcea.

— Spune, Costar! îl încurajă Briant. Sunt sigur că ai o idee bună.

— Ei bine, zise Costar, mă gândeam că dacă suntem elevii Institutului *Chairman*, se cade ca insulei să-i zicem insula *Chairman*.

Și într-adevăr, nu s-ar fi putut găsi ceva mai bun. Toți primiră propunerea cu aplauze, lucru ce-l făcu pe Costar să se simtă foarte mândru.

Insula Chairman! Într-adevăr, acest nume are o rezonanță geografică și ar putea să ocupe cu toată cinstea un loc într-un atlas, în viitor.

Şedința se termină și, mulțumiți, se pregăteau să meargă la culcare, când Briant luă din nou cuvântul:

— Prietenii, le zise, acum că am dat un nume insulei, nu s-ar cădea să alegem un şef ca s-o guverneze?

— Un şef? sări Doniphan.

— Da, gândesc că toate ar merge mai bine, zise Briant, dacă unul din noi ar avea autoritate asupra celorlalți. Dacă se obișnuiește astfel pentru o țară, de ce n-ar fi tot aşa și pentru insula Chairman?

— Da! Da! Un şef! Să numim un şef! strigă mari și mici.

— Să numim un şef, zise Doniphan, dar numai pe un interval limitat de timp, un an, bunăoară!

— Şi cu dreptul de a fi reales, adăugă Briant.

— Perfect, pe cine numim? întrebă Doniphan, cu un tremur în glas.

Invidios, simțeai cum îl roade teama că de nu-l vor alege pe el, îl vor alege pe Briant. Dar se liniști degrabă.

— Pe cine? răspunse Briant. Firește că pe cel mai mare dintre noi: pe Gordon!

— Da! Da! Trăiască Gordon!

Gordon voia mai întâi să refuze cinstirea asta unanimă, dat fiind că el urmărea mai mult să organizeze decât să comande, dar gândindu-se la câte neînțelegeri se puteau ivi în viitor din ciocnirea de caractere la vârsta aceasta când copiii devin bărbați, își zise că autoritatea lui le va prinde bine.

Și iată acum Gordon fu ales şef al micii colonii de pe insula Chairman!

Capitolul XIII

Programul de studii. Prăznuirea duminicii. Bulgări de zăpadă. Doniphan și Briant. Geruri mari. Problema lemnelor de foc. Excursie la Traps-Woods.

Excursie la Sloughi-Bay. Foci și pinguini. O pedepsire în public.

Odată cu venirea lunii mai, iarna puse stăpânire pe tot cuprinsul insulei Chairman. Cât avea să dureze oare? Cinci luni pe puțin, dacă insula se găsea pe o latitudine mai ridicată decât Noua Zeelandă. Gordon își luase toate măsurile ca să facă față cumplitelor asprimi ale unei ierni lungi.

În orice caz, iată ce-și notase Tânărul american printre observațiile meteorologice: iarna abia a început odată cu luna mai, adică două luni

înaintea lui iulie din zona boreală, care corespunde lui ianuarie din zona australă. Se putea dar deduce că va sfârși cu două luni în urmă, aşadar către mijlocul lui septembrie. Totuși, la perioada aceasta atât de lungă se mai adaugă și furtunile atât de dese la vremea echinocțiului. Probabil deci că micii coloniști aveau să stea închiși în grotă până la începutul lui octombrie, fără puțină de a face vreun drum mai lung prin insulă.

Pentru ca viața din interior să nu sufere, Gordon întocmi un program de ocupări zilnice. Bineînțeles, fagismul care se practica în Institutul *Chairman* nu-și avea nicidcum locul pe insulă. Dimpotrivă, ceea ce urmărea Gordon era să-i obișnuiască pe tinerii săi colegi cu gândul că erau aproape oameni formați și, în consecință, să-i facă să se poarte ca atare.

Așadar, nici vorbă de fagism la French-den, nici vorbă deci ca cei mici să-i servească pe cei mari. Dar toate celelalte tradiții aveau să fie respectate.

Firește că programul, vrând-nevrând, părtinea mai mult pe cei mici decât pe cei mari, căci biblioteca din French-den neavând, în afara cărților de călătorie, decât un număr restrâns de cărți științifice, cei mari nu-și puteau continua studiile decât într-o mică măsură. Drept e că greutățile exilului de acum, lupta pentru procurarea celor de trebuință, nevoia ca la fiecare pas să-și exercite judecata și să recurgă la imaginea în împrejurări atât de felurite – toate astea îi formau și îi căleau pentru viață. Și, bineînțeles, odată cu sarcina să-i educe pe cei mici, le revenea și sarcina să-i instruiască.

Totuși, de parte de a-i surmena cu o muncă mai presus de vârstă lor, căutau toate prilejurile ca să le dezvolte trupul deopotrivă cu intelectul și, ori de câte ori nu era prea frig, îi scoteau, bine îmbrăcați, afară, în aer liber, să alerge și chiar să facă diferite treburi, după puțină fiecăruia.

De fapt, programul a fost întocmit tocmai pe principiile:

„Ori de câte ori un lucru te însăşimântă, fă-l!”

„Nu pierde niciodată prilejul de a face un efort, dacă-ți stă în puțină.”

„Nu te da în lături de la nicio osteneală, căci niciuna nu e fără folos.”

Punând în practică aceste precepte, trupul se fortifică, sufletul de asemenea.

Iată dar programul stabilit, după aprobarea lui de către mica colonie:

Două ore în fiecare dimineață și două ore în fiecare seară, lucru în comun în hol. Rând pe rând, Briant, Doniphon, Cross și Baxter, din categoria a cincea, și Wilcox și Webb, dintr-a patra, vor ține cursuri pentru colegii din categoriile a treia, a doua și întâia. Le vor predă matematică, geografie,

istorie, folosindu-se de cele câteva cărți din bibliotecă și de cele învățate mai înainte. Bun prilej și pentru ei ca să nu uite ce-au învățat. Apoi, de două ori pe săptămână – duminica și joia – vor ține o conferință cu un subiect fie științific, fie istoric sau chiar de actualitate, cu privire la întâmplările zilnice. Cei mari își vor spune pe rând părerea, iar discuția îi va instrui și amuză în același timp.

Ca șef de colonie, Gordon va veghea ca programul să fie aplicat întocmai, fără schimbări nejustificate. Și mai luară încă o măsură, în privința orientării în timp: aveau calendarul iahtului, dar trebuia ștearsă din el fiecare zi trecută. Aveau ceasornicele de bord, dar trebuiau întoarse la vreme. La doi dintre cei mari le reveni însărcinarea aceasta – Wilcox pentru ceasornice, iar Baxter pentru calendar – și se puteau bizui pe ei. Grijă de barometru și de termometru fu dată în seama lui Webb, care avea să le anunțe schimbarea timpului. Hotărâră, de asemenea, să țină un jurnal cu tot ce se petrecuse până la zi și cu ce se va petrece în viitor, în timpul șederii lor pe insula Chairman. Baxter se oferi să-l scrie el și, datorită lui, „Jurnalul din French-den” avea să fie ținut până în cele mai mici amănunte.

Una dintre griji și care nu suferea amânare era spălatul rufelor. Noroc că săpunul nu lipsea și, doamne! ce se puteau murdări cei mici, oricât i-ar fi ținut de scurt Gordon, când se jucau pe terasa de sport sau când se bălăceau la pescuit prin apa râului. De câte ori nu i-a dojenit și nu i-a amenințat cu pedeapsa!

La treaba asta, Moko era foarte priceput. Dar el singur n-ar fi scos-o la capăt și, oricât le-ar fi displăcut, cei mari au fost nevoiți să dea o mâna de ajutor, dacă voiau rufe curate.

A doua zi, tocmai era duminică – și e știut cu câtă strictețe e respectată duminica în Anglia și în America. Orașe, cătune și sate sunt parcă moarte: interzisă orice distracție, orice voioșie. Nu numai că trebuie să te plătisești, dar să se și vadă că te plătisești. De la copii până la oameni în toată firea! Tradiție! Tradiție! Cu asta te omora.

Pe insula Chairman, mica colonie fu scutită de atâta rigoare, ba chiar în duminica aceea copiii se plimbară pe marginea lacului. Dar pentru că gerul era mare, după două ore de mers și de întreceri la fugă pe terasa de sport, fură foarte bucuroși să găsească holul bine încălzit și o mâncare caldă preparată cu pricepere de maestrul bucătar din French-den.

Seara se termină cu un concert în care acordeonul lui Garnett ținu loc de orchestră, în vreme ce ceilalți cântau mai mult sau mai puțin fals, dar cu multă convingere. Singurul care avea o voce destul de frumoasă era Jacques, dar neînțeles și ciudat cum devenise de câtva timp, nu mai lua parte la bucuria celorlalți și zadarnic îl rugă să cânte ca altădată cântecele copilărești pe care le interpreta cu atâta dănicie la Institutul *Chairman*.

Duminica aceea, începută cu o cuvântare a „venerabilului Gordon”, cum îl numea Service, se termină pe la zece seara, când toți dormeau pe rupte sub paza lui Phann, pe care te puteai bizui în caz de primejdie.

Cât ținu luna iunie, gerul merse crescând. Webb constată că barometrul rămânea în general la peste 27 de degete, în timp ce termometrul era la 10 – 12° sub zero.

De îndată ce vântul, care sufla din miazăzi, se întorcea înspre apus, se mai încălzea și o zăpadă groasă acoperea întreg cuprinsul. Bucuria copiilor, căci atunci începeau câte o bătaie cu bulgări de zăpadă mai îndesați, cum obișnuiau în Anglia. Să fi văzut atunci cucuie! Și cine a fost mai lovit, tocmai Jacques, care nici măcar nu se juca cu ei, ci doar se uita. Un bulgăre pe care Cross îl aruncă cu putere, deși nu înspre el, îl lovi atât de tare, încât, fără voie, acestuia îi scăpă un strigăt de durere.

— N-am făcut-o înadins! spuse Cross, răspuns obișnuit al celor neândemânatici.

— Te cred! răspunse Briant, atras de tipătul fratelui său. Dar de ce să azvârli atât de tare?

— Dar și Jacques de ce stă în drum dacă nu se joacă? zise Cross.

— Atâta vorbărie pentru un cucui! se amestecă Doniphan.

— Fie! Nu-i nimic grav, spuse Briant, simțind că Doniphan caută ceartă, dar eu îl rog pe Cross să înceteze.

— Să înceteze ce? spuse disprețitor Doniphan. Când îți spune că n-a fost înadins!

— De ce te amesteci, Doniphan? zise Briant. Asta mă privește pe mine și pe Cross.

— Ba mă privește și pe mine, Briant, dacă o iezi pe tonul ăsta.

— Îți stau la dispoziție cum vrei și când vrei, spuse Briant, cu brațele încrucișate.

— Acum! exclamă Doniphan.

Chiar atunci pică Gordon, tocmai la timp ca să împiedice o încăierare și îl mustră pe Doniphan, care trebui să se supună și se întoarse bombănind la French-den. Dar era de așteptat că aveau să se încaiere la primul prilej.

Și ninse, ninse întruna timp de două zile. Ca să-i amuze pe cei mici, Service și Garnett făcură un om uriaș de zăpadă, cu un cap mare, un nas cât toate zilele și o gură cât o sură – un adevărat căpcăun. Și trebuie spus că dacă, atâtă vreme cât era ziua, Dole și Costar se încumetau să arunce în el cu bulgări, cum se lăsa noaptea și întunericul îl făcea să pară mai înalt și mai fioros, se uitau la el cu ochii măriți de spaimă.

— Uite la ei, fricoșii! strigau atunci Iverson și Jenkins, care făceau pe grozavii, dar aproape că tremurau și ei.

Către sfârșitul lui iunie, nu mai avură nici atâtă bucurie. Nu se mai putea merge prin zăpadă troienită și groasă de trei-patru picioare. Dacă te depărtai la câteva sute de pași de French-den, erai în pericol să nu te mai poți întoarce.

Au stat aşadar toți zăvoiai timp de cincisprezece zile – până la 9 iulie. În schimb, studiile n-au avut de suferit, ba dimpotrivă. Programul zilei a fost îndeplinit întocmai. Conferințele s-au ținut în zilele hotărâte și au fost ascultate cu multă plăcere; și nu e de mirare că Doniphan, cu talentul lui de orator și mulțimea de cunoștințe, era întâiul. Dar de ce se arăta atât de mândru? Îngâmfarea asta îi întuneca toate calitățile.

Deși recreațiile și le petreceau în hol, sănătatea copiilor n-a avut nimic de suferit datorită aerisirii care se făcea dintr-o cameră într-alta prin corridor. Igiena de altfel n-a fost nicidcum dată uitării. Dacă vreun copil s-ar fi îmbolnăvit, cine i-ar fi dat îngrijirile necesare? Așa, din fericire, au scăpat cu ceva guturai sau vreo durere în gât, repede curarisită cu odihnă la pat și băuturi calde.

Tot atunci trebuiră să soluționeze și o altă problemă. De obicei, apa întrebuințată la French-den era luată din râu la vremea refluxului, ca să nu fie sălcie. Când însă suprafața râului va fi complet înghețată, nu vor mai putea lua apa în felul acesta. Gordon se sfătuă aşadar cu Baxter, „inginerul” coloniei, cum să procedeze. Baxter, după multă chibzuială, propuse să sape un șanț la câteva picioare adâncime sub mal, ca să nu înghețe conducta care va aduce apa din râu în încăperea depozitului. Lucru greu, și Baxter n-ar fi putut s-o scoată la capăt dacă n-ar fi avut una din țevile de plumb de la instalațiile de pe *Sloughi*. După multe încercări, în sfârșit apa fu adusă în

interiorul depozitului. Cât despre luminat, ulei pentru lămpi și felinar mai aveau, dar de îndată ce-o trece iarna, era nevoie să se mai aprovizioneze, ori măcar să fabrice ceva opaițe din grăsimile pe care Moko le punea deoparte.

În timpul acesta, aprovizionarea coloniei le dădea destulă bătaie de cap, căci și vânătoarea, și pescuitul erau mai slabe ca înainte. Firește că animale flămânzite se abăteau pe lângă French-den. Dar erau doar șacali, pe care Doniphan și Cross îi alungau cu focuri de armă. Odată însă au venit în haită de vreo douăzeci și au trebuit să baricadeze zdravăn ușile de la hol și de la depozit. O invazie a acestor carnivore înrăite de foame ar fi fost primejdioasă, dar cum Phann i-a semnalat la vreme, n-au ajuns să forțeze intrarea de la French-den.

În asemenea condiții, Moko s-a văzut nevoit să atace ceva din proviziile iahtului, măcar că trebuiau cruceate. Gordon se-nvoia tare greu și vedea cu durere cum se lungește pe carnetul lui lista de ieșire din depozit, pe când cea de intrare stătea pe loc. Totuși, cum aveau un stoc destul de mare de rațe și de dropii ermetic închise în butoaie după ce fuseseră fierte pe jumătate, Moko prepara mâncare din ele și din somonii ținuți la saramură. Dar să nu uităm că French-den avea cincisprezece guri de hrănitor!

Și totuși nu se poate spune că peste iarnă n-au avut și carne proaspătă. Wilcox, foarte priceput în mânuirea uneltelelor de vânătoare, pusese capcane pe mal. Erau simple curse fixate într-o parte prin bucăți de lemn în formă de 4 și în care uneori se prindea ceva vânat mărunt.

Cu ajutorul celorlalți, Wilcox întinse și plase pe malul râului, folosindu-se de plasele de pescuit ale iahtului, suspendându-le pe prăjini înalte. În ochiurile acestor lungi pânze de păianjen, păsările din mlaștinile din miazăzi cădeau în număr mare când treceau de pe un mal pe celălalt. Dacă multe din ele izbuteau totuși să scape din ochiurile prea mici pentru un asemenea vânat, erau și zile în care prindeau atât cât să le ajungă la dejun și seara.

Unul care le-a dat de furcă cu hrana a fost „nandu”-ul – struțul. Mai întâi trebuie spus cinsti că domesticirea lui nu făcea niciun progres, oricât se lăuda cu asta Service, care primise sarcina să se ocupe de el.

— Să vezi ce mai armăsar fac eu din el! spunea întruna, măcar că nu prea știa nici el cum o să-l încalece.

Deocamdată, „nandu”-ul nefiind carnivor, Service era nevoie să plece după provizia zilnică de ierburi și de rădăcini îngropate la două-trei picioare

sub zăpadă. Dar ce n-ar fi făcut pentru favoritul lui? Dacă totuși struțul a slăbit în iarna asta nesfărșită, de vină n-a fost bietul Service, care tot trăgea nădejde că pune grăsimea la loc în primăvară.

La 9 iulie, dis-de-dimineață, de cum trecu pragul peșterii, Briant își dădu seama că vântul își schimbase direcția și acum bătea dinspre sud.

Gerul devenise atât de pătrunzător, încât Briant se înapoie degrabă să-l înștiințeze pe Gordon.

— Era de așteptat, spuse Gordon, și nu m-aș mira să mai avem câteva luni de iarnă grea.

— Asta înseamnă că iahtul a fost dus de curent mult mai la sud decât am fi gândit.

— De bună seamă, zise Gordon, cu toate astea, în atlasul nostru nu e trecută nicio insulă în preajma drumului antarctic.

— Nu pot să-mi explic, Gordon, și, crede-mă, nu știu încotro am porni dacă ar fi să părăsim insula.

— Să părăsim insula? se miră Gordon. Tu mai speră așa ceva, Briant?

— Sper întruna, Gordon. Dac-am putea construi o corabie care să reziste cât de cât oceanului, n-aș mai sta o clipă pe gânduri să plec în cercetare.

— Bine! Bine! zise Gordon. Nu e nicio grabă. Stai întâi să organizăm colonia!

— Hei, dragul meu Gordon, oftă Briant, tu uiți că acolo avem familii!

— Firește, firește, Briant! Oricum, nu suntem nici aici prea de plâns. Merge! Aș putea zice că nu ne lipsește nimic.

— Ba încă multe, Gordon, zise Briant, bucuros să schimbe conversația. De pildă, iată că lemnele sunt pe sfârșite.

— Da, dar nu s-au isprăvit pădurile din insulă!

— Nu, Gordon, dar trebuie să înnoim cât mai degrabă provizia de lemn, până nu se termină.

— Chiar astăzi, răspunse Gordon. Să vedem ce zice termometrul!

Termometrul pus în depozit nu trecea de 5° deasupra lui zero, măcar că soba duduia. Când îl aplică însă pe peretele exterior, scăzu deodată la 17° sub zero.

Era un ger năprasnic și care avea să se înăsprescă și mai mult, de va fi senin și uscat timp de câteva săptămâni. și aşa, cu toate că cele două sobe din hol și soba din bucătărie pocneau, în grotă frigul creștea simțitor.

Pe la nouă dimineață, după micul dejun, hotărâră să meargă toți la Traps-woods – pădurea capcanelor – ca să aducă un transport de lemn.

Câtă vreme nu e vânt, oricât de mare ar fi gerul, îl suporți. Când însă vântul suflă aprig și parcă te taie la obraz și la mâini, atunci e groaznic. Din fericire, în ziua aceea vântul era foarte slab și cerul ca lacrimă, iar aerul era de gheată.

Așa se face că zăpada moale din ajun, în care te afundai până la brâu, se întărise într-atât, încât piciorul mergea ca pe o podișcă de fier. Păstrând echilibrul ca să nu aluneci, puteai merge ca pe gheată lacului și a râului, prinse în întregime. Cu rachete de lemn în picioare, cum poartă indigenii din regiunile polare, sau chiar cu o sanie trasă de câini sau de reni, ar fi putut străbate lacul pe toată întinderea, de la sud la nord, doar în câteva ore.

Deocamdată însă n-aveau nevoie de o asemenea expediție. Să meargă până la pădurea cea mai apropiată și să-și facă provizie de lemn – asta era de neapărată trebuință.

Dar ca să cari până la French-den cantitatea de lemn necesară, era o muncă istovitoare, căci trebuiau să le ducă ori în brațe, ori în spate.

Cum ar fi luat prea mult timp ca să-și clădească singuri vreun vehicul de transport din scândurile iahtului, Moko avu o idee pe care toți se grăbiră să-o pună în practică. Ce-ar fi să răstoarne cu picioarele în sus masa aceea mare și solidă din cămară, de douăsprezece picioare lungime pe patru lățime, să-o umple cu lemn și să-o tragă peste stratul neted de zăpadă înghețată? Firește că minunat; și așa și făcură. Patru băieți dintre cei mari se înhămară la ea cu frânghii și plecară de la opt dimineață înspre Traps-woods.

Cei mici, cu nasul roșu și obrajii arși de ger, fugeau înainte ca niște cătei, cu Phann care le dădea exemplu. Uneori se urcau pe masă, certându-se de zor, iac-așa, numai pentru prilejul să cadă, dar nici prea de sus. Cum răsunau de limpede glasurile acelea argintii în aerul înghețat și uscat! Era o placere să-i vezi pe toți atât de voioși și de îmbujorați!

Între faleza Auckland și lacul Family se desfășura, cât vedeați cu ochii, o întindere albă. Pădurea deasă, cu copaci plini de chiciură și crengile cu turțuri scânteietori, se profila în depărtare ca un decor feeric. Pe deasupra lacului, stoluri de păsări zburau până la marginea falezei. Doniphan și Cross nu uitaseră să-și ia puștile. Prevederea avea să le prindă bine, căci văzură urme suspecte de animale care nu erau nici șacali, nici cuguri și nici jaguari.

— Or fi urme de pisici sălbatrice, numite „paperos”, spuse Gordon, și care sunt foarte primejdioase.

— Cum, dacă sunt doar pisici! râse Costar și dădu din umeri.

— Ei, și tigrii sunt tot pisici, îi zise Jenkins.

— Adevărat, Service, întrebă Costar, că sunt și pisici rele?

— Da, da, adevărat, zise Service, și-i înghit pe copii ca pe niște soricei. Costar rămase pe gânduri.

Străbătură în grabă jumătatea de mila dintre French-den și Traps-woods, iar micii pădurari se puseră pe lucru. Doborau cu topoarele numai copaci ceva mai groși, pe care-i curățau apoi de crengi. N-aveau ce face cu bețe subțiri, care se treceau repede. Lor le trebuiau butuci, care să mențină focul în cuptor și în sobe. Cu toate că o încărcără din plin, masa-sanie aluneca totuși atât de bine și ei trăgeau cu atâta voie bună, încât până-n prânz făc尿ă două transporturi.

După dejun porniră iar și nu lăsară lucrul decât pe la patru, când începu să însereze. Erau obosiți rău și pentru că nu aveau de ce să se istovească, Gordon amână transportul pe a doua zi; și când dădea Gordon un ordin, trebuia să ascultă!

De altfel, de cum se înapoia la French-den, tăiară lemnele în butuci, pe care îi sparseră și-i aşeză, treabă care dură până la ora de culcare.

Timp de șase zile cărăra fără încetare și se asigură de lemne pe câteva săptămâni. Bineînțeles că atâta cantitate n-avea loc în depozit, dar putea foarte bine să stea și afară, la piciorul falezei.

La 15 iulie, după calendar, cădea sfântul Swithin, și în Anglia sfântul Swithin are cam aceeași însemnatate ca sfântul Medard în Franță.

— Care va să zică, spuse Briant, dacă plouă astăzi, o să plouă patruzeci de zile în sir!

— Ei și? zise Service. Nouă ce ne pasă? Si aşa e iarnă și urât. Ei, dacă era vară...

Și într-adevăr, oamenilor din emisfera australă puțin le pasă de influența sfântului Medard sau a sfântului Swithin, care sunt sfinți de iarnă din țări de la antipod.

Între timp, ploaia încetă, vântul își schimbă din nou direcția, suflând dinspre sud-est, și odată cu el începură din nou geruri atât de mari, încât Gordon nu-i mai lăsă pe cei mici nici să scoată nasul afară.

Într-adevăr, pe la mijlocul primei săptămâni din august, termometrul scăzu până la 27° sub zero. Destul să fi ieșit în aer liber, că aburul respirației îngheța. Nu puteai atinge un obiect de metal cu mâna fără să simți o durere vie ca arsura. Se îngrijiră aşadar ca temperatura dinăuntru să fie suportabilă.

Trecu cincisprezece zile grele. Le lipsea la toți mișcarea. Briant se uita măhnit cum copiii, aşa de rumeni până atunci, se făceau mai palizi pe zi ce trecea. Ceaiurile calde însă nu le lipseau și în afară de ceva guturaiuri și bronșite, colonia trecu cu bine acest răstimp primejdios.

Pe la 16 august, situația atmosferică se schimbă odată cu vântul care se statornici să bată dinspre vest. Termometrul se sui la 12° sub zero – temperatură suportabilă dacă nu e vânt.

Doniphan, Briant, Service și Baxter se gândiră atunci să facă o excursie la Sloughi-bay. Dacă plecau din zori, se puteau înapoia în seara aceleiași zile. Voiau să cerceteze dacă pe coastă se află în număr mare amfibii din cele care trăiesc în ținuturile antarctice și din care văzuseră câteva atunci când au eşuat. Voiau în același timp să schimbe pavilionul din care sigur că nu mai rămăseseră decât zdrențe după furtunile din iarnă și, după părerea lui Briant, să bată în cuie pe catargul de semnalizare o scândurică pe care să se indice direcția unde se află French-den – pentru cazul când marinari, care ar fi văzut pavilionul, ar debarca pe țărm.

Gordon consimți, dar stăruia ca toți să fie înapoi înainte de însurat și astfel micul grup porni în zorii zilei de 19 august. Cerul era ca lacrima și cornul de lună în ultim pătrar lumina slab.

Șase mile până la golf era o nimică toată pentru picioarele lor tinere și odihnite. Le făcură degrabă. Mlaștina de la cotul râului fiind înghețată, nu mai fu nevoie să o colească, aşa că scurta drumul, și la nouă dimineață Doniphan și ceilalți erau pe plajă.

— Ia te uită ce multe păsări! exclamă Wilcox.

Într-adevăr, pe colții stâncosi stăteau înșiruite câteva mii de păsări asemănătoare unor rațe mari, cu ciocul lung ca scoica unei midii și cu strigătul ascuțit și supărător.

— Parc-ar fi soldați care; așteaptă inspecția lui dom' general! râse Service.

— Sunt pinguini, zise Baxter. Nu face să strici un foc de pușcă pe ei.

Aceste păsări nătângi, părând că stau în picioare fiindcă au labele prea spre spate, nici măcar n-o luară la fugă. Ai fi putut să le omori și numai cu o

lovitură de băț. Doniphan ar fi fost poate gata să le omoare numai de joacă, dar cum Briant avu grija să nu-l contrazică, lăsa bietele păsări în pace.

Dar dacă pinguinii nu erau de niciun folos, se aflau acolo în schimb alte animale, a căror grăsime ar fi prins grozav de bine la luminatul grotei în iarna viitoare: erau focile din aşa-zisa specie „foca cu trompă”, care se zbengiau printre capetele de stânci acoperite cu un strat gros de gheăță. Dar ca să poți vâna o parte din ele, ar fi trebuit să le încolțești înspre stânci. De îndată însă ce Briant și prietenii lui se apropiară, focile se dădură la fund cu niște salturi nemaipomenite și se făcură nevăzute sub apă. Ar fi fost bine venită o vânătoare organizată special pentru ele.

După ce luară o gustare din merindele aduse, băieții cercetără golful pe toată întinderea.

Un strat alb și neîntinat acoperea șesul de la gura râului Zeelanda până la promontoriul falezei. În afara pinguinilor și altor păsări de mare ca rătuște, pescăruși și goelanzi, părea că toate zburătoarele se adăpostiseră în interiorul insulei, ca să-și găsească hrana.

O zăpadă de două-trei picioare acoperea plaja și ce mai rămăsese din schooner era îngropat sub zăpadă.

Resturi de ierburi tocate, rămase după reflux printre colții de stâncă, arătau că mareale puternice de echinocțiu încă nu cotropiseră golful. Cât despre mare, era tot pustie, pe tot cuprinsul acestui orizont pe care Briant nu-l mai văzuse de mai bine de trei luni. Și dincolo de el, departe, departe, la sute de mile, se afla Noua Zeelandă, pe care tot mai nădăjduia să-o revadă într-o zi.

Baxter se apucă de îndată să înalțe pavilionul cel nou pe care-l aduseseră și bătu în cuie o scândurică, indicând că French-den se află la șase mile în susul râului. Apoi, pe la unu după-amiază, porniră din nou pe malul stâng.

Între timp, Doniphan doboră două lișite și doi stârci care zburătăceau pe deasupra râului, iar la patru, pe însurat, ajunseră cu toții la French-den. Îi spuseră lui Gordon tot ce văzuseră, și de vreme ce erau atâtea foci la Sloughy-bay, vor pune la cale o vânătoare de îndată ce timpul va fi prielnic.

Iarna era acum pe sfârșite. În ultima săptămână din august și întâia din septembrie, vântul începu să sufle iar dinspre mare. În urma unor ploi torențiale cu măzăriche, vremea se încălzi brusc. Zăpada începu să se topească și gheăța lacului porni să se spargă cu un zgromot asurzitor. Ghețurile care nu se topeau pe lac porneau în josul râului, îngrămadindu-se

unele peste altele și făcând zăpoare, care nu se risipiră decât pe la 10 septembrie.

Așa trecu și iarna. Datorită bunei gospodăriri, mica colonie n-a avut prea mult de suferit. Toți erau sănătoși și cum urmăseră studiile cu sârguință, Gordon n-a avut nesupuși de pedepsit.

Într-o zi, totuși, a trebuit să-l pedepsească cu asprime pe Dole pentru purtarea lui: de câteva ori renuțase cu încăpățânare să-și facă temele și Gordon îl certase, dar în zadar. La pâine și apă nu l-au pus, pentru că nu se obișnuia în școlile anglo-saxone – în schimb l-au pedepsit să fie bătut cu biciul.

Și de astă dată Briant s-ar fi împotrivit unui asemenea mod de a pedepsi, dacă n-ar fi fost vorba să respecte hotărârea lui Gordon. De altfel, dacă un școlar francez s-ar simți rușinat de o asemenea pedeapsă, pe un școlar englez l-ar umple de rușine faptul că ar părea că îi este teamă de o corecție corporală.

Dole își primi rația cuvenită de bice pe care i le aplică Wilcox, ales călău prin tragere la sorți. Pedeapsa a avut efect, nemaiînregistrându-se vreun alt caz de nesupunere.

La 10 septembrie se împlineau șase luni de când schoonerul naufragiase în stâncile insulei Chairman.

Capitolul XIV

Ultimele răbufniri de iarna. Cărăuța. Întoarcerea primăverii. Service și struțul. Pregătiri pentru o expediție în nord. Vizuini. Stop-River. Faună și floră. Capătul lacului Family. Deșertul de nisip.

Odată cu venirea primăverii, mica colonie avea să pună în fapt unele din proiectele de peste iarnă.

Către apus, nici urmă de vreun pământ în apropiere de insulă. Dacă aceasta era situația și la nord, la sud și la vest, atunci insula lor mai putea fi socotită ca făcând parte dintr-un arhipelag important sau chiar dintr-un grup mai mic din Pacific? Desigur că nu, luându-te după harta lui Baudoin. Și totuși, insulițe ar fi putut fi prin regiunile acelea, numai că naufragiatul nu le-a văzut, nedispunând nici de lunetă, nici de ocean, iar de pe faleza Auckland neputând cuprinde cu ochiul liber mai mult de câteva mile. Tinerii noștri, mai bine înarmați pentru a cerceta largul mării, poate că ar descoperi ceea ce supraviețitorul corăbiei *Duguay-Trouin* nu putuse să zărească.

Aşa cum era înfăţişată, insula Chairman nu era mai largă de douăsprezece mile în partea ei centrală, înspre răsărit de French-den. În partea opusă golfului Sloughi, țărmul era mai adâncit, aşa că ar fi fost bine să pornească cercetările într-acolo.

Dar înainte să ia cunoştinţă de diferite regiuni ale insulei, trebuia cercetat ținutul dintre faleza Auckland, lacul Family şi Traps-woods. Ce s-o fi găsind în el? Or fi ceva copaci sau arbuşti folositori? Pentru a stabili resursele regiunii, hotărâră o expediţie pentru primele zile ale lui noiembrie.

Dar, deşi după calendarul astronomic primăvara trebuia să înceapă, în insula Chairman, aflată la o latitudine ridicată, era încă iarnă.

Toată luna septembrie şi jumătate din octombrie, numai vremea rea. Tot geruri mari, care nu țineau însă mult, căci direcţia vântului se schimba mereu. În timpul echinocțiului se abătură furtuni violente şi ploi torenţiale, ca acelea care-l târâseră pe *Sloughi* când naufragiase. Sub furia mereu crescândă a vântului, părea că faleza întreagă se cutremură când rafalele din sud, pornite din Antarctica, măsurau fără opriIŞti ținutul mlăştinos cu suflul lor de gheăţă. Se opînteau cu toţii din greu ca să încidă intrarea peşterii. De zeci de ori rafalele de vînt le dădea de perete uşa dinspre depozit şi pătrundea prin corridor până-n hol. Avură atunci de pătimit mai mult chiar decât pe vremea gerurilor complete, când termometrul cobora la 30° sub zero. Au trebuit să lupte nu numai cu furia vulturilor, dar şi cu ploile, cu grindina.

Mai rău ca tot era că pierise orice urmă de vînat: fugise să-şi caute adăpost în părţiile mai ferite de furia echinocțiului. Până şi peştele dispărute speriat de zbuciumul de ape care se izbeau cu turbare de țărmurile lacului.

Nici în acest timp însă la French-den nu se stătea cu mâinile în sân. Cum pentru căratul lemnelor nu se mai putea folosi de masa întoarsă, din cauză că stratul de zăpadă întărit şi lucios pe care o tărau ca pe o sanie se topise, Baxter chizbui cum să facă un vehicul pentru transportat greutăţi.

Îi veni atunci în minte să se folosească de cele două roţi de mărime egală care sprijiniseră macaraua schoonerului. Lucru cu multă bătaie de cap pentru cine nu era de meserie, căci roţile erau din ţări şi, după ce se munci în zadar să le pilească din ţii, Baxter fu nevoie să umple goulurile cu colţare de lemn bine înşepenite şi legate pe deasupra cu un cerc de fier. Apoi uni cele două roţi printr-o bară de fier, şi pe osia aceasta construi din lemn un coş de

căruță solid și încăpător: vehicul cu totul elementar, dar, aşa cum era, le-a fost și avea să le mai fie de mult folos.

Firește că din lipsă de cal, de catâr sau de măgar, cei mai voinici din colonie aveau să se înhame la cărucior.

Ah, să poată prinde ei și dresa ceva animale pentru trasul căruții, câte eforturi le-ar fi cruceat! De ce oare fauna insulei Chairman, cu excepția câtorva carnivore, de care aflaseră datorită resturilor sau urmelor lor, părea mai bogată în păsări decât în rumegătoare? Dar chiar aşa, prințându-le, cum făcuseră cu struțul lui Service, puteai trage nădejde că se vor lăsa îmblânzite? Căci struțul lui Service dovedise că nu și-a schimbat nimic din sălbăticie: se repezea cu ciocul și cu ghearele de îndată ce s-ar fi apropiat cineva de el, se smucea să rupă funia care-l ținea legat și, dac-ar fi putut, ar fi fugit cât îl țineau picioarele sub copacii din Traps-woods.

Dar Service tot mai trăgea nădejde; i-a pus struțului numele de Brausewind – vânt turbat – aşa cum își botezase struțul și Jack din „Robinson elvețianul”. Dar cu toate că își punea în joc toată ambiția ca să-l îmblânzească pe îndărătnicul animal, n-o scotea la capăt nici cu binele, nici cu răul.

— Și totuși, spuse într-o zi, amintind de romanul lui Wyss pe care-l ctea întruna, Jack a reușit să facă din struț un adevărat cal năzdrăvan.

— Se prea poate, îi zise Gordon. Dar între eroul tău și tine e tot atâta diferență ca între struțul lui și al tău!

— Care anume, Gordon?

— Pur și simplu diferența dintre închipuire și realitate.

— N-are a face, spuse Service. Ai să vezi că reușesc. Dacă nu, îi arăt eu!

— Ei, ascultă-mă pe mine, îi spuse Gordon, mai degrabă cred că îți arată el ție.

Cu toate glumele celorlalți, Service era hotărât să-și încalece struțul de îndată ce s-o îndrepta timpul. Și întocmai eroului aceluia imaginar, îi făcu un hăț din pânză de corabie și un fel de căpăstru cu ochelari mobili care se lăsau când pe un ochi, când pe altul, după cum îl cărnea Jack, la dreapta ori la stânga. Adică de ce băiatul aceia ar fi reușit, iar el nu? Service îi mai trecu pe după gât și o zgardă din împletitură de cânepă, găteală de care struțul să ar fi lipsit. Cât despre căpăstru, n-a fost chip să i-l pună pe după cap.

Zilele se scurgeau una după alta cu treburi având drept scop să facă așezarea de la French-den cât mai comodă. Acesta era cel mai cuminte

mijloc să-și petreacă timpul când nu puteau lucra pe afară și când nu aveau ore de învățătură.

Echinocțiul era pe trecute. Soarele prindea putere și cerul se făcea tot mai albastru. Erau la mijlocul lui octombrie. Pământul transmitea căldură tufișurilor și copacilor gata să înmugurească. Acum puteau lipsi din French-den zile de-a rândul. Hainele calde, pantalonii de pâslă groasă, tricourile și tunicele de lână fuseseră scuturate, reparate, împăturite și apoi aşezate cu grija în cufere, după ce Gordon le notă mai întâi pe fiecare. Copiii, mișcându-se în voie în haine ușurele, zburdau în aerul de primăvară. Zburdau și de nădejdea, care nu-i părăsea nicio clipă, că poate or descoperi vreun mijloc de plecare. Pe timpul verii, oare nu s-ar putea ca vreun vapor să viziteze ținuturile asta? Și, de-ar fi ca să treacă pe lângă insula Chairman, cum de n-ar acosta când ar vedea pavilionul care flutură pe coama falezei Auckland?

Într-o două jumătate a lui octombrie încercără câteva excursii pe o rază de două mile în jurul lui French-den. Merseră însă numai vânătorii. Proviziile de alimente s-au îmbogățit, deși, la recomandarea lui Gordon, s-a făcut economie de praf de pușcă și de gloanțe. Wilcox întinse lațuri și curse cu care prinse câteva liști și dropii, ba chiar și „maras”, un fel de iepure. În timpul zilei treceau mereu pe la capcane, căci șacalii și „paperos” le-o luau înainte și le furau vânatul. Îți venea nebunie să te muncești pentru jivinele asta, dar și când le cădeau în mâna! Prinseră câteva în capcanele mai vechi pe care le reparaseră, ca și în cele noi, aşezate în marginea pădurii. Cât despre fiare sălbaticice, urme tot mai găsiră, dar nu avură de luptat cu ele, deși erau pregătiți. Doniphant mai vână și câțiva „pecaris” și „guaculis”, specii de mistreți mici și de cerbi pitici cu o carne foarte gustoasă. Cât despre struții „nandu”, nimănuia nu-i păru rău că nu i-a vânat după ce-au văzut cât de zadarnic s-a chinuit Service să-l îmblânzească pe-al lui. Și-au dat mai ales seama de acest lucru în dimineața de 26, când Service a ținut morți să-și încalece struțul, pe care cu atâta greutate reușise să pună hățul. Toți băieții ieșiseră pe terasa de sport, să asiste la o asemenea experiență. Cei mici se uitau cu oarecare jind la colegul lor, dar și cu ceva teamă, iar în clipa hotărâtoare, mai-mai să-l roage pe Service să-i ia și pe ei în crupă. Cei mari dădeau din umeri. Gordon încercă chiar să-l opreasca de la asemenea aventură, care-i părea primejdioasă. Dar Service se încăpățânașe într-o atât, încât trebuiră să-l lase.

În timp ce Baxter și Garnett țineau animalul cu ochii acoperiți de ochelarii căpăstrului, Service, după ce-și făcu vânt de câteva ori, izbuti până la urmă să se avânte pe spatele struțului și, cu un glas nesigur, strigă:

— Drumu'!

Struțul, lipsit de vedere cât timp avusese ochelarii pe ochi, rămase locului nemîșcat, în vreme ce copilul se ținea strâns încleștat pe spinarea lui; dar de cum ochelarii, mișcați de hățuri, se dădură la o parte, făcu un salt nebun și-o luă la goană înspre pădure.

Service nu mai era stăpân pe un bidiviu atât de nărăvaș, care zbura ca o săgeată. Zadarnic încercă să-i ia din nou vederea! Cu o smucitură din cap, struțul aruncă cât colo căpăstrul, care-i alunecă pe gât în jos. Încă o smucitură, și mai puternică, îl descumpăni de tot pe nesigurul călăreț, care căzu în clipa când „nandu”-ul o luase razna printre copacii din Traps-woods.

Toți băieții alergară înspre Service, dar când ajunseră, struțul nu se mai vedea. Din fericire, Service, care căzuse pe o iarbă moale și înaltă, scăpă teafăr.

— Tâmput animal! Tâmput animal! strigă el buimăcit. Nu l-oi prinde eu iar!

— Atâta rău când l-oi mai prinde tu! zise Doniphane, bucuros să râdă de Service.

— Hotărât lucru, zise Webb, Jack era mai bun jocelu decât tine!

— Asta pentru că struțul meu nu era încă destul de dresat.

— Nici n-avea să fie vreodată, spuse Gordon. Nu fi supărat, Service! N-o scoteai la căpătâi cu lighioana asta și apoi, nu uita, nu le lua toate de bune din romanul lui Wyss.

Aşa s-a încheiat pătania, iar celor mici n-avea de ce să le mai pară rău că n-au călărit pe struț.

În primele zile de noiembrie, timpul fu prielnic pentru o recunoaştere de oarecare durată, având ca scop cercetarea ţărmului de apus al lacului Family până la capătul de nord. Cerul era senin şi destul de cald ca să poți dormi câteva nopti sub cerul liber, fără să răceşti. Făcură toate pregătirile de drum.

Aveau să plece în recunoaştere numai vânătorii coloniei, şi de data asta îi însoţea şi Gordon. Cât despre ceilalţi, rămâneau la French-den sub supravegherea lui Briant şi a lui Garnett. Mai târziu, către sfârşitul primăverii, Briant va merge să cerceteze partea de jos a lacului, fie pe lângă ţărm, în iolă, fie străbătându-l, căci după hartă nu părea mai lat de patru-cinci mile în dreptul lui French-den.

Aşa fiind, în dimineaţa de 5 noiembrie, Gordon, Doniphan, Baxter, Wilcox, Webb, Cross şi Service plecară, după ce-şi luară rămas bun de la ceilalţi.

La French-den, viaţa n-avea să se schimbe cu nimic. În afara orelor de lucru, Iverson, Jenkins, Dole şi Costar urmau să meargă mai departe la pescuit în apele lacului şi ale râului – cea mai plăcută din toate ocupaţiile. Dacă Moko nu-i însoţea pe cei plecaţi, nu însemna că au s-o ducă mai rău cu ale mâncării. Nu-l aveau oare pe Service, care de atâtea ori fusese ajutor de bucătar? Câte bunătăţi nu le făcuse, tocmai ca să-l ia cu ei! Şi mai ştii dacă nu trăgea nădejdea să-şi găsească struţul?

Gordon, Doniphan şi Wilcox erau înarmaţi cu puşti. Afară de asta, mai aveau şi câte un revolver la cingătoare. Cuţite de vânătoare şi două toporişti completau echipamentul. Dar n-aveau voie să se atingă de praful de puşcă şi de gloanţe decât ca să se apere în caz că sunt atacaţi sau ca să împuştă ceva vânat, dacă nu-l pot prinde într-o metodă mai puţin costisitoare. Baxter, care între timp se antrenase, luase cu el lasso-ul şi bolas-ul, după ce le reparase. Un băiat tăcut Baxter aşta, dar cât se poate de îndemânic; în ultima vreme învăţase destul de bine să mânuiască aceste două unelte de vânătoare. E drept că până atunci se exersase numai la ţinte fixe şi nu era sigur că va ajunge să prindă un animal în goană. Dar se va vedea la treabă.

Gordon se gândise că n-ar fi rău să ia cu el şi bărcuţa de cauciuc, uşor de cărat, căci se strângea în formă de valiză şi nu căntărea decât zece livre. Pe hartă, într-adevăr, erau trecute două râuri care se vărsau în lac. Bărcuţa avea să le prindă bine dacă nu le puteau trece cu piciorul.

Aşa cum arăta harta lui Baudoin, după care Gordon îşi luase o copie ca să o consulte și să verifice în același timp, țărmul de apus al lacului Family se întindea pe o lungime de circa opt-sprezece mile, ținând seama și de curbură. Ar fi, aşadar, un drum de cel puțin trei zile dus și întors, dacă n-aveau nicio întârziere.

Gordon și însoțitorii săi, cu Phann înainte, lăsară pădurea Traps în urmă, pe stânga, și înaintară cu pas sigur pe țărmul nisipos al lacului. Trecu săptămâna de cele două mile străbătute de ei în excursiile precedente. Mergeau acum printr-un ținut de ierburi înalte numite „cortadere”, ierburi ce creșteau în tufe care le veneau până la umeri. Acest lucru îi cam întârzie, dar cu folos, căci Phann se opri miroșind și uitându-se întă la vreo șase mușuroaie cu galerii, care duceau la niște vizuini în pământ.

Phann desigur că adulmecase vreun animal ușor de prins. Doniphan își și luă pușca, dar Gordon îl opri:

- Nu strica gloanțele, Doniphan, nu le strica!
- Dar, Gordon, poate că aici înăuntru e dejunul nostru! răspunse Doniphan.
- Poate și cina, zise Service, care se și aplecase să se uite.
- Dacă e vreun animal, zise Wilcox, îl poftim să iasă fără să ne coste o alice.
- Ei, dar cum? întrebă Webb.
- Afumându-l, ca pe dihor sau vulpe.

Pe lângă tufele de cortadere erau o grămadă de ierburi uscate. Wilcox luă o mână din ele și le dădu foc la gura unui mușuroi. Cât ai clipi dădură buzna afară vreo doisprezece iepuri „tucutucos”, zăpăciți de fum și care nu mai puteau fugi. Service și Webb omorâră câțiva cu toporișca, în timp ce Phann îi gătuia pe ceilalți.

- Strașnică friptură! zise Gordon.
- Las' pe mine! strigă Service, gata să-și ia rolul de bucătar-șef. Chiar acum, dacă vreți!...
- La primul popas! zise Gordon.

Le trebui o oră să iasă din pădurea astă pitică de cortadere înalte. De cealaltă parte se arăta țărmul brăzdat de dune lungi, cu un nisip atât de mărunt încât se ridică la cea mai ușoară adiere.

De la distanță aceea, versantul falezei Auckland rămânea cu mai mult de două mile în urmă spre vest, luând o altă direcție și făcând un cot dinspre

French-den până la golful Sloughi.

Toată partea asta a insulei era năpădită de pădurea aceea deasă străbătută de Briant și colegii săi când cu întâia recunoaștere a lacului și prin care curgea pârâul cu puntea pietruită, denumit de ei Râul Digului. Cum rezulta și de pe hartă, pârâul curgea înspre lac și exact la vărsarea lui ajunseră băieții pe la 11 dimineața, după șase mile de mers.

Poposiră dar în locul acela, sub un pin de toată frumusețea, în formă de umbrelă. Aprinseră un foc bun de vreascuri între două pietre mari, iar peste puțin, doi iepuri „tucutucos”, jupuiți, curățați și trași în frigare, se rumeneau pe un jar viu. În timp ce Phann chincit în fața focului adulmeca mirosul bun de vânat fript, Service se da de ceasul morții învârtind de zor frigarea pentru ca friptura să fie pătrunsă pe toate părțile.

Mâncară cu poftă și nu avură a se plânge de astă primă încercare a lui Service. „Tucutucos”-ii le fură de ajuns și nici nu se atinseră de merindele din săculete, în afară de pesmeți, care țineau loc de pâine. Ba încă nu prea mult nici de ei, de vreme ce carnea era destulă și încă cu un miros plăcut, datorită faptului că aceste animale se hrănesc cu plante aromatice.

După aceea plecară, și pentru că pârâul putea fi trecut prin vad, nu se mai folosiră de bărcuța de cauciuc, cu care s-ar fi pierdut mult timp.

Țărmul lacului începând să devină mlaștinios, fură nevoiți să-o ia din nou pe lângă pădure, rămânând să reia direcția spre răsărit de îndată ce vor da de pământ sănătos. Același fel de pădure, aceiași arbori falnici, fagi, mesteceni, stejari, pini de mai multe specii.

Păsărele nenumărate zburau din creangă-n creangă, ghionoaie negre cu creastă roșie, altele cu pămătufuri albe, sfredeluși mișunând pe sub frunziș, în timp ce pițgoii, ciocârlialile și mierlele cântau și fluierau pe întrecute. Sus, în văzduhuri, pluteau condori, urubuși și caracaras în perechi, vulturi nesătioși, care se simt la ei acasă în ținuturile acestea ale Americii de Sud.

Bineînțeles că, amintindu-și de Robinson Crusoe, lui Service îi părea rău că nu vedea și papagali pe insulă. Dacă nu putuse dresa un struț, poate că ar fi reușit să-l facă pe un guraliv de papagal să vorbească. Dar nu era niciunul!

Pe scurt, vânat era din plin: tot felul de păsări de baltă, marași, pichis și un fel de cocoși sălbatici. Gordon trebui să-i facă lui Doniphane hatârul să împuște un pecari, mic mistreț sud-american, pentru dejunul de a doua zi, dacă nu pentru masa de seară.

Ca să mai intre în pădure nu era nevoie, căci ar fi înaintat mai greu. Merseră aşadar tot pe margine, până la 5 seara, când al doilea curs de apă, lat de vreo patruzeci de picioare, le tăie drumul. Izvora din lac și curgea înspre Pacific, unde-și avea vârsarea dincolo de golful Sloughi, după ce cotea la nord de faleza Auckland. Gordon hotărî să se oprească aci; douăsprezece mile de mers ajungeau într-o zi. Între timp trebuia neapărat găsit un nume pentru cursul de apă, și cum aveau să poposească pe țărmul lui, îl numiră Stop-river – râul popasului.

Își aşezară tabăra sub primii copaci de pe mal. Păstrară cocoșii vânați pe a doua zi, iar acum se mulțumiră cu iepurii „tucutucos” fripti cu grijă de Service. Le era de altfel mai mult somn decât foame, și dacă gurile se căscau a mâncare, ochii se-nchideau a somn. Aprinseră dar un foc mare și toți se culcară în jurul lui, vârâți în pături. Wilcox și Doniphan îl întețeau cu schimbul, iar lumina lui ajuta ca să depărteze fiarele sălbaticice.

Pe scurt, noaptea trecu cu bine și în zori de zi toți erau gata de pornit mai departe.

Dar faptul că i-au pus râului un nume nu era de ajuns, mai trebuiau și să-l treacă, și cum n-avea vad, recusseră la bărcuța de cauciuc. Dar jucăria astă de nimic neputând să transporte decât câte o singură persoană, a fost nevoie ca de șapte ori să treacă de pe malul stâng pe cel drept al râului, lucru care le luă mai mult de o oră. Dar ce mai însemna aceasta față de mulțumirea că merindele și munițiile n-au luat apă? Cât despre Phann, lui nu-i păsa că își moaie lăbuțele. Se aruncă înnot și din câteva sărituri se văzu dincolo.

Acum pământul nu mai era mlăștinos. Gordon o luă de-a curmezișul ca să iasă la țărmul lacului și ajunseră acolo pe la 10. Întremați cu ceva friptură de mistreț, porniră mai departe, către miazănoapte.

Niciun semn nu arăta că lacul s-ar apropia de sfârșit. Același întins de ape mărginite jur împrejur de cer, când, privind prin ocean, înspre amiază, Doniphan exclamă:

— Se vede țărmul!

Toți priviră într-acolo, spre depărtarea de unde coroane de copaci mari apăreau pe deasupra apelor.

— Nu ne oprim, spuse Gordon, să ajungem până nu se înserează.

Un șes pustiu, învălurat de dune lungi, doar când și când presărat cu câte un smoc de trestii și papură, se întindea cât vezi cu ochii înspre miazănoapte. Părea că în partea aceea insula Chairman era toată numai

pustietăți nesfârșite de nisip, în izbitor contrast cu pădurile de un verde luxuriant din centru. Cu drept cuvânt le puse Gordon numele de Sandy-desert (deșertul de nisip).

Era ora 3, când celălalt țărm, care se arcuia la mai puțin de două mile spre nord-est, se arăta clar; ai fi zis că-i un ținut de unde a fugit orice vîță, în afară de păsările de mare: cormorani, pescăruși și cufundari, care treceau către stâncile de pe țărm.

E sigur că dacă iahtul ar fi eșuat pe meleagurile astea și tinerii naufragiați ar fi văzut un pământ atât de sterp, să ar fi crezut pierduți. Zadarnic ar fi căutat în mijlocul unui asemenea pustiu ceva asemănător așezării lor confortabile de la French-den; de n-ar fi fost iahtul, n-ar fi găsit nicăieri un adăpost.

Mai era oare nevoie acum să meargă mai departe în recunoaștere, ca să vadă în întregime partea aceasta de insulă cu neputință de locuit? Și n-ar fi fost mai bine să amâne pentru o a doua expediție explorarea țărmului drept al lacului, unde poate că în altfel de păduri ar găsi cele de trebuință? Firește că da. Înspre răsărit trebuia să fie și continentul american, în caz că insula Chairman s-ar găsi în apropierea lui.

Și totuși, ascultând de propunerea lui Doniphane, se hotărâră să meargă până la extremitatea lacului, care nu părea prea departe de vreme ce și a doua arcuire a țărmului se contura din ce în ce.

Porniră aşadar mai departe și, odată cu însuratul, poposiră într-o adâncitură a țărmului, la curbura de nord a lacului Family.

Dar în regiunea aceea nu era niciun copac, nici măcar smocuri de iarbă, de mușchi ori de licheni uscați. Din lipsă de lemne cu care să facă focul, să au mulțumit cu merindele din saci, iar în lipsă de adăpost, cu covorul de nisip pe care și-au întins păturile.

În cursul nopții, nimic nu veni să tulbere liniștea din deșertul de nisip.

Capitolul XV

Ce drum să ia la înapoiere. Cercetare spre apus. „Trulca” și „Algarroba”.

Tufa de ceai. Torentul Dike-Creek. Lama din Peru. Noapte agitată.

Guanaci. Îndemânarea lui Baxter la aruncat lasso-ul. Întoarcerea la French-Den.

La două sute de pași de golfulețul unde au poposit se află o dună de vreo cincizeci de picioare înălțime, constituind un punct de observație din care

Gordon și însotitorii săi puteau să-și dea mai bine seama de înfățișarea regiunii.

La răsăritul soarelui se grăbiră să se suie până în vârful dunei și să îndrepte luneta înspre miazănoapte.

Dar dacă pustiul acesta nesfârșit se întindea până la ocean aşa cum arăta harta, atunci era cu neputință să-i vezi capătul, deoarece litoralul trebuia să fie cam la douăsprezece mile înspre nord și cam la șapte înspre vest.

Era aşadar în zadar să mai înainteze spre nordul insulei Chairman.

— Și atunci ce facem? întrebă Cross.

— Ne întoarcem, propuse Gordon.

— Dar mai întâi luăm dejunul, îndrăzni Service.

— Pune masa! zise Webb.

— Dar dacă e vorba să ne întoarcem, interveni Doniphan, n-ar fi mai bine să luăm alt drum până la French-den?

— Să-ncercăm, răspunse Gordon.

— Cred chiar, adăugă Doniphan, că explorarea noastră ar fi mai cu folos dacă am coti pe după țărmul drept al lacului.

— Ar dura cam mult, fu de părere Gordon. După hartă sunt treizeci-patruzece de mile, adică patru zile de mers dacă nu vom întâmpina niciun obstacol. Cei de la French-den vor fi tare îngrijorați și de ce să nu-i cruțăm?

— Și totuși, acum ori mai târziu va trebui să cercetăm și partea aceasta a insulei.

— Fără îndoială, răspunse Gordon, și chiar trebuie să organizăm o expediție în acest scop.

— Dar are dreptate Doniphan, interveni Cross. Ce rost are să mai facem încă o dată același drum?

— Fie, răspunse Gordon. În cazul acesta mergem pe marginea lacului până la Stop-river, de unde o luăm direct către faleză și apoi pe lângă ea.

— La ce bun să mergem în josul râului, pe unde am mai fost? întrebă Wilcox.

— Ba nu, zău, Gordon, fu de părere Doniphan, de ce să nu tăiem șesul nisipos ca să ajungem la marginea lui Traps-woods, doar la trei-patru mile spre sud-vest?

— Pentru că va trebui să trecem râul Stop, zise Gordon. Or, prin punctul de ieri suntem siguri că-l putem trece, pe când mai jos nu știm dacă nu

devine prea repede. Așadar, intrăm în pădure numai după ce am apucat să trecem pe malul stâng al râului; e mai cuminte.

— Tot prevăzător, Gordon! zise Doniphan, nu fără un pic de ironie.

— Niciodată destul! răsunse Gordon.

Coborâră apoi povârnișul dunei până la locul taberei, ronțairă câte un pesmet și ceva vânat rece, apoi făcuse păturile sul, își luară armele și porniră voinicește pe drumul din ajun.

Cerul era minunat. O boare de vânt încrețea ușor fața lacului. Totul prevăzută o zi frumoasă. „De-ar mai ține vremea bună încă treizeci și sase de ore, atât, nu mai mult”, gândea Gordon, care trăgea nădejde să fie la French-den a doua zi seara.

De la șase până la unsprezece dimineața străbătură cu ușurință cele două mile dintre capătul lacului și Stop-river. Nu interveni nimic de seamă pe tot parcursul, decât că, în apropierea râului, Doniphan împușcă două minunate dropii moțate, cu pene negre-roșcate deasupra și albe pe dedesubt, lucru care-i învioră pe toți, chiar și pe Service, căci era veșnic gata să jumulească, să curețe de măruntaie și să frigă orice pasăre.

Asta și făcu o oră mai târziu, în timp ce tovarășii lui treceau rând pe rând râul în bărcuță.

— Iată-ne și în pădure! spuse Gordon. Poate s-o ivi ocazia ca Baxter să arunce lasso-ul sau bolas-ul!

— Ar fi și timpul, căci până acum n-a prea făcut minuni! spuse Doniphan, cu un fel de dispreț pentru orice altă unealtă de vânătoare decât arma de foc.

— Dar ce, era să prind păsări? îi răsunse Baxter.

— Păsări ori animale, Baxter, eu n-am încredere și pace!

— Nici eu, zise Cross, gata totdeauna să-l susțină pe vărul său.

— Așteptați măcar ca Baxter să aibă ocazia să arate ce poate, și abia după aceea să vă spuneți părerea! interveni Gordon. Eu unul sunt sigur că va da o lovitură frumoasă. Și dacă munițiile ne-ar lipsi vreodată, lasso-ul și bolas-ul ne-ar scăpa din greu.

— Ar scăpa mai degrabă vânatul! răsunse Doniphan, cu înfumurare.

— Rămâne de văzut, insistă Gordon. Și acum haideți la masă!

Dar pregătirea mesei ceru timp, căci Service ținea ca dropia să fie friptă cum trebuie. Dacă friptura a fost de ajuns pentru o poftă de mâncare ca a lor, asta se datora dropiei, care era de o mărime considerabilă. E drept că această specie de dropii, care cântăresc treizeci de livre și au o lungime de

trei picioare de la cap la coadă, sunt socotite printre cele mai mari specimene de galinacee. O mâncără până la ultima bucătică, ba chiar până la ultimul oscior, căci Phann, căruia îi aruncară scheletul, nu se lăsă mai prejos decât stăpânii lui.

De cum terminară de mâncat, băieșii intrară în partea necunoscută a pădurii Traps, străbătută de Stop-river înainte de vărsarea lui în Pacific. Harta arăta că râul se îndrepta către nord-vest, înconjurând capătul falezei, și că vărsarea se găsea dincolo de promontoriul de unde Briant crezuse că vede marea. Gordon părăsi aşadar țărmul râului care l-ar fi dus în direcția opusă celei în care se afla French-den. El voia să ajungă pe drumul cel mai scurt la faleza Auckland și să meargă pe lângă ea spre sud.

Orientându-se cu busola, Gordon apucă direct către vest. Copacii nu erau atât de deși ca în sudul pădurii. Puteai înainta în voie, neținut în loc de tufe și hătișuri.

Printre mesteceni și stejari se deschideau din când în când luminișuri în care soarele pătrundea din plin. Culorile vii și proaspete ale florilor sălbaticice se amestecau cu verdele copacilor și al covorului de iarbă. Din loc în loc, minunate flori de bătătarnică se legănau pe tije înalte de două-trei picioare.

Service, Wilcox și Webb își puseră câte o floare la butonieră.

Gordon, ale cărui cunoștințe de botanică fuseseră de mult folos micii colonii, făcu atunci o descoperire: îi atrăsese atenția un arbust foarte stufoș, cu frunzulițe mici, crenguțe țepoase și cu un fruct roșcat de mărimea unui bob de mazăre.

— Dacă nu mă-nșel, este o „trulca”, zise. Indienii o folosesc foarte mult.

— Dacă se mănâncă, s-o mânăcăm! zise Service. Tot nu costă nimic!

Și înainte ca Gordon să-l poată opri, Service ronțăi câteva fructe în dinți.

Ce strâmbătură și ce râsete pe ceilalți când acesta începu să scuipe de atâta acreală care-i strepezea dinții!

— Și tu, Gordon, care spuneai că se mănâncă! se văicări Service.

— N-am spus că se mănâncă, spuse Gordon. Indienii o folosesc pentru o băutură pe care o obțin prin fermentare. Atâtă pot să-ți spun: că va fi pentru noi o băutură prețioasă când s-o termina provizia de rachiu, dar atenție numai, că se urcă la cap. Să luăm cu noi un săculeț de „trulca” și să le încercăm la French-den!

Fructul era greu de cules dintre miile de ghimpi din jur. Dar lovind încetișor crenguțele, Baxter și Webb făcură să cadă o mulțime de bobite. Umplură un săculeț și porniră din nou la drum.

Mai departe întâlniră un alt copacel de prin America de Sud, din care culeseră păstăi. Erau păstăi de „algarroba” – un fruct din care, tot prin fermentare, se extrage un suc foarte tare. De astă dată, Service nu-și mai înfipse dinții, și bine făcu, căci „algarroba”, dulce la început, pungește apoi gura, uscând-o de-ți trece pe multă vreme pofta să guști din ea.

În fine, o altă descoperire, poate cea mai de seamă din după-amiaza aceea, fu făcută cu puțin înainte de a ajunge la faleza Auckland. Pădurea își schimbăse între timp înfățișarea. Datorită luminii și căldurii care pătrundea din plin, vegetația era mai bogată. Copaci rămuroși și înalte de șaizeci-optzeci de picioare își răsfirau jur împrejur crengile vânjoase, sub care un popor întreg de păsări gălăgioase se sfădeau între ele. Printre cei mai frumoși copaci erau fagii antarctici, care-și păstrează tot anul frunzișul de un verde fraged. Ceva mai scunzi, dar tot falnici, creșteau în pâlcuri aşanumiții „winters”, a căror coajă poate înlocui scorțisoara – adevarat chilipir pentru maestrul bucătar din French-den, ca să dea gust la sosuri.

Tot atunci, Gordon recunoscu printre arbuștii aceia „pernetia” sau arborele de ceai, din familia vaccineelor, întâlnit și la latitudinile ridicate, ale cărui frunzulițe aromatice dau, prin infuzie, o băutură binefăcătoare.

— Iată ce ne va înlocui provizia de ceai! zise Gordon. Să luăm acum câteva frunzulițe din asta, iar altă dată venim să strângem pentru toată iarna?

Era ora patru după-amiază când ajunseră la limita nordică a falezei Auckland. În partea aceasta, deși părea mai puțin înaltă în apropiere de French-den, ar fi fost cu neputință de urcat versantul, care cădea vertical. Mare pagubă nu era, căci n-aveau decât să meargă de-a lungul ei pe lângă râul Zeelanda.

Două mile mai departe auziră ropotul unui torrent, care venea spumegând printr-o trecătoare îngustă a falezei, ușor de trecut prin vad, puțin mai jos de locul unde se găseau.

— Trebuie să fie torrentul pe care l-am descoperit în prima noastră expediție la lac, spuse Doniphane.

— Cel cu puntea pietruită? întrebă Gordon.

— Întocmai, răspunse Doniphan, din care cauză l-am și numit Dike-creek.

— Să poposim pe malul lui drept, propuse Gordon. S-a făcut ora cinci. Dacă e să mai dormim încă o noapte în aer liber, mai bine rămânem aici, lângă pârâu, la adăpostul copacilor ăstia mari. Mâine seară, dacă totul merge bine, sper să dormim în culcușurile noastre din hol!

Service se apucă să frigă pentru cină dropia care mai rămăsesese. Friptură și iar friptură; dar nu din vina lui Service, care nu avea ce altceva să pregătească.

Între timp, Gordon și Baxter au intrat din nou în pădure, unul ca să mai caute plante și pomisorii noi, celălalt să-și încerce norocul cu lasso-ul și bolas-ul – chiar dacă făcea acest lucru numai ca să pună capăt glumelor lui Doniphan.

Nici nu făcură o sută de pași prin pădure, când Gordon, cu un gest, îi arătă lui Baxter un grup de animale care zburdau pe iarbă.

— Capre? șopti Baxter.

— În orice caz seamănă, zise Gordon. Să încercăm să le prindem.

— Vii?

— Sigur că vii, Baxter! Bine că nu e Doniphan cu noi, că ar fi și omorât una, iar pe celelalte le punea pe fugă! Să ne apropiem ușor, să nu ne simtă!

Erau vreo șase căpriete sprintene și grațioase, care nu prinseseră de veste. Totuși una din ele, o mamă probabil, presimțind o primejdie, adulmeca zarea și sta de veghe, gata s-o ia din loc cu toată ceata.

Deodată se auzi un ūier. Baxter, care era doar la douăzeci de pași, aruncase bolas-ul cu atâta îndemânare și putere, încât acesta se încolăci în jurul unei căpriete, în timp ce restul se făcură nevăzute în desisul codrului.

Gordon și Baxter alergară spre căprieta care se zbătea zadarnic să scape din bolas. O prinseră cu grija și, odată cu ea, și doi iezi, care rămăseseră lângă mamă.

— Bravo! strigă Baxter, care se bucura de succesul lui. Bravo! Să fie oare capre?

— Nu, spuse Gordon. Cred mai degrabă că sunt lame din Peru.

— Și or fi dând lapte?

— Ba bine că nu!

— Bine, fie și lame!

Gordon nu se înșelase. Într-adevăr, lamele se aseamănă cu caprele, numai că picioarele lor sunt lungi, blana scurtă și mătăsoasă, capul mic și fără cornițe. Sunt animale care trăiesc mai ales în pampasurile din America și în jurul strâmtorii lui Magellan.

Vă închipuiți cum au fost primiți Gordon și Baxter când s-au înapoiat în tabără, unul trăgând lama după el cu o funie a bolas-ului, celălalt ținând câte un ied sub fiecare braț. De vreme ce mama lor îi alăpta încă, erau lesne de crescut. Poate că aveau să se înmulțească și să fie de mult folos coloniei. Firește, lui Doniphan îi părea rău de ocazia pierdută de a vâna ceva, dar dacă era vorba de prins vânatul viu, trebui să recunoască și el că bolas-ul era mai folositor decât pușca.

Plini de voie bună își luară cina. Lama, legată de un copac, păștea, în timp ce iezi zburdau pe lângă ea.

Noaptea totuși nu a mai fost tot atât de liniștită ca cea petrecută în deșertul de nisip. Partea aceasta de pădure era populată de animale mai de temut decât șacalii, ușor de recunoscut după urletul lor, care în același timp e și lătrat. Către ora trei dimineața, trecură printr-o mare spaimă, căci auziră urlete sălbaticice, care răsunau prin apropiere.

Doniphan, de veghe lângă foc, cu pușca la-ndemână, nu vruse mai întâi să-și deștepte colegii. Dar urletele se întăriau într-atât, încât Gordon și ceilalți se deșteptară singuri.

— Ce e? întrebă Wilcox.

— Trebuie să fie o haită de fiare care ne dau târcoale, spuse Doniphan.

— Jaguari, probabil, sau cuguari, răspunse Gordon.

— La fel de fioroși și unii, și alții.

— Nu tocmai, Doniphan. Cuguarul e mai puțin primejdios, dar în haită sunt foarte răi.

— Las' că-i primim noi bine! zise Doniphan, pregătindu-se să-i întâmpine, în timp ce ceilalți își luară revolverele.

— Nu trageți decât la sigur, spuse Gordon. De altfel, cred că focul va împiedica fiarele să se apropie.

— Nu sunt departe, îi preveni Cross.

Într-adevăr, haita trebuie să fi fost aproape, căci nu era chip să-l mai ții pe Phann; totuși, nu puteai vedea nimic prin bezna de sub copaci.

De bună seamă că animalele obișnuiau să vină să se adape noaptea în locul acela și, găsindu-l ocupat, urlau cât puteau de ciudă. S-ar mulțumi cu

atât, sau se vor năpusti și se va încinge o luptă care s-ar putea sfârși rău?

Deodată, la mai puțin de douăzeci de pași, se văzură luminițe care se mișcau prin întuneric – apoi deodată urmă o detunătură. Doniphan trăsese un foc, urmat de urlete și vaiete prelungi. Tovarășii săi stăteau cu revolverele pregătite, gata să tragă dacă fiarele ar fi năvălit spre tabără.

Baxter, luând atunci o creangă aprinsă, o azvârli cu putere în direcția unde luciseră ochii de jeratic. Fiarele, dintre care una fusese sigur lovită de glonțul lui Doniphan, o luară atunci la fugă în desărurile din Traps-voods.

— Au șters-o! strigă Cross.

— Drum bun! exclamă Service.

— Dar dacă se întorc? întrebă Cross.

— Nu cred, zise Gordon, însă trebuie să stăm de veghe până-n zori.

Mai puseră lemn pe foc și avură grija să nu se stingă până se crăpă de ziua. Atunci, băieții ridică tabăra și se afundară în codru, să vadă dacă vreuna din fiare nu fusese răpusă.

La douăzeci de pași, o baltă mare de sânge. Animalul fugise totuși. Poate că ar fi fost lesne de găsit dacă l-ar fi trimis pe Phann pe urme, însă Gordon găsi cu cale că nu era nevoie să se aventureze mai departe în pădure, aşa încât nu se putură lămuri dacă au fost jaguari, cuguari sau de alte sălbăticiumi. Principalul era că scăpaseră cu toții teferi.

Pe la șase dimineață porniră din nou la drum. Nu mai era timp de pierdut dacă voiau să străbată cele nouă mile ce despărțeau Dike-creek de French-den.

Service și Web avură grija de iezi, iar lama fu bucuroasă să-i urmeze, dusă cu o frângchie de Baxter.

Drum plăcinos, de-a lungul falezei Auckland. Pe stânga, un șir de copaci ce formau uneori desăruri de nepătruns sau creșteau în pâlcuri la marginea poienilor. În dreapta, pereți drepti de stâncă, brăzdați de straturi de pietriș intercalate în calcar, și care păreau că se înalță pe măsură ce coteau spre sud.

La unsprezece dimineață poposiră pentru dejun. Ca să nu piardă vremea, se înfruntară cu merinde din sac și porniră mai departe.

Înaintau repede. Părea că nimic nu-i va întârzia, când, pe la trei după-amiază, o detunătură de armă se auzi pe sub copaci. Doniphan, Webb și Cross, urmați de Phann, erau la vreo sută de pași înainte. Cei rămași în urmă nu-i mai vedea, când deodată îi auziră strigând:

— Păziți! Păziți!

Voi au să-i înștiințeze pe Gordon, Wilcox, Baxter și Service să se ferească de vreo primejdie?

Pe neașteptate, dintr-un sănț apără un animal mare. Baxter, care tocmai își pregătea lasso-ul, îi făcu vânt, învârtindu-l deasupra capului, și-l aruncă cu atâta dibăcie, încât ochiul curelei căzu peste gâtul animalului, în aşa fel încât acesta nu mai putu scăpa. Animalul fiind foarte puternic, l-ar fi târât pe Baxter cu el, dacă Gordon, Wilcox și Service n-ar fi apucat celălalt capăt al lasso-ului și nu l-ar fi petrecut pe după un copac, înfășurându-l de câteva ori.

Puțin după aceea, Webb și Cross ieșeau din pădure, urmați de Doniphan care bombănea bosumflat:

- Afurisit animal! Cum de mi-a scăpat!
- Lui Baxter uite că nu i-a scăpat! spuse Service. Și-l avem viu, iată, viu!
- Ce-are a face? Parcă tot nu trebuie omorât? zise Doniphan.
- Omorât? sări Gordon. Să-l omori când vine tocmai la vreme pentru a fi înhămat?
- Ce spui? se miră Service.
- E un guanac, lămuri Gordon, și guanacii sunt folosiți la înhămat în America de Sud!

Dar oricât ar fi fost de folositor guanacul, lui Doniphan tot nu-i trecea supararea că nu l-a omorât el. Firește însă că nu spuse nimic și veni să vadă mai de aproape frumosul exemplar al faunei din insula Chairman.

Cu toate că în științele naturale guanacul trece ca făcând parte din aceeași familie cu cămila, totuși nu seamănă deloc cu animalul atât de răspândit în nordul Africii. Guanacul, cu gâtul lui subțire, cu capul fin, cu picioarele lungi și delicate, de animal iute și ager, cu blana lui galbenă, cu pete albe – nu e cu nimic mai prejos decât cei mai frumoși cai americani. Sigur că putea fi întrebuințat pentru tracțiune ori deplasări grabnice, dacă era mai întâi îmblânzit, apoi dresat, cum obișnuiesc adesea fermierii din pampasul argentinian.

De altfel, guanacul e sfios, iar acesta nici măcar n-a încercat să se împotrivească. De cum i-a dezlegat Baxter lațul care-l strângea de gât, s-a lăsat dus de capătul lasso-ului ca de un frâu.

Hotărât, excursia aceasta în nordul lacului Family a fost de mult folos coloniei. Guanacul, lama cu cei doi iezi, descoperirea arbustului de ceai și a

plantelor „trulca” și „algarroba” erau destul pentru ca Gordon, dar mai ales Baxter, să fie primiți cu alai, cu atât mai mult cu cât Baxter, care n-avea nimic din îngâmfarea lui Doniphan, nici n-a căutat să-și facă un merit dintr-asta.

În orice caz, Gordon fu foarte mulțumit că bolas-ul și lasso-ul puteau fi de un ajutor neprețuit. Bineînteles că Doniphan rămânea un țintăș de seamă, pe care te puteai bizui la nevoie, dar îndemânarea lui însemna de fiecare dată o pierdere de praf de pușcă și de alice. Iată de ce Gordon își propunea să încurajeze pe copii să întrebuițeze și aceste unelte de vânătoare, de care indienii se folosesc atât de minunat.

După hartă, le mai rămâneau acum încă patru mile până la French-den, așa că lungiră pasul ca să ajungă înainte de căderea nopții. Ce n-ar fi dat Service să încalece pe guanac și să-și facă o intrare senzatională pe „bidiviul” acesta! Dar Gordon îl opri. Era mai cuminte ca animalul să fie mai întâi dresat pentru călărie.

— Sper că nu s-o lăsa prea mult rugat! zise. Și în caz că nu mă vrea călare, măcar să ne tragă căruța. Răbdare, dar, Service, și nu uita lecția pe care ţi-a dat-o struțul!

Pe la șase seara erau în fața grotei French-den.

Micul Costar, care se juca pe terasa de sport, dădu de veste că vine Gordon. Într-o clipă, Briant și ceilalți alergară în întâmpinarea lor, și cu urale nesfârșite îi primiră pe exploratori.

Capitolul XVI

Briant e neliniștit de Jacques. Împrejmuire și curte de păsări. Zahăr din arțar. Stârpirea vulpilor. O nouă expediție la golful Sloughi. Înhămarea. Vânătoare de foci. Trăiasca Briant!

La French-den fusese liniște în lipsa lui Gordon. Șeful avea de ce să fie mândru de Briant, pe care și cei mici îl iubeau din toată inima. De n-ar fi fost Doniphan atât de înfumurat și de invidios, ar fi prețuit și el cum se cuvine meritele de netăgăduit ale colegului lor. Fapt este însă că pe Doniphan nu-l puteai schimba, și cum avea o mare influență asupra lui Wilcox, Webb și Cross, aceștia îi cântau în strună ori de câte ori era vorba să-i opună o împotrivire Tânărului francez, atât de deosebit și prin gesturi, și prin fire de colegii lui anglo-saxoni. Briant nu lua în seamă. El făcea ceea ce credea că e de datoria lui să facă, fără să-i pese de ce gândesc alții despre el.

Ce-l măhnea într-adevăr însă era purtarea tot mai ciudată a fratelui său. Cu câteva zile în urmă, Briant îl întrebase din nou stăruitor ce e cu el și dacă-l doare ceva, dar el, tot șovăielnic, i-a răspuns:

— Nu, frate, nu! N-am nimic!

— De ce nu-mi spui, Jacques? Faci rău! Ar fi o ușurare și pentru mine. Ești din ce în ce mai tăcut, mai îngândurat. Ce te apasă? Doar sunt fratele tău mai mare! Am dreptul să știu ce te măhnește într-atâta. Ai făcut ceva rău?

— Frate! avu o mișcare Jacques, ca și când n-ar mai fi putut suporta atâtă apăsare și remușcare tainică. Ce-am făcut? Tu poate că m-ai ierta... dar ceilalți... ceilalți...

— Ceilalți? Care ceilalți? exclamă Briant. Ce vrei să spui, Jacques?

Ochii lui Jacques se umplură de lacrimi și, oricât stăruia Briant, nu putu să adauge decât:

— Mai târziu!... Mai târziu ai să află!...

E lesne de înțeles cât de îngrijorat era Briant. Ce s-a putut petrece atât de grav în trecutul fratelui său? Trebuia să afle cu orice preț. De îndată ce se înapoie Gordon, Briant îi vorbi de mărturisirea smulsă pe jumătate de la fratele său și-l rugă să intervină și el.

— La ce bun? spuse Gordon, dând dovedă de înțelepciune. Mult mai bine e să-l lași să spună singur. Ce a putut să facă? Sigur că o copilărie, iar el îi exagerează importanța. Lasă-l pe el să spună!

Chiar de-a doua zi – 9 noiembrie – toată colonia se și apucă de lucru. Totdeauna se găsea ceva de făcut. Mai întâi de toate însă trebuiră să-i facă dreptate lui Moko, care se plângea că i s-a golit cămara, cu toate că în lațurile întinse în jurul lui French-den se prindea mereu câte ceva. Lipsea însă vânatul mare. Era, aşadar, nevoie să facă niște capcane mai solide, în care să se prindă lame și iepuri – fără nicio risipă de muniții. Astă făcură mai toată luna lui noiembrie, echivalând cu luna mai în latitudinile emisferei boreale.

De cum sosiră, guanacul, lama și cei doi iezi fură instalați sub copacii cei mai apropiati de French-den. Priponiți de ei cu frânghii lungi, puteau să se miște în voie pe o anumită rază. Câtă vreme zilele erau lungi, mergea, dar pentru iarnă trebuia neapărat un adăpost bun. Aşadar, Gordon hotărî să facă un staul și o împrejmuire apărată de o ulucă înaltă, la picioarele falezei, înspre lac, ceva mai încolo de intrarea în hol.

Se apucă să organizeze un adevărat sănătate sub conducerea lui Baxter. Era o plăcere să-i vezi pe harnicii băieți cum mânuiau cu mai multă sau mai puțină pricepere uneltele din lada de tâmplărie a schoonerului, unii ferăstrăul, alții barda, alții rindeaua. Și dacă stricau ceva, o luau iar de la început. Din copaci de grosime mijlocie, tăiați din rădăcină și bine curătați de crengi, făcură parii de împrejmuire a unui spațiu cât să cuprindă douăsprezece animale, care să trăiască în voie. Trunchiurile bine bătute în pământ și prinse între ele cu grinzi erau destul de solide ca să facă față oricărei încercări a vreunui animal sălbatic ca să dea gardul jos sau să sară peste el.

Cât despre staul, îl făcură din bordajul iahtului, care-i scuti pe tinerii dulgheri să mai tragă scânduri din trunchiurile copacilor, lucru mult prea greu în astfel de condiții. Acoperiră staulul cu o pânză groasă, gudronată, care să reziste la rafalele de vânt. Pe jos, drept culcuș, un strat gros de ierburi uscate, cât mai des schimbate, iar drept hrană, iarba verde proaspătă, mușchi și frunze strânse din vreme – mai mult nu era nevoie pentru ca niște animale domestice să fie ținute cum trebuie. Garnett și Service, a căror însărcinare anume era să vadă de ogradă, au fost din plin răsplătiți văzând că atât guanacul, cât și lama se îmblânzeau pe zi ce trece.

În curând ograda avea să adăpostească și alți oaspeți: mai întâi încă un guanac, căzut într-o din capcanele din pădure, apoi o pereche de lame, mascul și femelă, prinse de Baxter cu ajutorul lui Wilcox, care învățase și el să mânuiască bine bolas-ul. Mai veni și un struț, căruia Phann îi dădea prilej să alerge. Dar își dădură seama că au să pătimească și cu el ce au pătimit cu primul, cu toată bunăvoița lui Service, care-și bătu capul și cu acesta; totul era însă în zadar.

Bineînteles că până să fie gata staulul, guanacul și lama stătură noaptea în cămară, căci șacalii, vulpile și alte fiare sălbatice le dădeau târcoale până lângă French-den, aşa că era mai cuminte să nu fie lăsate afară.

În timp ce Garnett și Service aveau de lucru mai mult la animale, Wilcox și parte din ceilalți nu încetau să întindă capcane și lațuri, pe care le inspectau zilnic. Se mai găsi de lucru și pentru doi dintre cei mici – Iverson și Jenkins – căci dropiile și găinile sălbatice, bibilicile și tinamu – găinușa de mare – avură nevoie de o curte de păsări, pe care Gordon puse s-o facă într-un colț al ogradei și dădu sarcină copiilor să aibă grija de ea, lucru pe care-l îndepliniră cu multă tragere de inimă.

Moko nu mai avu de ce se plânge: avea acum și lapte de la lama, și ouă de la păsări, și poate i-ar fi venit în minte să facă deseori și dulciuri, dacă Gordon nu l-ar fi ținut de scurt pentru risipa de zahăr. Numai în zilele de duminică și de sărbătoare îl vedea că pune pe masă câte o minunătie, care-i făcea pe Dole și pe Costar să se lingă pe buze.

Dar dacă nu le sta în putință să-și facă singuri zahăr, oare nu s-ar fi găsit cumva o substanță care să-l înlocuiască? Service, tot cu „Robinsonii” în mâna, era de părere că e destul să caute și găsesc. Gordon căută într-adevăr și până la urmă descoperi printre tufișurile din Traps-woods un pâlc de copaci care, trei luni mai târziu – în primele zile de toamnă – aveau să fie plini de niște frunze roșii de toată frumusețea.

— Sunt arțari, zise Gordon, arbori care dau zahăr...

— Arbori de zahăr! exclamă Costar.

— Nu, mâncăcios mic, îi spuse Gordon. Am spus: „care dau zahăr!” Așa că pune-ți pofta-n cui!

Asta era una dintre cele mai de seamă descoperiri pe care le făcuseră de la aşezarea lor la French-den. Cu o simplă crestătură în coaja arțarului, Gordon obținu un lichid produs prin condensare și care, întărindu-se, dădea o substanță dulce. Deși inferioară în calități zaharoase sfeclei și trestiei de zahăr, era totuși o substanță neprețuită pentru preparatele culinare, în orice caz mai bună decât alte produse de acest fel, care se extrag din mesteacăn primăvara.

Acum, că aveau zahăr, avură în curând și lichior. Îndemnat de Gordon, Moko încercă și puse să fermenteze bobitele de „trulca” și de „algarroba”. Strivite mai întâi într-un vas cu un mai greu de lemn, bobitele lăsară un lichid alcoolic și parfumat, cu care, în lipsă de zahăr din arțar, puteau îndulci băuturile calde.

Cât despre foitele culese din arborele de ceai, toți fură de părere că erau aproape la fel de aromate ca și ceaiul chinezesc, fapt care îi îndemnă ca la fiecare drum prin pădure să-și facă o cât mai mare provizie din el.

Pe scurt, dacă insula Chairman nu le oferea chiar belșugul, e sigur că le dădea cel puțin cele de trebuință. Duceau însă lipsă de zarzavaturi proaspete și trebuiau să se mulțumească cu cele conservate – din care mai aveau doar vreo sută de cutii, economisite de Gordon cât mai mult posibil. Briant încercase zadarnic să salveze niște pipernicite de „igname”, un fel de legume semănate cândva de François Baudoin. Din fericire însă, pe

marginea lacului, cum am mai spus, creștea foarte multă țelină și cum nu aveau de ce face economie, în ea rămânea nădejdea să înlătărească cu succes celelalte legume.

Bineînțeles că plasele pentru pescuit, întinse pe malul stâng al râului în toamnă, erau transformate odată cu primăvara în plase pentru vânat. Au fost prinse, între alte păsări, prepelițe mici și scoicari veniți desigur din regiuni mai îndepărtate ale insulei.

Doniphan, pe de altă parte, ar fi vrut să exploreze și ținutul întinsurilor de mlaștini de pe cealaltă parte a râului Zeelanda. Era însă primejdios să te avândezi în regiunile acelea, mai toată vremea încercând de apele lacului crescut de marea.

Wilcox și Webb mai prinderă și ceva aguți, mari cât niște iepuri, cu o carne albă, cam seacă, amintind carnea de iepure, cât și cea de porc. Iuți de picior, erau greu de fugărit chiar cu ajutorul lui Phann. Totuși, când erau în vizuină, pe sub mușuroaie, era destul să fluieri încetișor, că ieșeau la gura mușuroiului și-i prindeai numai decât. În câteva rânduri, vânătorii noștri mai aduseră mufete, gluton și zorilos, asemănători cu jderul, cu o blană neagră, lucioasă, cu dungi albe, dar care împrăștiau un miros nesuferit.

— Cum or fi putând să suporte un asemenea miros? întrebă Iverson.

— Ce vrei!... Chestie de obișnuință! răspunse Service.

Cât despre pești, dacă în râu nu găseau decât peștișori mici numiți galaxias, în lacul plin de pești mai mari găseau și păstrăvi frumoși, dar care, oricât îi fierbeau, tot mai păstra un fel de gust sălcii. Le rămânea, e drept, puțință să pescuiască, printre alge și printre rădăcinile lungi de fucus din golful Sloughi, niște pești asemănători morunului, care se refugiau aici cu grămadă. Și cum era tocmai la vremea când somonii încep să pornească în susul râului Zeelanda, Moko trebuia să se îngrijească de aprovizionarea cu somoni, care, păstrați în sare, le asigurau o minunată hrană pe timp de iarnă.

Tot atunci, lui Gordon îi veni în minte să-l pună pe Baxter să facă arcuri din ramuri mlădioase de frasin, cu săgeți din trestie, la vârful căreia se punea un cuișor – armă cu care Wilcox și Cross, cei mai îndemânatichi după Doniphan, nimereau când și când ceva vânat mărunt.

Cu toate că Gordon, grijilu, se împotrivea de obicei la orice risipă de muniții, veni și o împrejurare care-l scoase din zgârcenia de totdeauna.

Într-o zi – era în 7 decembrie – Doniphan, luându-l deoparte, îi spuse:

— Gordon, ne-au năpădit șacalii și vulpile! Vin în haite noaptea și ne strică cursele, mâncând și vânatul din ele. Trebuie să-i stârpim!

— Ei, și nu putem pune capcane? îi răspunse Gordon, simțindu-l unde bate.

— Capcane? zise Doniphan cu același dispreț de totdeauna pentru asemenea mijloace vulgare. Capcane! Hai, treacă-meargă dacă ar fi vorba numai de șacali, care de proști ce sunt dau în gropi. Dar cu vulpile nu merge! sunt prea viclene! Simt, oricât s-ar strădui Wilcox! Parcă văd că într-o noapte ne năpădesc ograda, de nu se mai alege nici urmă de păsările noastre!

— Dacă e așa, se schimbă lucrurile! Pun la bătaie câteva duzini de cartușe. Dar să știi, tragi numai la sigur!

— Bine, Gordon, las' pe mine! Mâine noapte le aținem calea și o să fie o vânătoare cum nu s-a pomenit!

E drept că trebuiau stârpite cât mai degrabă. Vulpile de aici, și îndeosebi cele din America de Sud, sunt, se pare, mai viclene decât cele din Europa. Într-adevăr, prin apropierea fermelor fac prăpăd: le dă prin minte și să roadă cureaua care împiedică picioarele cailor sau vitelor de la pășune.

Când se-nnoptă, Doniphan, Briant, Wilcox, Baxter, Webb, Cross și Service trecu că la postul din marginea unui „covert” – nume ce se dă în Anglia unei întinderi pline de tufișuri și mărăciniș. Un astfel de covert se afla lângă Traps-woods, înspre lac.

Pe Phann nu-l luară cu ei. I-ar fi stânjenit cu neastămpărul lui – și l-ar fi simțit vulpile. De altfel, nu putea fi vorba să le ia urma, căci vulpile, chiar când sunt încălzite de goană, tot nu lasă miros după ele, sau dacă lasă, e atât de slab, încât nici cei mai grozavi câini nu-l simt.

Să fi fost unsprezece noaptea când Doniphan și însoțitorii lui se aşezară la pândă printre tufele sălbaticice din marginea covert-ului.

Era o noapte întunecoasă. O tacere adâncă, netulburată nici de cea mai mică adiere de vânt, lăsa să se audă foșnetul trecerii vulpilor printre ierburile uscate.

Puțin după miezul nopții, Doniphan semnală că o haită de vulpi e pe aproape și trece spre lac să se adape.

Vânătorii așteptără cu nerăbdare să se strângă vreo douăzeci la un loc – lucru care ceru timp, căci vulpile înaintau ferit, de parcă s-ar fi așteptat la vreo cursă. Deodată, la un semn al lui Doniphan, răsunară câteva focuri.

Toate nimeriră în plin. Cinci-șase vulpi se rostogoliră pe jos, în timp ce celealte, înnebunite, o apuau care încotro; dar fură și ele împușcate. În zori, zece din ele zăcea înținse printre hătișuri. Si cum vânătoarea continuă trei nopți la rând, colonia scăpă de oaspeții nepoftiți care puneau în primejdie animalele din țarc. Unde mai pui cele vreo cincizeci de blăni argintii de toată frumusețea, care, fie ca îmbrăcăminte, fie în chip de covoare, veneau să sporească bunăstarea de la French-den.

La 15 decembrie, mare expediție la golful Sloughi. Cum vremea era foarte frumoasă, Gordon fu de părere să meargă cu toții. Cei mici primiră vestea cu strigăte de bucurie.

Plecând în zorii zilei, era posibil să se poată înapoia înainte de căderea nopții. Dacă s-ar fi ivit vreo întârziere, puteau să-și petreacă noaptea sub copaci.

Adevăratul scop al expediției era o vânătoare de foci, care se refugiau în timpul iernii pe litoralul naufragiului. Era și timpul, căci uleiul pentru felinarul care fusese mereu umplut în serile și nopțile iernii aceleia de pomină era acum pe sfârșite, iar din provizia de lumânări făcute de François Baudoin nu mai rămăseseră decât două-trei duzini. Si uleiul din butoaiele de pe iaht, cel pentru felinarele din hol, se consumase mai tot, ceea ce-l preocupa serios pe prevăzătorul Gordon.

Nu-i vorbă, Moko punea el deoparte destule grăsimi de la vânat – ierbivore, rumegătoare și păsări – dar bineînțeles că se terminau degrabă la bucătărie. Nu era oare posibil să le înlocuiască cu o grăsime pe care natura le-o scotea de-a gata în cale – sau aproape de-a gata? În lipsă de grăsime vegetală, n-aveau să găsească mijlocul să-și procure un stoc infinit de grăsime animală?

Ba da, și încă cum, dacă reușeau să vâneze un număr oarecare de foci, de otarii din acestea îmblănite, care veneau în timpul verii să se întindă la soare printre colții stâncosi din golful Sloughi. Dar trebuiau să se grăbească, căci în curând focile aveau să plece spre apele din sud ale Oceanului Antarctic. Așa încât expediția aceasta era de mare însemnatate și pregătirile trebuiau făcute cu multă chibzuială, ca să aducă cât mai multe foloase.

De câțăva vreme, Service și Garnett își dădeau toată silința și izbutiseră să dreseze pe cei doi guanaci pentru tracțiune. Baxter le făcuse câte un căpăstru, cu hături împletite din ierburi trainice și acoperite cu fâșii de

pânză de corabie cusute dublu. Dacă nu reușiseră încă să încalece animalele, cel puțin le puteau înhăma la cărucior. Tot mai bine decât să se înhame ei.

În ziua aceea, căruța fu deci încărcată cu muniții, merinde și diferite materiale și unelte, un cazan mare și șase butoaie goale care urmău să fie aduse înapoi pline cu untură de focă. S-au gândit că e mai bine să taie focile în bucăți acolo pe loc, decât să le aducă la French-den și să strice tot aerul cu miroșuri dezgustătoare.

Plecără aşadar în zorii zilei și făcură cu ușurință drumul în primele două ore ale dimineții. Dacă totuși carul n-a mers destul de repede, se datora pământului plin de hârtoape de pe malul drept al râului Zeeland, care nu era cel mai nimerit pentru guanacii înhămați. Dar momentul cel mai greu a fost acela când mica trupă a trebuit să înconjoare balta de la Bog-woods printre copaci din pădure. Era cam mult pentru piciorușele lui Dole și ale lui Costar, lucru care-l făcu pe Briant să-i ceară voie lui Gordon să-i aşeze pe copii în cărucior ca să se odihnească fără a se opri din drum.

Către ora opt, în vreme ce căruciorul silea din greu pe lângă marginea bălții, Cross și Webb, care mergeau înainte, strigătă deodată la cei rămași în urmă. Doniphan alergă să vadă ce e, urmat de ceilalți.

În mijlocul nămolului de la Bog-woods, la o distanță de vreo sută de pași, se bălacea o namilă de animal, pe care Doniphan îl recunoștu de îndată. Era un hipopotam gras și trandafiriu care – din fericire pentru el – se făcu nevăzut printre tufele dese din mlaștini înainte ca ei să fi putut trage. De altfel, la ce bun să strici un glonț pe el?

- Ce e animalul acela mare? întrebă Dole, neliniștit numai la vederea lui.
- E un hipopotam, spuse Gordon.
- Un hipopotam! Ce nume caraghios!
- Asta înseamnă „cal de fluviu”, zise Briant.
- Dar nici nu aduce a cal, găsi Costar, și avea dreptate.
- Sigur că nu, zise Service, mai bine i-ar zice „porcopotam”! – reflecție justă și care stârni râsul celor mici.

Era trecut de zece dimineață când Gordon puse piciorul pe țărmul golfului Sloughi. Poposiră pe malul râului, în locul unde-și făcuseră prima tabără, când au demontat iahtul.

Vreo sută de foci se încălzeau la soare, zburdând printre stânci. Altele se zbengiau pe nisip, dincolo de bancurile de colți stâncoși.

Amfibiiile astea nu prea erau obișnuite cu prezența omului. Poate că nici nu văzuseră vreodată ființă omenească, de vreme ce numai de la moartea naufragiatului francez trecuseră peste douăzeci de ani. Așa se și explică de ce, cu toate că este o măsură obișnuită de prevedere la animalele fugărite din ținuturile arctice ori antarctice, nici chiar cele mai bătrâne nu stăteau de veghe ca în caz de primejdie. Totuși era mai cuminte să nu le sperii mai din vreme, altfel în câteva minute n-ar mai fi rămas niciuna.

Din prima clipă când s-au văzut la Sloughi-bay, ochii tuturor s-au îndreptat în larg, spre orizontul nesfârșit dintre Capul American și promontoriul falezei. Marea era cu totul pustie, motiv să se convingă că insula aceasta părea aşezată departe de orice rută a corăbiilor sau vapoarelor. S-ar fi putut totuși ca vreun vas să treacă prin fața insulei. În asemenea caz, un post de observație instalat pe coama falezei Auckland, sau chiar pe culmea promontorului – unde să fie suit unul din micile tunuri ale schoonerului – ar fi poate mai indicat pentru a atrage atenția, decât catargul de semnalizare. Dar asta ar însemna să se stea de gardă zi și noapte la post și, prin urmare, departe de French-den. Gordon găsea că ar fi o absurditate. Însuși Briant, care nu visa decât înapoierea în patrie, fu de aceeași părere. Ce păcat că French-den nu era situat pe coasta falezei, chiar în fața golfului!

După un dejun luat în grabă, în vreme ce focile se lăfăiau pe țărm la căldura soarelui de amiază, Gordon, Briant, Doniphane, Cross, Baxter, Webb, Wilcox, Garnett și Service se pregăteau să le vâneze. În același timp, Iverson, Jenkins, Jacques, Dole și Costar trebuiau să rămână în tabără, sub paza lui Moko, împreună cu Phann, care trebuia ținut pe loc, să nu sperie vânătul. Ei, de altfel, trebuiau să vadă și de guanaci, care rămăseseră să pască pe sub copaci din marginea pădurii.

Toate armele din colonie, puști și revolvere, fuseseră luate pentru această vânătoare, ca și cantitatea de muniții necesară. Gordon se arătase darnic de astă dată, ca totdeauna când era vorba de interesul tuturor.

Mai întâi de toate trebuiau să le taie focilor calea către mare. Doniphane, căruia colegii îi încredințaseră conducerea, îi sfătuia să se lase în josul râului, până la vârsare, și să se ascundă după mal. De acolo era lesne să se furișeze apoi printre șirurile de colți stâncoși și să înconjoare plaja.

Planul fu executat cu multă prudență. Tinerii vânători, la o distanță de treizeci-patruzeci de pași unul de altul, făcură în curând un semicerc între țărm și mare. Apoi, la un semn al lui Doniphane, se ridicără toți deodata,

focurile de pușcă răsunară în același timp și fiecare împușcătură făcu câte o victimă.

Focile rămase neatinse se ridicară bătând din cozi și înnotătoare, însăspaimântate mai ales de zgomot, se aruncau în salturi printre stânci. Le fugăriră atunci cu revolverele. Doniphan, dezlănțuit, făcu minuni, dar nici ceilalți nu se lăsară mai prejos.

Vânătoarea nu dură decât câteva minute, cu toate că animalele fuseseră hăituite până la povârnișul stâncilor. De acolo, cele care scăpară cu viață se făcură nevăzute, lăsând pradă pe țărm vreo douăzeci moarte și rănite.

Expediția reușise din plin, și vânătorii, înapoiați la tabără, își făcură sub copaci o aşezare ca pentru treizeci și sase de ore.

După-amiază se îndeletniciră cu o operație nespus de dezgustătoare. Gordon însuși luă parte și, pentru că era o treabă necesară și în interesul tuturor, munciră toți, cu hotărâre. Trebuiră mai întâi să care pe nisip toate focile care căzuseră printre bancurile de stânci; și cu toate că animalele nu erau prea mari, fu totuși destul de greu.

Între timp, Moko făcuse, cu ajutorul a două pietroaie, o vatră deasupra căreia pusese cazanul. Sferturile de focă, ciopârțite în bucăți de cinci-șase livre fiecare, erau zvârlite în cazan, după ce acesta fusesese mai întâi umplut cu apă luată din râu în vremea refluxului. Câteva clipe de fierbere au fost de ajuns pentru ca un strat limpede de grăsime să se ridice la suprafață. O adunară și umplură pe rând butoaiele.

Operația aceasta răspândi însă un miros urât, nesuferit. Fiecare își astupă nasul, dar nu și urechile, ca să audă toate glumele care se faceau pe socoteala unei asemenea ocupații neplăcute. Până și delicatul „lord Doniphan” se supuse corvezii, care se mai prelungi și a doua zi. Până-n seară, Moko reuși să obțină câteva sute de galioane de ulei. Nică nu le trebuia mai mult. Cu asta, luminatul la French-den era asigurat pe toată iarna. Dar nici focile nu se mai întoarseră pe stânci sau pe țărm și nici n-aveau să mai vină pe litoralul golfului Sloughi până nu le-o trece spaima.

În dimineața următoare ridicară tabăra din zori, spre ușurarea tuturora, cum e și lesne de înțeles. De cu seară încărcaseră căruța cu butoaie, cu unelte și scule și, pentru că era cu mult mai greu la întors decât la dus, guanacii aveau s-o care mai încet, cu atât mai mult cu cât drumul urca simțitor înspre lac.

La plecare, toată împrejurimea răsuna de tipetele asurzitoare a mii de păsări de pradă, ulii și șoimi, care, veniți din interiorul insulei, se năpustiră pe resturile de focă din care n-avea să mai rămână nici fărâmiță.

După un ultim salut adresat drapelului care flutura pe coama falezei Auckland și o ultimă privire spre depărtările albastre ale Pacificului, mica ceată porni pe malul drept, în susul râului Zeelanda.

Înapoiera se petrecu fără niciun incident. Cu toate greutățile drumului, guanacii își îndepliniră atât de bine sarcina, iar băieții cei mari îi ajutoră atât de la vreme, pe unde urcușul era mai greu, încât ajunseră la French-den înainte de şase seara.

A doua zi și în zilele următoare gospodăriră ca de obicei. Încercără untura de focă în lămpile felinarelor și văzură că, deși de o calitate inferioară, dădea destulă lumină și în hol, și în depozit. Scăpaseră dar de echipaj să nu rămână cufundați în întuneric în lungile luni de iarnă.

Între timp se apropiua Crăciunul. Gordon ținea, cu drept cuvânt, să-l sărbătorească cu oarecare solemnitate, ca pe o datină a țării pierdute, ca pe un prinos sufletesc adus familiilor lor din depărtare. Ah, dacă acești copii să ar fi putut face auziți, cum ar fi strigat ei: „Suntem aici... toți! Trăim!... Trăim!... Si ne vom revedea!...” Da, ei mai păstraseră nădejdea pe care părinții lor, acolo, la Auckland, o pierduseră!

Gordon îi anunță dar că zilele de 25 și 26 decembrie sunt zile de repaus la French-den și că acest întâi Crăciun petrecut pe insula Chairman îl vor sărbători aşa cum unele țări din Europa sărbătoresc întâia zi a anului.

Ce bucurie pe toți la auzul unei asemenea vesti! Era de la sine înțeles că în cinstea sărbătorii urma să aibă loc un dejun de gală și că Moko avea să pregătească minunății. Si el, și Service se tot sfătuiau și tot șopoteau prin colțuri, în timp ce Dole și Costar, făcând mai dinainte zâmbre, stăteau la pândă să vadă ce și cum. La cămară, de altfel, erau de toate cât pentru un banchet.

Ziua cea mare veni. Afară, deasupra ușii de la intrare, Baxter și Wilcox aranjaseră artistic fanioanele și pavilioanele iahtului *Sloughi*, care dădeau un aer de sărbătoare și de măreție locuinței de la French-den.

De cum se lumină de ziua, o salvă puternică de tun duse în depărtări ecourile bucuriei din Auckland-hill. Era salva trimisă de unul din cele două tunuri mici îndreptate în afară printr-o deschizătură din peretele holului, salvă pe care Doniphan a tras-o în cinstea zilei de Crăciun.

Îndată după aceea, copiii merseră să le ducă celor mari urările de bine pentru noul an, la care aceștia răspunseră cu alte urări făcute cu dragoste părintească. Mai mult, în cîstea șefului insulei Chairman, Costar spuse o poezioară, și încă destul de bine.

Fiecare-și pusese hainele de sărbătoare. Vremea era minunată și ziua întreagă se plimbară de-a lungul lacului și jucăru cu toții fel de fel de jocuri pe terenul de sport, căci luaseră cu ei pe bordul iahtului toate piesele speciale ale jocurilor atât de obișnuite în Anglia: bile, mingi, capete de tacuri de biliard, rachete. Unele piese erau pentru „golf” – care constă în a plasa mingea de cauciuc în diferite gropi mici, săpate la distanțe mari – altele pentru „fotbal” – joc în care mingea se lovește cu piciorul – altele pentru „bowls” – bile de lemn pe care le arunci cu mâna, căutând să le îndrepți direcția deviată din cauza formei ovale – și altele, în sfârșit pentru „fives” – care amintește jocul de-a mingea în perete.

Fu o zi de petrecere din plin; mai ales copiii se bucurară. Și fu liniște; nici discuții, nici certuri. E drept că Briant a căutat să-i distreze mai ales pe Dole, Costar, Iverson și Jenkins – dar nu a putut cu niciun chip să și-l apropie pe Jacques. Cât despre Doniphan și grupul lui de totdeauna: Webb, Cross și Wilcox, s-au ținut deoparte, oricât a stăruit Gordon să-i adune pe toți laolaltă.

În sfârșit, când o nouă salvă de tun anunță ora dejunului, tinerii oaspeți veniră degrabă să-și ocupe locurile la banchetul dat în sufrageria încăperii ce servea și de cămară.

În mijlocul mesei lungi, învelită cu o frumoasă față de masă albă, se afla un pom de Crăciun înfipt într-un vas mare, încunjurat de verdeață și de flori. Pe crengile lui erau suspendate stegulețe mici în culorile Angliei, Americii și Franței.

Moko, care se întrecuse în pregătirea meniului, se ținea foarteândru de atâtea complimente primite de el și de Service, care-l ajutase. Un iepure „agutii” înăbușit, ostropel de găinușă „tinamu”, un iepure fript și împănat cu ierburi aromatice, o dropie friptă cu aripile în sus și ciocul în aer, ca un fazan din cei mai grozavi, trei cutii cu legume conservate și un pudding – dar ce pudding! În formă de piramidă, cu tradiționalele stafide de Corint amestecate cu bobite de „algarroba”, și care de mai bine de o săptămână era îmbibat cu rom. Apoi, câteva păhăruțe de vin alb, de vișinată, lichioruri,

ceai și cafea, ca desert. Nici că s-ar fi putut sărbători mai strălucit un Crăciun pe insula Chairman.

Briant încchină un pahar și ținu o cuvântare în cinstea lui Gordon, care-i răspunse bând în sănătatea coloniei și în amintirea familiilor absente.

În sfârșit, gestul mișcător al lui Costar, care se ridică în numele celor mici, mulțumind lui Briant pentru grija de care dădea doavadă totdeauna față de ei.

Briant nu-și mai putu ascunde emoția când toți izbucniră în urale în cinstea lui – urale care nu-și găsiră însă ecou și în inima lui Doniphan.

Capitolul XVII

Pregătiri în vederea iernii viitoare. Ce propune Briant. Plecarea lui Briant, a lui Jacques și a lui Moko. Traversarea lacului. East-River. Un mic port la gura râului. Marea din răsărit. Jacques și Briant. Înapoierea la French-Den.

Opt zile mai târziu, intrau în anul 1861. Aci, în emisfera australă, Anul nou începea în toiul verii.

Se împlineau zece luni de când tinerii naufragiați ai iahtului *Sloughi* fuseseră aruncați de furtună pe insulă, la 1800 leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Trebuie să recunoaștem că între timp situația lor se îmbunătățise din ce în ce. Părea chiar că de aici înainte vor putea birui grijile vieții de fiecare zi. Rămâneau totuși aruncați pe un pământ străin! Sprijinul din afară, singura lor speranță, avea să le vină oare? Și avea să le vină înainte de reînceperea vremii rele? Sau poate aveau să îndure din nou cumplitele geruri ale unei ierni antarctice?

Până acum, cel puțin, au scăpat sănătoși. Toți, mari și mici, se văzuseră cu bine în primăvară. Mulțumită înțelepciunii lui Gordon și grijii lui de fiecare clipă, care-l făceau uneori temut – și i se reproșa aceasta – colonia n-a făcut nici imprudențe, nici risipe.

Dar oare aveau să fie ocoliți și de acum înainte de bolile de care suferă mai toți copiii, mai ales la o vîrstă fragedă? Oricum, chiar dacă în prezent se simțeau destul de bine, viitorul rămânea plin de îngrijorări.

Iată de ce Briant se gândeau, fără încetare, cum să găsească un mijloc să poată pleca. Dar numai cu bărcuța aceea de nimic a lor cum să se încumete să străbată o întindere care putea să fie mare, dacă insula lor nu făcea parte

dintr-un arhipelag din Pacific, sau dacă cel mai apropiat continent ar fi fost la câteva sute de mile? Chiar dacă doi-trei dintre cei mai îndrăzneți și-ar fi pus în cumpăna viața pentru ca să caute vreun teritoriu în răsărit, câte șanse ar fi avut ca să ajungă la țintă? Iar ca să construiască o corabie destul de mare cât să poată străbate aceste ținuturi ale oceanului, ar fi ei în stare? Desigur că nu. Era peste puterile lor – iată de ce Briant nu mai știa ce să pună la cale pentru salvarea tuturor.

Așadar nu rămânea decât să aștepte și iar să aștepte, iar între timp să facă din French-den o așezare din ce în ce mai confortabilă. Apoi, dacă nu în vara asta, pentru că era mult de lucru în vederea iernii, dar măcar în vara viitoare să cerceteze insula în întregime.

Se puseră deci cu nădejde pe lucru. Simțiseră pe spinarea lor cât de cumplite sunt iernile antarctice. Săptămâni și poate chiar luni în sir, vremea rea îi poate ține zăvorâți în hol – iată de ce trebuiau să lupte de pe acum împotriva foamei și a frigului, dușmanii cei mai de temut.

Lupta împotriva frigului la French-den nu era decât o chestiune de combustibil, și oricât de scurtă ar fi toamna, Gordon nu s-ar fi lăsat până n-ar fi adus din vreme destule lemne cât să nu se stingă focurile nici ziua, nici noaptea.

Dar nu trebuia să se gândească și la animalele domestice închise în țarc și în curtea de păsări? Ca să le adăpostească în depozit, ar fi fost o strâmtăre nespusă, iar din punct de vedere igienic, o imprudență. Trebuia neapărat consolidat staful din ogrădă, ferit să nu înghețe și încălzit cu o sobă de lut, care să păstreze înăuntru un aer călduț.

Baxter, Briant, Service și Moko își luară sarcina aceasta chiar din prima lună a noului an.

Cât despre cealaltă chestiune, tot atât de gravă, alimentarea pe toată iarna, Doniphon și tovarășii lui de vânătoare se angajară să o rezolve. Nu era zi să nu vadă de capcane, de lațuri și de plase. Ceea ce prisosea peste consumul zilnic mergea să îngroașe rezervele din cămară sub formă de cărnuri sărate ori afumate, pe care Moko le pregătea cu mare grijă. În felul acesta își asigurau o hrană îndestulătoare, oricât de lungă și geroasă ar fi fost iarna.

Totuși mai trebuia făcută o explorare, nu pentru ca să cerceteze toate ținuturile necunoscute din insula Chairman, ci măcar partea de răsărit a lacului. Să fi fost și acolo tot păduri, mlaștini și dune? Sau poate ar mai fi de găsit și alte posibilități de înlesnire a vieții?

Briant îi spuse într-o zi lui Gordon ce-l preocupa, dar sub altă formă:

— Cu toate că harta lui Baudoin pare să fie destul de exactă, îi zise, ar fi totuși bine să cercetăm Pacificul și înspre est. Noi dispunem de lunete minunate, care lui Baudoin îi lipseau. Cine știe dacă nu descoperim vreo insuliță pe care el n-a putut-o vedea? După harta lui, insula Chairman pare izolată, și poate că nu e.

— Nu-ți ieșe nicio clipă din cap gândul să pleci, răspunse Gordon.

— Desigur, Gordon, cred că și ție la fel. Ținta noastră, a tuturor, sforțările noastre comune nu trebuie să tindă la întoarcerea cât mai degrabă în patrie?

— Fie, spuse Gordon, pentru că ții atât, să punem la cale o expediție.

— O expediție la care să luăm toți parte? întrebă Briant.

— Nu, zise Gordon. Cred că numai șase-șapte.

— Sunt prea mulți, Gordon. Dacă ar fi atâția, nu ar putea decât să înconjoare lacul pe la nord ori pe la sud. Asta ar fi lung și obositor.

— Și atunci ce propui, Briant?

— Propun să traversăm lacul în iolă, plecând din dreptul lui French-den și ajungând pe malul opus. Dar pentru asta nu trebuie să fim decât doi sau trei.

— Și cine să conducă iola?

— Moko, răspunse Briant. El știe să o manevreze; oarecum mă pricepe și eu. Cu pânza, dacă e vânt prielnic, și cu două lopeți, dacă e contrar, parcurgem degrabă cele cinci-șase mile cât are lacul până-n dreptul cursului de apă care, pe hartă, trece prin pădurile de est; apoi mergem pe el până la vărsare.

— Ne-am înțeles, Briant, aproba Gordon, sunt de aceeași părere. Și cine-l însoțește pe Moko?

— Eu, Gordon, deoarece n-am mers cu expediția din nordul lacului. E rândul meu să fiu de folos, și o cer...

— De folos? exclamă Gordon. Ca și când nu ne-ai fi făcut mii de servicii, Briant! N-ai fost tu cel mai devotat dintre toți? Nu-ți datorăm toți recunoștință?

— Lasă, Gordon! Toți ne-am făcut datoria! Ei, rămâne hotărât?

— Hotărât, Briant. Cine să fie al treilea tovarăș de drum? Nu ți-l propun pe Doniphan, pentru că nu vă înțelegeți.

— De ce? Eu l-aș lua, spuse Briant. Doniphan nu e băiat rău; e curajos, îndemânic și, dacă n-ar fi invidios, ar fi un coleg minunat. De altfel, cu vremea se va schimba el, când își va da seama că eu nu caut să fiu în fruntea

nimănu, nici mai presus de ceilalți, și sunt sigur atunci că vom fi cei mai buni prieteni. Dar eu m-am gândit la altul.

— La cine?

— La fratele meu Jacques, răsunse Briant. Starea lui mă neliniștește. Sunt sigur că are ceva grav pe suflet și nu vrea să mărturisească. Poate că în împrejurarea aceasta, fiind numai el cu mine...

— Ai dreptate, Briant. Ia-l pe Jacques și începeți chiar de astăzi pregătirile de drum.

— Multe pregătiri nu trebuie, zise Briant, căci nu lipsim mai mult de două-trei zile.

În aceeași zi, Gordon făcu cunoscută celorlalți expediția ce se pregătea. Doniphan nu-și ascunse ciuda că nu merge și el, și pentru că se plânse lui Gordon, acesta îi arăta că în condițiile în care se face excursia, nu puteau fi mai mult de trei persoane și că ideea pornind de la Briant, el trebuia să o și transpună în fapte, și aşa mai departe...

— Sigur, spuse Doniphan, toate numai pentru el, ca de obicei! Nu, Gordon?

— Ești nedrept, Doniphan, nedrept și față de Briant, și față de mine!

Doniphan nu mai stăru și îndreptându-se către Wilcox, Cross și Webb, își vărsă lor tot focul.

Moko nu mai putea de bucurie auzind că măcar pentru câteva zile va fi cârmaci de iolă în loc de maistru bucătar. Bucuria era și mai mare la gândul că pleacă cu Briant. Firește că Service avea să-i țină locul, vesel și el să gătească după placul lui, fără să-l bată nimeni la cap. Jacques, la rândul lui, păru mulțumit să-l însوțească pe fratele său și să plece din French-den câteva zile.

Iola fu pregătită imediat. Îi adaptară o pânză triunghiulară, mobilă, pe care Moko o fixă jos, desfășurând-o de-a lungul catargului. Două puști, trei revolvere, muniții, trei pături, provizii lichide și solide, capote ceruite în caz de ploaie și două vâsle, și încă o pereche de schimb – iată tot ce le trebuia pentru o expediție care nu avea să depășească două-trei zile. Firește, nu uitară nici copia după harta naufragiatului, la care aveau să se adauge noi denumiri, pe măsură ce descopereau ceva.

La 4 februarie, pe la opt dimineață, după ce-și luară rămas bun de la ceilalți, Briant, Jacques și Moko se îmbarcară la malul pietruit al râului Zeeland. Vremea era frumoasă, cu o ușoară briză din sud-vest. Înălțără

pânza și Moko, aşezat în spate, luă cărma, lăsându-i lui Briant grija pânzei. Cu toate că suprafața apei era abia încreșită de o boare usoară de vânt, iola simți mai bine efectul brizei de cum ieșiră în larg. După o jumătate de oră, Gordon și cei rămași pe țărm nu mai zăriră decât un punct negru care dispărea.

Moko era la spate, Briant la mijloc, iar Jacques în față, la piciorul catargului. Timp de o oră văzură mereu coama stâncoasă a falezei Auckland, apoi faleza se lăsa sub orizont. Totuși, țărmul opus al lacului nu se arăta încă, deși nu putea fi departe. Din nefericire, cum se întâmplă adesea când soarele e în putere, vântul începu să cadă și înspre amiază mai adia doar când și când.

- Ce necaz că n-a ținut briza toată ziua! zise Briant.
- Și mai mare ar fi fost necazul dacă se întorcea în sens contrar!
- Ești filosof, Moko!
- Nu știu ce vrei să zici, răsunse Moko. Eu una știu: că orice-ar fi, nu-mi fac sânge rău.
- Ei da, tocmai într-asta stă filosofia!
- Fie și aşa, dar să luăm lopețile căci ar fi bine să ajungem la țărm înainte să înnopteze, iar de n-om ajunge, să ne mulțumim și aşa.
- Bine zici, Moko. Iau eu o lopată, tu alta și Jacques trece la cărmă.
- Chiar aşa, întări Moko. Dacă Jacques ține cărma bine, înaintăm strășnic.
- Să-mi spui tu cum, Moko, zise Jacques, și aşa voi face.

Moko strânse pânza care nu se mai umfla deloc, căci vântul căzuse cu desăvârsire. Băieții se grăbiră să îmbuce ceva, apoi Moko trecu în față, Jacques la cărmă și Briant rămase la mijloc. Iola o luă repede din loc, cărmind puțin înspre nord-est, după busolă.

Se găseau în mijlocul unei vaste întinderi de apă, ca și cum ar fi fost în plină mare, deoarece suprafața întregului lac se mărginea la orizont cu cerul. Jacques se uita cu atenție înspre răsărit, doar o vedea apărând țărmul opus lui French-den.

Către ora trei, Moko, punând la ochi luneta, zări în sfârșit oarecare semne că se apropiau de pământ. Ceva mai târziu, Briant se convinse că Moko avusese dreptate. Pe la patru începură să se vadă vârfuri de copaci, deasupra unui țărm jos. Așa se explică de ce Briant, de pe culmea promontoriului, nu-l putuse zări. Așadar, insula Chairman nu mai avea alte înălțimi în afară de

faleza Auckland, care constituia singurul accident de relief între golful Sloughi și lacul Family.

Încă două mile jumătate și ajungeau la țărmul de est. Briant și Moko vâsleau din răsputeri, obosiți de arșiță. Apele lacului erau ca oglinda. Uneori, prin limpezimea apei vedeați, la douăsprezece-cincisprezece picioare adâncime, fundul zbârlit de ierburi marine, printre care se zbenguiau miriade de pești.

În sfârșit, pe la șase seara, iola acostă la picioarele unui țărm abrupt, deasupra căruia se plecau crengi mari de stejari și de pini maritimi. Țărmul, destul de înalt, făcea grea debarcarea, aşa că trebuiră să mai meargă cale de vreo jumătate de milă pe lângă țărm, înspre miazănoapte.

— Iată râul notat pe hartă, spuse Briant, arătând o adâncitură în țărm, pe unde se scurgea lacul.

— Ei bine, eu cred că e cazul să-i punem un nume, adăugă Moko.

— Sigur, Moko, să-i zicem East-river (râul de est), odată ce curge în râsăriful insulei.

— Exact, răspunse Moko, și acum s-o luăm pe East-river în jos, până la vârsare.

— Astă măine, Moko. Deocamdată să ne petrecem noaptea aici, apoi măine, în zori, ne îmbarcăm și ne lăsăm duși de curent; aşa putem cerceta mai bine cele două țărmuri ale râului.

— Debarcăm? întrebă Jacques.

— Firește, răspunse Briant, și dormim sub copaci.

Briant, Moko și Jacques săriră pe țărm. După ce legară bine iola de un trunchi de copac, scoaseră din ea armele și merindele. Aprinseră un foc de găteje la picioarele unui stejar. Mâncără carne rece și pesmeti, întinseră păturile pe jos și adormiră cât ai clipi. Pentru orice întâmplare, încărcăram armele, dar, cu toate că odată cu inserarea auziră ceva urlete, noaptea trecu cu bine.

— Și acum, la drum! îi trezi Briant, care se deșteptă din zori.

Peste puțin, fiecare își ocupă locul din ajun și se lăsară duși de cursul apei. Curentul era destul de puternic, căci refluxul începuse de o jumătate de oră, aşa că nu fu nevoie de lopeți. Briant și Jacques se aşezară în față, în timp ce Moko, în spate, se folosea de o vâslă numai ca să mențină barca pe firul apei.

— S-ar putea ca un singur reflux să ne ducă până la mare, dacă râul nu are mai mult de cinci-șase mile, căci are cursul mai repede decât al râului Zeelanda.

— Bine-ar fi, zise Briant. La înapoiere însă, vom avea nevoie de două-trei maree.

— Mă tem că aşa va fi. De asta aş zice să nu întârziem prea mult şi s-o pornim degrabă înapoi...

— Fireşte, Moko, de îndată ce-om şti dacă se vede sau nu pământ la răsărit de insula Chairman.

Între timp iola aluneca cu o iuţeală de circa o milă pe oră. Pe de altă parte, East-river curgea aproape în linie dreaptă spre est-nord-est, lucru controlat cu busola. Albia era mai adâncă decât a râului Zeelanda şi mai puţin largă – abia treizeci de picioare – de aceea şi avea un curs atât de rapid. Briant se temea doar să nu aibă porţiuni de praguri sau vârtejuri, astfel încât să nu fie navigabil până la vărsare. În orice caz, aveau timpul să ia măsuri dacă ar fi survenit vreun obstacol.

Se găseau acum în plină pădure, cu o vegetaţie destul de deasă. Erau cam aceiaşi copaci ca şi în Traps-woods, cu diferenţa că dominau stejarii antarctici, veşnic verzi, plute, pini şi brazi.

Între altele, cu toate că în botanică avea mai puţine cunoştinţe decât Gordon, Briant recunoscu un anume copac deseori întâlnit în Noua Zeelandă. Copacul acesta, care-şi deschide coroana de crengi la o înălţime de şaizeci de picioare de pământ, făcea un fel de fructe conice, lungi de trei-patră řchioape, ascuţite la vârf şi îmbrăcate într-un fel de solzi lucioşi.

— Asta trebuie să fie „pinul cu migdale”! exclamă Briant.

— De-o fi aşa, spuse Moko, să ne oprim un pic, căci face!

Cu o mişcare de vâslă cârmi iola către ţărmul stâng; Briant şi Jacques săriră pe mal. Câteva minute mai târziu aduceau cu ei o bogată recoltă de asemenea fructe, care conţin câte o migdală de formă ovală, învelită într-o peliculă subţire, cu un parfum de alună. Nepreţuită comoară pentru copiii din colonie, dornici de trufandale, dar mai ales, după cum le spuse la înapoiere Gordon, pentru faptul că din fructul acesta se extrage un ulei delicios.

Trebua aflat iarăşi dacă pădurea aceasta era tot atât de bogată în vânat ca şi pădurile din vestul lacului. Probabil că era, căci Briant văzu fugind prin

desișuri struți „nandu”, speriați, și lame de Peru, ba chiar o pereche de guanaci, care alergau într-o goană nebună.

Cât privește păsările, Doniphane e sigur că ar fi avut ce împușca! Briant însă s-a abținut să tragă și să risipească zadarnic aicele când în iolă aveau destule merinde.

Către ora unsprezece, pădurea începu să se rărească; se vedea tot mai multe poienițe printre copaci și în același, timp briza aducea cu ea o boare sărată, care arăta că marea nu putea fi departe.

Câteva minute mai târziu, deodată, dincolo de un minunat pâlc de stejari umbroși, la orizont apăru o dungă albăstrie.

Iola înainta mereu, dusă de curent, dar adevărat că ceva mai încet. Fluxul avea să se resimtă în curând în albia râului, larg acum de patruzeci-cincizeci de picioare.

Ajuns la stâncile care se înălțau pe litoral, Moko împinse iola pe țărmul stâng al râului, apoi, aducând cu el o mică ancoră, o împlântă adânc în nisip, în timp ce Briant și Jacques debarcau și ei.

Ce aspect diferit avea coasta aceasta față de cea din apusul insulei Chairman! Și aici se deschidea un golf adânc, chiar la același nivel cu golful Sloughi – dar în loc de o plajă largă de nisip înconjurată de un cerc de

bancuri de stânci mărunte și colțuroase, mărginite de faleza care se înălță dincolo de Wreck-coast, aci era o îngrămadire de stânci mai înalte, în mijlocul cărora ar fi putut găsi douăzeci de grote, nu una.

Era, aşadar, o coastă foarte primitoare. Dacă schoonerul ar fi eșuat în locul acesta și dacă l-ar fi despotmolit, l-ar fi putut adăposti la gura lui East-river, într-un mic port natural, în care apa potabilă n-ar fi lipsit nici măcar la reflux.

Întâiul gând al lui Briant fu să-și poarte privirea în larg, către extremul orizont al acestei vaste excavații. Desfășurată pe o întindere de aproape cincisprezece mile și cuprinsă între două capuri nisipoase, își merita numele de golf.

În clipa aceasta, golful era pustiu – ca întotdeauna, fără îndoială. Nicio navă în larg, pe toată întinderea nemărginită, încunjurată de cer. Nici urmă de continent ori de insulă! Moko însuși, obișnuit să recunoască acele vagi contururi ale înălțimilor din zare, care se confundă atât de ades cu vaporii din larg, nu descoperi nimic cu luneta. Insula Chairman apărea tot atât de izolată pe țărmurile astea din est, ca și în vestul ei. Iată de ce harta naufragiatului francez nu arăta niciun uscat într-acolo.

Să se spună că Briant a fost cine știe ce măhnit, ar fi o exagerare. Nu! Se aștepta la aşa ceva. Se mulțumi doar să-i pună golfului numele de Deception-bay (golful dezamăgirii).

— Haidem! Nu pe aici vom reuși să ne înapoiem!

— Ei, Briant, răsunse Moko, pe un drum sau altul tot ne înapoiem noi! Dar până atunci ar fi bine să mâncăm ceva.

— Fie, zise Briant, dar cât mai repede. La ce oră poate iola s-o ia din nou pe râu în sus?

— Dacă vrem să prindem fluxul, trebuie să plecăm acum, îndată..

— Asta nu se poate, Moko. Trebuie neapărat să mai cercetez orizontul în condiții mai favorabile și de pe vreo stâncă mai înaltă, care să domine țărmul.

— Atunci, suntem nevoiți să aștepțăm fluxul următor, care va pătrunde în East-river abia la zece seara.

— Dar nu ți-e teamă să navigăm în timpul nopții? întrebă Briant.

— Nu, nu-i nicio primejdie, răsunse Moko. Avem lună plină. De altfel, cursul râului e atât de drept, încât ajunge să ții direcția cu o vâslă cât timp

durează fluxul. Apoi, în vremea refluxului, ne folosim de lopeți, iar de va fi prea puternic, ne oprim până la ziuă.

— Bine, Moko, ne-am înțeles. Și acum, pentru că avem douăsprezece ore libere, să profităm pentru o cercetare mai amănunțită.

După dejun și până la ora cinei, petrecură tot timpul cercetând această parte a coastei, adăpostită de masele de copaci care înaintau până la picioarele stâncilor. Cât despre vânat, părea tot atât de bogat ca și în jurul lui French-den, aşa că Briant împușcă vreo câteva „tinamu” pentru masa de seară.

Ce te uimea aici era îngrămadirea de blocuri de granit. Mulțimea de stânci gigantice, semănate la întâmplare, avea în ea ceva grandios – în felul platoului de la Kamak, dar care nu erau puse de mâna omului. Printre stânci se deschideau niște intrânduri adânci și cotite, numite „vetre” în unele țări celtice, și ar fi fost ușor de făcut o așezare printre pereții aceia de stâncă. Colonia n-ar fi dus lipsă acolo nici de holuri, nici de cămări de depozitat. Pe un spațiu de o jumătate de milă numai, Briant găsi vreo douăsprezece intrânduri din acestea foarte confortabile, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce François Baudoin nu se refugiase pe partea aceasta a insulei Chairman. De vizitat, o vizitase doar, ca probă că principalele accidentări ale coastei erau trecute cu exactitate pe hartă. Așadar, dacă nu găseau nicio urmă de trecere a lui pe aici, asta se datora probabil faptului că își avea de mai înainte așezarea la French-den, în clipa când explorase regiunile astea din răsărit, și găsind că interiorul insulei era mai puțin expus furtunilor din larg, gândise că e mai bine să se stătonicească acolo. Explicație firească, pe care Briant o admise.

Pe la două, când soarele începu să coboare din punctul cel mai înalt, lui Briant i se păru că e momentul cel mai nimerit ca să scruteze în amănunțime orizontul până unde poate cuprinde cu privirea. Încercără dar toți trei să urce pe o stâncă uriașă, care semăna cu un urs enorm. Masivul se înălța cu circa o sută de picioare deasupra intrândului în care se găseau, aşa că ajunseră cu greu sus.

De acolo, privind în spate, văzură o imensă pădure ce se întindea spre apus, până spre lacul Family, a cărui suprafață era ascunsă de o imensă perdea de verdeață. La sud, tot ținutul era străbătut de dune gălbui, întrețăiate de brădet verde închis, ca în șesurile pustii din țările nordice. Către miazănoapte, coasta golfului se termina cu un cap jos, dincolo de care

se întindea un nesfârșit pustiu de nisip. Adevărul e că insula Chairman nu era roditoare decât în partea centrală, unde apele dulci ale lacului revârsau viață prin cele câteva râuri de pe ambele țărmuri.

Briant își îndreptă din nou luneta înspre zarea de est, care se desena acum cu maximum de limpezime. Dacă pe o rază de șapte-opt mile ar fi existat vreun pământ, cu siguranță că ar fi apărut în obiectivul lunetei.

Nimic în direcția aceea! Nimic decât întinsul nesfârșit al mării, mărginit de linia neîntreruptă a cerului.

Timp de o oră, Briant, Jacques și Moko se uitară rând pe rând, cu încordare – și erau gata să coboare pe plajă, când Moko îl opri pe Briant:

— Dar acolo ce să fie? întrebă el, arătând cu mâna către nord-est.

Briant îndreptă luneta degrabă înspre punctul acela.

Acolo, într-adevăr, ceva mai sus decât linia orizontului, licărea o pată albă, pe care o puteai lesne confunda cu un nouraș, dacă cerul n-ar fi fost de o limpezime absolută în clipa aceea. De altfel, chiar după ce multă vreme ținu punctul acela în câmpul lunetei, Briant își dădu seama că pata aceea rămâne pe loc și nu-și schimbă forma cu nimic.

— Nu pot să-nțeleg, zise, poate doar să fie un munte. Dar și aşa, ar fi avut altă înfățișare.

Puțin după aceea, soarele coborând din ce în ce către vest, pata dispără. Să fi fost într-adevăr vreo stâncă înaltă, sau mai degrabă pata aceea albicioasă nu era decât reflexul luminos al apelor? și Jacques și Moko se opriră la ipoteza aceasta, măcar că Briant se îndoia.

Explorarea fiind terminată, coborâră toți trei din nou la gura lui East-river, unde era ancorată iola. Jacques adună uscături de pe sub copaci și aprinse focul, în timp ce Moko se pregătea să frigă păsările vânate.

Pe la șapte seara, după ce mâncără cu poftă, Jacques și Briant merseră pe plajă în aşteptarea fluxului, ca să poată pleca.

Moko, pe de altă parte, o luă pe țărmul râului în sus să adune migdale de pin.

Când se înapoie la gura râului, se întunecase. În larg, marea încă mai era luminată de ultimele raze de soare, în timp ce țărmul era năpădit de umbrele înserării.

Când Moko ajunse la iola, Briant și Jacques încă nu se întorseră, dar fiindcă nu puteau fi departe, n-avea de ce fi îngrijorat.

Moko fu însă foarte mirat auzind gemete și în același timp o voce mâniată. Nu se însela, vocea era a lui Briant. Să fi fost cei doi frați în primejdie? Moko alergă înspre plajă, după ce coti pe după ultimele stânci care încideau micul port. Deodată rămase locului și nu îndrăzni să mai înainteze: Jacques era în genunchi în fața lui Briant. Părea că-l imploră, că-i cere iertare. El gemea, aşadar...

Dintr-un sentiment de discreție, Moko ar fi vrut să se întoarcă. Dar prea târziu! Auzise și înțelesese tot. Știa acum care era greșeala de care se făcuse vinovat Jacques și pe care o mărturisise fratelui său, care nu înceta să-i spună:

— Nenorocitule!... Tu, care va să zică... tu ai făcut asta!... Tu ești cauza...

— Iartă-mă, frate... iartă-mă!

— De-asta stăteai tu departe de ceilalți!... De-asta ți-era frică de ei!... Ah, de n-ar afla vreodată!... Nu! Niciun cuvânt!... Niciun cuvânt!... Nimănu!

Moko ar fi dat mult să nu fi aflat taina. Acum însă i-ar fi fost atât de greu să se prefacă față de Briant! Iată de ce, când peste câteva minute îl găsi singur lângă iolă, îi spuse:

— Briant, îmi pare rău, dar am auzit...

— Cum, știi că Jacques?...

— Da, și trebuie să-l ierți!

— Dar ceilalți or să-l ierte?

— Poate că da, răspunse Moko. În orice caz, mai bine să nu afle. Eu am să tac, fii sigur.

— Ah, dragul meu Moko! Și Briant îi strânse mâna.

Timp de două ore, până la îmbarcare, Briant nu-i adresă niciun cuvânt lui Jacques, care, de altfel, rămase la piciorul stâncii, și mai abătut acum, de când, încolțit de Briant, trebuise să-i mărturisească totul.

Pe la zece seara, începând fluxul, Briant, Jacques și Moko se suiră în iolă. De cum o desprinseră de mal, curentul o și împinse cu putere. Luna, care răsărise puțin după apusul soarelui, lumina de ajuns cât să poată înaînta fără grijă până la miezul nopții, când se produse acalmia și fură nevoiți să ia vâslele, cu care totuși înaîntau mult mai greu. Timp de o oră nu străbătură decât o milă în susul râului.

Briant fu de părere să se oprească mai bine până în zori și să aștepte din nou fluxul – ceea ce și făcuse. La șase dimineață porniră din nou, iar pe la nouă fură iarăși în fața lacului.

Acolo, Moko înălță pânza și cu o briză bună se îndreptă direct înspre French-den.

Pe la șase seara, după ce străbătută cu bine lacul, fără ca Briant și Jacques să mai schimbe o vorbă, Garnett, care pescuia pe marginea lacului, îi zări. Câteva clipe mai târziu, iola acosta la malul pietruit, unde Gordon aștepta cu nerăbdare întoarcerea tovarășilor săi.

Capitolul XVIII

Balta de extras sare. Picioroange. Excursie la South-Moors. Aprovizionări de iarnă. Diferite jocuri. Între Doniphane și Briant. Gordon intervine.

Îngrijorare pentru viitor. Alegerile de la 10 iunie.

Cumpănind scena dintre el și fratele său Jacques, Briant se gândi ca e mai bine să tacă, chiar față de Gordon. Le povesti, aşadar, colegilor adunați în hol doar cele văzute în cursul expediției. Le descrise coasta de răsărit a insulei Chairman, pe porțiunea care forma golful Deception, și cursul lui East-river printre pădurile din vecinătatea lacului – păduri atât de bogate în copaci care nu-și schimbă frunza. Le spuse că o aşezare pe litoralul din est ar fi fost mai avantajoasă, fără să fie însă de părere să părăsească French-den-ul. În ce privește porțiunea aceea de Pacific, niciun pământ nu se vedea în zare. Briant le vorbi totuși de pata aceea albicioasă pe care o zărise în larg și a cărei apariție deasupra orizontului nu și-o explică. Să fie oare o simplă învolburare de aburi? Ar merita să mai controleze o dată, cu prima expediție la Deception-bay. Pe scurt, ce e sigur e că insula Chairman nu era învecinată cu niciun uscat în ținuturile acelea și fără îndoială că sute de mile îi despărțeau de continent ori de arhipelagurile cele mai apropiate.

Trebuia, aşadar, până la vreun ajutor din afară, căci altul, prin ei însiși, nu le stătea în putință, să ia viața în piept. Se puseră dar din nou pe muncă. Cel mai mult le dădu de lucru grija pentru iama ce avea să vină. Briant muncea mai cu râvnă ca niciodată. Se simțea însă că devenise mai puțin comunicativ, și, ca și fratele său, începuse să stea mai deoparte. Gordon, dându-și seama de schimbare, văzu de asemenea cum Briant îl împingea pe Jacques oriunde era nevoie de un curaj mai mare, oriunde pândeau vreo primejdie – iar Jacques parcă abia aștepta. Totuși, cum Briant nu scotea

niciun cuvânt, Gordon se abținu să-l întrebe, cu toate că avea toate motivele să credă că avusese loc o explicație între frați.

Trecu și luna februarie, cu treburi de tot felul. Când Wilcox dăduse de știre că somonii se refugiau înspre apele dulci ale lacului, prinseră cu ajutorul unor plase întinse de-a curmezișul râului Zeelandă o mulțime de somoni. Ca să-i poată însă conserva, aveau nevoie de o cantitate mai mare de sare, pentru care merseră în câteva rânduri la golful Sloughi, unde Baxter și Briant amenajară o baltă pentru sare: un simplu pătrat săpat între dune de nisip, unde sarea avea să se depună prin evaporarea apei de mare sub acțiunea razelor solare.

În primele cincisprezece zile din martie, trei-patru din colonie explorară o parte din ținutul de mlaștini South-moors, care se întindea pe malul stâng al râului Zeelandă. Ideea fusese a lui Doniphane și, la indicațiile lui, Baxter făcu mai multe perechi de picioroange, folosindu-se de câteva prăjini din lemn ușor. Cum smârcurile acestea erau pe alocuri acoperite cu un strat subțire de apă, suit pe picioroange puteai trece cu bine și ajunge din nou pe uscat.

În dimineața de 17 aprilie, Doniphane, Webb și Wilcox, după ce au traversat râul cu iola, debarcară pe țărmul stâng, purtând puștile pe umăr. Ba încă Doniphane se înarmase cu carabina aflată în arsenalul lui French-den, gândind că era cea mai nimerită ocazie s-o întrebuițeze.

De cum debarcară pe țărm, se și suiră pe catalige ca să poată câștiga înălțimea necesară pentru a fi deasupra apei ridicate de flux. Phann îi însoțea. Lui nu-i trebuiau catalige, nici nu se temea să-și ude labele alergând încolace și încolo prin băltile de apă.

După ce străbătură vreo milă înspre sud-vest, Doniphane, Wilcox și Webb ajunseră la locul uscat al ținuturilor de mlaștini. Atunci își scoaseră picioroangele, ca să urmărească mai în voie vânatul.

Întins nesfârșit de mlaștini, pe care ochiul zadarnic ar fi căutat să-l cuprindă – decât doar în est, unde marea se boltea albastră la orizont.

Și cât vânat la suprafața întinsului acestuia din South-moors! Becațe, lișițe, rațe, cârstei, sitari și potârnichi cu miile, rațe sălbaticice polare, mai căutate pentru puf decât pentru carne, dar care, preparate cum trebuie, erau bune. Doniphane și ceilalți ar fi putut prinde sute din puzderia de păsări de baltă fără să piardă o singură alică, dar se mulțumiră cu câteva duzini de păsări, pe care Phann le adună de prin băltoacele mai mari.

Și totuși Doniphan fu ispitit să împuște unele păsări care nici măcar n-aveau să fie puse la masă, cu tot talentul culinar al lui Moko. Erau aşa-zisii „thinocori” din familia stârcilor, cu o egretă de pene strălucitoare pe cap. Dacă vânătorul nostru se reținu de astă dată – căci ar fi însemnat să strice gloanțele chiar degeaba – totuși nu mai putu rezista când văzu un stol de flamingo de culoarea focului, păsări de apă sălcie, dar cu o carne delicioasă, ca de prepeliță. Păsările acestea stăteau locului, însirate ca la paradă și bine păzite de santinele tot din neamul lor păsăresc, care scoaseră un strigăt ca de trâmbiță când simțiră primejdia. Văzând aşa minune de specimene de ornitologie ale insulei, Doniphan, stârnit, își dădu drumul instinctelor, iar Wilcox și Webb se arătară tot atât de nesăbuiți. Iată-i dar avântându-se fără niciun rost după păsări. Nici măcar nu știau că, dacă s-ar fi apropiat fără să fie văzuți, după un foc de pușcă ar fi putut prinde câți flamingo ar fi vrut, căci un foc de armă are darul să-i întuiască locului, nu să-i pună pe fugă.

Așadar, zadarnic încercără Doniphan, Webb și Wilcox să fugărească frumusețea de palmipede care măsurau patru picioare în lungime, din vîrful ciocului până-n vîrful cozii. De îndată ce au primit semnalul semenilor lor, stolul s-a făcut nevăzut, luând-o către miazați, fără speranță să-i mai poți ajunge nici chiar cu carabina cu tragere lungă.

Totuși, cei trei vânători se înapoiară cu destul vînat cât să nu le pară rău de plimbarea prin băltile din sud.

Când ajunseră la mlaștini, își puseră din nou picioroangele și merseră până la malul râului, hotărâți să se mai întoarcă pe aci de îndată ce va da frigul, căci atunci se vânează și mai bine.

Gordon, pe de altă parte, nu aștepta să înceapă gerul pentru ca să se îngrijească de căldură. Mai aveau de adus lemn, nu glumă, pentru ca să încălzească și staful, și cotețul de păsări. Puseră dar la cale o multime de drumuri până la Bog-woods. Căruciorul cu cei doi guanaci înhămați la el sui și coborî malul de câteva ori pe zi, timp de cincisprezece zile. Putea să țină iarna acum și șase luni, și cât o voi; cu câtă stivă de lemn și câtă untură de focă aveau, nu le mai păsa celor de la French-den nici de frig, nici de întuneric.

Nu înseamnă însă că dacă făceau treburi gospodărești nu-și urmau și programul de studii. Elevii cei mari țineau cu schimbul cursuri pentru cei mici. La conferințele care aveau loc de două ori pe săptămână, Doniphan își tot dădea unele ifose de superioritate, lucru care nu-l făcea prea simpatic. În

afară de cercul lui obișnuit, era ocolit de ceilalți. Și totuși, el trăgea nădejde ca peste două luni, când Gordon înceta de a fi președinte, să poată fi el șef al coloniei. Încrezut în sine, i se părea că e un merit care-i revinea de drept. Nu i s-a făcut oare destulă nedreptate că nu l-au ales de la început? Wilcox, Webb și Cross îl încurajau cum se pricepeau și ei, mai căutau pe ici pe colo să vadă ce părere aveau ceilalți în privința viitoarei alegeri și erau siguri de succesul lui Doniphan.

Totuși Doniphan nu se bucura de multă simpatie printre colegi. Cei mici, mai ales, nu erau pentru el, nici pentru Gordon, de altfel.

Gordon simțea toate astea și, cu toate că avea dreptul să fie reales, nu ținea, cum s-a mai spus, la șefie. Își dădea seama că severitatea cu care condusese în „anul său de președinție” nu era făcută să-i aducă voturi. Purtarea sa cam dură, spiritul său practic displăcuseră uneori – iar Doniphan spera ca aceasta să-i fie de folos. Cu siguranță că alegerile n-aveau să se țină fără rivalități.

Cei mici îi reproșau în primul rând lui Gordon că făcea prea multă economie de zahăr când era vorba de dulciuri. Apoi îi certa când se ntorceau la French-den cu hainele rupte ori pătate, sau cu găuri în pantofi, greu de reparat și care făceau și mai gravă problema încălțăminte. Apoi, când mai era vorba și de nasturi pierduți – să te ții observații și pedepse! Veșnic și veșnic erau certuri pentru nasturii de la haină sau de la pantaloni, și Gordon le făcea în fiecare seară numărătoarea, iar dacă lipseau, nu le dădea desertul sau îi punea la colț. Briant le lua atunci apărarea, când lui Jenkins, când lui Dole, și asta-l făcea grozav de iubit. Apoi micuții mai știau că cei doi de la oficiu, Service și Moko, țineau trup și suflet cu Briant și că, dacă Briant va fi vreodată șeful insulei Chairman, au să-și lingă degetele de atâtea bunătăți și dulciuri.

Ca să vezi cum stau lucrurile pe lume! La urma urmei, colonia aceasta de copilandri nu era o imagine a societății, iar celor mici nu le place, oare, s-o facă pe „oamenii mari” încă de la începutul vieții?

Pe Briant, toate chestiunile astea îl lăsau rece. Muncea fără preget și fără încetare și nu-l cruța pe Jacques cu nimic. Ei erau primii la lucru, ei plecau cei din urmă, ca și când ei doi aveau mai mult ca oricine o datorie de plătit.

Ziua însă nu era folosită în întregime numai pentru învățătură. Programul prevedea și câteva ore de recreație. Nu poate fi ceva mai bun pentru sănătate decât să te destinzi în exerciții de gimnastică Mari și mici făceau

gimnastică: se suiau în copaci, cățărându-se până la întâile crengi pe frânghii încolăcite în jurul trunchiului. Săreau la distanțe mari, sprijinindu-se în prăjini lungi, se scăldau în lac, și cei care nu știau să înnoate au învățat repede. Se întreceau la fugă, cu premii pentru învingători, făceau exerciții de aruncare cu bolas-ul și cu lasso-ul.

Mai organizau și alte jocuri, din cele atât de obișnuite la tineretul din Anglia. În afară de cele pomenite mai înainte, mai erau: crochetul, „rounders” – în care mingea e trimisă cu un băț lung către niște țăruși înfipăti în cele cinci colțuri ale unui vast pentagon regulat – sau jocul cu „discuri”, care cere multă putere și îndemânare în braț și agerime a ochiului. Dar se cuvine să fie descris mai amănunțit jocul acesta, pentru că el a dat loc într-o zi unei scene foarte supărătoare între Briant și Doniphane.

Era în ziua de 25 aprilie, după-amiază. Împărțiți în două tabere, opt jucători în total, Doniphane, Webb, Wilcox și Cross de o parte, Briant, Baxter, Garnett și Service de alta, făceau o partidă de discuri pe peluza terenului de sport.

Pe suprafața netedă a terenului, doi țăruși de fier fuseseră împlântați la o distanță de circa cincizeci de pași unul de altul. Fiecare jucător avea câte două discuri de metal, găurite în centru și subțiate către marginile exterioare. Fiecare jucător trebuia să arunce de două ori, pe rând, câte un disc, cu aşa îndemânare, încât primul disc să cadă ca un inel pe țăruș, iar al doilea disc pe al doilea țăruș. Dacă reușea să intre pe un singur țăruș, câștiga două puncte; dacă intra pe amândouă – patru. Dacă discurile doar atingeau ambii țăruși, înregistrau două puncte pentru amândouă aruncăturile, iar dacă se opreau imediat lângă amândoi țărușii, se câștiga un singur punct.

În ziua aceea, jocul era mai încordat ca întotdeauna, poate din cauză că Doniphane fiind în tabăra opusă celei a lui Briant, fiecare își punea în joc toată ambiția.

Jucaseră două partide. Briant, Baxter, Garnett și Service o luaseră înainte cu un punct; câștigaseră prima cu șapte puncte, în timp ce adversarii o câștigaseră pe a doua, dar numai cu șase puncte. Acum se desfășura lupta decisivă. Și cum amândouă taberele ajunseseră în această a treia partidă la câte cinci puncte, mai rămâneau de lansat numai două discuri.

— E rândul tău, Doniphane, spuse Webb. Țin-te bine! E ultimul nostru disc! Nu te lăsa!

— Fii pe pace! răspunse Doniphane.

Își luă poziția studiată, cu picioarele bine depărtate, unul înaintea celuilalt, cu discul în mâna dreaptă, cu bustul ușor înclinat spre stânga, ca să fie mai sigur pe mișcare.

Se vedea cum ține morțiș ca el să câștige, și juca cu dinții strânși, cu fața puțin palidă, cu privirea fixă și sprâncenele încruntate.

După ce ochi cu atenție, făcu vânt discului, aruncându-l cu putere, căci ținta era la cincizeci de pași.

Discul atinse doar marginea țărușului, în loc să intre pe el în jos, și căzu alături, ceea ce-i mări doar cu un punct șansa – adică rezultă șase puncte în total.

Doniphan nu-și stăpâni un gest de mânie și lovi cu piciorul în pământ.

— Supărător lucru! spuse Cross. Dar încă nu suntem bătuți, Doniphan!

— Cred și eu! sări Wilcox. Discul tău e lângă țăruș și afară de cazul când discul lui Briant intră chiar pe țăruș, mai multe șanse ca tine tot nu are!

Într-adevăr, dacă discul pe care l-ar fi lansat Briant – căci era acum rândul lui – nu ar fi intrat pe țăruș în jos, echipa lui ar fi pierdut partida, căci n-ar fi putut fi mai aproape de țăruș decât al lui Doniphan.

— Ia seama, ochește bine! strigă Service către Briant.

Acesta nu răspunse, gândind să nu-l înfurie pe Doniphan. Câștigul, el nu-l voia pentru persoana lui, ci pentru partenerii din echipă.

Își luă și el poziția și trimise discul cu atâta dibăcie, încât acesta căzu drept peste țăruș și se lăsa în jos ca un inel.

— Sapte puncte! strigă Service, triumfător. Am câștigat partida! Am câștigat partida!

Doniphan însă veni degrabă.

— Nu, n-ați câștigat partida! spuse.

— Cum asta? întrebă Baxter.

— Pentru că Briant a trișat.

— Trișat? întrebă Briant, pălind sub asemenea îvinuire.

— Da! Trișat! spuse Doniphan. Briant a depășit linia de plecare! Era cu doi pași mai în față.

— Nu e adevărat! sări Service.

— Nu e adevărat! răspunse Briant. Chiar de-ar fi fost adevărat, ar fi fost din greșală, deci nu permit ca Doniphan să mă acuze că am trișat!

— Poftim! „Nu permite”! zise Doniphan, dând din umeri.

— Nu, răsunse Briant, care nu se mai putea stăpâni. Și mai întâi de toate am să-ți dovedesc că picioarele mi-au fost pe poziția reglementară.

— Da! Da! strigă Baxter și Service.

— Nu! Nu! strigă Webb și Cross.

— Uite aici urma pantofilor pe nisip! răsunse Briant. Și cum Doniphan știe perfect de bine că e aşa, de data asta am să-i spun eu că a mințit.

— Mințit! strigă Doniphan, care se apropie pe încetul de Briant.

Webb și Cross îl urmău din spate, ca să-l susțină, în timp ce Service și Baxter stăteau gata să-l ajute pe Briant în caz că se va ajunge la încăierare.

Doniphan își și luase poziția de box, dezbrăcându-se de haină, cu mânele sufletește până la coate și cu batista înnodată în jurul pumnului.

Briant, care-și regăsise sângele rece, stătea neclintit, vădit dezgustat să se bată cu un coleg și să dea asemenea exemplu coloniei.

— Destul de rău, Doniphan, că m-ai insultat, îi spuse, și mai rău acum că mă provoci!

— Ce spui! răsunse Doniphan, pe un ton de biciuitor dispreț. Într-adevăr, e rău să provoci pe unul care nu se pricepe să răspundă unei provocări!

— Dacă nu răspund e pentru că nu se cade.

— Nu, nu răspunzi pentru că ți-e frică!

— Frică?... Mie?!...

— Da, pentru că ești un laș!

Briant, suflecându-și mânele, înaintă hotărât spre Doniphan. Cei doi adversari erau față-n față. La englezi, chiar și în pensioane, boxul făcea parte oarecum din educație. Și, lucru ciudat, tocmai băieții mai tineri și mai antrenați se dovedesc a fi mai îngăduitori și mai cu tact decât alții care caută în toate prilej de ceartă.

Briant era cu totul împotriva schimbului acestuia de pumni care iau drept întă față. Se găsea dar în inferioritate față de adversarul lui, un pugilist exersat, cu toate că amândoi erau de aceeași vîrstă, de aceeași talie și de aceeași forță musculară.

Erau gata de luptă și de primul asalt, când Gordon, chemat în grabă de Dole, alergă să-i despartă.

— Briant!... Doniphan!... strigă el.

— M-a făcut minciună! spuse Doniphan.

— După ce m-a acuzat că am trișat și m-a făcut laș, răsunse Briant.

Băieții se strânseseră în jurul lui Gordon, în timp ce cei doi adversari făcură câțiva pași îndărăt, Briant cu brațele încrucișate, iar Doniphan în poziția de box.

— Doniphan, îl mustră Gordon, eu îl cunosc bine pe Briant. El n-a putut să-ți caute pricină! Sigur că tu l-ai provocat!

— Ce spui, Gordon? răsunse Doniphan. Mă așteptam! Întotdeauna pe mine mă acuzi!

— Da... când ești de vină! răsunse Gordon.

— Fie! zise Doniphan. Eu una știu. Oricare din noi ar avea dreptate, dacă Briant refuză să se bată, îl declar laș.

— Iar tu, Doniphan, spuse Gordon, ești un element rău, care dai un exemplu de neieratate colegilor tăi! Cum! În situația grea în care ne găsim, mai poate fi vorba ca unul din noi să împingă la dezbinare?! Și să caute întruna pricină celui mai bun dintre noi toți?

— Briant, mulțumește-i lui Gordon! exclamă Doniphan. Și acum, în gardă!

— Ei bine, nu! Ajunge! se răsti Gordon. În calitatea mea de șef, mă opun la orice acte de violentă între voi! Briant, treci înăuntru! Iar tu, Doniphan, varsă-ți mânia unde-i vrea și întoarce-te numai când vei fi în stare să înțelegi că dacă nu-ți dau dreptate e pentru că e de datoria mea să nu îți-o dau.

— Da! Da! strigări toti, afară de Webb, Cross și Wilcox. Trăiască Gordon! Trăiască Briant!

În fața unei astfel de majorități, nu-i mai rămânea decât să se supună. Briant se duse în hol, iar seara, când Doniphan se întoarse la culcare, renunțără să mai vorbească de cele petrecute. Dar simțea cum coace în el o ură aprigă împotriva lui Briant, simțea că la prima ocazie nu va uita să răspundă cum se cuvine lecției pe care i-o dăduse Gordon. De altfel, nici nu vră să audă de vreo împăcare.

Erau într-adevăr un prilej de măhnire rivalitățile astea care amenințau liniștea coloniei. Doniphan, având de partea lui pe Wilcox, Webb și Cross, gata să-i dea dreptate în orice împrejurare, nu devinea o primejdie de dezbinare în viitor?

Din ziua aceea, totuși, nu s-a mai vorbit despre întâmplarea petrecută. Nimici n-a mai făcut vreo aluzie la neînțelegerea dintre cei doi adversari, ci și-au văzut ca și mai înainte de pregăririle în vederea iernii.

De altfel, iarna nu s-a lăsat mult așteptată. În prima săptămână din mai, frigul se făcu destul de simțit încât să-l determine pe Gordon să se îngrijească de sobele din hol ca să ardă zi și noapte. Ba în curând fu nevoie să încălzească și staulul din ogradă, precum și adăpostul păsărilor, care erau în sarcina lui Service și a lui Garnett.

La epoca aceasta, parte din păsări se pregăteau să emigreze în stoluri. Înspre ce ținuturi? De bună seamă înspre ținuturi mai nordice ale Pacificului sau ale continentului american, cu clima mai blândă decât a insulei Chairman. Printre ele, în primul rând erau rândunelele, minunatele păsări călătoare care cu atâta ușurință parcurg distanțe enorme. Obsedat întruna de gândul cum să se înapoieze în patrie, lui Briant îi veni ideea să se folosească de plecarea rândunelelor ca să poată da știri despre starea naufragiaților de pe vasul Sloughi. Cum rândunelele veneau până în cămară să-și facă cuibul, nu-i fu greu să prindă câteva duzini din specia aşa-zisă „rândunele rustice”. La gâtul lor atârnă câte un săculeț de pânză cu un bilețel în care indica aproximativ cam în ce parte a Pacificului ar putea fi căutată insula pe care se aflau, rugând stăruitor să se vestească aceasta la Auckland, capitala Noii Zeelande. Apoi dădu drumul rândunelelor, petrecându-le cu privirea în timp ce dispăreau înspre nord-est și spunându-le cu emoție: „La revedere”

Foarte slabă nădejde de scăpare, dar, oricât de puțin probabil ar fi fost ca unul din biletele să ajungă în vreo mână de om, Briant avea dreptate să se agațe și de un pai.

La 25 mai căzu întâia zăpadă, aşadar cu câteva zile mai devreme decât în anul trecut. Trebuiau să se aștepte la o iarnă și mai grea? N-ar fi fost exclus. Din fericire se îngrijiseră din vreme să aibă căldură, lumină și de-ale gurii pe luni și luni înainte, fără să mai vorbim de vânatul din South-moors care se abătea în vreme de iarnă pe țărmurile râului Zeeland. Cu câteva săptămâni mai înainte fuseseră împărțite hainele groase, iar Gordon se îngrijea de igienă.

În aceste ultime săptămâni, la French-den domnea o mare emoție, care înfierbânta și mai mult mintile tinerilor. Într-adevăr, la 10 iunie se încheia anul de când Gordon fusese numit șef al coloniei. De aici, tratative, demersuri, intrigî chiar, o stare de neliniște care-i cuprinsese pe toți. Gordon, se știe, se ținea deoparte. Cât despre Briant, nici prin gând nu i-ar fi trecut că ar putea fi șeful unei colonii.

În fond, dar fără să arate, cel pe care-l preocupa cel mai mult alegerea era Doniphan. E sigur că, datorită inteligenței lui și curajului, pe care nimeni nu îl le contesta, ar fi avut toate şansele să fie ales, de n-ar fi fost atât de înfumurat, de autoritar și de invidios.

Și totuși, fie că era ferm convins că-i urmează lui Gordon la șefie, fie că din mândrie nu voia să aibă aerul că cere să i se dea voturi, se ținea în aparență deoparte. Dar ceea ce nu făcea el pe față faceau Wilcox, Webb și Cross pe sub mâna, cerând celorlalți, mai ales celor mici – care contau cel mai mult – să-și dea votul pentru Doniphan. Și, cum nu se pronunțase niciun nume, Doniphan își vedea alegerea asigurată.

Sosi și ziua de 10 iunie. În după-amiaza zilei aveau să deschidă urna. Fiecare trebuia să scrie pe un biletel numele celui pe care credea de cuvînță să-l aleagă. Cel care întrunea cele mai multe voturi, era ales. Cum colonia era formată din paisprezece membri – căci Moko, fiind negru, nu avea dreptul să-și exercite mandatul de alegător – însemna că șapte voturi plus unu, pe același nume, decideau alegerea nouui șef.

Urna fu deschisă la ora două, sub președinția lui Gordon, cu acea gravitate specifică anglo-saxonilor în asemenea ocazii.

Și, la numărătoare, rezultatul fu următorul:

Briant.....	8 voturi
Doniphan.....	3 voturi
Gordon.....	1 vot

Nici Gordon, nici Doniphan n-au vrut să ia parte la alegeri. Cât despre Briant, el votase pentru Gordon.

La auzul rezultatului, Doniphan nu-și putu ascunde dezamăgirea și necazul. Briant, foarte mirat de majoritatea de voturi în favoarea lui, fu gata să refuze cinstea ce i se făcea, dar se vede că un gând îi fulgeră prin minte, căci, uitându-se la Jacques, zise:

— Vă mulțumesc, prieteni, primesc!

Din ziua aceea, Briant avea să fie timp de un an șeful coloniei din insula Chairman.

Capitolul XIX

Catargul de semnalizare. Geruri mari. Flamingo-ul. Patinajul.

Îndemânarea lui Jacques. Nesupunerea lui Doniphan și a lui Cross. Ceată.

Jacques prins de cețuri. Salvele de tun din French-Den. Punctele negre.

Puterea lui Doniphan.

Alegându-l pe Briant, colegii au ținut să-i dovedească recunoștința lor pentru firea lui atât de îndatoritoare, pentru curajul și devotamentul de care dăduse doavadă ori de câte ori fusese în joc soarta coloniei și interesele tuturor. Din ziua când și-a luat asupra lui conducerea schoonerului pe întreg parcursul dintre Noua Zeelandă până în insula Chairman, Briant nu s-a dat înapoi de la nicio primejdie și de la nicio osteneală. Toți îl iubeau, mari și mici – mai ales cei mici, care îl și votaseră în unanimitate pentru dragostea cu care veghease asupra lor toată vremea. Doar Doniphan, Cross, Wilcox și Webb se încăpățâneau să nu-i recunoască meritele, și totuși, în sinea lor știau foarte bine cât sunt de nedrepti față de cel mai plin de calități dintre ei.

Cu toate că și dădea seama cât avea să înăsprescă neînțelegerile dintre ei alegerea aceasta și cu toate că se temea ca Doniphan și cercul lui să nu ia vreo hotărâre necugetată, Gordon ținu totuși să-l felicite pe Briant. Cînd din fire, Gordon simțea, pe de o parte, că pe drept se cădea ca Briant să fie ales, iar pe de altă parte era mulțumit că în viitor nu avea să se mai ocupe decât de contabilitatea coloniei.

Din ziua aceea însă, Doniphan și cercul lui se arătară în mod vădit potrivnici, cu toate că Briant își dădea toată silința ca să nu-i nemulțumească cu nimic.

Cât despre Jacques, era destul de surprins că Briant primise șefia.

— Cum, ai primit...? îi zise fără să-și termine gândul, pe care Briant îl completă însă pe șoptite

— Da, pentru că vreau să-mi stea în putință să facem amândoi și mai multe ca să răscumpărăm greșeala ta!

— Îți mulțumesc, frățioare, spuse Jacques, și te rog nu mă cruță!

A doua zi, viața își reluă cursul obișnuit pe care zilele lungi de iarnă îl făcea atât de monoton.

Acum, înainte ca gerurile mari să facă imposibile alte drumuri la golful Sloughi, Briant luă o măsură care putea să prindă bine.

Se știe că pe una din cele mai înalte creste ale falezei ridicaseră un catarg de semnalizare cu un pavilion, care desigur că, bătut întruna de furtunile din larg, se transformase în zdrențe. Era nevoie să-l înlocuiască aşadar cu un dispozitiv care să reziste la vijeliile și viforiițele de iarnă. După sfatul lui Briant, Baxter construi un fel de balon, împletit din papura aceea flexibilă

care creștea din belșug în mlaștini și care, fiind atât de suplu și cu spații, ar fi rezistat când vântul ar fi trecut prin el. Lucrul odată terminat, făcând un ultim drum la golf, în ziua de 17 iunie, și în loc de pavilionul Angliei, Briant instală acest nou semnal, vizibil pe o rază de mai multe mile.

Se aprobia și timpul când Briant și „supușii săi” aveau să ierneze luni și luni, închiși în grotă. Termometrul cobora în fiecare zi tot mai mult, semn că vor fi geruri de lungă durată.

Briant puse să tragă iola pe țarm, adăpostind-o în colțul falezei, unde o acoperiră cu o pânză groasă, pentru ca uscăciunea să nu-i deskleieze înceheturile. Apoi Baxter și Wilcox întinseră lațuri pe lângă ogradă și mai săpară și alte gropi la marginea pădurii, pentru capcane. În sfârșit, întinseră din nou plase pe prăjini pe malul stâng al râului Zeeland, astfel încât păsările de balta să se încurce în ochiurile plaselor când, fugind de furtunile din sud, să fie abate spre mijlocul insulei.

Între timp, Doniphan, cu încă doi-trei dintre colegi, suiți pe picioroange, străbăteau mlaștinile din miazăzi de unde niciodată nu se întorceau cu mâinile goale, scutind totodată și alicele, căci în privința munițiilor Briant era la fel de chibzuit ca și Gordon.

În primele zile din iulie, râul începu să înghețe. Sloiurile care se formară pe lac o porniră în jos pe râu și se îngrămădiră cu încetul mai jos de Frenchden, făcând zapor, aşa încât tot râul nu mai fu decât o gheată groasă. Cu gerul care persista și care ajunsese la 12° sub zero, desigur că și lacul avea să înghețe în întregime. Într-adevăr, după un sir de rafale neîntrerupte, care stânjeniră întrucâtva înghețul, vântul începu să sufle din sud-est, cerul se lumină și termometrul coborî sub -20° .

Programul de iarnă fusese reluat, același ca și anul trecut. Briant se arăta ferm, fără abuz de autoritate. Îl ascultau cu toții bucurosi, de altfel – iar Gordon, prin exemplul de supunere ce-l dădea, îi înlesnea mult sarcina. De altfel, nici Doniphan, cu cercul lui, nu se dădea din lațuri de la vreo muncă. Aveau sarcina să inspecteze zilnic capcanele, lațurile, plasele și cursele de tot felul; făcea parte din specialitatea lor, ceea ce nu-i împiedica să facă cerc aparte și să șoptească între ei, neluând parte la vreo con vorbire în comun, nici chiar în timpul meselor ori în serile lungi de iarnă. Să fi pus ceva la cale? Se prea poate. Erau totuși corecți în totul, nedându-i lui Briant prilej să se plângă, aşa că Briant se mulțumi doar să fie nepărtinitoare și să ia asupra-și

sarcinile cele mai grele și mai ingrate, necruțându-l nici pe fratele său Jacques, care se lua la întrecere cu el în ceea ce privește zelul.

Gordon urmărea schimbarea în bine din caracterul lui Jacques, și Moko se bucura de asemenea că, de când cu explicația dintre cei doi frați, Jacques devenise mai comunicativ și lua și el parte la jocurile celorlalți copii.

Programul de studii umplea lungile ore pe care, din cauza frigului, băieții și le petreceau în hol. Jenkins, Iverson, Dole și Costar erau în mare progres. Învățându-i pe ei, cei mari se învățau pe ei însiși. În serile acelea lungi de iarnă, citeau cu glas tare povestiri de călătorii, dar Service ar fi preferat să citească despre Robinsonii lui. Alteori, acordeonul lui Garnett scotea niște armonii de țî se zbârlea părul, melodii pe care nefericitul amator de muzică le interpreta cu o convingere regretabilă. Alții cântau laolaltă cântece din copilărie și, după ce se săturau de cântat, unul câte unul se duceau la culcare.

Între timp, Briant se gândeau în fel și chip cum să se vadă iar în Noua Zeelandă. Asta-l muncea pe el, câtă vreme pe Gordon îl preocupa doar cum să organizeze și mai bine colonia de pe insula Chairman. Ca președinte, toate sforțările lui Briant tindeau către înapoierea în țară. Nu-i ieșea din minte pata aceea albă zărită în largul golfului Deception. Să fi fost cumva vreun pământ prin preajma insulei? se întreba. Și, de-ar fi aşa, le-ar fi oare chiar cu neputință să construiască vreo corabie cu care să încerce să ajungă până acolo? Dar, ori de câte ori îi vorbea lui Baxter, acesta clătina din cap, spunându-i că asta ar fi peste puterile lor.

Și Briant nu înceta să spună cu amărăciune:

— Ah! De ce suntem doar copii, în loc să fim bărbați!

Și era nemângâiat.

În nopțile acestea de iarnă, oricât s-ar fi crezut ei la adăpost la Frenchden, tot trecură prin câteva spaime: în câteva rânduri, Phann lăträ îndelung a primejdie, simțind haite de fiare – mai totdeauna șacali – care dădeau târcoale ogrăzii. Doniphan și ceilalți alergau atunci pe ușa holului și aruncau cu tăciuni aprinși în jivine, până ce le punea pe fugă.

De vreo două-trei ori, câțiva jaguari și cuguari se arătară prin preajma grotei, fără să se apropie însă ca șacalii. Pe aceștia îi primeau cu focuri de pușcă, cu toate că la distanță de la care trăgeau nu-i puteau omorî. Fapt este că apărără cu foarte multă greutate ograda.

La 24 iulie, Moko se arăta și mai destoinic decât până acum în arta culinară, preparând un vânat pe care cu toții îl savurără, unii ca mâncăcioși, iar alții ca fini cunoscători.

Wilcox și Baxter, care-l ajutau bucuros, nu se mulțumiseră să întindă numai curse pentru animale rozătoare ori păsări, ci, aplecând unele ramuri flexibile dintre doi copaci mari din Trapswoods, legaseră de la o creangă la alta lațuri, ca niște adevărate ștreanguri, cu nod care se strâng, pentru vânat mai mare. Felul acesta de laț se pune de obicei ca să ațină calea la căpriete, care, de cele mai multe ori, se prind.

La Traps-woods însă nu se prinse o căpriță, ci o frumusețe de flamingo, care, în noaptea de 24, a intrat în ochiul lațului, de unde, oricât s-a zbătut, n-a mai putut ieși. A doua zi, când Wilcox trecu pe la curse, găsi flamingo-ul spânzurat de ștreangul care se strânsese în jurul gâtului când creanga se ridicase.

Bine jumulit, bine curătat și bine împănat cu mirodenii, fript și pătruns pe toate părțile, flamingo-ul fu o minune. Se înfruptară cu toții și din aripi, și din pulpe, ba avu fiecare și câte un sfârculeț din limbă, care este tot ce poate fi mai bun pe lume.

În prima jumătate a lui august avură patru zile de ger cumplit. Briant se uita neliniștit la termometrul care coborâse la -30° . Aerul era de o puritate fără seamă. Și cum se întâmplă adesea la temperaturile scăzute, încetase orice adiere de vânt.

Pe frigul acela nu putea nimeni ieși din French-den fără să se simtă pătruns până la oase. Pe cei mici nu-i lăsau nici să scoată capul pe ușă. Nici cei mari, de altfel, nu ieșeau decât ca să întrețină zi și noapte focul din grajd și de la păsări. Din fericire, gerul încetă curând. Pe la 6 august, vântul se schimbă iar din vest. Golful Sloughi, cât și întreg litoralul unde naufragiaseră, fu bântuit de furtuni năprasnice, care băteau când în plină coastă a falezei, când suflau peste coama ei cu o furie nemaivăzută. În grotă totuși nu s-a resimțit. Niciun cutremur de pământ n-ar fi putut să-i disloce pereții trainici. Cele mai complete furtuni, care ar fi aruncat vase de mare tonaj pe țărm sau care ar fi năruit edificii de piatră, se dovedeau neputincioase în a-i dăuna falezei. Cât despre copacii doborâți, cu cât erau mai mulți, cu atât mai puțină bătaie de cap pentru tinerii pădurari când va fi nevoie să-și înnoiască provizia de lemne.

Și totuși furtunile astea schimbară cu desăvârșire starea atmosferică și anume puseră capăt gerurilor mari. De atunci încolo temperatura se ridică treptat și, de îndată ce vremea se liniști, se statornici la circa 7° sub zero.

În a doua jumătate a lui august, clima a fost mai blândă, și Briant începu din nou să gospodărească pe afară. La pescuit nu se putea merge, căci atât râul cât și lacul erau încă sub un strat gros de gheață. Merseră în schimb pe la capcane, pe la lațuri și plase, unde se prindea mult vânat de baltă, aşa încât cămara era bine îndestulată cu vânat proaspăt.

De altfel și ograda avu oaspeți noi. În afară de familia sporită a dropiilor și a bibilicilor, lama și-o spori și ea cu cinci iezișori, de care Service și Garnett aveau mare grijă.

Așa stăteau lucrurile când Briant se gândi să profite cât timp era încă gheață, propunând colegilor o mare partidă de patinaj; cu o lamă de fier aplicată pe o talpă de lemn, Baxter reuși să facă câteva perechi de patine. Mai toți băieții patinaseră de altfel și mai înainte, căci era unul din sporturile frecvente în Noua Zeelandă, oricât ar fi fost de aspră iarna. Fură deci încântați să-și desfășoare talentul pe gheața lacului.

Așadar, la 25 august, pe la unsprezece dimineața, Briant, Gordon, Doniphan, Webb, Cross, Wilcox, Baxter, Garnett, Service, Jenkins și Jacques, lăsându-i pe Iverson, Dole și Costar în seama lui Moko și a lui Phann, plecară din French-den să caute locul unde stratul de gheață era cât mai neted pe o suprafață cât mai vastă.

Briant luase cu el o trompetă de bord pentru ca să-și recheme colonia în caz că vreunii s-ar fi răzlețit, depărțându-se prea mult pe lac. Toți luaseră masa înainte de plecare, rămânând să se înapoieze pentru cină.

Trebuiră să meargă pe țărm în sus aproape trei mile ca să găsească un loc bun, căci în preajma lui French-den lacul era plin de sloiuri. Abia în dreptul lui Traps-woods se opriră în fața unei vaste întinderi netede, înspre est, cât vedea cu ochii. Minunat câmp de exerciții pentru o armată de patinatori!

Bineînțeles că Doniphan și Cross își luaseră puștile ca să doboare ceva vânat, dacă le pica. Cât despre Briant și Gordon, nicidecum atrași înspre vânătoare, nu veniseră decât cu gândul să împiedice pe ceilalți să facă imprudențe.

Fără îndoială că cei mai buni patinatori erau Doniphan, Cross, dar mai ales Jacques, care îi întrecea prin iuțeala cu care se deplasa și prin precizia cu care descria curbe foarte complicate.

Înainte de a se da semnalul de plecare, Briant îi intruni pe toți și le spuse:

— Cred că nu mai e nevoie să vă atrag atenția să fiți prudenți și să nu vă ambiționați în întreceri, căci, și dacă nu e primejdie să se rupă gheața, tot rămâne primejdia să vă rupeți o mâină sau un picior! Și nu vă depărtați! Chiar dacă se-ntâmplă să vă duceți prea departe, nu uitați că Gordon și cu mine vă așteptăm aici, în punctul acesta, iar când voi da semnalul, sunând din goarnă, oriunde ați fi, veniți!

Cu aceasta, patinatorii porniră pe luciul lacului și Briant se liniști văzându-i cât patinau de liberi și siguri pe mișcări. Chiar dacă la început câțiva căzură, nu fu decât prilej pentru hohote de râs.

Într-adevăr, era o minune să-l vezi pe Jacques când înainte, când înapoi, când pe un picior, când pe celălalt, când înălțat, când mult înclinat, făcând cercuri și serpentine cu o perfectă siguranță. Și câtă mulțumire pentru Briant să-și vadă în sfârșit fratele petrecând laolaltă cu ceilalți.

Pesemne că Doniphan, sportivul pasionat pentru toate exercițiile, trebuie să fi simțit oarecare invidie că toți îl aplaudau pe Jacques, din care cauză se și depărta de lângă țărm, fără să mai țină seama de recomandările lui Briant. Ba chiar la un moment dat îi făcu semn și lui Cross să vină după el.

— Hei, Cross! Uite colo un cârd de rațe... colo... în răsărit... Le vezi?

— Da, Doniphan.

— Ai pușca? Și eu o am. Hai!

— Dar Briant a spus...

— Lasă-mă în pace cu Briant al tău! Hai! Hai mai repede!

Cât ai clipi, Doniphan și Cross străbătură o jumătate de milă în urmărirea cârdului care zbura peste lac.

— Dar încotro se duc? întrebă Briant.

— Or fi văzut ceva vânat, răspunse Gordon, și, pasionați după vânătoare...

— Da... pasionați după nesupunere, zise Briant. Tot Doniphan...

— Și crezi, Briant, că ar putea să li se-ntâmplice ceva?

— Dar poți să, Gordon? Nu e niciodată bine să te depărtezi! Ia uite-i unde sunt!

Într-adevăr, antrenați de iuțeala cu care alunecau, Doniphan și Cross nu se mai vedea decât ca două puncte la orizontul lacului. Chiar având tot timpul să se reîntoarcă, fiindcă mai aveau câteva ore de zi înaintea lor, și tot era o imprudență. La epoca aceea a anului, te puteai foarte lesne aștepta la o

schimbare bruscă a vremii. O întoarcere a vântului era de ajuns pentru ca să aducă furtună sau ceață.

Vă puteți închipui câtă neliniște îl cuprinse pe Briant când înspre ora două orizontul dispără deodată sub un văl gros de cețuri. Iar Cross și Doniphan nu se întorseseră și cețurile cuprinseseră acum tot lacul, astfel încât țărmul apusean nici nu se mai vedea.

— Iată! De asta m-am temut! exclamă Briant. Au să mai găsească drumul?

— Sună din goarnă! Sună! spuse în grabă Gordon.

În trei rânduri răsună goarna și sunetul metalic porni prelung în depărtări. Poate or răspunde printr-un foc de armă, singurul mijloc pentru ca Doniphan și Cross să-și precizeze poziția.

Briant și Gordon ascultau încordat... Nicio detunătură.

Între timp, ceața se făcea tot mai deasă, tot mai întinsă, se îンvolbură de nu mai vedea decât până la un sfert de milă – și cum în același timp creștea și în sus, tot lacul avea să dispară în câteva minute.

Briant chemă atunci pe cei din preajmă. În curând, toți îl încunjură pe țărm.

— Ce e de făcut? întrebă Gordon.

— Tot ce ne stă în puțință ca să-i găsim pe Cross și Doniphan, până nu sună rătăci cu totul în cețuri! Unul din noi să plece în direcția în care au plecat ei și să încerce să facă legătura sunând din goarnă.

— Plec eu! zise Baxter.

— Și noi! săriră alți câțiva.

— Nu, mă duc eu! zise Briant.

— Ba eu, frate! spuse Jacques. Patinând repede, îi ajung!

— Fie! primi Briant. Du-te, Jacques, și fii atent: poate auzi focuri de armă! Uite, ia și goarna, ca să ne dai de veste unde te află.

— Da, frate!

Și într-o clipă, Jacques pieri în cețurile care se lăsau tot mai dese.

Briant, Gordon și toți ceilalți își plecau urechea să audă semnalele lui Jacques, care, depărtându-se, se stingeau încet.

Trecu o jumătate de oră. Nicio veste de la cei plecați, nici de la Cross, nici de la Doniphan, în neputință să se mai orienteze pe lac, și nici de la Jacques, plecat să-i întâmpine. Ce se vor face toți trei, dacă se lasă noaptea și-i prinde departe?

— Măcar de-am avea arme cu noi, spuse Service, poate...

— Arme? zise Briant. Sunt la French-den. Să nu pierdem o clipă! Hai!

Era cea mai bună soluție, căci mai întâi de toate trebuia dat de știre atât lui Jacques cât și lui Doniphan și Cross ce direcție să ia ca să ajungă la țărmul lacului. Cel mai bine, dar, era să se înapoieze la French-den, de unde aveau să le trimită semnale prin detunături la intervale scurte.

În mai puțin de o jumătate de oră, Briant, Gordon și ceilalți străbătură cele trei mile până la terenul de sport. Nu mai era cazul acum să facă economie de praf de pușcă. Wilcox și Baxter își încărcără puștile și traseră înspre răsărit...

Niciun răspuns. Nici foc de armă, nici sunet de goarnă.

Se făcuse trei și jumătate. Ceața tindea să fie tot mai deasă, pe măsură ce soarele se lăsa pe după faleză. Prin aburul compact nu era chip să deslușești ceva pe suprafața lacului...

— Tunul! strigă Briant.

Unul din cele două tunuri mici de pe Sloughi, cel a cărui țeavă ieșea prin firida de lângă ușa holului, fu împins până în mijlocul terasei și îndreptat în direcția nord-est.

Îl încărcără cu o ghiulea pentru semnalizări și Baxter tocmai se pregătea să tragă de coarda percutorului, când lui Moko îi veni în minte să pună pe deasupra ghiulelor un smoc de ierburi uscate, muiate în grăsime, pentru ca detunătura să fie mai puternică – și nu se însela.

Salva porni, după ce Dole și Costar își astupară mai întâi urechile.

Era cu neputință ca într-o atmosferă atât de calmă salva să nu fie auzită la o distanță de câteva mile.

Așadar din nou... Nimic!

Timp de o oră încă, tunul trase din zece în zece minute. Să nu fi înțeles Doniphan, Cross și Jacques că salvele acelea repetate însemnau că le indică poziția lui French-den – nu era posibil! Si iarăși, nu se putea ca detunăturile să nu se fi auzit pe întreaga suprafață a lacului, căci ceața are proprietatea să propage sunetul până departe, cu atât mai mult cu cât e mai deasă.

În sfârșit, puțin înainte de ora cinci, se auziră destul de clar două-trei focuri de armă din direcția nord-est.

— Ei sunt! strigă Service.

Și Baxter răspunse cu încă o salvă la semnalul lui Doniphan.

După câteva minute, două umbre se iviră printre cețurile care erau mai slabe pe țărm decât pe lac, apoi uralele celor care soseau se contopiră cu uralele celor de pe mal.

Erau Doniphan și Cross. Jacques nu era cu ei. Ce chin de moarte pentru Briant! Jacques nu-i întâlnise pe ceilalți doi, care nici măcar nu auziseră goarna sunând. Fapt este că Cross și Doniphan, căutând să se orienteze, cotiseră înspre sudul lacului, în timp ce Jacques se afundase tot mai mult înspre răsărit, gândind să-i întâmpine. Altfel, chiar ei n-ar fi mai știut în ce direcție să meargă, dacă nu ar fi auzit bubuiturile de tun.

Cu gândul la fratele lui pierdut prin cețuri, lui Briant

nici nu-i mai trecu prin cap să-l mustre pe Doniphan pentru o neascultare care putea să aibă consecințe atât de grave. De-o trebui ca Jacques să-și petreacă noaptea pe lac, la o temperatură care putea să scadă și la -15° , cum avea să reziste la un asemenea frig?

— Eu ar fi trebuit să mă duc, nu el, eu! se acuza Briant, pe care Gordon și Baxter nu izbuteau să-l liniștească.

Mai traseră câteva salve de tun. E sigur că dacă Jacques s-ar fi apropiat de French-den, le-ar fi auzit și ar fi răspuns și el printr-un sunet de goarnă.

Dar și când ultimele ecouri ale salvelor se pierduseau în depărtări, ele rămaseră tot fără răspuns.

Iar noaptea se lăsa și întunericul avea să cuprindă întreaga insulă.

Din fericire, o împrejurare favorabilă se produseau între timp: ceața părea că se ridică. Un vânt iscat odată cu apusul soarelui, cum se întâmpla mai în fiecare seară după acalmia zilei, împingeau cețurile înspre răsărit, dezvelind suprafața lacului.

În curând, aşadar, singurul neajuns ca să găsească drumul spre French-den ar fi numai întunericul. În cazul acesta, nu rămânea decât să aprindă un foc mare pe țărm, ca semnalizare.

Wilcox, Baxter și Service îngrămădiră degrabă vreascuri în mijlocul terenului de sport, când Gordon îi opri:

— Stați!

Și cu luneta la ochi se uită țintă înspre nord-est.

— Îmi pare că văd un punct. Un punct care se mișcă!

Briant apucă luneta și privi și el.

— El e! E Jacques! Îl văd!

Și toți începură să strige cât îi lua gura, ca și când ar fi putut să-i audă de la o distanță de o milă!

Distanța aceasta se micșora acum văzând cu ochii. Jacques, cu patinele în picioare, înainta ca o săgeată pe gheata lacului, apropiindu-se de French-den. Câteva minute încă și avea să ajungă.

— Dar parcă nu e singur! strigă Baxter, cu un gest de mirare.

Într-adevăr, privind mai atent, se vedeaau încă două puncte, care veneau după el cam la o sută de pași.

— Ce să fie? întrebă Gordon.

— Oameni? întrebă Baxter.

— Nu, animale parcă! exclamă Wilcox.

— Fiare sălbatrice, poate! exclamă Doniphan.

Nu se înșela, și fără să stea la gânduri, cu pușca-n mâna, se avântă pe lac să-l întâmpine pe Jacques. În câteva clipe, Doniphan îl ajunse și descarcă două gloanțe înspre animalele care cotiră și se făcură nevăzute.

Erau doi urși, care nu te așteptai să facă parte din fauna insulei; de vreme ce animalele astea primejdioase se găseau pe insulă, cum se face că vânătorii nu le descoperiseră cărui urme? Nu trebuie oare admis că nici nu locuiau pe insulă și că, pe timp de iarnă, fie că au venit pe vreo parte înghețată a mării, fie că, suți pe vreun sloi plutitor, au ajuns prin ținuturile astea? De-ar fi aşa, concluzia n-ar fi că în vecinătatea insulei Chairman s-ar găsi teritoriul? Asta da de gândit...

Oricum ar fi fost, fapt e că Jacques era salvat și fratele lui îl strângea la piept.

Felicitări, îmbrățișări, străngeri de mâna, fiecare avea un cuvânt de laudă pentru viteazul copil care, după ce zadarnic sunase din goarnă ca să-și cheme colegii, s-a văzut el însuși pierdut în cețuri, în neputință de a mai ști unde se află, când primele salve de tun răsunară.

„Nu poate fi decât tunul din French-den!” își zise, căutând să prindă de unde venea bubuitul.

Se găsea atunci la câteva mile, în nord-estul lacului. Atunci, în toată goana patinelor, zbură în direcția semnalată. Când, în vreme ce ceață începuse să se risipească, se trezi în față cu doi urși, care se repeziră la el. Cu toată primejdia, nu-și pierdu cumpătul și, grație iuțelii vertiginoase cu care alerga, îi ținuse pe urși la distanță. Dacă ar fi căzut însă, ar fi fost pierdut.

Ajuns, îl luă pe Briant deoparte și, în timp ce ceilalți se întorceau la French-den, îi spuse:

— Îți mulțumesc, frate, că mi-ai dat prilejul...

Briant îi strânse mâna fără să răspundă, apoi, în clipa în care Doniphan se pregătea să intre în hol, îi spuse:

— Te rugasem să nu te depărtezi. Acum vezi și tu ce nenorocire se putea întâmpla din cauza neascultării tale. Cu toate astea însă, Doniphan, nu pot să nu-ți mulțumesc că te-ai dus în ajutorul lui Jacques!

— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse cu răceală Doniphan.

Și nici nu se uită la mâna pe care colegul său i-o întinsese cu atâta drag!

Capitolul XX

Popas la capătul de miazăzi al lacului. Doniphane, Cross, Webb și Wilcox. Despărțirea. Downs-Lands. East-River. Pe țărmul stâng în jos. Sosirea la gura râului.

Șase săptămâni mai târziu, către seară, patru dintre tinerii din colonie se opriră la capătul de miazăzi al lacului.

Era 10 octombrie. Se desprimăvărăse. Pe sub copacii proaspăt înfrunziți, iarba înverzise pe toată pajiștea. O adiere ușoară încrățea fața lacului, luminată de ultimele raze ale soarelui, care mânghiau vastul întins al mlaștinilor, mărginite de un prund îngust de nisip. O mulțime de păsări treceau în cârduri zgomotoase spre odihna de noapte, în cuiburile ocrotite din umbra pădurilor sau în crăpăturile dintre stânci. Câteva pâlcuri de copaci, pini, stejari antarctici, iar ceva mai departe o pădurice de brazi erau singurii care aduceau un pic de viață în ținutul acesta sterp al insulei. Verdeata care încoraja lacul lipsea aici și ca să ajungi la rețeaua deasă de păduri, trebuia să mergi cale de câteva mile pe o latură sau alta a lacului.

În clipa aceasta, un foc bun, aprins la rădăcina unui pin maritim, își înălța fumul izbitor de parfumat, pe care vântul îl ducea înspre mlaștini: o perche de rațe se frigea la para unui foc adăpostit între două pietre. După masa de seară, cei patru băieți nu se mai gândeau decât cum să intre sub pături, și-n timp ce unul din ei ar sta de veghe, ceilalți trei ar dormi tihnit până la ziua.

Cei patru erau Doniphane, Cross, Wilcox și Webb și iată în ce împrejurări se despărțiseră de ceilalți:

În ultimele săptămâni ale celei de-a doua ierni petrecute la French-den, relațiile dintre Doniphane și Briant se înăspriseră. Se cunoaște necazul ce l-a cuprins pe Doniphane când la alegeri a ieșit rivalul său. Tot mai invidios și mai înrăit pe zi ce trecea, nu se obișnuise nicidcum cu gândul să se supună ordinelor nouului șef al insulei Chairman. Și dacă nu se răzvrătea chiar fățiș, era doar din cauză că majoritatea nu l-ar fi susținut – asta o știa. Totuși, în câteva rânduri s-a arătat atât de răuvoitor și îndărătnic, încât Briant a fost nevoie să-l mustre, cum era și firesc. De când cu incidentul de la patinaj – când nesupunerea lui a fost vădită, fie că se datorase pasiunii pentru vânătoare, fie încăpățânării lui – de atunci nesupunerea lui n-a făcut decât să crească în aşa grad, încât Briant vedea venind momentul să-i aplice o pedeapsă.

Îngrijorat de starea aceasta de lucruri, Gordon putuse obține de la Briant promisiunea că se va abține. Dar răbdarea lui Briant ajunsese acum la capăt și, în interesul tuturor și pentru menținerea disciplinei, era nevoie de un exemplu. Zadarnic a încercat Gordon să-l aducă pe Doniphan la sentimente mai bune. Dacă până atunci avusese oarecum influență asupra lui, trebuia să recunoască acum că o pierduse cu totul. Doniphan nu putea nicicum să-i ierte că în atâtea rânduri luase apărarea rivalului său, aşa încât toate încercările lui Gordon fură zadarnice, și acesta vedea foarte mâhnit cum se apropie dezlănțuirea.

Rezulta de aici că tihna și buna înțelegere, atât de necesare coloniei de la French-den, aveau să înceteze. Se făcea simțită o stinghereală, care le otrăvea traiul în comun.

Adevărul e că, în afara de orele de masă, Doniphan împreună cu Cross, Wilcox și Webb, care erau tot mai mult influențați de el, formau un cerc aparte. De se-ntâmpla să fie vremea rea și nu mergeau la vânătoare, se adunau toți patru într-un colț al holului și acolo șopoteau între dânsii.

— Sigur că pun ceva la cale, îi spuse într-o zi Briant lui Gordon.

— Sper că nu împotriva ta! răspunse Gordon. Adică să încerce să-ți ia locul? Nu cred că Doniphan ar îndrăzni! Noi toți am fi de partea ta! Asta o știe și el!

— Poate că Wilcox, Cross și Webb se gândesc să se despartă de noi!

— Mă tem că da, Briant, și poate că n-avem dreptul să-i împiedicăm.

— Dar poți tu să ți-i închipui, Gordon, trăind izolați...

— Poate că nu se gândesc totuși s-o facă, Briant!

— Ba tocmai că se gândesc. L-am văzut pe Wilcox făcând o copie după harta lui Baudoin, și asta, sigur, pentru ca s-o ia cu ei.

— A făcut Wilcox asta?

— Da, Gordon; și, crede-mă, mă-ntreb dacă n-ar fi bine ca eu să pun capăt atâtore neplăceri, dându-mi demisia în favoarea altcuiva... a ta, Gordon, sau chiar a lui Doniphan! Ar înceta odată atâta rivalitate!

— Nu, Briant! se opuse cu tărie Gordon. Niciodată! Ar fi să te sustragi de la îndatoririle față de cei care te-au numit șef... și față de tine însuți!

Și iarna trecu, în timp ce neînțelegerile dintre ei se țineau lanț.

Cu primele zile din octombrie, frigul încetă cu desăvârșire, iar fața lacului și a râului se curățiră cu totul de ghețuri.

Atunci, în seara de 9 octombrie, Doniphan aduse la cunoștință tuturora hotărârea de a părăsi French-den, împreună cu Webb, Cross și Wilcox.

— Cum? Vreți să ne părăsiți? întrebă Gordon.

— Să vă părăsim?... Nu, Gordon! răspunse Doniphan. Ci intenționăm doar, Webb, Cross, Wilcox și cu mine, să ne facem o aşezare în altă parte a insulei.

— Și de ce, Doniphan? întrebă Baxter.

— Pur și simplu pentru că dorim să ne conducem singuri, după bunul nostru plac și, ca să fiu sincer, pentru că nu-mi convine să primesc ordine de la Briant.

— Aș vrea să știu ce îvinuire îmi aduci, Doniphan? îl întrebă Briant.

— Niciuna, decât că ești în fruntea noastră! răspunse Doniphan.

— Ești serios când spui asta? întrebă Gordon.

— Serios este faptul că, spuse Doniphan disprețitor, dacă ceilalți colegi ai mei se învoiesc să te recunoască drept şef, prietenii mei și cu mine nu ne învoim.

— Fie, răspunse Briant. Wilcox, Webb, Cross și cu tine, Doniphan, sunteți liberi să plecați și să luați partea voastră de obiecte la care aveți dreptul.

— De asta nici nu ne-am îndoit, Briant. Chiar mâine părăsim French-den-ul.

— Numai să nu vă pară rău de o asemenea hotărâre, mai spuse Gordon, care înțelesă că orice stăruință ar fi în zadar.

Iată și planul pe care Doniphan hotărâse să-l pună în aplicare:

Cu câteva săptămâni mai înainte, povestind despre recunoașterea pe care o făcuse în partea de răsărit a insulei, Briant le spusese că s-ar fi putut instala acolo în bune condiționi. Le spusese că în stâncile de pe coastă erau o mulțime de grote, că pădurile din răsăritul lacului înaintau până pe plajă, că râul din est ar fi procurat permanent apa de băut, că vînatul – și animale, și păsări – mișuna pe țărmuri, într-un cuvânt că viața era tot atât de îmbelșugată ca și la French-den și cu mult mai mult decât pe țărmul golfului Sloughi. Pe de altă parte, între French-den și coastă era o depărtare doar de douăsprezece mile în linie dreaptă, dintre care șase pentru traversarea lacului și cam tot atât până la mare, în josul lui East-river. Așadar, în caz de neapărată nevoie, nu era greu de comunicat cu French-den-ul. Numai după

ce a cumpănit un timp toate avantajele, i-a convins Doniphan pe Wilcox, Cros și Webb să-și facă o aşezare împreună cu el pe celălalt litoral al insulei.

Totuși Doniphan n-avea de gând să străbată calea până la golful Deception pe apă. Itinerarul pe care și-l propusese era să ia de-a lungul lacului Family în jos, până la capul îngust pe care lacul îl formează la miazăzi, după care, cotind pe după el, s-o ia în sus pe celălalt țărm al lacului, până la East-river, explorând astfel ținutul acesta încă necunoscut, apoi de-a lungul cursului de apă, până la vărsare. Drum lung și de ocol, de aproape cincisprezece-șaisprezece mile, dar pe care l-ar face în etape, vânând. În felul acesta, Doniphan evita să se îmbarce în iolă, care, pentru a fi cârmuită, cerea o mâna mai experimentată decât a lui. Se gândeia în schimb să ia bărcuța de cauciuc cu care putea traversa East-river – și, la nevoie, alte râulete ce vor fi prin răsăritul insulei. Mai mult, această primă expediție n-avea alt scop decât să ia cunoștință de golful Deception și să găsească locul unde să se stabilească definitiv împreună cu cei trei tovarăși. Totodată, nevrând să se încarce cu bagaje, hotărâră să ia cu ei doar două puști, patru revolvere, două toporiști, muniții câte le trebuiau, undițe, pături, o busolă de buzunar, bărcuța de cauciuc și doar câteva conserve, știind mai dinainte că din vînat și pescuit vor avea hrana din belșug.

De altfel, gândeau ei, recunoașterea aceasta n-avea să le ia mai mult de șase-șapte zile, iar când își vor fi ales un loc de aşezare, se vor înapoia la French-den ca să-și ia partea lor din ce le-ar reveni de pe *Sloughi*, lucruri pe care le-ar încărca în căruță. Dacă Gordon sau vreunul dintre cei de la French-den ar vrea să vină pe la ei, va fi binevenit – dar o conviețuire cu ei toți, în condițiile de acum, era cu neputință; hotărârea era luată și asupra ei nu se mai putea reveni.

A doua zi la răsăritul soarelui, Doniphan, Cross, Webb și Wilcox își luară rămas bun de la ceilalți, care erau foarte măhniti de despărțire. Ei însăși se simțeau mai tulburăți decât aveau aerul, cu toate că erau ferm hotărâți să-și ducă la îndeplinire planul în care încăpățânarea juca cel mai de seamă rol.

După ce trecuă aşadar râul Zeelanda, în iola pe care Moko le-o duse până la puntea pietruită, cei patru se depărtară fără grabă, cercetând totodată partea aceasta inferioară a lacului, care se îngusta tot mai mult, făcând un cap ascuțit, și imensitatea șesului de mlaștini din sud, nemărginit și înspre nord, și înspre sud. Pe drum împușcară câteva păsări pe marginea

mlaștinilor. Înțelegând că trebuie să facă economie de muniții, s-au mulțumit să vâneze numai cât le era necesar pe o zi.

Cerul era înnourat, dar nu a ploaie, și briza părea să se fi statornicit dinspre nord-est. Băieți nu putură face mai mult de cinci-șase mile timp de o zi întreagă, și, ajunși la extremitatea de sud a lacului, se opriră pentru odihna de noapte.

Acestea au fost faptele petrecute la French-den, începând din ultimele zile ale lui august și până la 11 octombrie.

Doniphan, Cross, Webb și Wilcox se găseau acum departe de colegii lor, de care sub niciun motiv de pe lume n-ar fi trebuit să se despartă. Se simțea ei oarecum izolați? Poate, dar, hotărâți să-și ducă planul până la capăt, nu se gândeau decât cum să-și organizeze o viață nouă, pe alt punct al insulei.

A doua zi, după o noapte destul de rece pe care numai un foc bun, ținut până la ziuă, o făcu suportabilă, toți patru se pregătiră de plecare. Capătul de sud al lacului Family se îngusta mult, formând un unghi foarte ascuțit între cele două țărmuri, dintre care cel din dreapta suia aproape perpendicular înspre nord. În răsărit, tot mlaștini, dar care nu inundau pajiștile, acestea fiind cu câteva picioare mai ridicate decât nivelul lacului.

Începeau acum să răsără movile mici, acoperite cu ierburi și umbrite de copaci firavi. Cum mai tot ținutul era brăzdat numai de dune, Doniphan îl denumi „Downs-lands” (țara dunelor), apoi, ca să nu riște mergând la întâmplare în necunoscut, hotărî să-o pornească de-a lungul țărmului până la East-river și la partea de litoral explorată de Briant, rămânând ca regiunea dunelor să-o cerceteze mai târziu.

Tovarășii lui erau însă de altă părere.

— Dacă distanțele de pe hartă sunt bine calculate, spuse Doniphan, ar trebui să dăm peste East-river la cel mult șapte mile de la extremitatea lacului în sus și am putea, fără osteneală, să fim acolo pe seară.

— Și de ce să nu tăiem prin nord-est, ca să ajungem direct la vărsarea lui? întrebă Wilcox.

— Ei da, asta ne-ar scuti mai bine de o treime din drum, spuse și Webb.

— Bineînțeles, răspunse Doniphan, dar poți risca să mergi la întâmplare prin locurile astea mlaștinoase, ca la urmă, neputând înainta, să te întorci de unde ai plecat? Pe câtă vreme dacă mergem pe țărmul lacului înainte, avem toate şansele să nu ni se ivească nicio piedică în cale.

— Mai avem și interesul să cercetăm cursul lui East-river, interveni și Cross.

— Neapărat, răspunse Doniphan, doar e râul care face legătura directă cu lacul Family. De altfel, mergând pe el în jos, ne dăm seama și ce fel e pădurea prin care trece.

Și cu asta porniră, lungind pasul. Un dâmbuleț îngust domina cu trei-patru picioare nivelul lacului, ca și întinderea de dune de pe dreapta. Cum urcușul începuse să devină simțitor, era de așteptat ca la câteva mile mai departe întreaga priveliște să se schimbe.

Într-adevăr, către ora unsprezece, Doniphan și tovarășii săi se opriră într-un fel de intrând, umbrit de stejari falnici. De acolo până-n depărtări, înspre răsărit, privirea se afunda în masa de păduri care împânzea zarea.

Un iepure „agut”, pe care Wilcox îl împușcase de dimineață, constituie dejunul. Cross, care luase acum locul lui Moko, îl prepară cum se pricepe și el. Poposiră doar cât să frigă niște bucăți de carne pe cărbuni aprinși, cât să le mănânce și să-și astâmpere foamea și setea, apoi Doniphan și tovarășii săi de drum porniră pe țărmul lacului în sus.

Pădurea de pe marginea țărmului, aceeași ca și pădurile din partea de vest, se deosebea numai prin faptul că predominau arborii cu cetina mereu verde. Numărul de pini maritimi, brazi și stejari care nu-și schimbă frunza întrecea cu mult pe al mestecenilor sau fagilor, dar toți erau falnici și rămuroși.

Spre marea lui satisfacție, Doniphan mai constată că fauna era și ea foarte variată în partea aceasta de insulă. În mai multe rânduri văzu guanaci și lame de Peru, ca și un cârd de struț „nandu” alergând prin pădure după ce se adăpaseră. Văzu iepuri din speciile „maras”, „tucutucos” și „pecaris”, iar tufele mișunau de vânat păsăresc.

Înspri seară se opriră să răsuflă. Aici, țărmul era întretăiat de un curs de apă pornit din lac. Trebuia să fie, cum și era, East-river. Nu-i fu greu lui Doniphan să-l ghicească, cu atât mai mult cu cât sub un pâlc de copaci, într-o creștătură a țărmului, găsiră urme de tabără, mai precis cenușa unui foc de lemn. Era chiar locul în care Briant, Jacques și Moko debarcaseră când cu recunoașterea la golful Deception și unde-și petrecuseră întâia noapte.

Rămaseră dar și ei acolo, aprinseră tăciunii stinși, își luară masa de seară și se întinseră sub aceiași copaci care-i adăpostiseră pe tovarășii lor.

Acum opt luni, când Briant poposise pe lacul acesta, odată cu capul nu să ar fi gândit că patru dintre tovarășii lui aveau să vină și ei acolo, cu gândul să se rupă de colonie și să trăiască izolați în această parte de insulă.

Poate că văzându-se acolo, departe de aşezarea gospodărească de la French-den, unde ar fi putut sta în bună pace, Cross, Wilcox și Webb se cam căiau de ce-au făcut. Dar soarta lor era legată acum de a lui Doniphan, iar Doniphan era prea îngâmfat ca să-și recunoască vina, prea încăpățânat ca să renunțe la planurile lui, prea ambicioas ca să se plece în fața rivalului său.

Nici nu se făcu bine ziuă, și Doniphan fu de părere să traverseze East-river.

— Cu asta scăpăm de grija și ne rămâne liberă ziua ca să ajungem până la vărsare, care nu poate fi mai departe de cinci-șase mile.

— Unde mai pui, zise Cross, că de pe malul stâng a adunat Moko fructele acelea ca migdala. Bine ar fi să ne facem și noi o provizie pentru drum!

Despăduriră bărcuța de cauciuc și de cum o puseră pe apă, Doniphan se îndreptă spre celălalt mal târând după el o funie. Cu câteva lovitură de vâslă trecu repede lărgimea de treizeci-patrutzeci de picioare din partea aceea a râului. Trăgând apoi frânghia, al cărei capăt îl ținuse Wilcox, Webb și Cross aduseră la ei bărcuța în care trecu și ei, rând pe rând, pe celălalt țarm.

Acum, că trecuseră toți, strânseră din nou bărcuța în formă de valiză, o luară în spate și porniră din nou. Bineînțeles că ar fi fost mai puțin obosit să ia iola, să se fi lăsat duși de currentul lui East-river, aşa cum făcuseră Briant, Jacques și Moko, dar bărcuța de cauciuc neputând duce decât o persoană, au fost nevoiți să renunțe la acest mijloc de locomoție.

A fost o zi grea. Desișul pădurii, ierburile țepoase care-i stânjeneau la tot pasul, crengile doborâte de ultimele furtuni și care le tăiau drumul, ca și câteva bălti pe care le ocoliră cu greu le întârziară sosirea pe litoral. În timp ce mergeau, Doniphan se miră cum de naufragiatul francez nu lăsase nicio urmă a trecerii lui prin această parte a insulei, aşa cum lăsase la Traps-woods. Și totuși, nu mai rămânea îndoială că o explorase, de vreme ce pe hartă își însemnase toate detaliile cursului acestui râu, până la golful Deception.

Puțin înainte de amiază se opriră să dejuneze chiar pe locul unde era pinul cu migdale. Cross culese câteva fructe, din care mâncără toți cu poftă. Apoi, cale de încă două mile, fură nevoiți să ia din nou în piept toate tufișurile și să-și croiască drum cu toporișca, numai ca să nu se depărteze de cursul apei.

Din cauza diferitelor piedici, abia către șapte seara izbutiră să iasă cu totul din pădure, și, cum noaptea se lăsase, Doniphan nu se putu orienta pe litoral. Cu toate astea, deși nu deslușea decât lunga linie a valului înspumat, auzea vuietul prelung și grav al mării care se izbea de țărm.

Hotărâră să se opreasă acolo și să doarmă sub cerul liber. Pentru noaptea următoare nu se putea să nu găsească vreun adăpost mai bun în vreo peșteră, la gura râului.

Tabăra odată înjghebată, urmă cina sau, mai degrabă, pentru că se făcuse târziu, „supeul”, care se compuse din câțiva cocoșei de câmp perpeliti la flacăra unui foc de vreascuri și câteva migdale de pin, culese pe sub copaci.

Prevăzători, puseră la cale ca să țină focul până la ziuă, și în primele ore să-i poarte de grija Doniphan.

Wilcox, Webb și Cross, întinși sub ramurile unui pin mare, foarte obosiți de o zi întreagă de mers, adormiră de îndată.

Doniphan abia se ținea să nu adoarmă. Rămase totuși treaz, dar când veni momentul ca unul din ceilalți să-i ia locul, dormeau toți atât de adânc, că nu vru să-i mai trezească.

De altfel, pădurea era atât de liniștită în preajma taberei, încât te simțea în siguranță ca și la French-den.

Și aşa, după ce aruncă câteva brațe de lemn pe foc, Doniphan se întinse și el la piciorul copacului; ochii i se închiseră pe dată și nu se mai redeschiseră decât dimineață, când soarele se ridică pe un vast orizont, care-n largul zării se întâlnea cu marea.

Capitolul XXI

Cercetarea golfului Deception. Golful Bear-rock. Cum să se înapoieze la French-Den. Recunoaștere în nordul insulei North-Creek. Pădurea de fagi. Furtună cumplită. Noapte de spaimă. În zori.

Prima grija a lui Doniphan, Wilcox, Cross și Webb fu să meargă pe râu în jos până la vărsare. De acolo își rotiră cu sete ochii peste partea aceasta de ocean pe care o vedea pentru întâia oară. Era tot atât de pustie ca și pe celălalt litoral.

— Și totuși, zise Doniphan, dacă, după cum presupun, insula Chairman nu este departe de continentul american, vapoarele care ies din strâmtoarea Magellan și suie înspre Chile și Peru trebuie să treacă prin est. Un motiv mai mult ca să ne facem așezarea pe țărmul golfului Deception care, cu

toate că Briant l-a numit astfel, sper că nu-și va justifica mult timp numele săta cu nenoroc.

Poate că, motivând astfel, Doniphan căuta pretexts sau în orice caz urmărea să arate într-o formă definitivă ruptura sa de ceilalți colegi. La urma urmei însă, chibzuind bine, ajungeai la concluzia că numai pe partea aceasta a Pacificului, adică la răsărit de insula Chairman, rămâneau șanse să se arate vapoare în trecere către porturile Americii de Sud.

După ce scrută cu luneta întreg orizontul, Doniphan se gândi să cerceteze vârsarea lui East-river. Și el, ca și Briant, își dădură seama că se formase acolo în mod natural un mic port, la adăpost de vânt și talazuri.

Dacă schoonerul ar fi acostat pe insulă în locul acesta, poate că n-ar fi eșuat și s-ar fi păstrat întreg, putând să-i ducă înapoi în patrie.

În spatele stâncilor care mărgineau portul se înălțau primii arbori din pădurea ce se întindea nu numai până la lacul Family, dar și înspre miazănoapte, unde ochiul se afunda într-un noian de verdeață.

Cât despre intrândurile pe care apa le săpase în granitul stâncilor de pe litoral, Briant avusese dreptate: aveai de unde alege grota. Gândi totuși că e mai bine să nu se depărteze de malul lui East-river și găsi o grotă încăpătoare, pardositară cu un nisip foarte mărunt, cu tot felul de colțuri și colțulețe confortabile, unde puteai să te simți la fel de bine ca și la French-den. Grota aceasta aproape că ar fi adăpostit toată colonia, căci în pereții ei mari erau scobite în stâncă o serie de grote mici, putându-se face din fiecare o cameră separată, în loc de îngrămădeala din cele două încăperi de la French-den.

Toată ziua nu făcură decât să viziteze coasta pe o întindere de două mile, timp în care Doniphan și Cross împușcară un tinamu, iar Wilcox și Webb aruncară un pripon de undițe pe fundul lui East-river, la vreo sută de pași în sus de vârsare. Prinseră vreo șase pești la fel cu cei din râul Zeelanda, între care doi bibani mari. Prin mulțimea de văgăuni de sub stâncile din apă care închideau portul înspre nord-est, adăpostindu-l de valurile mari din larg, existau mii de scoici. Se găseau de asemenea midii și patele⁵ cu duiumul, de un soi foarte bun. Aveau deci la îndemână scoici, pești de mare, care alunecau printre fucușii enormi de pe sub bancurile de stânci din apă, încât nu era nevoie să-i cauți la patru-cinci mile depărtare.

Se știe că Briant, când cercetase țărmul la vărsarea lui East-river în mare, se urcase pe o stâncă înaltă de forma unui urs uriaș. Și Doniphan fu mirat de asemănare. Iată de ce acum, când lua în stăpânire ținutul, puse numele de Bear-rock (stâncă ursului) portului dominat de stâncă aceasta, nume care figurează acum pe harta insulei Chairman.

În după-amiază aceleiași zile, Doniphan și Wilcox suiră și ei pe Bear-rock, ca să aibă o cât mai largă vedere peste cuprinsul golfului. Dar la orizont nu li se arăta nici vapor, nici pământ. Pata aceea albă din nord-est, care-i atrăsese atenția lui Briant, ei nici măcar n-o zăriră, fie că soarele se lăsase prea jos la orizontul opus, fie că pata nici nu exista și fusese doar o iluzie optică a lui Briant.

Când se însera, Doniphan cu tovarășii lui își luară masa sub un pâlc de ulmi minunați, cu crengi joase, care se aplecau peste apă. Se sfătuiră între ei dacă să se înapoieze de îndată la French-den, ca să aducă lucrurile de trebuință pentru o aşezare definitivă în grota de la Bear-rock.

— Cred, zise Webb, că ar trebui să ne grăbim, deoarece drumul prin sudul lacului ne ia câteva zile.

— Dar, spuse Wilcox, n-ar fi mai bine, când va fi să ne întoarcem aici, să traversăm lacul și să venim pe East-river până la vărsare? Adică de ce n-am face și noi drumul pe care l-a făcut Briant cu iola?

— Am câștiga și timp, am scuti și osteneală, întări Webb.

— Tu ce zici, Doniphan? întrebă Cross.

Doniphan se gândea și el la soluția asta plină de avantaje.

— Ai dreptate, Wilcox, zise, dacă am veni cu iola condusă de Moko...

— Numai să vrea Moko, îl întrerupse Webb, dar știu eu?

— Și de ce n-ar vrea? întrebă Doniphan. La urma urmei, n-ar trebui decât să stea la cărmă cât timp trecem lacul.

— Trebuie să vrea! exclamă Cross. Dac-am fi obligați să cărăm pe jos toată partea noastră, n-am mai isprăvi niciodată! Unde mai pui că poate căruciorul nici n-ar răzbate prin pădure. Trebuie să cărăm cu iola!

— Și dacă totuși refuză să ne-o dea? întrebă Webb.

— Refuză?! se-ncreză Doniphan. Și cine-o să refuze?

— Briant! Nu e el șeful coloniei?

— Briant? Să refuze? strigă Doniphan. Cu ce este iola mai mult a lui decât a noastră? Numai să îndrăznească Briant și...

Doniphan se opri, dar îl simțeai că, trufaș cum era, cu niciun preț n-ar fi admis refuzul rivalului.

Dar, după cum spuse Wilcox, la ce să-și facă sănge rău de pe acum? E sigur că Briant n-avea să le pună bețe-n roate ca să se instaleze la Bear-rock. Rămânea doar de hotărât dacă să se înapoieze la French-den acum sau mai târziu.

— Cât mai degrabă, cred, zise Cross.

— Atunci mâine? întrebă Webb.

— Nu, răspunse Doniphan. Aș vrea ca înainte de plecare să mergem și dincolo de golf, să cercetăm și coasta de nord a insulei, în patruzeci și opt de ore putem fi înapoi la Bear-rock. Cine știe dacă în direcția aceea nu s-o vedea în larg vreun teritoriu pe care Baudoïn nu l-a putut zări și deci nici indica pe hartă? Cred că n-ar fi cuminte să ne facem așezarea fără să stim tot ce ne interesează.

Avea dreptate. Deci, chiar dacă întârziau cu două-trei zile, s-au hotărât să plece în nord cât mai degrabă.

A doua zi, 14 octombrie, Doniphan și cei trei tovarăși plecară din zori către miazănoapte, de-a lungul țărmului.

Pe o distanță de vreo trei mile, între pădure și mare se continua sirul de stânci, având la picioarele lor o plajă de nisip de peste o sută de picioare.

Spre amiază, când tinerii trecură de ultima stâncă, se opriră să prânzească.

În acest loc întâlniră încă un curs de apă care se vărsa în golf; dar după direcția sa dinspre sud-est către nord-vest bănuiră că nu izvora din lac. Pârâul curgea printr-o albie îngustă și probabil că în el se vărsau apele mai mici din toată partea de miazănoapte a insulei. Doniphan îl numi North-creek (pârâul de nord), căci era mic și nu merita numele de râu.

Câteva zvâcnituri de vâslă au fost de ajuns ca bărcuța de cauciuc să-l treacă și n-avură decât să cotească pe după pădurea care-l mărginea.

În timp ce mergeau, două focuri de armă au fost trase de Doniphan și de Cross, în împrejurările următoare: Era în jurul orei trei. Înând cursul apei, Doniphan înaintase spre nord-vest mai mult decât era necesar ca să ajungă pe coasta de miazănoapte. Tocmai se gândeau cum să ia din nou spre dreapta, când Cross, oprindu-l deodată, strigă:

— Uite, Doniphan, uite! Și-i arătă o namilă roșcată care se mișca printre ierburile înalte din păpurișul pârâului, pe sub bolțile copacilor.

Doniphan îi făcu semn lui Webb și Wilcox să nu miște, apoi, însotit de Cross, cu pușca gata să țintească, se furișă fără zgromot înspre jivină.

Era un animal mare, puțind fi luat drept un rinocer dacă ar fi avut un corn pe cap și dacă partea de jos a fălcilor ar fi fost mai proeminentă.

Două detunături consecutive: Doniphan și Cross trăseseră aproape în același timp. Bineînțeles că, la distanța de o sută cincizeci de pași, glonțul nu avusese niciun efect pe pielea atât de groasă a animalului, căci, țâșnind din păpuș, acesta trecu în goană pârâul și se făcu nevăzut în pădure. Dar Doniphan avu timp să-l recunoască. Era o amfibie deloc primejdioasă, un „anta” cu blană castanie, un fel de tapir enorm cum deseori se întâlnesc prin vecinătatea fluviilor din America de Sud. Cum însă animalul nu le-ar fi servit la nimic, nici nu le păru rău că s-a dus – decât doar dintr-o ambiție de vânători.

Și în partea aceasta a insulei se întindeau păduri cât vedeai cu ochii, dese, dese, cu copaci rotunzi și cu fagi care se-mbulzeau cu miile. Doniphan îi dădu numele de Beechs-forest (pădurea de fagi) și o trecu pe hartă, alături de celealte două noi denumiri.

Când se lăsase seara, parcurseseră nouă mile. Încă pe atât, și tinerii exploratori ajungeau în nordul insulei. Dar asta pe a doua zi.

Drumul fu reluat a doua zi în zori. Aveau de ce se grăbi: vremea era în schimbare. Vântul sufla dinspre apus, cu tendința de a se întețe. Dinspre larg, norii și începuseră să gonească pe cer. E drept că mai pe sus, lăsând încă speranțe că nu se vor preface în ploaie. Ca să ia în piept vântul, oricât ar fi bătut de tare, era un fleac pentru niște băieți hotărâți ca ei. Dar de s-ar fi prefăcut în rafale, cu întreg alaiul de ploi torențiale, asta i-ar fi stingherit grozav și ar fi fost nevoie să renunțe la expediție și să se înapoieze degrabă la Bear-rock.

Iuțiră aşadar pasul, măcar că luptau cu vântul care-i hărțuia dintr-o parte. A fost o zi rea, care prevăstea o noapte și mai rea. Într-adevăr, vântul se prefăcu în furtună, care se dezlănțui peste toată insula, iar pe la cinci seara, tunetele începură să bubuiie prelung, în timp ce fulgerele brăzdau cerul, luminându-l.

Doniphan și tovarășii săi nu dădură înapoi. Gândul că se apropiau de țintă îi îmbărbăta. De altfel, pădurile compacte de fagi se continuau și în direcția aceea și le-ar fi dat putința să se adăpostească sub copaci. Dar vântul se

dedănțuia cu atâta violentă, încât nu se temea de ploaie. Și nici țărmul nu putea fi departe.

Către opt seara auziră vuietul tumultuos de valuri, semn că erau în preajma unui banc de stânci.

Între timp, cerul năpădit de nori se întuneca din ce în ce. Ca să mai apuce să vadă ceva în largul mării înainte ca ultimele licăriri ale zilei să se stingă, trebuia să iuțească încă pasul.

Dincolo de marginea pădurii se întindea o plajă largă, de un sfert de milă, pe care talazuri înalte, albe de spumă se rostogoleau despletindu-se, după ce se izbiseră de colțurile de stâncă din miazănoapte.

Doniphan, Webb, Cross și Wilcox, deși frânți de oboseală, mai avură putere să și fugă. Trebuia cu orice preț să arunce cărui o privire peste partea aceasta de Pacific, cât timp mai era un pic de zi... Să fi fost oare marea în toată imensitatea ei sau doar un canal care îi separa de un continent sau de o insulă?

Deodată, Wilcox, care o luase puțin înainte, se opri locului. Arătă cu mâna înspre ceva negru și inform, movilit la picioarele prundului. Să fi fost oare vreun animal marin? Vreun cetaceu, balenă ori pui de balenă, eșuat pe nisip? Ori poate mai degrabă o barcă răsturnată, după ce fusese izbită de stânci?

Da, era o barcă culcată pe o parte, iar dincolo de ea, alături de dâra de ierburi încâlcite aduse de flux, Wilcox arătă două trupuri omenești, întinse la câțiva pași de barcă.

Doniphan, Webb și Cross, rămași mai întâi locului, traversară în fugă plaja, fără să se gândească, și ajunseră la cele două trupuri, poate neânsuflețite, întinse pe nisip.

Abia atunci, cuprinși de spaimă, fără că ar mai fi putut da vreun ajutor, fugiră repede să-și caute un adăpost sub copaci.

Se întunecase acum de tot, cu toate că fulgerele luminau din când în când cerul, dar în curând se stinseră și ele. În bezna nopții, urletele furtunii erau dublate de vuietul mării dezlănțuite.

Ce furtună! Copacii trosneau din toate înceieturile, gata să se năruie peste cei care căutaseră adăpost sub ei. Dar nici pe plajă nu ar fi putut rămâne, căci nisipul dus de vânt biciuia aerul ca o mitralieră.

Noaptea întreagă, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross rămăseră sub copaci, fără să închidă ochii o clipă. Suferiră cumplit de frig; foc nu puteau face, căci s-ar fi împrăștiat și ar fi aprins crengile uscate de pe jos.

Și apoi emoția celor văzute îi ținea încordați. De unde venise barca aceea? De ce nație să fi fost naufragiații? Să fie oare vreun pământ prin preajmă, de vreme ce barca putuse să ajungă la țărmul insulei? Sau poate era de pe vreun vas care naufragiase pe tărâmurile astăzi în timpul furtunii?

Orice presupunere era cu puțință și, în scurtele răstimpuri de acalmie, Doniphan și Wilcox, ghemuiți laolaltă, se întrebau unul pe altul în șoaptă.

În același timp, în închipuirea lor, pradă tuturor nălucirilor, li se părea că aud țipete din depărtare când vântul mai slăbea și, trăgând cu urechea, se întrebau dacă n-or fi rătăcind pe plajă și alții naufragiați! Nu! Erau victimele unor năluciri ale propriilor lor simțuri. Niciun strigăt de deznădejde nu răsunase în tumultul furtunii. Acum se învinuiau că în spaimă aceea de moment fugiseră! Ar fi vrut să alerge înapoi printre stânci, cu riscul să fie spulberați de vânt! Dar, prin negura nopții, pe plaja aceea deschisă, măturată de năvala de valuri a fluxului, cum ar mai fi găsit locul unde eșuase luntrea răsturnată, locul unde trupurile zăceau pe nisip?

De altfel, părea că se topise în ei orice forță fizică sau morală. După ce fuseseră atâtă vreme stăpâni pe ei, după ce se crezuseră poate bărbați, se simțeau acum redevenind copii în fața acestor ființe omenești, întâiele pe care le revedea de la naufragiul lui *Sloughi*, aruncate de mare în stare de cadavre pe insula lor!

La urmă, când își veniră în fire, înțeleseră care le era datoria. A doua zi, de cum s-o lumina, aveau să coboare jos la țărm, să sape o groapă în nisip și să-i înmormânteze.

Ce noapte fără sfârșit! Părea că niciodată n-au să mai vadă lumina zilei, care să le împrăștie spaimele!

Și măcar dacă ar fi putut să se uite la ceas ca să-și dea seama cât mai e până la ziuă! Însă, cu neputință de aprins un chibrit, chiar adăpostindu-l sub pătură. Cross încercă, dar în zadar.

Atunci Wilcox recurse la un alt mijloc ca să știe cu aproximativie ora: ceasul lui se întorcea răsucindu-l de douăsprezece ori pentru douăzeci și patru de ore – adică o răsucire pentru două ore. Or, cum îl întorsese la ora opt seara, însemna că, socotind numărul de turații care ar mai rămâne, ar

afla orele trecute. Aşa şi făcu şi, nemaivând decât patru turaţii de dat, deduse că e aproape patru dimineaţa. Aşadar, în curând avea să se facă ziua.

Într-adevăr, nu mult după aceea începu să se lumineze în răsărit. Vântul nu se potolise şi cum norii se lăsau tot mai jos pe mare, era de temut că ploaia avea să-i prindă pe băieţi înainte de a fi ajuns la adăpostul din Bear-rock.

Orice-ar fi fost, întâi de toate aveau de împlinit o ultimă datorie faţă de cei doi naufragiaţi. Aşa încât, de cum se ivi întâia geană de lumină pe sub învolturările de nori din zare, înaintară pe ţărm luptând din răsputeri cu răbufnirile de vânt. În câteva rânduri se proptiră unul de altul, ca să nu-i răstoarne.

Luntrea eşuase lângă o movilă de nisip. Se vedea după urmele de valuri că fluxul, înțeştit de vânt, o depăşise.

Cât despre cele două trupuri, nu mai erau acolo...

Doniphane şi Wilcox înaintară vreo douăzeci de paşi pe ţărm...

Nimic!... Nici măcar vreo urmă, pe care de altfel refluxul ar fi şters-o.

— Nenorocîţii, exclamă Wilcox, erau aşadar în viaţă, dacă au reușit să se ridice!

— Unde pot fi? întrebă Cross.

— Unde să fie? răspunse Doniphane, arătând valurile care se rostogoleau turbate. Acolo unde i-o fi târât refluxul!

Doniphane se cătără cu greu până pe marginea bancului de stânci şi privi cu luneta peste suprafaţa mării.

Niciun cadavru! Sigur că trupurile naufragiaţilor au fost duse în larg!

Doniphane se întoarse la Wilcox, Cross şi Webb, care rămăseseră lângă luntre.

O mai fi poate vreun supravieţitor în ea?

Dar luntrea era goală.

Era o şalupă de pe un vas de comerţ, cu punte în faţă şi lungă de vreo treizeci de picioare. Nu mai era în stare de navigare, fiind avariată în flanc, pe linia de plutire, din cauza izbiturilor de stânci. Un ciot de catarg rupt de la bază, câteva zdrenţe de pânză care fălfâiau prinse în cârligele de pe marginea punţii, capete de frânghii – e tot ce mai rămăsese din echipament. Cât despre provizii, unelte şi arme, nimic în lăzi şi nimic în deschizătura de sub punte.

În spate, două nume arătau căruia vas aparţinuse şi portul de origine:

Severn – San Francisco.

San Francisco! Unul din porturile litoralului californian! Așadar, o navă americană!

Cât despre partea aceasta de coastă pe care naufragiații de pe *Severn* fuseseră aruncați de furtună, avea ca orizont marea, în toată imensitatea ei.

Capitolul XXII

O inspirație a lui Briant. Bucuria celor mici. Construirea unui zmeu. Experiența întreruptă. Kate. Supraviețuitorii de pe Severn. Primejdile prin care trec Doniphane și tovarășii lui. Devotamentul lui Briant. Din nou împreună.

Sunt cunoscute împrejurările în care Doniphane, Webb, Cross și Wilcox au părăsit locuința de la French-den. De la plecarea lor, viața tinerilor coloniști devenise mai tristă. Cu câtă îndurerare au privit toți despărțirea aceasta care putea să aibă urmări foarte rele în viitor! Bineînțeles, Briant nu avea de ce să-și aducă învinuiri, totuși era cel mai mâhnit dintre toți, fiind considerat motivul despărțirii.

Zadarnic căuta Gordon să-l mângeze zicându-i:

— Au să se-ntoarcă, Briant, mai repede chiar decât crezi. Oricât de îndărătnic ar fi Doniphane, împrejurările au să fie mai tari decât el. Pariez că înainte de venirea iernii ai să-i vezi pe toți din nou la French-den.

Briant dădea din cap și nu mai știa ce să răspundă. Că vor fi siliți de împrejurări să se înapoieze, da, se poate. Dar atunci, cât de vitrege ar trebui să fie împrejurările aceleia!

„Înainte de venirea iernii!” zisese Gordon. Adică să mai fie osândiți să petreacă și o a treia iarnă pe insula Chairman? Și până atunci nu le va veni niciun ajutor de nicăieri? Adică pe tărâmurile astăzi ale Pacificului să nu treacă în timpul verii niciun vapor de comerț și nici balonul-semnal suiat pe faleza Auckland să nu fie în sfârșit văzut? E drept că balonul, înălțat doar la două sute de picioare deasupra nivelului insulei, nu era posibil de văzut decât pe o rază restrânsă. Așadar, după ce a încercat zadarnic împreună cu Baxter să pună la cale un plan de a construi o navă care să poată străbate marea, Briant se gândi la un mijloc de a ridica un semnal la o înălțime mai mare. Vorbea adesea de asta și într-o zi îi spuse lui Baxter că lui îi părea foarte posibil ca pentru semnalizare să se folosească de un zmeu.

— Nici pânza, nici sfoara nu ne lipsesc, zise, și dacă aparatul e destul de mare, ar plana într-o zonă înaltă, să zicem la o mie de picioare.

— Afară de zilele când n-ar fi vânt deloc, răsunse Baxter.

— Zile fără vânt sunt puține, și atunci l-am trage jos. Dar în afară de cazul acesta, dacă sfoara e bine fixată pe sol, el însuși se va întoarce după vânt și n-am mai avea grija lui.

— Să încercăm, zise Baxter.

— Mai mult, adăugă Briant, dacă zmeul va fi vizibil ziua la o mare depărtare, poate vreo șaizeci de mile, va putea fi văzut și noaptea, dacă-i atârnăm un felinar de coadă sau de speteze.

De fapt, ideea lui Briant era bună. Cât despre punerea ei în aplicare, nu prezenta nicio greutate pentru niște băieți tineri care de atâtea ori înălțaseră zmeie pe pajistile din Noua Zeelandă.

Așa că, de cum aflări de proiectul lui Briant, îi cuprinse pe toți o mare bucurie. Cei mici mai ales, Jenkins, Iverson, Dole și Costar, se bucurară ca de o jucărie, extaziindu-se la gândul să vadă un zmeu cum nu mai văzuseră niciodată. Ce minune să ții de sfoară, în vreme ce zmeul se leagănă pe sus!

— Să-i punem o coadă lungă, zise unul.

— Și niște zbârnăitori mari! spuse altul.

— Și o să-i facem deasupra un maimuțoi frumos, care va dăncui sus!

— O să-i trimitem ștafete!

Erau toți în culmea fericirii.

Și când te gândești că acolo unde ei vedea doar un prilej de distracție, era o idee ingenioasă, care avea toate șansele să dea rezultate bune!

Baxter și Briant se apucări așadar de lucru, chiar a treia zi după ce Doniphan și ceilalți trei părăsiseră grota de la French-den.

— Să vedeți ce ochi au să facă, zise Service când or vedea asta! Ce păcat că nu le-a venit în minte și Robinsonilor mei să înalțe un zmeu!

— Are să se vadă din toate părțile insulei? întrebă Garnett.

— Nu numai de pe insulă, răsunse Briant, dar și de la o mare distanță de jur împrejur.

— Și din Auckland? întrebă Dole.

— Vai, nu! răsunse Briant, surâzând la auzul unei asemenea întrebări.

Dar poate că dacă l-or vedea Doniphan și ceilalți, au să se înapoieze!

Cu firea lui deschisă, Briant se gândeau fără încetare la cei plecați și nu dorea altceva decât să-i vadă mai repede înapoi.

Și în ziua aceea, și în zilele următoare, nu făcură altceva decât să se ocupe de zmeu. Baxter fu de părere să-i dea forma unui octogon. Spetezele, ușoare și rezistente, au fost făcute dintr-un fel de trestii foarte tari, care creșteau pe malurile lacului. Erau destul de solide ca să reziste la un vânt potrivit. Pe armătura aceasta întinseră o pânză ușoară, cauciucată, pe care o întrebuințau la acoperitul spațiilor dintre scândurile punții schoonerului – o pânză atât de impermeabilă, încât vântul n-ar fi putut pătrunde prin țesătura ei. Cât despre sfoară, vor întrebuința o strună lungă de cel puțin două mii de picioare și cu o împletitură foarte deasă, din cele cu care se leagă loch-ul⁶ și care este în stare să suporte o tensiune cât de mare.

Zmeul avea să fie împodobit cu o coadă lungă, care să-l mențină în echilibru. Era atât de solid construit, încât ar fi putut, fără nicio primejdie, să ridice și pe unul din băieți în aer. Dar nu era vorba de aşa ceva, ci doar să fie destul de solid ca să reziste unui vânt mai tare și destul de mare ca, atingând o înălțime considerabilă, să poată fi totuși văzut de la o distanță de cincizeci-șaizeci de mile.

Bineînțeles că un asemenea zmeu nu era de ținut cu mâna. Cu puterea ce i-o dădea vântul, ar fi luat pe sus toată colonia, și încă cum! Iată de ce sfoara trebuia încolăcită pe un scripete al schoonerului; troliul acesta orizontal fu deci adus pe terenul de sport și bine fixat în pământ, ca să poată rezista la tracțiunea „uriașului văzduhurilor” – nume pe care cei mici îl admiseră imediat.

Terminară lucrul în seara de 14 și Briant hotărî să lanseze zmeul în după-amiaza zilei următoare, în prezența tuturor.

A doua zi însă a fost cu neputință de făcut experiența. Cu furtuna ce se dezlănțuise, aparatul ar fi fost sfârtecat în câteva clipe dacă ar fi fost lăsat în voia vântului. Era aceeași furtună care îi surprinsese pe Doniphane și pe colegii lui în partea de nord a insulei și care împinsese salupa naufragiaților înspre stâncile din nord, cărora mai târziu le-au pus numele de Severn-shores (țărmul Severn).

Peste două zile – 16 octombrie – cu toate că furtuna se mai liniștise, vântul era încă prea puternic pentru ca Briant să-și înalțe aparatul aerian. Dar cum în după-amiaza aceleiași zile vremea se îndreptă datorită vântului care slabise simțitor, schimbându-și direcția și suflând dinspre sud-est, hotărâră experiența pentru a doua zi.

Era 17 octombrie, dată care avea să fie păstrată la loc de frunte în analele insulei Chairman.

Vremea era numai bună, cu o briză potrivită, continuă și regulată, cât să susțină bine zmeul. Cu o înclinare bine calculată, ca să se mențină în albia vântului, putea să fie ridicat la o înălțime mare, iar seara urma să fie dat iar jos, ca să i se atașeze un felinar ce l-ar face vizibil toată noaptea.

Dimineața întreagă nu făcură decât pregătiri, care se prelungiră cu un ceas și după-amiază. Apoi trecuță toți pe terenul de sport.

— Ce bună idee a avut Briant cu aparatul său! nu încetau să se minuneze Iverson și ceilalți, bătând din palme.

Era ora unu și jumătate. Zmeul stătea întins pe jos, cu coada desfășurată în toată lungimea, gata doar ca, la semnalul lui Briant, să-și ia zborul, când Briant se opri locului. În clipa aceea, atenția sa fusese atrasă de purtarea stranie a lui Phann, care se repezise înspre pădure lătrând atât de jalnic și de ciudat încât îi uimi pe toți.

— Ce e cu Phann? întrebă Briant.

— O fi simțit vreun animal prin pădure, spuse Gordon.

— Nu, că ar lătra altfel.

— Ia să vedem, interveni Service.

— Nu fără arme! zise Briant.

Service și Jacques dădură fuga la French-den, de unde fiecare aduse câte o pușcă încărcată.

— Hai! spuse Briant.

Și toți trei, însorțiți de Gordon, o luară înspre Traps-woods.

Phann ajunsese; nu se vedea, dar lătră întruna. Nu apucă să facă cincizeci de pași, că Briant și ceilalți îl zăriră oprit în față unui copac, la piciorul căruia zacea o ființă omenească.

Era o femeie, care stătea pe jos, nemîșcată, ca moartă, îmbrăcată într-o rochie simplă de lână și cu un șal gros, cafeniu, legat în talie. Pe față i se citeau urmele unei dureri mari, măcar că arăta voinică și nu-i dădeai mai mult de patruzeci-patrutzeci și cinci de ani. Istovită de osteneală și poate de foame, își pierduse cunoștința, dar respiră încă.

Cu câtă emoție săzură tinerii această întâie făptură omenească de la naufragiul lor!

— Respiră!... Respiră! exclamă Gordon. Poate foamea și setea...

Jacques alergă degrabă la French-den, de unde aduse niște pesmeți și o ploscuță cu rachiu.

Briant se aplecă înspre femeie și, deschizându-i cu greu gura încleștată, reuși să-i toarne câteva picături din băutura întăritoare.

Femeia făcu o mișcare și ridică pleoapele. Privirea i se învioră dintr-o dată căzând copiii adunați lângă ea, apoi duse cu lăcomie la gură pesmetul pe care i-l întinsese Briant.

Vedeai bine că nefericita era mai mult moartă de foame decât de osteneală. Dar cine să fi fost femeia aceasta? Să fie cu puțință să schimbi două cuvinte cu ea și s-o înțelegi?

Briant nu avu mult de așteptat, căci, săltându-se un pic, necunoscuta spuse în engleză:

— Vă mulțumesc, copii, vă mulțumesc!

O jumătate de oră mai târziu, Briant și Baxter o

așezară în hol, unde Gordon și Service îi dădură toate ajutoarele de care avea nevoie.

De cum se simți un pic mai bine, se grăbi să le spună ceea ce i se întâmplase.

Iată dar ce le povesti și se va vedea mai târziu cât aveau să-i intereseze pe tinerii din colonie cele ce pătimise femeia.

Era americană de origine, din vestul îndepărtat al Statelor Unite, regiune numită Far-West. Numele ei era Katherine Ready, mai simplu – Kate. De mai bine de douăzeci de ani fusese femeie de încredere în serviciul familiei lui William R. Penfield, care locuia la Albany, capitala statului New York.

Cu o lună în urmă, domnul și doamna Penfield, trebuind să plece în Chile, unde aveau rude, veniseră la San Francisco, principalul port al Californiei, ca să se îmbarce pe vasul comercial *Severn*, comandat de căpitanul John Turner. Vasul avea destinația Valparaiso; domnul și doamna Penfield o luară și pe Kate, pe care o considerau ca făcând parte din familie.

Severn era un vas solid și desigur că ar fi ajuns cu bine la destinație dacă cei opt oameni din echipaj, angajați de curând, n-ar fi fost niște ticăloși de cea mai joasă speță.

La două zile de la plecare, unul din ei, Walston, ajutat de tovarășii săi, Brandt, Rock, Henley, Book, Forbes, Cope și Pike, a pus la cale o răscoală, în care căpitanul Turner și secundul lui au fost uciși, odată cu domnul și doamna Penfield.

Scopul ucigașilor era ca, după ce vor fi pus mâna pe vas, să-l întrebuințeze pentru comerțul cu sclavi, care încă se mai practica în unele provincii din America de Sud.

Din cei aflați pe bord au scăpat numai două persoane: Kate, pentru care a intervenit marinul Forbes, mai omenos decât ceilalți, și cărmaciul lui *Severn*, un om de vreo treizeci de ani, numit Evans, pe care trebuise să-l cruce, ca să le conducă vasul.

Ororile asta se întâmplaseră în noaptea de 7 spre 8 octombrie, în timp ce *Severn* se găsea la două sute de mile de coasta chiliană.

Amenințat cu moartea, Evans a fost nevoit să îndrepte vasul înspre Capul Horn, ca să ajungă prin ținuturile de vest ale Africii. Dar la câteva zile după aceea – din ce cauză nu se știe – pe vas s-a declarat un incendiu. În câteva clipe, focul s-a întins cu atâta repeziciune, încât Walston și tovarășii săi n-au

mai fost în stare să salveze vasul. Ba unul din ei s-a și înecat, sărind în apă ca să scape de foc.

Trebuiră dar să părăsească vasul, să arunce în grabă într-o șalupă câteva merinde, ceva muniții și arme și să se depărteze, în momentul în care *Severn* se prăbușea în flăcări.

Situația naufragiaților era foarte gravă, căci se găseau la două sute de mile distanță de ținuturile cele mai apropiate. De n-ar fi fost Kate și Evans, n-ar fi fost decât o pedeapsă binemeritată ca șalupa cu mizerabilii ucigași să se scufunde.

După două zile izbucnii furtuna aceea îngrozitoare, iar situația deveni și mai tragică. Dar cum vântul sufla din larg, șalupa cu catargul rupt și pânza sfâșiată a fost împinsă către insula Chairman. Se știe cum în noaptea de 15 spre 16, după ce a fost lovită de bancul de stânci, a esuat pe țărm, cu parte din carcasă zdrobită și bordajul avariat.

Walston și ceilalți, istoviți de lupta cu valurile și rămași aproape fără merinde, erau frânti de frig și de foame. În momentul esuării erau ca și morți. Încă înainte de a esua, un val îi smulse pe cinci dintre ei; un alt val îi culcă pe alți doi pe nisip, în vreme ce Kate fu prăvălită de cealaltă parte a șalupei.

Cei doi rămaseră multă vreme locului, fără simțire. Kate își veni mai repede în fire, dar socoti că e mai bine să se prefacă moartă, cu toate că-și închipuia că Walston și ceilalți patru pieriseră. Aștepta să se lumineze de ziua, ca să caute un adăpost pe țărmul acesta necunoscut, când, pe la trei dimineața, se auziră pași pe nisip, lângă șalupă.

Erau Walston, Brandt și Rock, care scăpaseră cu greu din valuri. Trecând bancul de stânci, ajunseseră la locul unde zacea Forbes și Pike și se străduiră să-i readucă la viață. Apoi se sfătuiră între ei, în timp ce cârmaciul Evans îi aștepta ceva mai departe, păzit de Cope și de Book.

Și iată ce vorbiră – iar Kate auzi cuvânt cu cuvânt:

— Unde-om fi? întrebă Rock.

— Habar n-am, răspunse Walston. Puțin îmi pasă! Aci nu rămânem: ne lăsăm în răsărit. Ne-om descurca noi când s-o face ziua.

— Și armele? întrebă Forbes.

— Sunt aici. Munițiile sunt neatinse, răspunse Walston.

Și scoase din lada șalupei cinci puști și mai multe pachete de cartușe.

— Cam puțin, zise Rock, ca să ieși din încurcătură într-un ținut de sălbatici.

— Evans unde-o fi? întrebă Brandt.

— Mai încolo, răspunse Walston, păzit de Cope și de Book. Vrea, nu vrea, are să meargă cu noi, dacă nu, îl achit!

— Dar unde e Kate? zise Rock. O fi scăpat?

— Kate? răspunse Walston. De ea nu mai avem a ne teme. Am văzut-o eu când a venit peste cap, înainte ca șalupa să fi eşuat. Acum o fi la fund.

— Mai bine că am scăpat de ea! zise Rock. Știa prea multe despre noi.

— Multă vreme n-ar mai fi știut, adăugă Walston, iar felul în care spuse aceste vorbe nu lăsa nicio îndoială asupra intențiilor lui.

Kate, care auzise totul, era hotărâtă să fugă de îndată ce marinarii vor pleca.

Peste puțin, Walston și tovarășii lui, susținând unul pe Forbes, celălalt pe Pike, căruia îi tremurau picioarele, își luară armele, munițiile și puținele merinde din lăzile șalupei – adică vreo șase livre de pastramă, ceva tutun și două-trei ploști cu gin – și se depărtară, în vreme ce furtuna era în toi.

Când îi văzu departe, Kate se ridică. Era și timpul, căci fluxul ajunsese la țărm și valurile ar fi târât-o în larg.

E lesne de înțeles de ce Doniphane și colegii lui, când se înapoiaseră să-i îngroape pe cei doi naufragiați, găsiseră locul gol.

Walston și banda lui se îndreptau înspre răsărit, în vreme ce Kate, dimpotrivă, fără să știe, se îndrepta spre partea de miazănoapte a lacului.

Ajunsese acolo în după-amiaza zilei de 16, frântă de osteneală și de foame. Abia de-și ținuse inima cu câteva fructe sălbatrice. O luă apoi pe țărmul stâng în jos și merse toată noaptea, ca și în dimineața de 17, până căzu pe locul de unde Briant o ridică mai mult moartă.

Acestea sunt faptele povestite de Kate, fapte foarte îngrijorătoare. Adevărul e că pe insula aceasta, pe care copiii trăiseră în deplină siguranță până atunci, se pripăsiseră șapte oameni în stare de orice fărădelegi. S-ar da ei oare în lături să-i atace dacă ar descoperi locuința de la French-den? Nu, nici vorbă! Prea mare interes ar avea să pună stăpânire pe material, să le ia proviziile, armele și mai ales uneltele, fără de care n-ar putea să repare șalupa, ca să pornească iar pe mare. Și, în cazul acesta, cum le-ar ține piept Briant și tovarășii săi – dintre care cei mai în vîrstă aveau cincisprezece ani,

iar cei mici, abia zece! Nu era însământător ce-i aştepta? Dacă Walston rămânea pe insulă, fără îndoială că te puteai aştepta la un atac din partea lui.

E lese de închipuit cu câtă emoție ascultară toți cele povestite de Kate. Auzind-o, Briant se gândeau întruna: dacă asta este ce-i aştepta în viitor, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross erau primii în primejdie. Și-apoi cum ar putea să se păzească, dacă ei nici măcar nu știu de prezența naufragiaților de pe Severn pe insulă, și tocmai pe acea parte a litoralului pe care o cercetau acum? Era destul un foc de pușcă, pentru ca Walston să afle totul despre ei. Atunci, toți patru ar cădea în mâinile criminalilor, care, e sigur, nu-i vor cruța.

— Trebuie mers numai decât în ajutorul lor, zise Briant, și să fie preveniți încă astăzi...

— Și aduși la French-den! adăugă Gordon. Mai mult ca oricând e bine să fim toți la un loc și să luăm măsuri împotriva vreunui atac al tâlharilor ăstora!

— Da, zise Briant, și de vreme ce trebuie să se înapoieze, se vor înapoia! Plec după ei!

— Tu, Briant?

— Eu, Gordon!

— Dar cum?

— Ne îmbarcăm în iolă, eu și Moko. În câteva ore trecem lacul și coborâm pe East-river în jos, cum am mai făcut. Sunt sigur că-i găsesc pe toți la vărsare...

— Și când te gândești să pleci?

— Chiar în seara asta, zise Briant. De cum s-o întuneca, pentru ca să trecem lacul neobservați.

— Merg și eu cu tine, frate? întrebă Jacques.

— Nu, îi răspunse Briant. E neapărat nevoie să ne întoarcem toți în iolă și abia de-o fi loc pentru șase.

— Rămâne hotărât? întrebă Gordon.

— Hotărât, zise Briant.

Desigur că era cea mai bună soluție, nu numai în privința lui Doniphan, a lui Wilcox, Webb și Cross, dar și în interesul coloniei. Patru băieți în plus, și dintre cei mai voinici, erau un ajutor neprețuit în caz de vreun atac. Pe de altă parte, nu rămânea o clipă de pierdut dacă voiau să fie cu toții înapoi la French-den în douăzeci și patru de ore.

Bineînțeles că nici vorbă nu mai era să înalțe zmeul. Ar fi fost din cale afară de nesocotit. N-ar mai fi fost un semnal pentru vapoare – de-ar fi să treacă vreunul – ci pentru Walston și banda lui de tâlhari. În legătură cu aceasta, Briant se gândeau chiar că ar fi bine să dea jos catargul de semnalizare de pe creasta falezei Auckland.

Până se însera, rămaseră cu totii în hol. Kate auzise acum și ea prin tot ce trecuseră copiii și, mișcată, își uitase de propriile suferințe, gândindu-se numai la ei. De-ar fi să rămână împreună pe insulă, avea să le fie în totul devotată, să-i îngrijească și să-i iubească întocmai ca o mamă. Abia venită, ea și găsise pentru cei mici, pentru Dole și Costar, un nume de mânăiere. Le zicea „papooses”, ca la copilașii mici din Far-West.

Iar Service, în amintirea romanelor favorite, propuse ca lui Kate, care le venise într-o vineri, să-i spună Vinerica – aşa precum Crusoe îl botezase pe neuitatul lui tovarăș, Vineri.

La șase seara, toate pregătirile de plecare erau gata. Devotat, Moko, care nu s-ar fi dat înapoi de la nicio primejdie, se bucura mai dinainte că avea să plece cu Briant într-o asemenea expediție.

Se îmbarcară amândoi, cu ceva muniții și înarmați cu câte un revolver și un cuțit lung, marinăresc. După ce-și luară rămas bun de la colegi, care se uitau după ei cu inima strânsă, se făcură nevăzuți printre umbrele ce se lăsau peste lac.

Odată cu înserea, un vântuleț ușor începu să adie dinspre miazănoapte. Dacă avea să se mențină, ar fi ajutat iolei și la dus, și la întors. În orice caz, adierea asta le prinse bine în traversarea lacului de la vest spre est. Noaptea era foarte întunecoasă – împrejurare fericită, căci Briant dorea să poată trece nevăzuți. Înțând direcția după indicațiile busolei, era sigur că va ajunge pe țărmul opus, rămânând să caute râul mai în sus ori mai în jos, cu iola.

Briant și Moko priveau încordați în direcția aceea, cu echipa să nu vadă vreun foc care – după cum ar fi fost probabil – le-ar fi indicat prezența lui Walston și a bandei lui, căci Doniphane își avea desigur așezarea pe litoral, la vârsarea lui East-river în mare.

Făcură cele șase mile în două ore. Iola n-a avut de suferit din cauza vântului, cu toate că între timp se cam întășise.

Poposiră în același loc ca și data trecută și merseră pe lângă mal cale de o jumătate de milă, ca să ajungă la intrândul în care apele lacului se revârsau în albia râului. Asta le luă câtăva vreme. Iar pentru că acum aveau vântul în

față, trebuiau să se folosească de vâsle. Era atâtă liniște pe sub bolțile copacilor aplecați peste apă! Niciun lătrat de șacal, niciun urlet de fieră din adâncurile codrului! Niciun foc suspect pe sub masele negre de frunziș!

Totuși, pe la zece și jumătate, Briant, aşezat în partea din spate a iolei, îl apucă de braț pe Moko. La câteva sute de pași de East-river, pe malul drept, un foc pe jumătate trecut arunca o lumină slabă prin noapte. Cine putea fi acolo? Walston ori Doniphan? Trebuia neapărat știut înainte de a porni pe râu în jos.

— Moko, eu cobor, zise Briant.

— Nu vrei să vin și eu, Briant? spuse Moko în șoaptă.

— Nu, mai bine singur! Risc mai puțin să fiu văzut când mă apropii.

Iola fu trasă la mal și Briant sări jos, după ce-i spuse lui Moko să-l aștepte. Într-o mâna ținea cuțitul, la brâu avea revolverul, la care era hotărât să nu recurgă decât în caz de mare primejdie, ca să nu facă zgromot.

După ce sui malul, plin de curaj, Briant se furișă pe sub copaci, când deodată se opri: la douăzeci de pași, la lumina slabă a focului, i se păru că vede o umbră care se furișa ca și el printre ierburi.

În clipa aceea izbucni un răcnet înspăimântător și o umbră enormă se avântă înainte. Era un jaguar mare. Imediat se auzi strigând:

— Ajutor!... Ajutor!

Briant recunoșcu glasul lui Doniphan. Era el, într-adevăr. Ceilalți colegi se aflau în tabăra de lângă râu.

Doniphan, doborât de jaguar, se zbătea, în neputință de a se servi de armă.

Wilcox, deșteptat de țipete, sări, cu pușca la ochi, gata să tragă.

— Nu tragă! Nu tragă!... strigă Briant.

Înainte ca Wilcox să-l poată vedea, Briant se repezi înspre fieră, care se și întoarse către el, în timp ce Doniphan se ridica degrabă.

Din fericire, Briant se feri la vreme, după ce-l înjunghie mai întâi pe jaguar. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Doniphan, nici Wilcox nu auveau timp să intervină. Rănită de moarte, fiara se prăbușise, în timp ce Webb și Cross alergau să-l scape pe Doniphan.

Dar biruința asta era cât pe-aci să-l coste scump pe Briant, al cărui umăr săngeră sfâșiat de ghearele fiarei.

— Cum de ești aici? se miră Wilcox.

— O să aflați mai târziu! zise Briant. Haideți!... Repede!...

— Nu înainte să-ți mulțumesc Briant, zise Doniphan. Mi-ai salvat viața!

— Am făcut ce-ai fi făcut și tu în locul meu, răsunse Briant. Dar să nu mai vorbim. Veniți cu mine!

Totuși, deși rana lui Briant nu era gravă, trebuiră să i-o lege foarte strâns cu o batistă, și în vreme ce Wilcox îl pansa, Briant își puse colegii la curenț cu tot ce se petrecuse între timp.

Așadar, oamenii pe care Doniphan îi crezuse morți și luați de valuri, în vremea fluxului, erau vii! Cutreiera prin insulă! Erau niște răufăcători cu mâinile pătate de sânge. O femeie naufragiase odată cu dânsii în șalupa vasului *Severn*, iar femeia aceea era la French-den! S-a isprăvit deci; nu mai e nicio siguranță pe insulă! Iată, așadar, de ce Briant îi strigase lui Wilcox să nu tragă focul de pușcă asupra jaguarului, pentru că detunătura să nu fie auzită, și iată de ce Briant a înjunghiat fiara cu cuțitul.

— Ah, Briant, ești mai bun decât mine! exclamă Doniphan înduioșat și antr-un avânt de recunoștință mai presus de firea lui atât de mândră.

— Nu, Doniphan, nu, prietene, răsunse Briant, și acum, când mâna ta se află într-a mea, nu-ți dau drumul până ce nu-mi promiți că te întorci înapoi.

— Da, Briant, trebuie! fu de acord Doniphan. Poți să te bizui pe mine! De-acum înainte voi fi primul care să te asculte. Mâine, în zori, plecăm.

— Nu, chiar acum, preciză Briant, ca să ajungem fără să fim văzuți.

— Dar cum? întrebă Cross.

— Moko e aici! Ne aşteaptă în iolă. Tocmai ne pregăteam să pornim pe East-river înspre voi, când am văzut lumina unui foc.

— Și ai picat la timp ca să mă scapi! repetă Doniphan.

— Și ca să te aduc înapoi la French-den!

Acum trebuie explicat de ce Doniphan, Wilcox, Webb și Cross își aveau tabăra acolo și nu la vărsarea lui East-river; după plecarea lor de pe coasta unde naufragiase șalupa de pe *Severn*, toți patru se întoară la Bear-rock în seara de 16. Chiar în dimineața zilei următoare, o luaseră pe râu în sus, pe malul stâng al lui East-river, până la lac, unde poposiseră așteptând să se facă ziua ca să pornească spre French-den.

Înainte de răsăritul zorilor, Briant și ceilalți se suiră în iolă, dar cum era foarte strâmtă pentru șase, trebuia multă atenție la cârmă.

Vântul a fost însă prielnic, iar Moko a condus cu atâta îndemânare, încât ajunseră toți cu bine.

Cu câtă bucurie îi primi Gordon pe cei care lipsiseră, când, pe la patru dimineața, debarcară la digul de pe râul Zeelanda. Dacă-i amenințau primejdii mari, cel puțin acum erau cu toții laolaltă la French-den!

Capitolul XXIII

Care e situația. Măsuri de prevedere. Schimbări în felul de viață. „Pomul-vacă”. Ce e nevoie de știut. O propunere a lui Kate. Pe Briant îl muncește un gând. Proiectul lui. Consfătuire. Pe mâine!

Colonia se întregise din nou, ba crescuse chiar cu încă un membru: acea bună Kate care, în urma unei însăpământătoare drame pe mare, naufragiase pe țărmul insulei Chairman. Mai mult: buna înțelegere avea să domnească acum la French-den, și de astă dată nimeni nu o va mai tulbura cu nimic. Dacă lui Doniphane îi mai părea rău uneori că nu e el șeful coloniei, cel puțin se înapoiașe în mijlocul colegilor, și din toată inima. Da, despărțirea aceasta de trei zile dăduse roade. Nu numai o dată, fără să-o mărturisească celorlalți și fără să-și recunoască vina, dat fiind că la el ambiția era mai presus decât interesul, își dăduse totuși seama la ce prostii îl ducea îndărătnicia. Wilcox, Webb și Cross erau și ei conștienți de acest lucru. Iar în momentul când Briant i-a dovedit devotamentul ce-l avea față de el, tot ce a fost bun în Doniphane a ieșit la iveală – și pentru totdeauna.

De altfel, prea erau mari primejdiiile care amenințau mica lor colonie, expusă să fie atacată de șapte bandiți vânjoși și înarmați! Bineînțeles că Walston avea tot interesul să plece cât mai degrabă de pe insulă. Dacă ar bănuia însă că în preajma lui se află o colonie unde ar găsi tot ceea ce-i lipsește lui, nimic nu l-ar opri să o atace și toate șansele ar fi de partea lui. Tinerii noștri trebuiră aşadar să aibă mare grijă să nu se mai depărteze dincolo de râul Zeelanda și să nu se mai arate prin preajma lacului câtă vreme Walston și banda lui nu părăseau insula.

Dar mai întâi era bine de știut dacă în timp ce se înapoiau de la locul naufragiului șalupei la Bear-rock, Doniphane, Cross, Webb și Wilcox nu observaseră nimic care să le dea de bănuit că marinarii de pe *Severn* ar fi pe insulă.

— Nimic, răspunse Doniphane. Adevărul e însă că noi, ca să ne înapoiem la vărsarea lui East-river, am luat alt drum decât cel pe care ne-am dus suind înspre nord.

— Și totuși e sigur că Walston a apucat-o înspre răsărit, zise Gordon.

— Ai dreptate, răspunse Doniphan, dar probabil că el a luat-o pe coastă în jos, în timp ce noi mergeam direct spre interior, străbătând pădurea de fagi. Uitați-vă pe hartă și o să vedeți cât de mare e curbura țărmului din sus de golful Deception. E acolo un ținut vast, unde tâlharii s-au putut refugia fără să se depărteze prea mult de locul unde și-au lăsatșalupa. De fapt, poate că Kate ar ști să ne spună cam în ce regiune se află insula noastră.

Dar Kate, căruia Gordon îi pusese aceeași întrebare, nu știuse să le răspundă.

După incendiul de pe *Severn*, când Evans luase cărma șalupei, el manevrase aşa fel încât să se mențină pe lângă țărmul american, de care insula aceasta nu putea fi prea departe. Dar el nu pomenise deloc de numele insulei pe care îi împinsese furtuna. Totuși, cum numeroasele arhipelaguri de pe lângă coastă nu se află la o distanță prea mare de continent, Walston avea toate motivele să ajungă la vreunul din ele și, deci, să rămână pe litoralul de est. Într-adevăr, dacă ar reuși să-și repare șalupa atât cât să poată pleca, nu i-ar fi greu să se îndrepte spre vreun ținut din America de Sud.

— Doar dacă, zise Briant, lui Walston, ajuns la gura lui East-river și dând de urmele tale, Doniphan, nu-i vine ideea să caute mai departe.

— Ce urme? răspunse Doniphan. O grămăjoară de cenușă stinsă? Și ce-ar putea deduce din asta? Că insula e locuită? Un motiv în plus ca să se ascundă...

— Firește, spuse Briant, numai de n-ar descoperi că populația insulei se reduce la o mână de copii!... Să ne abținem, aşadar, de la orice ar putea să-i dea de știre cine suntem. Și chiar în privința asta voi am să te întreb, Doniphan, dacă ati tras cumva focuri de armă în timp ce vă-ntorceați la golful Deception?

— Nu; și chiar de mirare, răspunse Doniphan surâzând, când sunt un atât de mare risipitor de praf de pușcă! În momentul când am părăsit coasta aveam rezerve suficiente de vânăt, aşa încât n-am tras niciun foc de armă care să ne dea de gol. Ieri-noapte, Wilcox era cât pe-aci să tragă în jaguar, dar, din fericire, ai picat chiar la vreme ca să-l împiedici pe el să tragă, iar mie să-mi scapi viață, Briant, riscând-o pe a ta!

— Ți-o repet, Doniphan, n-am făcut decât ce-ai fi făcut și tu în locul meu! Și, pe viitor, niciun foc de pușcă! Să nu ne mai ducem nici măcar la Traps-woods! Să trăim din ce avem!

E de la sine înteles că, de-ndată ce-au ajuns la French-den, Briant primi toate îngrijirile necesare pentru ca să i se vindece rana, care în curând începu să se închidă. Nu-i mai rămase decât o stânjenire în braț, dar și aceea dispărută cu timpul.

Între timp, luna octombrie trecu, și Walston nu se arătase prin preajma râului Zeelanda. Să fi plecat oare după ce și-o fi reparatșalupa? N-ar fi chiar imposibil, căci avea o toporișcă – o văzuse Kate – și poate că s-ar fi putut ajuta și cu vreun cuțit solid marinăresc, iar lemn se găsea destul în apropiere de Severn-shores.

Totuși, cum nu știau nimic precis, viața la French-den fusese schimbată cu totul. Niciun fel de excursie mai îndepărtată, în afară de ziua când Baxter și Doniphan se duseseră să dea jos catargul de semnalizare ce se înălța pe faleza Auckland.

De acolo, de sus, Doniphan privi cu luneta peste pădurile nesfârșite care se bolteau înspre răsărit. Cu toate că nu putea ajunge cu privirea până la litoral, ascuns după perdeaua codrilor de fagi, dacă totuși vreun fum s-ar fi ridicat în aer, cu siguranță că l-ar fi văzut – și asta ar fi însemnat că Walston și banda lui își aveau tabăra în partea aceea a insulei. Dar Doniphan nu văzu nimic, nici în direcția aceea și nici în largul golfului Sloughi, decât aceleași întinsuri de ape pustii.

În neputință de a mai face excursii și de a se folosi de arme de foc, vânătorii coloniei fuseseră constrânși să renunțe la cea mai dragă îndeletnicire. Noroc că în lajurile și capcanele întinse în apropiere de French-den se prindea vânat din belșug. De altfel, prepelițele „tinamu” și dropiile din ogradă se înmulțiseră atât de mult, încât Service și Garnett erau nevoiți să taie mereu din ele. Cum adunaseră o mulțime de frunzulițe din pomul de ceai și multă sevă de arțar, care se preface atât de ușor în zahăr, nu mai trebuiră să meargă până la Dike-creek, ca să-și reânnoiască provizia. și chiar dacă nu vor fi salvați de pe insulă până-n iarnă, aveau din plin grăsimile pentru felinare, conserve și vânat pentru gătit. Doar de combustibil trebuiau să se îngrijească, dar lemnul tăiate în pădurile din Bog-woods le puteau căra oarecum pe ascuns, mergând de-a lungul râului Zeelanda.

În vremea aceea, o descoperire nouă veni să sporească belșugul de la French-den. Descoperirea nu se datoră lui Gordon, cu toate cunoștințele lui de botanică, ci meritul fu al lui Kate. Existau pe marginea pădurii din Bog-woods câțiva arbori înalți de cincizeci-șaizeci de picioare, care au scăpat de

tăișul toporului datorită faptului că lemnul lor, foarte fibros, n-ar fi fost tocmai potrivit pentru focurile din hol și de la grajd. Arborii aveau niște frunze de o formă alungită, care porneau de la nodurile de ramificație ale crăcilor și a căror extremitate era prevăzută cu vârfuri foarte țepoase. De cum văzu copacii aceștia – la 25 octombrie – Kate exclamă:

— Ei!... Iată „pomul-vacă”!

Dole și Costar, care o însoțea, făcură un haz nespus:

— Cum „pomul-vacă”? spuse unul.

— Îl mănâncă vacile? întrebă celălalt.

— Nu, copii, nu, răspunse Kate. Îi zice aşa pentru că dă lapte, și un lapte mai bun decât al lamelor voastre.

Când se înapoiară la French-den, Kate îi spuse lui Gordon ce descoperise. Gordon îl chemă pe Service și amândoi, însoțiti de Kate, merseră din nou la Bog-woods. Uitându-se la copac, Gordon se gândi că trebuie să fie unul din aşa-zisii „galactendroni”, destul de numeroși prin pădurile din nordul Americii, și nu se însela.

Prețioasă descoperire! Și într-adevăr, era destul să facă o crestătură în scoarța copacului, pentru ca să țâșnească un fel de suc lăptos, având același gust și aceleași proprietăți nutritive ca și laptele de vacă. Mai mult, dacă lași laptele acesta să se prindă, dă o brânză minunată și în același timp produce o ceară foarte curată, aproape ca și ceara de albine, din care se fac lumânări de calitate bună.

— Ei bine, zise Service, dacă-i zice „pomul-vacă”, trebuie să-l mulgem!

Și, glumeț din fire, Service întrebuința fără să știe chiar expresia indienilor, care spun în mod curent: „Hai să mulgem pomul!”

Gordon făcu o crestătură în scoarța copacului și, într-adevăr, începu să curgă un suc pe care Kate îl adună într-un vas cu care venise, strângând aproape doi litri.

Era un lichid plăcut, albicios, foarte îmbietor și care avea aceleași substanțe ca și laptele de vacă – aproape mai hrănitor, mai gras și mai plăcut la gust.

La French-den, vasul fu golit într-o clipă, iar Costar se mânji pe gură ca un pisoi. Cât despre Moko, nu-și ascundea deloc mulțumirea, gândindu-se câte feluri noi avea să facă din asemenea bunătate. Nici măcar n-avea să facă economie: „cireada” de galactendroni era la doi pași și-i dădea din plin acest lapte vegetal!

Într-adevăr – fără să fie nevoie să repetăm prea mult acest lucru – se știe că insula Chairman ar fi putut îndestula o colonie și mai numeroasă. Existența copiilor era asigurată chiar pentru multă vreme. Apoi, venirea lui Kate în mijlocul lor, îngrijirile pe care le primeau de la această femeie devotată, totul se îmbina ca să le facă viața mai ușoară.

De ce a trebuit ca siguranța de altădată să fie acum tulburată pe insula Chairman! Câte descoperiri ar fi putut face Briant și ceilalți cercetând părțile necunoscute din răsărit – la care acum trebuiau să renunțe! Au să mai poată relua ei vreodată excursiile fără altă grijă decât aceea că au să întâlnească vreo fiară, desigur mai puțin fioroasă decât acelea cu chip de om, de care trebuiau să se ferească acum zi și noapte?

Totuși, până în primele zile din noiembrie, nicio urmă suspectă nu se arăta prin apropiere de French-den. Briant se întreba chiar dacă marinarii de pe Severn mai erau pe insulă. Și totuși, Doniphan văzuse cu ochii lui în ce hal era șalupa, cu catargul rupt, cu pânzele zdrențuite și bordajul sfărâmat de bancul de stânci. E drept însă – și Evans desigur că știa – că dacă insula Chairman era în apropierea continentului ori a vreunui arhipelag, poate că șalupa, peticită de bine de rău, mai putea să facă un drum nu prea lung. Se putea dar crede că Walston se hotărâse să părăsească insula. Da, și tocmai asta trebuia cercetat înainte de a relua firul vieții de mai înainte.

În câteva rânduri, Briant își puse de gând să se ducă în recunoaștere prin regiunea de răsărit a lacului. Doniphan, Baxter și Wilcox nu așteptau decât să-l însoțească. Dar ca să riști să cazi în mâinile lui Walston și să afle cu ce adversari slabii ar fi avut de-a face, asta ar fi avut urmări groaznice. Iată de ce Gordon, care dădea totdeauna sfaturi bune, îl opri pe Briant să se aventureze prin adâncul pădurii de fagi.

Kate făcu atunci o propunere din care decurgeau mai puține primejdii:

— Domnule Briant, îi spuse într-o seară, când erau toți laolaltă în hol, îmi dați voie să plec în zorii zilei?

— Să ne părăsești, Kate? zise Briant.

— Da! Doar n-o să stați mereu cu îndoiala asta! Și, ca să știți dacă Walston mai este încă pe insulă, sunt de părere să mă duc eu pe plaja unde am fost aruncați de furtună. Dacă șalupa mai este acolo, înseamnă că Walston n-a putut pleca. Dacă nu mai este, atunci nu mai aveți de ce să teme de el.

— Ceea ce propui dumneata, Kate, este exact ceea ce Briant, Baxter, Wilcox și cu mine ne propuneam să facem, spuse Doniphan.

— Fără îndoială, domnule Doniphan, răsunse Kate, dar în timp ce pentru dumneavoastră asta constituie o primejdie, pentru mine, nu.

— Cum, Kate, zise Gordon, dar dacă se-ntâmplă să cazi iar în mâna lui Walston!

— Atunci, răsunse Kate, am să fiu din nou în situația de mai înainte de-a fugi. Atâtă tot!

— Și dacă ticălosul te omoară, cum e de așteptat? zise Briant.

— Cum am scăpat întâia oară, scap și a doua, mai ales acum, când știu să vin la French-den. Iar dacă aş putea să fug împreună cu Evans și i-aș spune ce e cu dumneavoastră, de cât folos, de ce ajutor v-ar putea fi un om atât de cumsecade!...

— Dacă Evans ar fi avut putință să fugă n-ar fi fugit?... Nu e și interesul lui să scape?...

— Are dreptate Doniphan, fu de părere Gordon. Evans știe tâlhăriile lui Walston și ale complicitelor și sigur că au să-l omoare de îndată ce n-or mai avea nevoie de el să le conducă șalupa până la țărmul american. Așa încât dacă n-a fugit încă, înseamnă că e păzit de aproape.

— Ori că a și plătit cu viața vreo încercare de evadare, adăugă Doniphan. Așadar, Kate, dacă te-ar prinde...

— Credeți-mă, răsunse Kate, am să fac tot ce-mi stă în putință să nu mă prindă.

— Se prea poate, zise Briant, numai că niciodată n-o să te lăsăm să riști aşa ceva. Nu! Vom căuta alt mijloc, mai puțin primejdios, ca să știm dacă Walston mai e sau nu pe insulă.

Propunerea lui Kate odată respinsă, nu mai rămânea decât să se ferească de imprudențe. E sigur că dacă lui Walston i-ar sta în putință să plece, ar face-o înainte să înceapă vremea rea, ca să ajungă cu toții pe vreun tărâm unde să fie primiți cum se cuvine, când e vorba de naufragiați, ori de unde ar veni.

Dar admîțând chiar că Walston ar mai fi pe insulă, nu părea să aibă intenția să cerceteze interiorul. În câteva rânduri, pe nopți fără lună, Briant, Doniphan și Moko străbătuseră lacul în iolă, dar niciodată nu zăriseră vreun foc, nici pe țărmul opus și nici pe sub pâlcurile de copaci din jurul lui East-river.

Era totuși apăsător să trăiești în asemenea condiții și să te învârtești în loc între râul Zeelanda, lac, pădure și faleză; aşa că Briant era muncit de gândul cum să afle dacă Walston mai e pe insulă și, dacă e, în ce parte își are tabăra. Ca să afle, ar fi poate de ajuns să se ridice la oarecare înălțime în timpul nopții.

Asta-l muncea pe Briant, și gândul acesta devenise obsesie, căci, din păcate, în afară de faleză, care nu era mai înaltă de două sute de picioare, nu mai era nicio altă înălțime pe insula Chairman. În câteva rânduri, Doniphon cu alți doi-trei se suiseră pe faleză, dar de acolo nu se vedea nici măcar celălalt mal al lacului. Așadar, niciun fum, nicio licărire nu s-ar fi putut vedea în răsărit, la orizont. Ar fi fost nevoie să privească de la câteva sute de picioare mai sus, pentru ca privirea să ajungă până la întâiele stânci din golful Deception.

Atunci îi veni în minte lui Briant gândul acela atât de cutezător – aproape nebunesc – încât el însuși îl respinse la început. Dar gândul i se înfipsează cu atâtă îndărătnicie în creier, că nu-l mai putea izgoni.

Se știe că pregătirile pentru înălțarea zmeului fuseseră întrerupte. După venirea lui Kate, care adusese știrea că naufragiații de pe *Severn* rătăcesc pe țărmul de răsărit, trebuie să se abțină să ridice în aer un aparat care urma să fie văzut din toate părțile insulei.

Dar dacă zmeul nu mai putea fi întrebuițat ca semnal, n-ar putea prinde bine pentru o recunoaștere, spre siguranța întregii colonii?

Iată gândul care nu-i mai dădea pace lui Briant. Își amintea că citise într-un ziar englezesc că, spre sfârșitul secolului trecut, o femeie a avut îndrăzneala să se ridice în aer agățată de un zmeu construit anume pentru o asemenea ascensiune⁷. Cum? Ceea ce a fost în stare o femeie nu poate îndrăzni un băiat Tânăr? Chiar dacă încercarea e oarecum primejdioasă, ce importanță are? Riscurile erau un nimic pe lângă rezultate, în caz de reușită! Luând toate măsurile ca să nu fie descoperiți, aveau toate șansele ca încercarea să reușească.

Iată de ce Briant, cu toate că nu era în stare să facă o serie de calcule matematice pentru a afla forța de ascensiune ce-ar fi necesitat un astfel de aparat, își zicea că acest aparat există și că era destul să-i dea dimensiuni mai mari și să-l consolideze. Si atunci, la miezul nopții, ridicându-se la

câteva sute de picioare în aer, poate ar reuși să descopere lumina vreunui foc pe partea de insulă cuprinsă între lac și golful Deception.

Ar fi o greșală ca cineva să ia în râs ideea îndrăzneață a unui Tânăr atât de întreprinzător și curajos! Obsedat de acest gând, ajunsese să credă că proiectul lui era nu numai posibil de aplicat – căci de asta era sigur – dar nici măcar chiar atât de primejdios cât s-ar fi părut.

Rămânea doar să aibă aprobarea colegilor săi. Și, în seara de 4, după ce i-a rugat pe Gordon, Doniphan, Wilcox, Webb și Baxter să vină să se sfătuiască împreună, le-a adus la cunoștință propunerea lui de a se folosi de zmeu.

- Să-l folosim? întrebă Wilcox. Dar în ce fel? Înălțându-l în aer?
- Desigur, răspunse Briant, doar pentru asta a fost făcut.
- Ziua? întrebă Baxter.
- Nu, Baxter, căci i-ar atrage atenția lui Walston, pe când noaptea...
- Dar dacă-i agăți un felinar, zise Doniphan, tot are să se vadă.
- N-am să-i agăț felinar.
- Și-atunci la ce-ar folosi? întrebă Gordon.
- Ca să vedem dacă cei de pe Severn sunt încă pe insulă.

Și Briant, îngrijorat că proiectul lui ar putea fi întâmpinat cu neîncredere, îl expuse repede, în câteva cuvinte.

Dar tovarășilor lui nici prin gând nu le trecea să râdă. Nu le ardea de asta și, în afară de Gordon, care se întreba dacă cumva Briant glumește, ceilalți părură foarte hotărâți să-i dea aprobarea. Sigur că tinerii erau atât de obișnuiți cu primejdiile, încât o ascensiune noaptea, într-o împrejurare ca asta, li se păru foarte firească. De altfel erau hotărâți să încerce orice le-ar fi venit în ajutor.

— Dar, zise Doniphan, zmeul acesta n-ar putea să suporte greutatea nici unuia din noi.

— Bineînțeles, răspunse Briant. De aceea, aparatul trebuie să fie consolidat.

- Rămâne de văzut, zise Wilcox, dacă un zmeu poate rezista...
- Fără îndoială, afirmă Baxter.
- De altfel, a fost experimentat, adăugă Briant.

Și că cazul cu femeia aceea care acum vreo sută de ani a făcut experiență cu zmeul. Apoi adăugă:

- Totul depinde de dimensiunile aparatului și de puterea vântului în momentul lansării.
- Briant, întrebă Baxter, la ce înălțime socotești tu că ar trebui să ajungi?
- Îmi închipui că de la șase-șapte sute de picioare, răsunse Briant, s-ar zări un foc aprins în orice parte a insulei.
- Ei bine, eu cred că asta se poate, zise Service, și cât mai degrabă. Eu unul m-am săturat să mă tot feresc și să nu mai pot hoinări încocace și-ncolo, unde-mi place!
- Și noi să nu ne mai putem duce să cercetăm cursele! adăugă Wilcox.
- Iar eu să nu mai pot trage un foc de pușcă! interveni Doniphan.
- Atunci, pe mâine! zise Briant.
- Apoi, când fu singur cu Gordon, acesta îl întrebă:
- Și ai de gând într-adevăr să pui în practică un asemenea zbor?
- În orice caz să-l încerc, Gordon.
- Dar e primejdios.
- Poate că mai puțin decât s-ar părea.
- Și care dintre noi crezi tu că și-ar risca viața într-o asemenea încercare?
- Tu cel dintâi, Gordon! zise Briant. Da, tu, dacă ție și-ar cădea sorții...
- Așadar, prin tragere la sorți vrei să stabilești cine, Briant?
- Nu, Gordon! E nevoie ca cel ce va face asta să facă din propriul lui îndemn.
- Ai pe cineva în vedere, Briant?
- Poate!
- Și Briant strânse mâna lui Gordon.

Capitolul XXIV

Prima încercare. Mărire aparatului. A doua încercare. Amânare pe a doua zi. Propunerea lui Briant. Propunerea lui Jacques. Mărturisirea. Ideea lui Briant. În aer, în toiul nopții. Ce se vede. Vântul se-ntețește.

Deznodământul.

Încă din dimineața de 25 noiembrie, Briant și Baxter se puseră pe lucru. Înainte de a mări dimensiunile aparatului, voră să vadă ce greutate putea ridica aşa cum era. Asta le permitea să ajungă pe dibuite, din lipsa formulelor științifice, să afle care ar fi suprafața necesară pentru a suporta,

în afară de propria greutate, o alta nu mai puțin de o sută douăzeci, o sută treizeci de livre.

Nici nu fu nevoie să aștepte noaptea pentru această primă experiență. În clipa aceea, vântul sufla din sud-vest și Briant își zise că n-ar fi rău să profite, cu condiția să țină zmeul la o înălțime mică, aşa ca să nu fie zărit de pe țărmul răsăritean al lacului. Experiența a reușit aşa cum dorise; constatără că aparatul, susținut de un vânt obișnuit, ridicase un sac cântărind douăzeci de livre. Cu un cântar de pe *Sloughi* reușiră să cântărească exact greutatea. Zmeul fu tras atunci înapoi și culcat pe terenul de sport.

În primul rând, Baxter îi întări armătura cât putu mai solid, prin sfori care se-ntâlnneau într-un punct central, ca spițele unei umbrele ce se adună în inelul care se lasă în jos pe un baston.

Suprafața zmeului fu și ea mărită printr-un adaos de speteze și de pânze.

La această treabă, Kate fu neprețuită. Acele și ața nu lipseau la French-den și îndemânatica gospodină se pricepea la cusut.

Dacă Briant sau Baxter ar fi fost mai cunoșători în mecanică, și-ar fi dat seama că în construcția unui asemenea aparat rolul principal îl dețin: greutatea, suprafața plană, centrul de gravitate, centrul de presiune al vântului – care este același cu centrul suprafetei – și, în sfârșit, punctul de legătură al sforii. Având aceste date, ei ar fi putut calcula exact care va fi forța de ascensiune a zmeului și înălțimea pe care o poate atinge. De asemenea, tot prin calcul ar fi putut afla ce tărie ar trebui să aibă sfoara pentru a rezista tensiunii – condiție de cea mai mare importanță pentru securitatea observatorului. Din fericire, struna specială pentru loch-ul schoonerului, care avea o lungime de cel puțin două mii de picioare, era cea mai potrivită scopului. De altfel, chiar pe un vânt mai tare, un zmeu nu „trage” decât moderat dacă punctul de legătură al balansierului este bine chibzuit. Este dar de mare importanță ca punctul acesta de legătură să fie foarte cu grijă stabilit, căci de el depinde înclinarea aparatului pe direcția vântului, de unde rezultă și stabilitatea.

Pentru noua lui destinație, zmeul nu mai avea nevoie de coadă în partea lui de jos – lucru care le-a făcut mult sânge rău lui Costar și lui Dole. Dar nu era nevoie de ea. Greutatea pe care avea să o ridice îl împiedica să se dea peste cap.

După numeroase dibuiriri, Briant și Baxter văzură că ar fi bine să fixeze greutatea la o treime din armătură, atârnând-o de una din spetezele care

întindeau pânza în largime. Două funii legate de speteaza aceasta ar susține-o în aşa fel, încât să atârne cam la douăzeci de picioare dedesubt.

Cât despre frânghie, pregătiră una cam de o mie două sute de picioare, care, scăzând curbura ce-ar face-o, ar permite ca zmeul să se poată ridica la șapte-opt sute de picioare.

În sfârșit, ca să împiedice pe cât posibil o eventuală cădere, produsă de o ruptură a sforii sau de o rupere a spetezelor, fură de părere ca ascensiunea să se facă deasupra lacului. Distanța, în linie dreaptă, pentru o eventuală cădere, trebuia calculată la o depărtare nu prea mare de țărmul de vest, astfel ca un bun înotător să o poată parcurge.

Când fu gata, aparatul avea o suprafață de șaptezeci de metri pătrați, în formă de octogon, cu o rază de cincisprezece picioare și fiecare latură de aproape patru. Cu armătura solidă și cu pânza impermeabilă, putea să ridice cu ușurință o greutate de o sută, o sută douăzeci de livre.

Cât despre nacela în care observatorul urma să ia loc, era pur și simplu un coș adânc și îngust de nuiele, foarte obișnuit pe bordul unui iaht. Era destul de adânc pentru ca un Tânăr de talie mijlocie să poată intra până la subțiori, destul de larg ca să se poată mișca în voie și destul de deschis ca să-și poată da ușor drumul în caz de nevoie.

Bineînțeles că n-a fost lucru doar de o zi. Început pe ziua de 5, în zori, s-a terminat abia în după-amiaza zilei de 7. Amânară pentru seară experiența de probă, care avea să le arate capacitatea de ascensiune a aparatului și gradul de stabilitate în aer.

Nici în aceste câteva zile situația nu se schimbase cu nimic, în mai multe rânduri, când unii, când alții stătură ore întregi de gardă pe faleză, dar nu văzură nimic care să dea de bănuitor, nici spre nord, între marginea pădurii Traps-woods și French-den, nici spre miazăzi, dincolo de râu, nici în apus, înspre golful Sloughi, nici pe lac, pe care Walston poate că ar fi venit să-l viziteze înainte de a părăsi insula. Niciun foc de pușcă nu s-a auzit în apropiere de faleză. Nicio dără de fum nu s-a văzut suind la orizont.

Briant și colegii lui erau dar în drept să speră că tâlharii părăsiseră insula? Să le mai fie oare dat să-și reia fără teamă viața pașnică de mai-nainte?

Apropriata experiență le-o va arăta.

Și acum, o ultimă punere la punct: cum va proceda cel care va fi în nacelă ca să dea semnalul să fie readus jos când va crede de cuviință?

Iată ce propuse Briant, când Doniphan și Gordon îi puseră această întrebare:

— Un semnal luminos nu se poate, răspunse Briant, căci ar putea fi zărit de Walston. Iată de ce Baxter și cu mine ne-am gândit la următorul sistem: o sfoară de aceeași lungime cu frânghia zmeului, după ce a fost mai întâi trecută printr-un glonte de plumb găurit la mijloc, va fi fixată de nacelă cu un capăt, celălalt capăt rămânând jos, în mâna unuia dintre noi. E destul să lași glonțele să alunece de-a lungul frânghiei, pentru a da semnalul să tragă zmeul în jos.

— Bună idee! exclamă Doniphan.

Total fiind pus la cale, nu mai rămânea decât să-i facă proba. Luna urma să răsară abia pe la două noaptea și un vânt bun sufla dinspre sud-vest – deci, cele mai bune condiții ca să-l încerce chiar în seara asta.

Pe la nouă era întuneric complet. Cățiva nori groși alergau pe cerul fără stele. La orice înălțime s-ar fi ridicat aparatul, n-ar fi putut fi văzut nici chiar din preajma lui French-den. Mari și mici, toți trebuiau să fie de față – și cum nu era vorba decât de o înălțare de probă, urmăreau diferitele faze mai mult cu plăcere decât cu îngrijorare.

În centrul terenului de sport au instalat troliul de pe *Sloughi*, solid înțepenit în pământ, ca să reziste tirajului zmeului. Coarda, lungă, depănată cu grijă, era în aşa fel înfășurată încât să se poată descolăci cu ușurință și în același timp cu sfoara care urma să dea semnalul de coborâre. În nacelă, Briant așezase un sac cu pământ, care cântărea exact o sută treizeci de livre, greutate ce întreceau pe aceea a oricăruiu dintre ei.

Doniphan, Baxter, Wilcox și Webb se ațineau gata lângă zmeul întins pe jos la o sută de pași lângă troliu. La semnalul lui Briant, ei trebuiau să-l salte treptat cu ajutorul sforilor fixate de traversele armăturii.

De îndată ce vântul l-ar fi luat pe dedesubt la o anume înclinare, depinzând de balansieră, Briant, Gordon, Service, Cross și Garnett, care se ațineau la manivela troliului, i-ar fi desfășurat sfoara pe măsură ce s-ar fi suiat în aer.

— Gata? strigă Briant.

— Gata! răspunse Doniphan.

— Drumu'!

Aparatul se săltă, ridicându-se puțin câte puțin, vibrând sub adiere, și-și luă poziția pe direcția vântului.

— Sfoară! Sfoară! strigă Wilcox.

Îndată, troliul începu să se desfășoare tras de sfoară, în timp ce zmeul cu nacela suia încet în spațiu.

Oricât de imprudent, dar toți izbucniră în urale de îndată ce „uriașul văzduhurilor” începu să se ridice. Dar, foarte curând, dispără în întuneric, spre dezamăgirea lui Iverson, Jenkins, Dole și Costar, care ar fi vrut să nu-l piardă o clipă din ochi, în timp ce se legăna deasupra lacului. Kate îi mângâia:

— Lăsați, copii, altă dată, când n-o mai fi primejdie, o să-l înalteziua pe uriașul vostru și o să-i puteți trimite ștafete, dacă o să fiți cuminți!

Dar deși încetase de a fi vizibil, simțeau că zmeul trăgea încontinuu, doavadă că briza, stabilizată, sufla în zonele înalte și că tracțiunea era normală, doavadă și că jocul balansierului era bine calculat.

Pentru ca demonstrația să fie cât mai convingătoare, Briant lăsa frânghia să se desfășoare până la capăt. Atunci își dădură seama de forța de tracțiune, cu totul normală. Troliul desfășurase o mie două sute de picioare de sfoară și fără îndoială că aparatul s-a ridicat la o înălțime de șapte-opt sute de picioare, iar întreaga manevră nu durase mai mult de zece minute.

Experiența odată făcută, trecuă din nou la manivelă, ca să înfășoare sfoara. Numai că această a doua operație fu cu mult mai lungă. A trebuit o oră întreagă ca să înfășoare cele o mie două sute de picioare de frânghie.

Ca și pentru un aerostat, aterizarea zmeului rămânea partea cea mai delicată, pentru că să nu se izbească de pământ. Dar briza era atât de stabilă, încât aterizarea s-a făcut în bune condițuni. În curând, octagonul reapără din întuneric și se culcă încet pe sol, aproape în același punct din care plecase.

Uralele îl întâmpină și la sosire ca și la plecare. Nu mai rămânea acum decât să-l țină culcat pe jos, ca nu cumva să-l ia vântul, aşa încât Baxter și Wilcox propuseră să stea de pază până s-o lumina de ziua.

A doua zi, 8 noiembrie, la aceeași oră urma să aibă loc adevărata ascensiune.

Și acum nu mai așteptau decât ordinul lui Briant ca să se înapoieze la French-den. Dar Briant tăcea, dus pe gânduri. La ce se gândeau? Poate la primejdiile care ar fi decurs dintr-o ascensiune în asemenea condiții? Sau poate la răspunderea ce-și lua lăsând pe un coleg să se suie în nacelă?

— Să ne-ntoarcem! zise Gordon. E Tânziu...

— O clipă! spuse Briant. Gordon! Doniphan! Stați!... Vă propun ceva!

— Spune, răsunse Doniphan.

— Am încercat zmeul, zise Briant, și încercarea a reușit pentru că toate condițiile au fost prielnice, vântul fiind constant, nici prea slab, nici prea tare! Or, putem noi sătii cum va fi vremea mâine și dacă vântul va menține aparatul deasupra lacului? Mie, unul, mi se-ar părea cuminte să nu mai amânăm până mâine.

Într-adevăr, nimic mai firesc, odată ce tot erau hotărâți să-o facă.

Dar nimeni nu răsunse la propunerea lui Briant. În clipa în care era vorba să-si pună viața în joc, nu era de mirare că fiecare pregetă – chiar și cei mai cutezători.

Și totuși, când Briant întrebă:

— Cine vrea să suie?

Jacques sări imediat:

— Eu!

Și aproape în același timp:

— Eu! strigă deodată Doniphan, Baxter, Wilcox, Cross și Service.

Urmă o tacere pe care Briant nu se grăbi să o întrerupă.

Jacques vorbi întâiul:

— Frate, e de datoria mea! Da! Eu... Te rog, lasă-mă să sui!

— Și de ce tu, mai degrabă decât eu... sau decât altul? întrebă Doniphan.

— Chiar!... De ce?... zise Baxter.

— Pentru că eu trebuie să fac asta, răsunse Jacques.

— Trebuie să faci tu asta? întrebă Gordon.

— Da!

Gordon apucase mâna lui Briant vrând parcă să-l întrebe ce voia să spună Jacques și o simți tremurând. Dacă noaptea n-ar fi fost atât de întunecoasă, l-ar fi văzut cum se îngălbenise, i-ar fi văzut ochii umeziți de lacrimi.

— Răspunde-mi, frate!... stăruí Jacques, cu un ton atât de hotărât și de surprinzător pentru un copil.

— Răspunde-i, Briant! spuse Doniphan. Jacques zice că are datoria să se sacrifice! Dar datoria asta n-o avem și noi? Numai el? Ce-a făcut el mai mult pentru ca să-o ceară?

— Ce-am făcut? răsunse Jacques. Ce-am făcut? Am să vă spun!

— Jacques! exclamă Briant, care voia să-l împiedice să vorbească.

— Nu! răspunse Jacques cu vocea întretăiată de suspine. Lasă-mă să mărturisesc! Prea mă apasă! Gordon! Doniphan! Dacă sunteți aici... toți... departe de părinții voștri... pe insula asta... eu... numai eu... sunt de vină! Dacă *Sloughi* a fost luat de furtună și târât pe tărâmurile astea e din imprudență... Nu, nu, din imprudență... dintr-o glumă... o farsă... Am desprins parâma care legă vasul de cheiul din Auckland... Da... o farsă!... Și-apoi, când am văzut că vasul pornește, mi-am pierdut capul. N-am strigat cât mai era încă vreme, iar o oră după aceea... în plină noapte... în largul mării! Ah, iertați-mă, dragi colegi, iertați-mă!

Și sărmanul copil plângea cu amar, deși Kate încerca în zadar să-l mângâie.

— Bine, Jacques, îl întrerupse Briant. Ți-ai mărturisit greșeala și vrei acum să-ți riști viața ca s-o repari... sau să răscumperi măcar în parte răul pe care l-ai făcut?

— Dar nu și l-a răscumpărat până acum? interveni Doniphan, întors la mărinimia lui firească. Nu și-a pus în atâtea rânduri viața în primejdie ca să ne fie de ajutor? Ah, Briant, acum înțeleg de ce îți împingeai întotdeauna fratele oriunde era o primejdie și de ce el era totdeauna gata să se sacrifice. Iată de ce a alergat în căutarea lui Cross și a mea în mijlocul ceturilor... cu prețul vieții! Da, dragul meu Jacques, te iertăm din toată inima și nu e nevoie să-ți mai răscumperi greșeala!

Toți se strânseseră în jurul lui Jacques; îi strângeau mâinile, în vreme ce el, năpădit, plângea cu sughițuri.

Acum își explicau de ce copilul acesta, cel mai vesel și mai nebunic din tot Institutul *Chairman*, se întristase înr-atât, încât fugă de toți și stătea singur deoparte, ca apoi, la un cuvânt al fratelui lui, dar mai ales din propriul lui îndemn, să sară să se jertfească ori de câte ori se ivea vreo primejdie pentru colonie! Și tot credea că n-a făcut destul! Tot mai încerca să-și riște viața pentru ceilalți! De îndată ce fu în stare să vorbească, spuse:

— Vedeți, dar... eu și numai eu trebuie să mă urc! Nu e aşa, frate?

— Bine, Jacques, bine! spuse Briant și-și îmbrățișă fratele.

În fața mărturisirii lui Jacques și a dreptului pe care și-l asuma, zadarnic încercără Doniphan și ceilalți să mai intervină. Nu rămânea decât să-l lase să se suie, la bunul plac al vântului care părea că se înțește.

Jacques strânse mâna colegilor, apoi, gata să ia loc în nacela din care scosese să sacul cu pământ, se-ntoarse către Briant, care stătea nemîscat, la

cățiva pași îndărătul troliului.

— Să te îmbrățișez, frate! îi zise Briant.

— Da!... Îmbrățișează-mă! îi spuse Briant, stăpânindu-și emoția. Sau, mai degrabă... eu să te îmbrățișez, căci eu sunt cel care pleacă!...

— Tu? exclamă Jacques.

— Tu? Tu? repetară Doniphan și Service.

— Da... eu! Că greșeala lui Jacques o răscumpără el... ori fratele lui, ce importanță are? Cum! Când a mea a fost inițiativa unei asemenea încercări, cum v-ați putut închipui că aveam să pun pe altul în primejdie să-o experimenteze?

— Frate, strigă Jacques, te rog!

— Nu, Jacques!

— Atunci, zise Doniphan, cer eu!

— Nu, Doniphan! răspunse Briant pe un ton care nu mai admitea replică. Eu am să plec! Vreau!

— Eram sigur, Briant, spuse Gordon, strângându-i mâna.

Și cu aceasta, Briant intră în nacelă și de îndată ce-și găsi poziția, dădu ordinul să înalțe zmeul.

Aparatul, înclinat pe vânt, suia încetisor; Baxter, Wilcox, Cross și Service, postați la troliu, îi dădeau sfoară, în timp ce Garnett, care ținea sfoara-semnal, o libera cu mâna.

În zece minute, „uriașul văzduhurilor” dispăru în întuneric, dar nu în urale, ca în zborul de încercare, ci în mijlocul unei tăceri depline.

Viteazul șef al coloniei de copii, mărinimosul Briant dispăru cu el.

Între timp, aparatul se înălța încet, dar fără întrerupere. Briza stabilă îi asigura un echilibru perfect. Abia dacă se legăna de pe o parte pe alta. Briant nu simțea niciuna din oscilațiile asta, care puteau fi primejdioase. Stătea nemîșcat, ținându-se cu amândouă mâinile de corzile de suspensie ale nacelei, care se balansa ușor ca un leagăn.

Ce stranie impresie încercă Briant la început, în vreme ce se simțea suspendat în aer de planorul acela mare, înclinat, care vibra sub năvala suflului de aer! Părea că era luat pe sus de o pasăre de pradă, din basme, ori că era agățat de aripile unui uriaș liliac negru. Dar, tare din fire și stăpân pe sine, își păstra tot săngele rece pe care i-l cerea o asemenea experiență.

La zece minute după ce se ridicase de la pământ, un mic zdruncin arăta că mișcarea de urcare încetase. După ce întreaga frângchie se desfășurase,

zmeul se mai ridică puțin, cu ceva zdruncinături de astă dată. Înălțimea verticală atinsă trebuia să fie cam de șase-șapte sute de picioare.

Briant, sigur de sine, prinse glonțul de plumb, care era străbătut de sfoara semnal, apoi începu să cerceteze spațiul. Cu o mână se ținea de o coardă de suspensie, iar în celalătă ținea luneta. Dedesubtul lui, negură neagră; lacul, pădurile, faleza formau un singur tot confuz, din care nu puteai deosebi niciun detaliu.

Cât despre marginile insulei, ele se deslușeau pe fondul mării care o încorjura și, din punctul de unde se afla, Briant putea cuprinde totul cu privirea.

E sigur că dacă ar fi făcut ascensiunea în plină zi și și-ar fi îndreptat privirile asupra unui orizont scăldat în lumină, poate că ar fi văzut fie alte insule, fie un continent, dacă ar fi existat pe o rază de patruzeci-cincizeci de mile, depărtare pe care fără îndoială că ar fi putut-o cuprinde cu privirea.

Însă, dacă spre vest, nord și sud cerul era prea înnorat ca să poată întrevedea ceva, nu tot astfel era înspre răsărit, unde pe un colțisor de cer înseninat pe moment se iviseră câteva stele.

Și tocmai în partea aceea, o pată de lumină destul de intensă, care arunca un reflex pe marginile de jos ale norilor, atrase atenția lui Briant.

„Lumina unui foc! își zise. Oare Walston să-și fi făcut acolo tabăra?... Nu... Focul acela era mult mai departe și sigur că era dincolo de insulă... Să fie vreun vulcan în erupție și deci vreun teritoriu în răsărit?”

Și iarăși îi veni în minte că la prima lui recunoaștere la golful Deception, o pată confuză, albă, apăruse în câmpul lunetei.

„Da, da, își zise, chiar acolo... Pata aceea să fi fost oare reflexul unui ghețar? Sigur că în răsărit trebuie să fie vreun pământ, nu prea departe de insula Chairman!”

Briant ținea luneta îndreptată asupra licăririi aceleia pe care întunericul o facea și mai vizibilă. Fără îndoială că era un munte vulcanic în apropiere de ghețarul acela, care ținea fie de continent, fie de un arhipelag nu mai departe de treizeci de mile.

Dar în același moment Briant avu impresia unei a doua lumini, mult mai aproape, la cinci-șase mile și, prin urmare, pe insulă, o altă lumină, slabă, care pâlpâia printre copaci în vestul lacului.

„Asta e în pădure, își zise, și chiar în margine, pe litoral.”

Dar părea că lumina s-a arătat numai, apoi a dispărut, căci oricât de atent a mai privit, n-a mai reușit să-o vadă.

Inima lui Briant bătea să se spargă, iar mâna îi tremura în aşa hal, că nu mai putea vedea cu precizie prin lunetă. Şi totuşi da, un foc de tabără era în apropiere de vărsarea lui East-river. Briant îl zări acum din nou, răsfrângându-se asupra copacilor din pădure.

Aşadar, Walston şi banda lui se aşezaseră în partea aceea, pe litoral, în apropierea portului Bear-rock! Ucigaşii de pe *Severn* nu părăsiseră insula! Deci colonia era tot în primejdie să fie atacată şi nu mai aveau nicio siguranţă la French-den!

Ce dezamăgire pentru Briant! Nu mai încape îndoială că, în neputinţă de a-şi repară şalupa, Walston renunţase să mai plece pe vreo insulă vecină! Căci insule trebuie să fi fost prin părțile acelea, nu mai încăpea nicio îndoială.

Sfârşind cu ce avea de observat, Briant se gândi că e inutilă orice altă cercetare. Se pregăti, dar, de coborâre. Vântul se întărise simtitor. Oscilaţiile tot mai mari făceau ca nacela să aibă un balans care avea să îngreueze aterizarea.

Când fu sigur că sfâra-semnal era destul de întinsă, Briant dădu drumul glontelui, care în câteva clipe ajunse în mâna lui Garnett.

Îndată, frânghia de pe troliu începu să tragă aparatul în jos. Şi, în vreme ce zmeul cobora, Briant se mai uita încă în direcţia celor două lumini pe care le descoperise. Vedea pe aceea a eruptiei şi, mult mai aproape, pe litoral, focul de tabără.

E lesne de închipuit cu câtă nerăbdare aşteptaseră Gordon şi ceilalţi semnalul de coborâre. Cât de nesfârşite li se păruseră cele douăzeci de minute pe care Briant le petrecuse în spaţiu!

Între timp, Doniphon, Baxter, Wilcox, Service şi Webb întorceau cu putere manivela troliului. Şi ei îşi dădeau seama că vântul se întărea şi bătea mai neregulat. Îl simţea după zguduiturile sforii şi se gândeau plini de îngrijorare că Briant primeşte toate contraşocurile.

Rulau dar cât puteau mai repede, ca să înfăşoare cele o mie două sute de picioare de frânghie. Vântul se întărea tot mai mult şi, după trei sferturi de oră de la semnalul lui Briant, era aproape furtună.

În clipa aceea, aparatul se găsea încă la peste o sută de picioare deasupra lacului, când, deodată, o zguduitură puternică îi făcu pe Wilcox, Doniphon,

Service, Webb și Baxter să vină unul peste altul, gata să cadă, rămași fără niciun punct de reazim. Sfoara zmeului se rupsese. Cuprinși de spaimă, strigau toți, care mai de care:

— Briant! Briant!

Câteva minute mai târziu, Briant sărea pe țarm strigându-i tare pe ceilalți.

— Frate! Frățiorul meu! exclamă Jacques, întâiul care se repezi să-l îmbrățișeze.

— Walston e tot aici! fu primul lucru pe care Briant îl spuse celorlalți de îndată ce-l întâmpinăra.

În clipa în care frânghia s-a rupt, Briant s-a simțit deodată smuls nu într-o cădere verticală, ci oblică, și relativ înceată, pentru că zmeul forma ca un fel de parașută deasupra capului. Totul era să sară la timp din nacelă, înainte de a fi atins suprafața lacului.

Când fu gata să cadă în apă, Briant se aruncă cu capul în jos și, cum era un bun înotător, nu-i fu greu să ajungă la țarmul care era la cel mult patru cinci sute de picioare depărtare.

Între timp, zmeul rămas fără greutate dispără înspre nord-est, dus de vânt ca o uriașă epavă a aerului.

Capitolul XXV

Şalupa de pe Severn. Costar bolnav. Întoarcerea rândunelelor. Descurajare.

Păsările de pradă. Guanacul împușcat. Pipa. Mai multă supraveghere.

Furtună cumplită. Un foc de armă din afară. Un țipat al lui Kate.

A doua zi, după o noapte în care Moko fusese de gardă la French-den, toti din colonie, obosiți de emoțiile din ajun, se deșteptară foarte târziu. De cum se sculară, Gordon, Doniphane, Briant și Baxter treceră în cămara unde Kate făcea gospodăria și se sfătuiră cum să prevină starea de lucruri care era foarte îngrijorătoare.

Într-adevăr, cum spuse și Gordon, de peste cincisprezece zile Walston și ceata lui se aflau pe insulă. Și dacă șalupa nu era încă reparată, asta se datora faptului că n-aveau uneltele de primă necesitate ca să o repare.

— Numai aşa se explică, zise Doniphane, căci în fond șalupa nu era din cale-afară de avariată. Dacă bietul nostru schooner n-ar fi avut decât o asemenea avarie după eșuare, am fi reușit să-l punem în stare de navigare!

Dar chiar dacă Walston nu plecase, era puțin probabil că ar avea de gând să rămână pe insulă, căci atunci ar fi căutat să-i cerceteze interiorul și sigur că French-den n-ar fi scăpat de o vizită.

În legătură cu aceasta, Briant le spuse ce observase, în timp ce era în aer, despre teritoriul care trebuia să existe la o distanță nu prea mare, în răsărit.

— N-ați uitat, sper, le zise, că în timpul recunoașterii la vărsarea lui East-river în mare, am văzut o pată albicioasă deasupra orizontului și nu știam cum să mi-o explic.

— Totuși, Wilcox și cu mine n-am văzut nimic, răspunse Doniphane, cu toate că am căutat mult ca să o vedem.

— Moko a văzut-o la fel de clar ca și mine, insistă Briant.

— Bine, se prea poate, admise Doniphane. Dar ce te face să crezi, Briant, că s-ar putea să ne aflăm în preajma vreunui continent sau a vreunui grup de insule?

— Iată ce, zise Briant. Ieri, în timp ce țineam sub observație orizontul în direcția aceea, am zărit o lumină foarte vizibilă, dincolo de țărmul insulei, și care n-ar putea proveni decât de la vreun vulcan în erupție. De aici am dedus că trebuie să fie vreun teritoriu prin părțile acelea. Or, e inadmisibil ca marinarii de pe *Severn* să nu știe și să nu facă totul ca să ajungă acolo.

— Fără îndoială, zise Baxter. La ce le-ar folosi să stea aici? Cu siguranță că dacă n-am scăpat de ei de pe aici e pentru că n-au reușit să-și repare șalupa.

Faptul pe care Briant îl adusese la cunoștința colegilor era de o importanță covârșitoare. Asta le dădea siguranța că insula nu era izolată, aşa cum crezuseră, în această parte a Pacificului. Ceea ce agrava însă situația era că descoperirea focului de tabără arăta că Walston se găsea în momentul de față în apropierea vărsării în mare a lui East-river. Părăsise coasta *Severn* și se apropiase cu douăsprezece mile. I-ar fi de ajuns acum s-o ia pe râu în sus, ca să ajungă în fața lacului, și să ocotească pe la sud, ca să dea de French-den!

Briant trebui dar să ia cele mai severe măsuri de preîntâmpinare. Reduseră ieșirile la strictul necesar, fără să se mai aventureze nici măcar pe țărmul stâng al râului, până la pădurea Bod. Baxter, pe de altă parte, acoperi gardurile ogrăzii cu un strat de mărăciniș și ierburi, tot astfel și intrările de la hol și de la cămară. Apoi fu oprit cu desăvârșire să mai meargă cineva prin partea cuprinsă între lac și faleză. Să trebuiască să te supui și unor asemenea prevederi până în cele mai mici amănunte era o amărăciune în plus peste toate grijile ce-i covârșiseră.

Tot atunci mai fu și un alt prilej de neliniște: Costar avu un acces de friguri, care-i puse viața în primejdie. Gordon trebui să recurgă la farmacia de pe bordul schoonerului, cu teama însă de a nu face vreo eroare. Mare noroc au avut cu Kate, care făcu pentru copil ceea ce numai o mamă putea face. Îl îngriji cu dragoste și răbdare, aşa cum numai o femeie poate face, din instinct, stând de veghe ziua și noaptea. Datorită ei, frigurile cedară treptat și convalescența își urmă cursul normal. Fusese Costar chiar în primejdie de moarte? Ar fi greu de spus. Dar dacă nu era grija atât de înțeleaptă a lui Kate, febra ar fi istovit copilul. Da, fără prezența lui Kate, nu se știe ce se putea întâmpla. Nu sunt destule cuvinte ca să poți spune tot ce fința aceasta minunată a însemnat pentru copiii mai mici din colonie ca dragoste și mângâiere de mamă bună, care-și răsfăță odraslele: „Asta sunt eu, copilași: țes, robotesc și gătesc!”

Și când ai căuta, asta e femeia.

Grijă de căpetenie a lui Kate era să repare rufăria de la French-den. Și ce sânge rău își făcea că, după aproape doi ani, era mai toată ruptă! Cu ce-o să facă altele, când astea s-or rupe de tot? Dar încălțămîntea? Cu toate că o

cruțau cât se putea și niciunul nu se mai plânghea că umblă cu picioarele goale când vremea era bună, încălțămintea era în stare proastă. Grijulia gospodină era foarte neliniștită de toate astea!

Prima jumătate a lui noiembrie a fost foarte ploioasă. Dar după 17, barometrul se opri la „timp frumos” și perioada căldurilor se stabili în mod normal. Pomi, tufe, arbuști, toată vegetația, într-un cuvânt, nu mai era decât muguri și flori. Oaspeții obișnuiți din South-moors se întoară în număr mare. Ce durere pentru Doniphane să nu mai poată vâna prin bălți, și pentru Wilcox să nu mai poată întinde curse, de teamă să nu fie văzuți de pe țărmurile lacului!

Dar păsările de baltă nu numai că mișunau în partea aceasta a insulei, dar și cădeau multe în lațurile din jurul lui French-den.

Într-o zi, Wilcox găsi printre acestea și păsări călătoare care fugiseră de iarnă înspre țările mai din nord. Era o rândunică purtând și acum un săculeț legat sub aripă. Să fi fost în săculeț vreun bilet pentru unul din naufragiații de pe *Sloughi*? Vai, nu! Solul se întoarce fără vreun răspuns!

În zilele acestea lungi, fără ocupații, ore întregi le petreceau în hol! Baxter, care avea sarcina să țină un jurnal cu note și întâmplări de fiecare zi, nu mai avea ce scrie. Iar peste patru luni avea să înceapă a treia iarnă pentru cei din colonia insulei Chairman.

Citeai pe față fiecăruia o îngrijorare adâncă, până și la cei mai curajoși dintre ei, afară de Gordon, care nu se gândeau decât la gospodărirea până în cele mai mici amănunte a coloniei. Briant se lăsa și el câteodată pradă descurajării, cu toate că se străduia ca alții să nu vadă. Încerca să se amăgească îndemnându-i pe ceilalți să-și continuie studiile, să țină conferințe, să citească cu glas tare. Le amintea necontentit de țara lor, de familie, asigurându-i că au s-o revadă într-o zi. În sfârșit, se străduia să le ridice moralul, măcar că nu prea izbutea, și echipa lui cea mare era ca să nu se lase copleșit de desperare. Dar aşa ceva nu s-a întâmplat, căci evenimente extrem de grave îi puseră curând pe toți în cea mai mare fierbere.

La 21 noiembrie, către ora două după-amiază, Doniphane tocmai pescuia pe țărmul lacului Family, când deodată auzi cârăiurile gălăgioase a vreo douăzeci de păsări care se roteau deasupra țărmului stâng al lacului. Dacă zburătoarele asta nu erau corbi, asemănarea era totuși izbitoare, într-atât erau de hulpave și cronicătoare.

Doniphan poate că nici n-ar fi luat seama la stolul care cârâia, dacă mișcările păsărilor nu i-ar fi atras atenția: se roteau în cercuri largi, care se micșorau pe măsură ce coborau, ca apoi, strângându-se toate ciopor, să se repeadă spre pământ. Acolo începură să croncăne și mai tare. Dar Doniphan căută în zadar să le zărească printre ierburile înalte care le acopereau. Atunci îi veni în minte că în locul acela trebuie să fie hoitul vreunui animal și – curios să afle de ce era vorba – intră la French-den și-l rugă pe Moko să-l ducă cu iola de cealaltă parte a râului Zeelanda.

Se îmbarcară deci amândoi și după zece minute se stăcurau printre tufele de pe mal. Păsările, de cum îi simțiră, își luară zborul cu tipete, supărate pe nepoftiții care-și permiteau să le tulbere ospățul.

Pe jos zacea trupul unui guanac Tânăr, mort de-abia de câteva ore, căci era cald încă.

Doniphan și Moko, nevrând să ia pentru bucătărie restul din ospățul carnivorelor, tocmai se gândeau să li-l lase, când deodată le veni în minte întrebarea: cum și de ce căzuse guanacul acesta tocmai la marginea mlaștinilor, departe de pădurile din răsărit, din care animalele asta nu obișnuiesc să iasă niciodată?

Doniphan se uită cu atenție la el. Avea într-o parte o rană care încă sângeră, o rană provocată nu de mușcătura vreunui jaguar sau altui carnivor.

— Guanacul ăsta e mort de un glonț, spuse Doniphan.

— Dovadă asta! răspunse Moko care, răscolind rana cu cuțitul, scoase glonțul dinăuntru:

Era mai degrabă un glonț de calibrul puștilor de bord decât de pușcă de vânătoare. Deci nu putea să fie tras decât de Walston sau de unul dintr-ai lui.

Doniphan și Moko, lăsând pe loc guanacul pradă zburătoarelor, se înapoiară la French-den, unde se sfătuiră cu toții. Că guanacul fusese omorât de unul din marinarii de pe *Severn*, era neîndoianic de vreme ce nici Doniphan, nici altul nu trăseseră nici un singur foc de armă de mai bine de o lună. Dar ar fi trebuit de știut când și în ce loc fusese împușcat. După toate probabilitățile, faptul trebuie să se fi petrecut cu cinci-șase ore mai înainte – răstimp în care animalul, după ce a străbătut dunele de nisip, să fi putut ajunge la râu. De unde deduceau că în dimineață aceasta unul din oamenii lui Walston trebuie să fi vânat undeva prin preajma cotului de sud al lacului și că banda, trecând East-river, se aprobia din ce de French-den.

Așadar, situația era din ce în ce mai încordată, chiar dacă primejdia nu era imediată. Într-adevăr, la sudul insulei se întindea un vast șes, întretăiat de râuri, ciuruit de bălți, movilit de dune, unde n-ai fi găsit vânat îndeajuns pentru mâncarea de fiecare zi a oamenilor. Probabil că Walston nu a pornit în neștire să străbată un ținut de dune. De altfel, nu fusese auzit niciun foc de armă suspect pe care vântul l-ar fi putut aduce până pe terenul de sport și aveau toate motivele să credă că aşezarea lor de la French-den nu fusese încă descoperită.

Asta nu însemna să nu se ia măsuri de pază și mai severe. Un atac ar fi avut oarecare șanse să fie respins numai dacă cei din colonie s-ar afla toți la un loc, nu surprinși pe afară.

Trei zile după aceea, un fapt și mai semnificativ le spori temerile și trebuiră să se convingă că erau mai în nesiguranță decât oricând.

La 24, pe la ora nouă de dimineață, Briant și Gordon trecuseră râul Zeelanda să vadă dacă n-ar fi bine să ridice vreo movilă de pământ de-a curmezișul potecuței dintre lac și mlaștină. Pe după acest meterez, lui Doniphan și celor care mânuiau mai bine pușca le-ar fi fost lesne să se strecoare repede în cazul că s-ar semnala la vreme venirea lui Walston.

Erau amândoi la o distanță de cel mult trei sute de pași de râu, când Briant puse piciorul pe un obiect care se sparse. Dar nici nu-l luă în seamă, gândind că e vreo scoică din cele pe care le aduc cu miile mareaele de echinocțiu, când apele umpleau șesul din Southmoors. Dar Gordon, care mergea în urma lui, se opri și spuse:

— Hei, Briant, ia stai!

— Ce e?

Gordon se aplecă și ridică de jos obiectul spart.

— Privește! îi zise.

— Nu e o scoică, uite, răspunse Briant, este...

— Este o pipă!

Într-adevăr, Gordon ținea în mână o pipă negricioasă, care se spârsese în dreptul gâtului.

— Cum nimeni din noi nu fumează, e sigur că pipa asta a pierdut-o...

— Unul din bandă, spuse Briant, doar dacă n-o fi fost a naufragiatului francez care a locuit înaintea noastră pe insulă...

Nu! Marginile nou-nouțe ale ciobiturii arătau că pipa nu putea fi a lui François Baudoin, mort de mai bine de douăzeci de ani. Trebuie să-i fi căzut

de curând altcuiva din mâna, dovadă firicelele de tutun care încă mai erau lipite de ea. Deci acum câteva zile, câteva ore poate, Walston sau vreunul din tovarășii lui a ajuns până la țărmul acesta al lacului.

Gordon și Briant se înapoiară îndată la French-den. Briant îi arătă lui Kate capătul acela de pipă și ea recunoșcu pipa, căci o văzuse în mâinile lui Walston.

Nu mai rămânea nicio îndoială, dar, că tâlharii trecuseră cotul de sud al lacului. Poate că în timpul nopții au ajuns până pe malul râului Zeelandă. Dar dacă cumva au descoperit French-den și Walston știe din cine se compune mica lor colonie, oare lui nu i-a trecut prin minte că acolo ar găsi unelte, instrumente, muniții, provizii, tot ce le lipsea lor, și că pentru șapte oameni zdraveni ar fi o joacă să răpună cincisprezece băiețandri, mai ales dacă i-ar lua prin surprindere??!

În orice caz era sigur că banda se apropia din ce în ce.

În fața unei asemenea primejdii, Briant și ceilalți se străduiră să întărească și mai mult paza. Ziua, înfințără un post de observație permanent pe coama falezei, pentru ca ori de unde ar veni vreo mișcare suspectă, fie dinspre mlaștini, fie dinspre Traps-woods, fie dinspre lac, să fie semnalată de îndată.

Noaptea, doi dintre cei mari trebuiau să stea de veghe la intrarea holului și la intrarea cealaltă, ca să pândească orice zgomot din afară. Cele două uși fură întărite cu grinzi și pregătiră totul la îndemână ca, într-o clipă, să le baricadeze cu niște pietroaie, pe care le aduseseră înăuntru. Cât despre ferestruiele înguste săpate în stâncă și care serveau ca ambrazuri pentru țevile de tun, una apăra fațada dinspre malul râului Zeelandă, cealaltă pe cea dinspre lac. Afară de asta, puștile și revolverele erau gata pentru a fi folosite la cea mai mică alarmă. Kate, bineînțeles, era mulțumită să-i vadă că se pregătesc atât de metodic. Tare din fire, se ferea să-și arate copiilor îngrijorarea față de o luptă atât de inegală între ei și marinarii de pe *Severn*. Pe tâlhari îi cunoștea ea bine, și pe ei, și pe șeful lor. Chiar dacă nu erau suficient de înarmați, nu-i puteau ataca prin surprindere pe copii, oricâte măsuri de supraveghere și-ar lua aceștia? Cine le-ar fi stat împotrivă? O mâna de băieți dintre care cel mai în vîrstă nici nu împlinise șaisprezece ani? Prea inegală luptă! Ah, dac-ar fi fost și Evans cu ei, atât de curajos și de capabil! Cum de n-a putut să fugă odată cu Kate? Cu el poate că apărarea ar

fi fost mai bine organizată și French-den ar fi putut rezista mai sigur unui atac al lui Walston.

Din păcate, Evans trebuie că era păzit cu strictețe, dacă nu l-or fi și omorât, ca să scape de un martor periculos și de care nu mai aveau nevoie ca să le conducă șalupa în vreun ținut învecinat!

Toate astea o preocupau pe Kate. Și nu se temea pentru ea, ci pentru copiii aceștia pe care-i iubea și-i îngrijiea.

Era 27 noiembrie. De două zile, căldura era înăbușitoare. Nori groși treceau grei peste insulă și tunete din depărtare vesteau furtuna. Barometrul arăta o dezlanțuire apropiată a elementelor naturii.

În seara aceea, Briant și colegii se întorseră mai devreme ca de obicei în hol, după ce – măsură de prevedere luată de la o vreme – aduseseră și iola înăuntru. Și, cu ușile ferecate, așteptau să se culce, după ce trimiseseră un gând la ai lor, departe.

Către nouă și jumătate, furtuna era în toi. Tot holul se lumina de văpaia neîntreruptă a fulgerelor, care străbatea prin ferestru. Trăsnetele cădeau întruna, fără încetare; ai fi zis că toată faleza se cutremura, ducând mai departe tunetele asurzitoare. Era unul din acele fenomene atmosferice, fără ploaie și fără vânt, atât de neliniștitoare, deoarece norii rămași neclintiți își descarcă pe loc toată electricitatea acumulată în ei și adesea o noapte întreagă nu e de ajuns ca să și-o epuizeze.

Costar, Dole, Iverson și Jenkins, făcuți ghem în culcușuri, tresăreau la fiecare detunătură însăspimântătoare, cu zgomot ca de pânză sfâșiată, care arăta cât de aproape fusese descărcarea. Nu aveau totuși de ce se teme în peștera astă de nezdruncinat. Putea trăsnetul să cadă de douăzeci de ori, de o sută de ori peste coama falezei! Nu putea străbate zidul gros de piatră al stâncii, pe cât de refractar fluidului electric, pe atât și furtunilor. Din când în când, Briant, Doniphan sau Baxter se duceau să întredeschidă ușa și se întorceau din nou, orbiți de fulgere, după ce aruncau o privire în fugă afară. Părea că s-a aprins văzduhul, iar lacul, care răsfrângea în el fulgurațiile din spațiu, ai fi zis că rostogolește din adânc o imensă pânză de flăcări.

De la zece până la unsprezece noaptea, fulgerele și tunetele n-au mai contenit. Abia înspre miezul nopții s-a mai domolit urgia. Trăsnetele s-au făcut tot mai rare și mai depărtate. Atunci se stârni vântul, ridicând norii lăsați jos de tot pe pământ, și ploaia începu să cadă, răpăitoare.

Cei mici, pe-nchetul, se liniștiră. Doi-trei din ei îndrăzniră chiar să scoată capul de sub plapumă, cu toată ora târzie când toți trebuiau să doarmă. Briant și ceilalți, după ce-și luară toate măsurile, erau gata să adoarmă, când Phann începu să dea semne de vădită neliniște. Se ridica în două labe, se repezea spre ușa holului și mărâia întruna, ciulind urechile.

— O fi simțit Phann ceva? zise Doniphane, încercând să-l potolească.

— Ori de câte ori a făcut aşa, preciză Baxter, nu s-a înșelat niciodată!

— Nu ne putem culca până nu știm ce e! spuse Gordon.

— Firește, răspunse Briant, dar nimeni nu iese și să fim gata de apărare!

Fiecare își luă pușca sau revolverul. Apoi Doniphane se duse la ușa holului și Moko la cea dinspre lac. Amândoi cu urechea lipită de ușă, nu auziră niciun zgromot din afară. Totuși, Phann era tot atât de agitat. Ba chiar începu să latre atât de tare și cu atâta violență, încât Gordon nu reuși să-l mai potolească. Situația aceasta nu le convenea deloc. Dacă ei, în clipele de liniște ale furtunii, ar fi putut auzi zgromotul unor pași pe afară, cu atât mai mult cineva din afară ar fi putut auzi lătratul lui Phann.

Deodată izbucni o detunătură pe care n-o puteai confunda cu tunetul. Era un foc de pușcă tras cam la două sute de pași de French-den.

Toți fură gata. Doniphane, Baxter, Wilcox și Cross, înarmați cu puști și postați la cele două uși, erau gata să tragă în primul care ar încerca să intre cu forță. Ceilalți începură să baricadeze ușile cu pietroale puse la îndemână, când auziră de afară:

— Ajutor! Ajutor!

Era cineva în primejdie, fără îndoială, și care aștepta sprijin.

— Ajutor! se auzi din nou, de data asta doar la câțiva pași.

Kate, lângă ușă, asculta.

— El e! strigă ea.

— El?! zise Briant.

— Deschideți! Deschideți! se rugă Kate.

Ușa fu deschisă și un om de pe care apa curgea în șiroaie dădu buzna în hol.

Era Evans, cârmaciul vasului *Severn*.

Capitolul XXVI

Kate și Evans. Ce povestește Evans. După eșuarea șalupei. Walston la Bear-Rock. Zmeul. French-Den descoperit. Fuga lui Evans. Trecerea râului.

Proiecte. Propunerea lui Gordon. Teritoriile din est. Insula Chairman-Hanovra.

La apariția atât de neașteptată a lui Evans, Gordon, Briant și Doniphan rămăseră mai întâi uluiți. Apoi, instinctiv, alergară către dânsul ca înspre un mântuitor.

Era un om între douăzeci și cinci și treizeci de ani, cu umeri largi, vânjos, cu privirea vie, fruntea deschisă, intelligent și simpatic, cu pasul dârz și hotărât. Figura îi era însă în parte acoperită de o barbă sălbătică, pe care n-o mai tăiase de când cu naufragiul lui *Severn*.

Abia intrat, Evans se întoarse și își lipi urechea de ușa pe care o închise se repede în urma lui. Neauzind nimic, înaintă în hol. Acolo, la lumina felinarului atârnat de boltă, văzu tot copilăretul din jurul lui și îngăimă:

— Da, copii! Numai copii!

Deodată, ochii i se înseninără și, cu un zâmbet ce-i lumină toată fața, întinse brațele. Kate se dusese spre el.

— Kate! exclamă. Kate trăiește!

Și îi apucă amândouă mâinile, parcă să fie mai sigur că e în viață.

— Da, în viață, ca și dumneata, Evans! zise Kate. Dumnezeu m-a scăpat cum te-a scăpat și pe dumneata! Si el te-a trimis și băieților în ajutor!

Evans îi numără cu privirea pe copiii strânși în jurul mesei din hol.

— Cincisprezece, spuse, și abia cinci-șase în stare să se apere! Nu are a face!

— Suntem în primejdie să ne atace, master Evans? întrebă Briant.

— Nu, dragul meu, nu... deocamdată, răspunse Evans.

E lesne de înțeles cât erau de doritori că să afle ce s-a întâmplat cu Evans și mai ales ce s-a petrecut după ceșalupa a eșuat.

Mari și mici, somnul nu s-a mai lipit de niciunul, dornici să afle lucruri atât de hotărâtoare pentru ei. Dar mai întâi de toate era nevoie ca Evans să-și schimbe hainele ude și să mănânce ceva. Dacă hainele îi șiroiau de apă era pentru că trecuse râul Zeelanda înnot, iar dacă era istovit de osteneală și foame, asta se datora faptului că nu mâncase nimic de douăsprezece ore și că din zori până-n noapte nu se odihnise nicio singură clipă.

Briant îl duse în încăperea alăturată, unde Gordon îi dădu niște haine bune, de marină. Apoi Moko îi aduse ceva vânăt rece, pesmeți, câteva ceaiuri fierbinți și un pahar bun de brandy.

După un sfert de oră, Evans, la masa din hol, le povestii cele întâmplate după ce marinarii de pe *Severn* au fost aruncați pe insulă.

— Câteva clipe înainte ca șalupa să acosteze, începu el, cinci dintre oameni, între care și eu, am fost azvârliți pe întâiul banc de stânci. Niciunul din noi n-a fost grav rănit la eșuare. Numai contuziuni, nu și răni. Dar partea cea mai grea a fost ca să ieşim din valurile ce se izbeau cu putere de stânci, și asta pe o beznă deplină și pe o mare vijelioasă, care se retrăgea împotriva vântului din larg. Totuși, după lungi sforțări, ne văzurăm ieșiți teferi din valuri. Walston, Brandt, Rock, Book, Cope și eu. Lipseau doi: Forbes și Pike. Să fi fost luați pe sus și zvârliți de un val, ori fugiseră când s-au văzut la țărm? Nu știam. Cât despre Kate, o credeam luată de valuri; nici nu mă gândeam s-o mai văd vreodată.

Și povestind acestea, Evans nu-și putea ascunde emoția și bucuria de a o revedea pe curajoasa femeie care scăpase împreună cu el din măcelul de pe *Severn*. După ce fuseseră amândoi la bunul plac al acestor tâlhari, acum nu mai erau în puterea lor, chiar dacă în viitor n-ar fi fost scuțiți de un atac din partea lor.

Și Evans reluă firul:

— Când ajunserăm pe țărm, trecu un timp până să găsim șalupa. Ea trebuie să fi acostat pe la șapte seara și se făcuse miezul noptii când o găsirăm răsturnată pe nisip. Asta din cauză că mersesem în lungul țărmului...

— Țărmului *Severn*, completă Briant. E numele dat de unii din colegii noștri care descoperiseră șalupa de pe *Severn* înainte chiar de a ne fi povestit Kate despre naufragiu...

— Înainte? întrebă Evans mirat.

— Da, domnule Evans, spuse Doniphane. Noi ne aflam acolo chiar în seara naufragiului, în timp ce cei doi tovarăși ai dumneavoastră erau întinși pe nisip. Dar... când ne-am înapoiat în zori să-i înmormântăm, dispăruseră...

— Iată, reluă Evans, cum se înlănțuie totul! Forbes și Pike, pe care noi îi credeam pieriți în valuri – și n-ar fi fost nicio pagubă, ar fi fost doar doi ticăloși mai puțin din șapte – căzuseră în apropiere de șalupă. Acolo i-au găsit Walston și ceilalți și i-au trezit la viață cu câteva înghițituri de gin; spre norocul lor și nenorocul nostru, lăzile de pe șalupă n-au fost nici sparte, când aceasta a eșuat, și nici apa n-a pătruns în ele. Munițiile, armele, cinci puști de bord, merindele ce apucaseră să fie îmbarcate în grabă în timpul

incendiului de pe *Severn*, toate în bună stare, au fost scoase din șalupă de teamă ca aceasta să nu fie despotație de fluxul următor. Apoi plecarăm de la locul naufragiului de-a lungul coastei, înspre răsărit. Atunci unul din nemernici, Rock mi se pare, le aminti că pe Kate, n-au mai găsit-o, iar Walston răspunse: „O fi luat-o vreun val. Bine c-am scăpat de ea!” Și mă gândeam că dacă tâlharii erau bucurosi că au scăpat de Kate acuma, când nu le mai era de folos, aşa va fi și cu mine. Iar dumneata unde erai, Kate? o întrebă.

— Jos, lângă șalupă, pe partea mării, răspunse Kate, chiar pe locul unde mă aruncase valul. Nu puteau să mă vadă și eu am auzit tot ce-au vorbit între ei Walston și ceilalți. Dar după plecarea lor m-am ridicat și, ca să nu mai cad iar în mâinile lui Walston, am fugit în direcția opusă. Treizeci și șase de ore mai târziu, moartă de foame, am fost găsită de copiii ăștia neprețuiți, care m-au adus la French-den.

— French-den? repetă Evans.

— E numele locuinței noastre, răspunse Gordon, în amintirea naufragiatului francez care a locuit-o cu mulți ani înaintea noastră.

— French-den?... Târmul *Severn*?... spuse Evans. Văd, copii, că voi ați dat denumiri diferitelor părți din insulă. Frumos!

— Da, master Evans! Și nume frumoase! adause Service. Mai sunt: Family-lake, Downs-lands South-moors, rio Zeelanda, Traps-woods...

— Bine! Bine! O să mi le spuneți toate mai târziu... Mâine! Deocamdată să vă povestesc mai departe... Dar nu se aude nimic afară?

— Nimic, spuse Moko, care sta de veghe lângă ușa holului.

— Bine! se liniști Evans. O oră după ce am părăsit șalupa, ajunsesem la un șir de copaci unde ne-am așezat tabăra. A doua zi și în zilele următoare ne-am înăpoinat la locul unde eșuase șalupa și încercărăm să-o reparăm, dar cum nu aveam decât o toporișcă, fu cu neputință să-i înlocuim laturile făcute țăndări și să-o punem iar pe picioare ca să poată rezista mării, chiar pentru un drum scurt. De altfel, nici locul nu era potrivit pentru o asemenea treabă. Plecarăm, aşadar, să căutăm o altă așezare, într-o regiune mai puțin stearpă, unde să găsim vânat pentru hrana de fiecare zi și în același timp un râu cu apă dulce, căci provizia de apă ni se isprăvise. După ce am colindat pe coastă cale de douăsprezece mile, ajunserăm la un pârâu...

— East-river! spuse Service.

— Fie, East-river! răspunse Evans. Acolo, în mijlocul unui vast golf...

— Golful Deception...

— Fie, golful Deception, zise Evans surâzând. Acolo, în mijlocul stâncilor, era un port...

— Bear-rock! exclamă acum Costar.

— Fie, Bear-rock, micițule, încuviință Evans, cu un semn din cap. Nimic n-a fost mai firesc decât să ne instalăm acolo, iar dacă reușeam s-aducem și șalupa, care s-ar fi descheiat cu totul la prima furtună, poate că izbuteam s-o reparăm. Ne-am întors dar s-o luăm și când o ușurărăm de tot ce s-a putut scoate, o puserăm pe apă și, cu toate că era plină cu apă până sus, reușirăm s-o tragem de-a lungul țărmului și s-o aducem în port, unde e și acum, în siguranță.

— Șalupa e la Bear-rock? întrebă Briant.

— Da, dragul meu, și cred că tot s-ar mai putea repara dacă am avea uneltele care ne trebuie.

— Dar avem noi unelte, master Evans! răspunse degrabă Doniphan.

— Ei da, asta și-a zis și Walston când întâmplarea a făcut să afle că insula e locuită și de cine e locuită.

— Dar cum a putut să afle? întrebă Gordon.

— Iată cum, răspunse Evans. Acum opt zile, Walston, tovarășii lui și cu mine, căci nu mă lăsau niciodată singur, ne-am dus în recunoaștere prin pădure. După trei-patru ore de mers în susul râului din est, ajunserăm la țărmul unui lac imens, din care ieșea cursul acesta de apă. Și acolo, vă închipuiți mirarea noastră, dădurăm peste un fel de aparat ciudat, eşuat pe țărm... un fel de schelet de trestie, cu pânză pe deasupra.

— Zmeul nostru! spuse Doniphan.

— Zmeul nostru, care căzuse în lac, zise Briant, și pe care vântul l-a împins până acolo!

— Oh, era un zmeu? întrebă Evans. Credeti-mă, noi nu ne-am gândit și eram foarte mirați! În orice caz nu se făcuse singur. Fusese făcut pe insulă. Asta era sigur!... Așadar, insula era locuită. De cine?... Asta voia să afle Walston. Cât despre mine, din ziua aceea m-am hotărât să fug... Oricare ar fi fost locuitorii de pe insulă, chiar și sălbatici, nu puteau să fie mai fioroși decât ucigașii de pe Severn! De altfel, din ziua aceea înteînră paza mea zi și noapte.

— Și cum au descoperit Franch-den-ul? întrebă Baxter.

— Stați că vă spun, răspunse Evans. Dar înainte de a-mi relua povestirea, ia spuneți-mi, copii, la ce foloseați voi zmeul acela mare? Era un semnal?

Gordon îi povesti lui Evans cum îl făcuseră, în ce scop, cum l-au încercat, cum și-a riscat Briant viața pentru salvarea coloniei și în ce fel a putut să se asigure că Walston era încă pe insulă.

— Viteaz băiat! spuse Evans și-i strânse mâna lui Briant, plin de admirație și prietenie, apoi continuă: înțelegeți dar că Walston nu mai avea decât un singur gând: cine erau locuitorii insulei acesteia necunoscute? Dacă erau indigeni, s-ar putea cumva înțelege cu ei? Dacă erau naufragiați, poate aveau uneltele care-i trebuiau lui. Și în cazul acesta, nu i-ar refuza să-i ajute să repare șalupa, ca să se vadă iar pe mare. Cercetările începură, cu foarte multă prevedere. Înainta puțin câte puțin, explorând pădurile de pe țărmul drept al lacului, ca să se apropie de extremitatea de sud. Dar nici țipenie de om, niciun foc de armă în partea aceea de insulă...

— Da, zise Briant, asta din cauză că niciunul din noi nu se mai depărta de French-den și că era oprit orice foc de pușcă.

— Și totuși v-a descoperit, reluă Evans. Nici nu s-ar fi putut altfel. În noaptea de 23 spre 24 noiembrie, unul din tovarășii lui Walston ajuște în fața lui French-den prin partea de sud a lacului. Spre nenorocul vostru, la un moment dat a zărit o lumină printr-un perete al falezei, probabil lumina felinarului, o clipă, cât s-a întredeschis ușa. A doua zi, Walston personal porni încoace și, pe înserat, stătu multă vreme la pândă, ascuns printre ierburile înalte, la doi pași de râu...

— Știam, zise Briant.

— Știați?!

— Da, căci pe locul acela Gordon și cu mine am găsit bucăți dintr-o pipă pe care Kate a recunoscut-o că era a lui Walston.

— Exact, spuse Evans. Walston o pierduse pe drum, lucru care l-a supărat grozav. Destul însă că a aflat de colonie. Și într-adevăr, în timp ce stătea ascuns în ierburi, v-a văzut pe mai toți umblând încoace și-ncolo pe lângă râu, constatănd că erați doar o mână de

96
J. R. Green

T. D. Muller Sc.

băiețandri, cărora șapte vlăjgani ca ei să făceau repede de petrecanie. Walston se întoarse dar să le spună tovarășilor lui ce văzuse. Dintr-o con vorbire dintre el și Brandt, am aflat la ce se putea aștepta French-den-ul.

— Bestiile! exclamă Kate. Nicio milă nu le-ar fi fost de bieții copii!

— Nu, Kate, răspunse Evans, cum nu le-a fost milă nici de căpitan, nici de pasagerii lui *Severn*. Bestii! Bine-ai spus, și în fruntea lor cel mai crud din toți, Walston, care sper că își va ispăși toate fărădelegile!

— În sfârșit, Evans, bine că ai reușit să fugi! zise Kate.

— Da, Kate, acum douăsprezece ore am profitat de lipsa lui Walston și a celorlalți, care mă lăsaseră în paza lui Forbes și a lui Rock. Mi s-a părut momentul cel mai potrivit ca să fug, iar ca să-i fac să-mi piardă urma și să câștig timp și distanță, las' pe mine! Să fi fost zece dimineață când m-am afundat în pădure. Dar Forbes și Rock au prins degrabă de veste și s-au luat după mine, cu puștile încărcate... Eu n-aveam drept apărare decât un cuțit marinăresc și picioarele ca să fug de să-mi scapere călcâiele. Goana a ținut ziua întreagă. Tăind tot de-a curmezișul pe sub copaci, ajunsesem pe malul stâng al lacului. Mai aveam să înconjur cotul din sud, când mi-am amintit de o con vorbire a lor că voi v-ați aşezat pe malurile unui râu care curge înspre apus. Credeți-mă, nu m-aș fi gândit vreodată că pot să fug atât de repede și de mult! Am făcut aproape cincisprezece mile astăzi! Lua-i-ar dracu' pe netrebnicii aceștia, care alergau la fel de iute, iar gloanțele zburau și mai și. În câteva rânduri îmi șuierară pe la urechi. Gândiți-vă! Le știam toate neleguiurile! Dacă le scăpăm, puteam să-i denunț. Trebuia cu orice preț să pună mâna pe mine! V-o spun, să nu-i fi știut cu arme de foc la ei, i-aș fi așteptat cu cuțitul în mâna. Îi omoram ori eu pe ei, ori ei pe mine. Da, Kate, mai degrabă aş fi murit decât să mă mai întorc în tabăra lor de tâlhari! Tot gândeam că blestemata de goană avea să înceteze odată cu înnoptatul! De unde! Apucasem să trec de capătul lacului și o luasem pe celălalt țărm, în sus, dar pe Forbes și pe Rock îi simțeam tot pe urmele mele. Furtuna care se pregătea de câteva ore izbucni. Asta îmi stânjeni goana, căci la lumina fulgerelor, ticăloșii mă puteau vedea printre trestiile malului. Ajunsesem la vreo sută de pași de râu... Dacă apucam să trec râul și să-l știu că e stavilă între nemernicii aceia și mine, eram ca și scăpat. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-l treacă, știind că erau în vecinătatea lui French-den. Alergai atunci și eram gata să ajung la malul stâng, când fulgeră din nou, luminând tot văzduhul. Un foc de pușcă răsună...

— Cel pe care l-am auzit?... spuse Doniphan.

— Un glonț mi-a atins umărul. Am sărit și m-am aruncat în râu... Din câteva mișcări de brațe ajunsei pe celălalt mal, unde mă ascunsei în bălării. Îi auzii: „Și crezi că l-ai atins?” – „Răspund de asta!” – „Atunci e la fund” – „Mai e vorbă? E mort! Mort și răposat!” – „Bine c-am scăpat de el!” Și o luară din loc. Da, bine că au scăpat și de mine ca și de Kate! Ah, ticăloșii! Vă voi arăta eu vouă „mort”! Ceva mai târziu mă descurcăi dintre ierburi și mă-ndreptai către cotul falezei. Auzii lătrături de câine. Chemai... Ușa de la French-den se deschise. Și acum, zise Evans, întinzând mâna către lac, e timpul, băieți, să sfârșim cu mizerabilii ăștia și să scăpăm de ei insula voastră!

Atâtă suflet puse în cuvintele astea, încât toți se sculară în picioare, gata să-l urmeze.

La rândul lor, băieții povestiră lui Evans toate cele întâmplate de douăzeci de luni începând, îi spuseră în ce fel părăsiseră cu schoonerul *Sloughi* Noua Zeelandă, îndelunga străbatere a Pacificului până la insulă, descoperirea osemintelor lui François Baudoin, așezarea micii colonii la French-den, recunoașterile din anotimpurile de vară, muncile de iarnă și cum, în sfârșit, își organizaseră o viață oarecum îmbelșugată și ferită de primejdii înainte de venirea lui Walston și a complicitelor lui.

— Și de douăzeci de luni niciun vapor nu s-a arătat la orizontul insulei? întrebă Evans.

— Noi, cel puțin, n-am văzut niciunul în larg, zise Briant.

— Ați pus ceva semnalizări?

— Da! Un catarg înfipt pe cea mai înaltă culme a falezei.

— Și n-a fost văzut?

— Nu, master Evans, răspunse Doniphan. E drept că a trebuit, acum șase săptămâni, să-l dăm jos, ca să nu-l vadă Walston.

— Și bine ați făcut, băieți! Numai că, din păcate, ticălosul tot a aflat ce-a vrut să știe! De aceea, zi și noapte trebuie să fim în gardă!

— De ce, izbucni atunci Gordon, de ce a trebuit să avem parte de asemenea mizerabili, în loc de niște oameni cumsecade, cărora cu atâtă drag le-am fi venit în ajutor! Colonia noastră n-ar fi fost decât mai întărită dintr-asta! Dar acum, ce ne așteaptă? O luptă de apărare a vieții, luptă! Și care va fi rezultatul?

— Cu un om destoinic ca Evans... spuse Kate.

— Evans... Trăiască Evans! strigără într-un glas băieșii.
— Bizuiți-vă pe mine, și eu pe voi, și vă promit că ne vom apăra bine.
— Și totuși, spuse gânditor Gordon, n-am putea evita luptă, dacă Walston ar primi să părăsească insula?...
— Ce vrei să spui, Gordon? îl întrerupse Briant.
— Vreau să spun că Walston și ceata lui ar fi plecat de mult dacă și-ar fi reparat șalupa, nu e aşa, master Evans?
— Bineînțeles.
— Dacă e aşa, nu s-ar putea să stăm de vorbă? Cu binele nu s-ar putea să le dăm uneltele de care au nevoie? Poate că ar primi! Firește că e dezgustător să stai de vorbă cu ucigașii de pe *Severn*! Dar ca să scăpăm de ei, ca să împiedicăm un atac, poate cu vărsare de sânge? În sfârșit, dumneata ce părere ai, master Evans?

Evans îl ascultase cu multă atenție. Propunerea lui arăta un spirit practic care nu-l lăsa să alunece spre fapte nechibzuite, o fire care-l făcea să privească cu calm în orice împrejurare. Își dădu seama – și nu se înșela – că era cel mai cu judecată din toți și că propunerea lui merita să fie discutată.

— Într-adevăr, domnule Gordon, îi spuse, orice mijloc e bun dacă e să scapi de vecinătatea tâlharilor ăstora. Firește că dacă, după ce și-ar repară șalupa, s-ar hotărî să plece, ar fi mai bine decât să trebuiască să luptă cu ei, poate fără sorti de izbândă. Pe de altă parte însă, poți pune temei pe cuvântul lui Walston? Și când o dată îl vei primi să stai de vorbă, n-are să profite ca să atace French-den-ul prin surprindere și să vă prade de tot ce aveți? Crezi că nu-i dă prin gând că trebuie să fi salvat voi și ceva bani din naufragiu? Credeti-mă pe mine, netrebnicii ăștia nu v-ar vrea decât pieirea după ce le-ați face un bine! În asemenea suflete nu e loc pentru recunoștință. Să vrei să ajungi la o înțelegere cu ei înseamnă să te dai pe mâna lor.

— Nu, nu! se opuseră Baxter și Doniphan, urmați de toți ceilalți cu atâta dârzenie, că lui Evans îi făcu plăcere.

— Nu! adăugă și Briant. Nu trebuie să avem nimic comun cu Walston și banda lui!

— Și-apoi, adăugă Evans, lor le trebuie nu numai unelte; le trebuie muniții. Dac-or mai avea pentru atacul împotriva noastră și nici asta nu e sigur. Dar dac-ar fi vorba să facă față înarmați și pe unde-or mai cutreiera, praful de pușcă și gloanțele câte le-au mai rămas nu le ajung!... Și atunci au să vină să vi le ceară vouă! Or să vi le pretindă! Și vă întreb eu: le dați?

— Nu, firește, spuse Gordon.

— Atunci vă spun eu ce urmează, zise Evans. Au să încerce să vi le ia cu forța. Dând înapoi din fața luptei, ajungeți tot la luptă, dar în condiții mai proaste pentru voi.

— Aveți dreptate, master Evans, răsunse Gordon. Să fim gata de apărare și să aşteptăm!

— Da, asta e cel mai cuminte! Să aşteptăm, domnule Gordon! De altfel, mai e un motiv mai presus de oricare altul ca să aşteptăm...

— Care?

— Ascultați-mă! Walston, cum știți, nu poate părăsi insula decât cu șalupa de pe *Severn*.

— E clar, zise Briant.

— Or, șalupa sunt sigur că se poate repara, și dacă Walston a renunțat să pună pe linia de plutire e din lipsă de unelte.

— Dacă le avea, interveni Baxter, ar fi fost departe acum!

— Așa e, dragul meu! Așadar, dacă-i faceți rost lui Walston de unelte să și repara șalupa, să admitem chiar că renunță la gândul să atace French-denu, se va grăbi să plece fără să-i mai pese de voi.

— Ei, de ce n-ar face-o! exclamă Service.

— La naiba! în cazul acesta, zise Evans, cu ce mai plecăm noi, dacă șalupa nu mai e aici?

— Cum, domnule Evans, întrebă Gordon, vreți să spuneți că am putea să părăsim insula în șalupa asta?

— Exact, domnule Gordon.

— Să traversăm Pacificul și să ne vedem iar în Noua Zeelandă? spuse Doniphan.

— Pacificul? Nu, copii, zise Evans, ci până la vreun punct nu prea depărtat, unde să aşteptăm o ocazie de înapoiere la Auckland.

— Adevărat, domnule Evans? exclamă Briant.

Și câțiva colegi săriră deodată să-l asalteze pe Evans cu întrebări.

— Cum ar putea șalupa asta să reziste la un parcurs de câteva sute de mile? întrebă Baxter.

— Câteva sute de mile? răsunse Evans. Nici gând: vreo treizeci doar.

— Așadar nu suntem în plin ocean? întrebă Doniphan.

— În vest, da, răsunse Evans. Dar la sud, la nord, la est nu sunt decât canale pe care le străbați cu ușurință în șaizeci de ore.

— Deci nu ne înselam când ne închipuiam că sunt teritorii prin vecinătate? spuse Gordon.

— Nicidcum, zise Evans, ba chiar teritorii mari, în est.

— Da, în est! exclamă Briant. Pata aceea albă, apoi lumina zărită într-acolo!

— O pată albă zici? răsunse Evans. Trebuie să fie un ghețar, iar lumina, flacără unui vulcan care trebuie să fie trecut pe hartă. Ei bine, copii, dar unde vă credeați voi? Spuneți!

— Pe vreo insulă izolată din Pacific, răsunse Gordon.

— Insulă? Da... Izolată? Nu!... Ce e sigur e că face parte dintr-unul din multele arhipelaguri de care e plină coasta de sud a Americii. Și, la urma urmei, dacă ați pus nume la capuri, la golfuri, la cursurile de apă de pe insulă, nu mi-ați spus ce nume i-ați pus insulei?

— Insula Chairman, după numele pensionului nostru, răsunse Doniphan.

— Ei bine, va avea atunci două nume, căci se numește mai dinainte Hanovra!

Și cu asta, după ce-și luară obișnuitele măsuri de supraveghere, se duseră la culcare și, plini de grijă, mai făcură încă un culcuș în hol, pentru Evans.

Toată colonia fremăta acum de o îndoită emoție, care avea de ce să le tulbere somnul: una, perspectiva unei lupte sângeroase, cealaltă, puțină de a se înapoia în patrie.

Master Evans amânase pe a doua zi explicațiile pe atlasul geografic despre poziția exactă a insulei Hanovra și, în timp ce Moko și Gordon stăteau de veghe, noaptea trecu liniștită la French-den.

Capitolul XXVII

Strâmtoarea Magellan. Țările și insulele care o înconjoară. Escalele stabilite. Proiecte de viitor. Cu forță ori prin viclenie? Rock și Forbes. Falșii naufragiați. Primire bună. Între unsprezece și douăsprezece noaptea. Un foc de armă al lui Evans. Kate intervene.

Un canal lung, de circa trei sute optzeci de mile, cu o curbură de la vest spre est, care începe de la Capul Fecioarelor, din Atlantic, și se termină la Capul Pilar, în Pacific, împrejmuit de coaste foarte stâncoase, străjuit de munți înalți de trei mii de picioare deasupra nivelului mării, cu golfuri în adâncul căror sunt multe porturi de refugiu, bogat în vărsări de apă

potabilă unde vapoarele își împrospătează fără greutate provizia de apă, mărginit de păduri dese cu vânat din belșug, răsunând de tunetul miilor de căderi de apă care se aruncă prin nenumărate toreante în golfuri mici, oferind vapoarelor pornite din est către vest o trecere mai scurtă decât strâmtoarea Le Maire dintre Țara Statelor și Țara Focului, și mai puțin bântuită de furtuni decât canalul de la Capul Horn – aceasta este strâmtoarea lui Magellan, pe care renumitul navigator portughez a descoperit-o în anul 1520.

Spaniolii, singurii care au vizitat ținuturile magellanice timp de o jumătate de secol, au pus în peninsula Brunswick temelia portului Famine. După spanioli veniră englezii Drake, Cavendish, Hawkins; urmără olandezii De Veer, Schouten și Le Maire, care descoperiră în 1610 strâmtoarea cu numele acestuia din urmă. Apoi, după aceea, ținuturile acestea deveniră cunoscute datorită celor mai celebri navigatori de la sfârșitul acelui secol: Anson, Cook, Byron, Bougainville și alții. De atunci începând, strâmtoarea Magellan a devenit o rută obișnuită pentru trecerea dintr-un ocean în altul, mai ales de când navegația cu aburi, care nu cunoaște nici vânturi potrivnice, nici curenți contrari, a permis trecerea în condiții de navigație excepționale. Aceasta este dar strâmtoarea pe care a doua zi – 28 noiembrie – Evans o arăta pe harta din atlasul Stiler lui Briant, lui Gordon și colegilor lor.

Dacă Patagonia, acest ultim ținut din America de Sud, ținutul regelui Wilhelm și peninsula Brunswick formează limita de nord a strâmtorii, la sud e mărginită de acest arhipelag magellanic, cuprinzând vastele insule: Țara Focului, Țara Dezolării, insulele Clarence, Hosta, Gordon, Navarin, Wollaston, Stewart și altele mai puțin importante, până la ultimul grup al Hermitelor, dintre care cea mai înaintată între cele două oceane este ultima creastă a înaltului șir stâncos al Anzilor Cordilieri și se numește Capul Horn.

La est, strâmtoarea lui Magellan se lărgește prin câteva intrânduri, între Capul Fecioarelor și al Patagoniei și Capul Espiritu Santo al Țării Focului. Dar nu același lucru e și în vest – le explică Evans. În partea aceea găsești la tot pasul ostroave, insule, arhipelaguri, strâmtori, canale, brațe de mare. Doar printr-un corridor între Capul Pilar și extremitatea sudică a marii insule Adelaida își găsește strâmtoarea deschidere către Pacific. Deasupra se înșiruie o serie întreagă de insule, ciudat grupate, de la strâmtoarea Lord Nelson până la grupul Chonos și Chile, învecinat cu coasta chiliană.

— Și acum, spuse Evans, vedeți dincolo de strâmtoarea lui Magellan o insulă, pe care niște simple brațe de mare o separă de insula Cambridge la sud și de insulele Madre de Dios și Chatam la nord? Ei bine, insula aceasta, situată la 51° latitudine, este Hanovra, căreia voi i-ați dat numele de Chairman, insula pe care o locuiți de peste douăzeci de luni!

Briant, Gordon, Doniphan, aplecați peste atlas, priveau curioși insula pe care o crezuseră departe de orice pământ și care era atât de aproape de coasta americană.

— Cum, zise Gordon, ne separă de Chile doar niște brațe de mare?

— Da, copii, răspunse Evans. Numai că între insula Hanovra și continentul american nu sunt decât insule la fel de pustii ca și asta. Și că, odată ajunși pe continent, ar fi trebuit să parcurgeți sute de mile înainte de a ajunge în vreun ținut de așezări omenești, în Chile sau Argentina. Și câtă oboseală, fără să mai pomenim primejdiile! Eu cred că pentru voi a fost mai bine că nu ați putut părăsi insula, de vreme ce existența să era asigurată și de vreme ce trag nădejde să-o părăsim împreună.

Așa că, parte din canalurile astea care înconjoară insula Hanovra sunt pe alocuri doar de cincisprezece-douăzeci de mile lărgime și, pe o vreme bună, Moko le-ar fi putut trece chiar și cu iola. Dacă Briant, Gordon și Doniphan, în drumurile lor din nord și est, n-au putut zări ținuturile astea, e din cauză că sunt joase. Cât despre pata aceea albicioasă, este unul din ghețarii de pe continent, iar muntele în erupție, unul din vulcanii din regiunile magellanice.

De altfel, după cum observă Briant privind cu luare-aminte harta, întâmplarea a făcut ca explorările lor să-i fi dus tocmai pe punctele de pe litoral care se depărtau cel mai mult de insulele învecinate. E drept că atunci când Doniphan a ajuns până la Severn-shores, poate că ar fi putut zări coasta de sud a insulei Chatam, dacă în ziua aceea vizibilitatea orizontului, încețoșat de norii de furtună, n-ar fi fost atât de redusă! Cât de la golful Deception, care face un intrând atât de adânc în insulă, ca și de la vărsarea în mare a lui East-river ori de la Bear-rock nu se poate vedea insulița din est, nici insula Speranței, care e cu douăzeci de mile mai departe. Ca să poată vedea ținuturile înconjurătoare, ar fi trebuit să meargă la capul North, de unde s-ar fi văzut capătul insulei Chatam și al insulei Madre de Dios, dincolo de strâmtoarea Conception, sau la capul South, de unde ar fi putut întrezări extremitățile insulelor Adelaida sau Cambridge, sau poate, în

sfârșit, la capătul extrem al litoralului de la Downs-lands, de unde s-ar fi văzut înălțimile insulei Owen sau ghețarii din ținuturile de sud-est.

Or, tinerii noștri n-au împins niciodată cercetările până în punctele astea îndepărtate. Cât despre harta lui François Baudoin, Evans nu-și putea explica cum de nu avea însemnate insulele astea. Din moment ce naufragiatul francez reușise să determine destul de exact configurația insulei Hanovra, înseamnă că a parcurs-o în întregime. Era de presupus că ceturile să fi împânzit zările și să fi redus vizibilitatea doar la câteva mile? La urma urmei, s-ar putea.

Și acum, în cazul când ar reuși să pună mâna pe șalupa de pe *Severn* și să o repară, încotro ar îndrepta-o Evans? Asta îl întrebă Gordon.

— Copii, le spuse Evans, n-aș căuta să mă îndrept nici către nord, nici către est. Cu cât am merge mai mult pe mare, cu atât mai bine. Bineînteles că un vânt bun ne-ar putea duce înspre vreun port chilian, unde am fi bine primiți. Dar marea e foarte agitată pe coastele acelea, pe cătă vreme canalurile arhipelagului ne înlesnesc mult mai bine trecerea.

— Într-adevăr, zise Briant, dar găsim așezări omenești prin părțile acelea și găsim în ele putință să plecăm spre patrie?

— Fără îndoială, răspunse Evans. Poftim! Uită-te pe hartă! După ce ieși din canalurile arhipelagului Adelaida, unde ajungem prin canalul Smyth? În strâmtoarea Magellan, nu? Ei bine, chiar lângă intrarea în strâmtoare se află Port-Tamar, care ține de Țara Dezolării, iar acolo suntem pe drum de întoarcere.

— Dar dacă nu întâlnim niciun vapor, întrebă Briant, aşteptăm până trece vreunul?

— Nu, domnule Briant. Uite, urmărește mai departe trecerea prin strâmtoarea Magellan. Vezi dumneata peninsula asta mare, Brunswick? Acolo, în adâncul golfului Fortescue, la Port-Galant, vapoarele vin adesea pentru escală. Va fi nevoie să mergem mai departe, trecând de capul Forward, la sudul peninsulei? Iată golful Saint-Nicolas sau golful Bougainville, în care fac escală cea mai mare parte din vapoarele care trec prin strâmtoare. În sfârșit, mai departe încă, iată Port-Famine și, ceva mai la nord, Punta Arenas.

Evans avea dreptate. Odată intrată în strâmtoare, șalupa ar avea mai multe puncte de escală. În asemenea condiții, înapoierea în patrie era asigurată, fără să mai vorbim de vapoarele pe care le puteau întâlni în drum către

Australia sau Noua Zeelandă. Dacă la Port-Tamar, la Port-Galant sau la Port-Famine nu sunt prea multe şanse, în Punta Arenas, dimpotrivă, găseşti tot ce-ştii trebuie. Târguşorul acesta ridicat de guvernul chilian a devenit un adevărat orăsel, clădit pe litoral, ce-şi face loc printre minunaţii copaci ai peninsulei Brunswick. Orăselul e în plină dezvoltare, în vreme ce Port-Famine, care datează de la sfârşitul secolului al X-lea, nu mai e astăzi decât un sat în ruină.

De altfel există în zilele noastre, mai la sud, alte colonii vizitate de expediţiile știinţifice, ca escala Liwya, pe insula Navarin, şi mai ales Ooshooia, pe canalul Beagle, din jos de Țara Focului. Această ultimă escală ajută mult la cunoaşterea ținutului în care francezii au lăsat multe urme ale trecerii lor, doavadă denumiri ca Dumas, Cloue, Pasteur, Chanzy, Grévy, dat unor insule din arhipelagul magellanic.

Colonia ar fi sigur salvată dacă ar ajunge la strâmtoarea lui Magellan. Dar ca să ajungă acolo trebuie să repare, şalupa, iar ca s-o repare trebuie să o cucerească, lucru care ar fi fost posibil numai înfrângându-i pe Walston şi pe complicii lui.

Iar dacă şalupa ar fi rămas pe locul unde Doniphan o găsise pe coasta Severn, poate că ar fi încercat s-o ia în stăpânire. În cazul acesta, Walston, care se instalase la cincisprezece mile depărtare, în fundul golfului Deception, nici n-ar fi prins de veste. Ceea ce făcuse Walston putea face şi Evans, adică să tragă şalupa, numai că n-ar fi tras-o la vărsarea lui East-river, ci la gura râului Zeelanda şi chiar, suind pe râu în sus, până în dreptul lui French-den. Acolo, sub directiva lui Evans, reparaţiile ar fi fost făcute în mai bune condiţii; după aceea, prevăzută cu pânze, încărcată cu muniţii, merinde şi unele obiecte pe care ar fi fost păcat să le lase, şalupa ar fi părăsit insula, plecând în larg, înainte ca tâlharii să poată ataca.

Din păcate, planul nu putea fi pus în aplicare. Chestiunea plecării nu putea fi rezolvată decât pe calea armelor, fie că luau ei ofensiva, fie că se apărau. Nimic nu era cu puinţă câtă vreme echipajul de pe *Severn* nu era înfrânt.

Evans, de altfel, inspira o încredere absolută coloniei. Şi Kate le vorbise de el cu multă căldură. De când îşi tăiase părul şi barba, era o placere să-i priveşti faţa îndrăzneaţă şi deschisă. Era nu numai energetic şi viteaz, dar îl simţiră şi bun şi hotărât, în stare de orice dăruire. Era aşa cum spunea Kate: un „bărbat” în mijlocul atâtor copii!

Mai întâi, Evans voi să ştie pe ce se putea bizui în vederea rezistenței. Cămara și holul, în felul cum erau aşezate, îi părură foarte bine organizate pentru defensivă: dintr-unul cuprindeai cu privirea malul și cursul râului, din celălalt, terenul de sport până la țărmul lacului. Prin firidele deschise în perete se putea trage în cele două direcții, fiind în același timp la adăpost. Cu cele opt puști, asediații i-ar putea ține pe atacanți la distanță, și cu cele două tunuri mici, să-i bombardeze dacă s-ar apropiua prea mult de French-den. Cât despre revolveare, toporiști și cuțite marinărești, toți ar ști să se servească de ele dacă lupta ar ajunge corp la corp.

Evans găsi bună ideea lui Briant de a îngrămădi pietroaie înăuntru, ca să baricadeze ușile în caz că ar fi fost forțate. Dacă în interiorul peșterii erau relativ tari în apărare, în afară ar fi fost slabii. Nu trebuie uitat că nu erau decât șase băieți între treisprezece și cincisprezece ani, împotriva a șapte oameni vânjoși, obișnuiți să mânuiască armele și crucei până la omor.

— Așadar, socotiți că sunt chiar atât de crucei, master Evans? întrebă Gordon.

— Da, domnule Gordon, grozav de crucei!

— Unul din ei poate că nu! zise Kate. Forbes, care mi-a scăpat viața.

— Forbes? răspunse Evans. La naiba! Că o fi fost amestecat în urma unor întâmplări nefericite, că o fi fost amenințat de ceilalți, fapt e că a luat parte din plin în masacrele de pe *Severn*. Și apoi, nemernicul, nu el m-a fugărit, împreună cu Rock? N-a tras după mine ca după o fiară sălbatică? Nu și-a zis „bravo!” când m-a crezut înecat în râu? Nu, draga mea Kate, mă tem că nu e cu nimic mai bun decât ceilalți. Dacă te-a cruceat e pentru că știa că netrebnicii ăștia mai aveau nevoie de dumneata și fii sigură că n-are să se dea înapoi când au să atace French-den-ul.

Trecuță astfel câteva zile. Băieții care făceau de gardă sus pe faleză nu văzură nimic suspect primprejur. Astă însă îl intrigă pe Evans. Știind intențiile lui Walston și interesul lui să se grăbească, se întreba de ce de la 27 până la 30 noiembrie nu dăduse lovitura.

Atunci îi veni în minte că Walston intenționa probabil să se folosească mai curând de viclenie decât de forță ca să pătrundă în French-den. Și le-o și spuse lui Briant, Gordon, Doniphan și Baxter, cu care se sfătuia adesea.

— Câtă vreme vom sta ferecați în French-den, zise el, Walston va fi pus în neputință să forțeze una sau alta din uși dacă n-are pe nimeni care să i le deschidă. Și probabil că se gândește să intre printr-o viclenie...

— Dar cum? întrebă Gordon.

— Poate că în felul următor, răspunse Evans. Voi știți, copii, că numai Kate și cu mine am fi fost în măsură să-l denunțăm pe Walston ca șef al unei bande de tâlhari ce ar putea ataca colonia. Or, în ce privește pe Kate, Walston e încredințat că ea a pierit în naufragiu, iar despre mine știe că mai mult ca sigur m-am înecat în râu, după ce Rock și Forbes m-au împușcat, aşa cum v-am povestit, felicitându-se chiar între ei pentru acest fericit deznodământ. Walston crede deci că voi habar n-aveți de ce vă așteaptă și nici măcar nu bănuiți prezența lor pe insulă. Iar dacă vreunul din ei s-ar înfățișa la French-den, l-ați primi ca pe un naufragiat. Or, odată intrat, nemernicului i-ar fi foarte ușor să-și introducă tovarășii, și atunci cum v-ați mai putea apăra?!

— Iar noi, preciză Briant, dacă Walston sau oricare altul din bandă ne-ar cere găzduire, l-am primi cu un glonț.

— Dacă n-ar fi cumva mai cuminte să-l primim cu plecăciuni, zise Gordon.

— Da, poate și aşa! răspunse Evans. Viclenie la viclenie. Și de-om da greș, vedem noi ce facem!

Da, totul era să fie cu ochii în patru. Într-adevăr, dacă lucrurile luau o întorsătură bună, dacă Evans intra în posesia șalupei, puteau spera că ora mântuirii nu era departe. Dar câte primejdii până atunci! Și tot copilăretul acesta va apuca oare să se înapoieze în Noua Zeelandă?

A doua zi, dimineața trecu în liniște. Evans, însotit de Doniphane și Baxter, merse chiar cale de o jumătate de milă înspre Traps-woods, ascunzându-se pe după copaci de la piciorul falezei. Nu văzu însă nimic anormal și însuși Phann, care-i însotea, n-avu prilej de neliniște.

Dar pe seară, puțin înainte de apusul soarelui, se dădu alarma. Webb și Cross, care erau de gardă pe faleză, coborâră într-un suflet, anunțându-i că dinspre țărmul de sud al lacului, de cealaltă parte a râului Zeelandă, se văd venind doi bărbați. Ca să nu fie recunoscuți, Kate și Evans intrară repede în cămară. Uitându-se apoi prin ferestruie, îi văzură pe cei doi oameni. Erau doi din banda lui Walston: Rock și Forbes.

— De bună seamă, zise Evans, vor să intre prin viclenie. Au să se dea drept marinari scăpați din naufragiu!

— Ce facem? întrebă Briant.

— Primiți-i bine, fu de părere Evans.

— Să-i primim bine pe tâlharii ăştia? exclamă Briant. N-aş putea!

— Pot eu, răspunse Gordon.

— Bine, domnule Gordon, zise Evans, şi mai ales să nu bănuiască nimic de noi doi! Kate şi cu mine ne vom arăta la vremea potrivită!

Evans şi Kate se ascunseră într-una din cămăruştele corridorului, încrizând usa. Câteva clipe mai târziu, Gordon, Briant, Doniphan şi Baxter merseră degrabă înspre râul Zeelandă. Zărindu-i, cei doi se prefăcură miraţi, iar Gordon, la fel de mirat.

Rock şi Forbes păreau morţi de osteneală şi de îndată ce ajunseră pe malul apei, iată ce cuvinte fură schimbate de pe cele două maluri:

— Cine sunteţi?

— Naufragiaţi rătăciţi în sudul insulei cu şalupa vaporului cu trei catarge *Severn*!

— Sunteţi englezi?

— Nu, americani.

— Şi ceilalţi de pe bord?

— Au pierit. Numai noi singuri am scăpat din valuri şi suntem istoviţi. Cu cine avem a face, vă rog?

— Cu membri ai coloniei Chairman.

— Vă rugăm, fie-vă milă de noi şi găzduiţi-ne, căci nu mai avem de nici unele...

— Naufragiaţii au totdeauna drept la găzduire din partea semenilor lor! răspunse Gordon. Fiţi bineveniţi!

La un semn al lui Gordon, Moko îi îmbarcă pe iola legată lângă dig şi din două-trei vâslituri îi aduse pe cei doi marinari pe malul drept al râului Zeelandă.

Fără îndoială că Walston nu avusese de unde-şi alege soli mai chipeşti. Fapt e că şi un copil şi-ar fi dat seama de trăsăturile bestiale ale lui Rock. Oricât încercase el să-şi compună un cap de om cumsecade, ce tip de tâlhar era Rock ăsta, cu fruntea lui îngustă, ceafa lată şi falca de jos foarte proeminentă! Forbes, în care poate că tot mai stăruia un pic de omenie, după spusele lui Kate, arăta mai altfel. Poate că de aceea îl trimisese Walston împreună cu celălalt.

Amândoi îşi începură rolul de falşi naufragiaţi. De teamă totuşi să nu se dea de gol dacă erau luaţi la întrebări cu de-amănuntul, spuseră că sunt morţi de osteneală mai mult chiar decât de foame şi cerură să fie lăsaţi să se

odihnească, ba chiar să-și petreacă noaptea la French-den. Îi duseră îndată înăuntru. La intrare însă, Gordon observă deîndată că nu se putuseră abține să nu arunce priviri repezi și furișe în jurul lor, să vadă cum e aşezat holul. Părură chiar foarte mirați de tot sistemul de apărare al coloniei, dar mai ales de tunulețul îndreptat în afară prin ferestruie. Bine că băieții, foarte scârbiți de altfel, nu trebuiră să mintă mai mult, de vreme ce Rock și Forbes abia aşteptau să se culce, amânând pe a doua zi povestirea celor întâmpilate.

— O mâna de ierburi ne ajunge drept culcuș, zise Rock. Dar pentru că am vrea să nu vă stingherim, eu zic să dormim noi în altă încăpere...

— Bine, zise Gordon, cea în care facem mâncarea, și până mâine odihniți-vă bine!

Rock și Forbes trecuă în cămară, al cărei interior îl examinară dintr-o privire, după ce s-au asigurat că ușa dădea înspre râu.

În realitate, nici nu s-ar fi putut face o primire mai bună unor bieți naufragiați! Aveau de ce să-și spună ticăloșii că nici nu era nevoie să-și bată prea mult capul să inventeze ceva ca să le vină de hac prostuților ăstora.

Rock și Forbes se întinseră pe jos într-un ungher din cămară. Chiar singuri nu erau, căci acolo dormea Moko, dar nici că se sinchisiră de băiat, hotărâți să-l sugrume ca pe o vrabie de îndată ce i-ar spiona. La o oră anume, Rock și Forbes urmău să deschidă ușa cămării, iar Walston, care stătea la pândă pe mal împreună cu ceilalți patru, ar fi pus stăpânire pe French-den.

Către ora nouă, socotind că Rock și Forbes dormeau, Moko veni să se întindă și el pe culcuș, gata de semnal.

Briant și ceilalți rămăseră în hol, apoi ușa corridorului fiind închisă, veniră și Evans și Kate. Lucrurile se petrecuseră exact aşa cum gândise Evans și nu mai rămânea îndoială că Walston dădea târcoale French-den-ului aşteptând să intre.

— Să fim cu ochii-n patru! zise el.

Totuși trecuă două ore și Moko se-ntreba dacă Rock și Forbes nu și-or fi amânat atacul pe altă noapte, când un zgomot ușor se auzi în cămară. La lumina felinarului ce atârna de boltă îi văzu pe Rock și pe Forbes că pleacă din colțul în care stătuseră culcați și pornesc de-a bușilea înspre ușă.

Ușa era însă proptită cu o movilă de pietroale – o adevarată baricadă, foarte greu, aproape cu neputință de dat peste cap.

Așadar, marinarii începură să ridice unul câte unul pietroaiele și să le rezeme de peretele din dreapta. În câteva clipe, ușa fu complet degajată. Nu mai rămânea decât să dea la o parte drugul care o proptea, pentru ca intrarea în French-den să fie liberă.

Dar în clipa în care Rock, după ce dăduse la o parte bara, se pregătea să deschidă ușa, o mâna grea i se lăsa pe umăr. Se întoarse și, la lumina felinarului, recunoscu fața cârmaciului.

— Evans! exclamă. Evans aici!

— Pe ei, băieți! strigă Evans.

Briant și ceilalți se năpustiră imediat în cămară. Acolo, cei mai puternici – Baxter, Wilcox, Doniphan și Briant – îl înșfăcară deîndată pe Forbes și îl legară.

Cât despre Rock, acesta îl îmbrânci pe Evans cu o smucitură, dând să-i împlânte un cuțit, care-l zgârie la brațul stâng. Apoi, prin ușa deschisă, fugi afară. Nu făcu nici zece pași, când în urma lui se auzi un foc de pușcă.

Evans trăsese după el. Se vede însă că glonțul nu-l nimerise, căci nu se auzi niciun țipăt.

— La naiba! Mi-a scăpat, ticălosul! exclamă Evans. Cât despre celălalt... bine că e măcar unul mai puțin!

Și cu cuțitul în mâna ridică brațul asupra lui Forbes.

— Iertare! Iertare! se rugă netrebnicul, pe care băieții îl țineau culcat la pământ.

— Iartă-l, Evans! se rugă Kate, aruncându-se între Evans și Forbes. Iartă-l! Și el mi-a scăpat viața!

— Fie, răspunse Evans, cel puțin deocamdată.

Și Forbes, legat fedeleș, fu dus într-o din cămăruțele de pe corridor.

Apoi, închizând din nou ușa cămării și baricadând-o, rămaseră toți la pândă până-n zori.

Capitolul XXVIII

Interogatoriul lui Forbes. Situație gravă. O recunoaștere. Evaluarea forțelor. Restul taberei. Briant dispărut. Doniphan aleargă în ajutor. Rănit greu. Tipete dinspre French-Den. Apariția lui Forbes. O lovitura de tun a lui Moko.

A doua zi, oricât de obositoare fusese noaptea de nesomn din ajun, nimeni nu se mai gândi la odihnă. Fără îndoială că acum Walston are să-

ncerce cu forța ce n-a izbutit cu viclenia. Rock, pe care Evans nu-l nimerise, sigur că l-a întâlnit și i-a spus că odată ce le-au descoperit intențiile, nu mai puteau pătrunde la French-den decât cu forța.

În zori, Evans, Briant, Doniphane și Gordon ieșiră din hol cu ochii în patru. Odată cu răsărîtul soarelui, ceturile dimineții se ridicară pe-nctul de pe suprafața lacului, abia încrețit de un vântuleț din răsărît. Liniște de jur împrejurul lui French-den, ca și înspre râu și Traps-woods. În ogrădă, animalele domestice umblau de colo-colo, ca de obicei, iar Phann, care nu și mai găsea locul pe terenul de sport, nu dădea semne de neliniște.

Grija lui Evans era mai ales să vadă dacă pe jos se văd urme de pași; și, într-adevăr, erau multe, mai ales lângă French-den. Se încrucișau în toate direcțiile, doavadă că peste noapte Walston și ceilalți veniseră până la râu, așteptând ca ușa să fie deschisă. Cât despre pete de sânge pe nisip, nici gând. Așadar, Rock nu fusese nici măcar rănit de focul de armă al lui Evans.

Întrebarea era: Walston venise și el, ca și falșii naufragiați, prin sudul lacului sau poate s-a lăsat spre French-den venind din miazănoapte? Și, în cazul acesta, Rock a luat-o spre miazănoapte ca să-l ajungă?

Deoarece trebuia neapărat să lămurească faptul, hotărâră să-l întrebe pe Forbes pe ce drum venise Walston. Dar Forbes avea să consimtă să răspundă și, dacă da, va spune oare adevărul? Drept recunoștință față de Kate, care îi scăpase viața, nu se putea deștepta vreun simțământ bun în sufletul lui? Ar fi posibil să uite că ceruse găzduire la French-den numai ca să-i trădeze?

Voință să-l întrebe el însuși, Evans se întoarse în hol. Deschise ușa pivnicioarei unde-l ținea pe Forbes, îi slăbi legăturile și-l aduse în hol.

— Forbes, îi spuse Evans, cursa pe care tu și Rock ați pus-o la cale a dat greș. Vreau să știu ce gând are Walston. Tu trebuie să știi. Vrei să răspunzi?

Forbes își plecase capul și, neîndrăznind să-i privească în ochi pe Evans, pe Kate și pe băieții care stăteau în fața lui, nu spunea niciun cuvânt. Atunci interveni Kate:

— Forbes, zise ea, odată ai arătat un pic de milă, atunci când nu i-ai lăsat pe ceilalți să mă omoare în măcelul de pe Severn. Spune: n-ai să faci nimic ca să scapi pe copiii aceștia de un măcel și mai îngrozitor?

Forbes nu răspunse.

— Forbes, relua Kate, ți-ai cruțat viața când ai fi meritat moartea! N-a mai rămas niciun pic de omenie în dumneata? După ce-ai făptuit atâta rău,

nu s-ar putea să te întorci din nou la bine? Gândește-te la ce însămânțătoare fărădelegi te dedai!

Un suspin înăbușit scăpă din pieptul lui Forbes.

— Ce pot face eu? răsunse cu glas stins.

— Poți să ne spui, zise Evans, ce avea de gând Walston în noaptea asta, ce are de gând în viitor. Îl așteptai pe el și pe ceilalți să năvălească aici de îndată ce una din uși s-ar fi deschis?

— Da, răsunse Forbes.

— Și copiii ăștia, care te primiseră atât de bine, ar fi fost omorâți?

Forbes lăsa capul și mai jos. De data asta nu mai avu putere să răspundă.

— Și acum, pe ce parte au venit Walston și ceilalți până aici? întrebă Evans.

— Pe la nordul lacului, răsunse Forbes.

— În timp ce Rock și cu tine veneați din sud?...

— Da!

— Au fost și prin partea de vest a insulei?

— Nu încă.

— Unde trebuie să fie acum?

— Nu știu.

— Mai mult nu poți să spui, Forbes?

— Nu, Evans... nu!

— Și crezi că Walston se mai întoarce?

— Da.

Sigur că Walston și banda lui, speriați de focul de pușcă și înțelegând că vicleșugul le fusese demascat, găsiseră cu cale că e mai cuminte să stea deoparte în aşteptarea unei ocazii mai bune.

Evans, care nu mai spera să afle ceva de la Forbes, îl duse iarăși în pivnicioară și închise ușa pe dinafară.

Situația rămânea tot extrem de gravă... Unde să fi fost acum Walston? Să și fi făcut tabăra în desărurile din Traps-woods? Forbes ori că nu putea, ori că nu voia să spună. Și totuși, nimic nu era mai important ca asta. Iată de ce Evans se gândi să facă o recunoaștere în direcția aceea, oricât de primejdios ar fi fost.

Către amiază, Moko îi duse prizonierului ceva mâncare. Forbes, prăbușit, abia de o atinse. Ce se petrecea în sufletul acestui nenorocit? Să fi fost muncit de remușcări? Cine știe!

După-amiază, Evans le spuse băieților despre intenția lui de a face o recunoaștere până la marginea pădurii Traps, într-atât îi stătea pe inimă să știe dacă tâlharii mai erau încă în preajma lui French-den.

Propunerea fiind primită fără discuție, își făcuse toate pregătirile să preîntâmpine orice eventualitate.

Odată cu capturarea lui Forbes, Walston cu oamenii lui rămăseseră șase, în vreme ce colonia număra cincisprezece băieți, fără Evans și Kate – deci șaptesprezece în total. Dar din numărul acesta trebuiau scoși cei mai tineri, care nu puteau lua parte direct la luptă. Hotărâră dar ca în timp ce Evans va fi în recunoaștere, Iverson, Jenkins, Dole și Costar să rămână în hol cu Kate, Moko și Jacques, sub paza lui Baxter. Cât despre cei mari: Briant, Gordon, Doniphan, Cross, Service, Webb, Wilcox și Garnett, ei îl vor însobi pe Evans. Opt băieți să țină piept la șase bărbați în plină vigoare, n-ar fi forțe egale. Drept e că fiecare din ei era înarmat cu o pușcă și un revolver, în vreme ce Walston n-avea decât cele cinci puști de pe *Severn*. Așa încât în asemenea condiții o luptă la distanță parea să le fi fost favorabilă, deoarece Doniphan, Wilcox și Cross erau buni țintăși, cu mult superiori marinilor americanii. Apoi ei dispuneau de muniții, pe când Walston, după câte spunea Evans, mai avea doar un mic stoc de cartușe.

Era ora două după-amiază când micul grup de sub conducerea lui Evans se formă. Baxter, Jacques, Moko, Kate și cu cei mici se înapoiară de îndată la French-den, ale cărei porți fură închise, dar nu baricadate, ca, în caz de primejdie, cei plecați să se poată repede retrage la adăpost.

De altfel, dinspre sud nu aveau de ce se teme, și nici chiar din vest, căci Walston ar fi trebuit atunci să meargă întâi la golful Sloughi și să vină pe râul Zeelanda în sus, lucru care i-ar fi luat prea mult timp. De altfel, după răspunsurile lui Forbes, Walston venise pe țărmul de vest al lacului, iar partea aceasta a insulei n-o cunoștea. Evans nu se temea aşadar că va fi atacat pe la spate, căci atacul nu putea veni decât din nord.

Tinerii și Evans înaintară cu foarte mare grijă pe lângă faleză. De cum trecuță ograda, tufele și pâlcurile de copaci le dădură putință să se strecoare în pădure oarecum ferit.

Evans mergea în frunte – după ce avu de luptat cu Doniphan, gata întotdeauna s-o ia el înainte. Când trecuță de moviliță sub care erau îngropate osemintele refugiatului francez, Evans socotii că ar bine să taie în curmeziș, ca să se apropie de țărmul lacului.

Phann, pe care Gordon căuta zadarnic să-l țină pe loc, părea că stă la pândă, cu urechile ciulite, adulmecând pământul, și foarte curând păru că a găsit o urmă.

— Atenție! spuse Briant.

— Da, răsunse Gordon. Asta nu e urmă de animal. Priviți la Phann!

— Să ne strecurăm printre ierburi, spuse Evans, iar dacă dumitale, Doniphan, care ești un bun ochitor, îți apare în bătaia puștii vreunul din ticăloșii ăștia, să nu-ți scape! Niciodată n-o să plasezi mai bine un glonte!

Puțin după aceea ajunseră la primele pâlcuri de arbori. Acolo, la marginea pădurii, se mai vedea încă urmele proaspete ale unui popas, crengi pe jumătate arse, cenușă aproape caldă...

— Aici, desigur, și-a petrecut Walston noaptea trecută, zise Gordon.

— Și poate până acum câteva ore! răsunse Evans. Cred că ar fi bine să-l luăm înspre faleză.

Nici n-apucă să termine bine, că un foc de armă răsună în dreapta. Un glonț trecu pe lângă capul lui Briant și se înfipse în copacul de care se rezemase.

Aproape în același timp cu el se auzi un alt foc, urmat de un țipăt, în vreme ce la cincizeci de pași un trup greu se prăbușea sub copaci.

Trăsesese Doniphan, ochind spre fumul lăsat de primul foc de armă.

Dar câinele o și zbughise înainte, iar Doniphan, atras de fuga acestuia, o luă pe urmele lui.

— După el! strigă Evans. Doar n-o să-l lăsăm să lupte singur!...

Puțin după aceea, ajungându-l pe Doniphan, făcură cu toții cerc în jurul unui trup întins între ierburi, care nu mai dădea semne de viață.

— Asta e Pike, zise Evans. Ticălosul! S-a dus! Dacă a pornit-o azi dracu' la vânătoare, nu se-ntoarce cu mâna goală! Unul mai puțin!

— Ceilalți nu pot fi departe, zise Baxter.

— Nu, sigur. Să nu ne vadă! În genunchi! În genunchi!

Al treilea foc veni din stânga de astă dată. Service, care nu-și plecase la timp capul, fu atins deasupra frunții.

— Ești rănit! strigă Gordon, alergând spre el.

— N-am nimic, Gordon, n-am nimic! răsunse Service. O simplă zgârietură!

În acest moment, important era să stea cu toții la un loc. Pike era mort; însemna că rămăsesese Walston, cu încă patru de ai lui, ascunși desigur la

mică distanță, după copaci.

Evans și ceilalți, pitiști în ierburi, formau un grup compact, gata de apărare ori de unde ar fi venit atacul.

Când deodată Gordon strigă:

— Unde e Briant?

— Nu-l mai văd! zise Wilcox.

Într-adevăr, Briant dispăruse și, cum Phann lătra tot mai tare, era de temut că, îndrăzneț cum era, să nu fie în luptă corp la corp cu vreunul din bandă.

— Briant!... Briant!... strigă Doniphan.

Și toți, pierzându-și capul, porniră pe urmele lui Phann. Evans nu-i mai putea ține. Treceau, din pom în pom, tot mai departe.

— Păzea, master, păzea! strigă deodată Cross, aruncându-se la pământ.

Instinctiv, Evans își și plecase capul, exact în clipa în care un glonț trecu la câteva degete deasupra lui.

Ridicându-se, îl văzu pe unul din oamenii lui Walston, care o luase la fugă prin pădure. Era chiar Rock, pe care nu-l nimerise în ajun.

— E rândul tău, Rock! strigă el.

Îl ochi, iar Rock dispăru ca și când l-ar fi înghițit pământul.

Să-l fi scăpat iar? Drace, prea ar fi ghinion!

Toate astea se petrecu în câteva secunde. Chiar atunci se auziră la numai doi pași lătrăturile câinelui și vocea lui Doniphan care striga:

— Tin-te bine, Briant! Tin-te bine!

Evans și ceilalți alergă într-acolo și, la o mică distanță, îl văzură pe Briant luptându-se cu Cope. Mizerabilul îl trântise pe Briant la pământ și se pregătea să-i împlânte cuțitul, când Doniphan, sosit la timp ca să înlăture lovitura, se aruncă asupra lui Cope, înainte să mai aibă timp să-și apuce revolverul. Așa că pe el îl lovi cuțitul, chiar în piept... Căzu fără măcar să țipe.

Cope văzând că Evans, Garnett și Webb căutau să-i taiе retragerea, o luă la fugă spre miazănoapte. Mai multe focuri fură trase deodată asupra lui, dar ticălosul dispăru fără ca Phann să-l poată ajunge.

Ridicându-se de jos, Briant alergă lângă Doniphan, susținându-i capul și încercând să-l trezească la viață.

Evans și ceilalți veniră și ei, după ce-și încărcară în grabă puștile.

Sigur este că Walston intrase în luptă cu stângul. Pike omorât, iar Cope și Rock scoși din luptă. Din nefericire însă, Doniphan era lovit în piept, lovitură poate mortală. Cu ochii închiși și alb ca varul, nu mai făcea nicio mișcare, nici nu-l mai auzea pe Briant, care-l striga.

Evans, între timp, se plecase peste trupul lui, îi deschisese vesta și-i rupsese cămașa plină de sânge. O rană mică, triunghiulară, sângeră în dreptul coastei a patra, pe stânga. Atinsese oare vîrful cuțitului inima? Nu, deoarece Doniphan respira încă. Dar era de temut că plămânlul i-a fost atins, căci respirația era foarte slabă.

— Să-l transportăm la French-den, zise Gordon. Numai acolo îl putem îngriji.

— Și salva, strigă Briant. Ah, dragul meu Doniphan! Pentru mine ți-ai expus viață!

Evans fu și el de părere să-l transporte îndată pe Doniphan la French-den, cu atât mai mult cu cât părea că lupta se întrerupsese deocamdată. Walston probabil, văzând că lucrurile iau o întorsătură proastă, se gândeа să se retragă undeva, prin adâncimile pădurii Traps.

Ce-l neliniștea totuși pe Evans era că nu-i văzuse nici pe Walston, nici pe Brandt, nici pe Book – toți trei dintre cei mai de temut.

Starea lui Doniphan cerea să fie transportat fără zdruncin. Baxter și Service se grăbiră dar să-i întocmească o brancardă, pe care acesta fu întins fără cunoștință. Apoi, patru din colegi îl ridicară încet, iar ceilalți îi înconjurară, cu puștile încărcate și revolverele în mâini.

Cortegiul se îndrepta către faleză. Era mai cuminte decât să meargă pe țărmul lacului. Mergând pe lângă faleză nu mai trebuiau să se ferească decât din stânga și din spate. Nimic, de altfel, nu tulbură convoiul acesta măhnit. Uneori Doniphan scotea un oftat atât de adânc, încât Gordon făcea semn să opreasca, îi asculta răsuflarea, ca după aceea să pornească iar.

În felul acesta străbătură trei sferturi din drum și mai rămâneau vreo nouă sute de pași ca să ajungă la French-den. Ușa însă nu se putea vedea din cauză că era ascunsă de un cot al colinei.

Deodată dinspre râul Zeelandă se auziră țipete. Phann o luă la goană întracolo.

Walston și ceilalți doi atacau French-den-ul.

Și într-adevăr, iată ce se întâmplase – fapte pe care aveau să le afle mai târziu.

În vreme ce Rock, Cope și Pike, la pândă sub copacii din Traps-woods, dădeau de lucru micului grup din jurul lui Evans – Walston, Brandt și Book suiseră faleza prin albia torrentului secat de la Dike-creek. După ce străbătură coama falezei, se lăsară în jos prin râpa care dădea, pe malul râului, nu departe de intrarea cămării. Odată ajunși, forțară ușa care nu era baricadată și intrară în French-den.

Și acum, avea să ajungă oare la vreme Evans ca să împiedice prăpădul? Cârmaciul hotărî pe loc: în timp ce Cross, Webb și Garnett aveau să rămână lângă Doniphan, pe care nu-l puteau lăsa singur, Gordon, Briant, Service, Wilcox și cu el o luară în goană spre French-den, tăind de-a curmezișul. Câteva clipe mai târziu, de îndată ce privirea izbuti să răzbătă până la terenul de sport, ceea ce văzură le spulberă orice nădejde.

În clipa aceea, Walston ieșea din hol ducând cu el un copil, pe care-l târa către râu. Copilul era Jacques. Kate, care se aruncase asupra lui Walston, încerca zadarnic să-i smulgă copilul.

Îndată după aceea, Brandt, celălalt complice al lui Walston, ieșea cu micul Costar, pe care-l ducea pe sus, tot înspre râu.

Baxter se azvârlise și el asupra lui Brandt, dar, îmbrâncit cât colo, se rostogoli pe jos. Cât despre ceilalți copii, Dole, Jenkins și Iverson, nu se vedea. Și nici Moko. Să fi fost omorâți înăuntru?

Între timp, Walston și Brandt înaintau degrabă către râu. Cum, aveau vrăjmașii și altă putință să-l treacă decât înot? Da, căci Book era acolo, lângă iola pe care o scoseseră afară din cămară.

Și dacă se vedea pe malul stâng, nu mai puteau fi prinși, înainte de a li se tăia retragerea, ar fi ajuns la tabăra lor din Bearrock, cu Jacques și Costar deveniți ostateci în mâna lor.

Iată de ce Evans, Briant, Gordon, Cross și Wilcox alergau într-un suflet în speranța să ajungă la terenul de sport înainte ca Walston, Book și Brandt să se vadă în siguranță dincolo de râu. Ca să tragă un foc de armă de la distanță aceea însemna să riște totodată să lovească în Jacques sau în Costar.

Dar mai era și Phann. Câinele sărise pe Brandt și îl apucase de gât. Tânărul, stânjenit în lupta cu câinele, trebui să lase jos pe Costar, în vreme ce Walston zorea să-l târască pe Jacques înspre iolă.

În clipa aceea, din hol ieși în fugă un bărbat. Era Forbes. Venea să-și dea iar mâna cu tovarășii de nelegiuri, după ce smulsese ușa pivnicioarei? Walston nu se îndoia.

— Aici, Forbes! Aici! Aici! îl strigă.

Evans se opri locului, gata să tragă, când văzu că Forbes se aruncă asupra lui Walston, care, uluit de acest atac neașteptat, dădu drumul lui Jacques și, întorcându-se, îl înjunghie pe Forbes. Acesta se prăbuși la picioarele lui Walston.

Toate astea într-o clipă, timp în care Evans, Briant, Gordon, Service și Wilcox se aflau încă la vreo sută de pași depărtare de terenul de sport.

Walston dădu să-l apuce din nou pe Jacques, ca să-l târască la iolă, unde Book îi aștepta împreună cu Brandt, care reușise să scape de câine. Dar n-avu timp: Jacques, care era înarmat cu un revolver, i-l descărcă drept în piept. Walston, greu rănit, abia mai putu să se târască până la tovarășii lui, care, luându-l pe sus, îl încărcără în iolă și o împinseră cu putere.

În clipa aceea se auzi o detunătură puternică și o ploaie de schiye ciurui față râului.

Era unul din tunurile mici pe care Moko îl descărcase prin ferestreria de la cămară.

Acum, în afară de cei doi ticăloși care dispăruseră în desărurile din Traps-woods, insula Chairman se văzu scăpată de ucigașii de pe *Severn*, târâți către mare de curentul râului Zeelanda.

Capitolul XXIX

Destindere. Eroii bătăliei. Ultimele clipe ale unui nefericit. Recunoaștere în pădure. Convalescența lui Doniphon. La portul Bear-rock. Reparația. Plecarea la 12 februarie. În josul Râului Zeelanda. Rămas bun de la golful Sloughi. Extremitatea insulei Chairman.

O eră nouă începea acum pentru colonia din insula Chairman.

După ce au luptat ca să-și asigure o existență în condiții destul de grele, acum, într-un ultim efort, aveau să lupte pentru eliberare și ca să-și regăsească familiile și patria.

După încordarea prin care trecuseră în timpul peripețiilor luptei, acum venea o destindere firească. Erau covârșiți de atâtă succes. Nici nu le venea a crede. Primejdia odată trecută, le apărea acum mai mare decât le păruse în timp ce luptau cu ea, cum de altfel și fusese. Desigur că după întâia ciocnire la marginea pădurii Traps, sănsele lor păreau sporite într-o măsură. Totuși, fără intervenția neașteptată a lui Forbes, atât Walston, cât și Book și Brandt s-ar fi făcut nevăzuți. Moko n-ar fi îndrăznit să trimită salva aceea de tun, care l-ar fi atins pe Jacques și pe Costar odată cu cei care-i răpiseră! Ce-ar fi urmat atunci? La ce compromisuri ar fi trebuit să recurgă ca să-i salveze pe copii?

De aceea, când Briant și colegii lui putură să privească la rece lucrurile, se îngroziră de ce s-ar fi putut întâmpla. Dar asta fu de scurtă durată și, oricât de nesiguri mai erau de soarta lui Rock și a lui Cope, totuși insula lor se liniștise.

Cât despre eroii bătăliei, se felicită că unii pe alții după cum meritau: Moko pentru salva de tun atât de la timp trimisă prin ferestrui săpată în stâncă, Jacques pentru sângele rece de care a dat dovadă descărcând revolverul în pieptul lui Walston, Costar, în sfârșit, pentru ce ar fi făcut el dacă ar fi avut un revolver. Numai că nu-l avusese! Până și Phann își avu partea binemeritată de mângâieri, fără să mai vorbim de o movilă de ciolane cu măduvă, pe care Moko i le dădu drept răsplată că a sărit să-l apuce de gât pe nemernicul de Brandt, care voise să fugă cu copilul.

Bineînțeles că Briant, îndată după salva de tun a lui Moko, se înapoiase în grabă la cei din jurul brancardei. Puțin după aceea îl așezară pe Doniphan în hol, tot fără cunoștință, în vreme ce Forbes, ridicat de Evans, zacea întins pe un culcuș în cămară. Noaptea întreagă, Kate, Gordon, Briant, Wilcox și Evans veghează la căpătâiul celor doi răniți.

Că Doniphan era grav rănit nu mai încăpea îndoială. Totuși, deoarece respira acum destul de regulat, sperau ca plămânlul să nu fi fost străpuns de cuțitul lui Cope. Kate îi obloji rana cu niște frunze anume, foarte folosite în asemenea împrejurări în Far-West și pe care le găsi și aici, în niște tufișuri de pe malul râului Zeeland. Erau frunze de arin, care, frecate în palmă și puse în chip de comprese, împiedicau o supurație internă – pentru că asta era primejdia.

Nu era însă și cazul lui Forbes, pe care Walston îl înjunghiase în pântece.

Știa că moare, iar când își veni în fire îi spuse lui Kate, pe care o văzu plecată peste culcușul lui, dându-i îngrijiri:

— Îți mulțumesc pentru bunătate, Kate, îți mulțumesc, dar e în zadar, sunt pierdut!

Și lacrimile îi curgeau șiroaie.

Să fi pătruns în sufletul lui remușcarea, trezind în el ce era bun? Da. Dacă înrâurit de sfaturi și exemple rele a luat parte la măcelul de pe Severn, în schimb ființa lui întreagă se revoltase în fața soartei nemiloase care-i aştepta pe copiii aceștia și-și riscase viața ca să-i scape.

— Nu deznădăjdui, Forbes! îi zise Evans. Ți-ai răscumpărat fărădelegile. Ai să trăiești!

Nu! Nefericitul avea să moară. Oricât îl îngrijiră, starea lui era din ce în ce mai gravă. În rarele clipe când durerile îl lăsau, ochii neliniștiți i se-ndreptau când spre Kate, când spre Evans... Făcuse vărsare de sânge și acum săngele lui curgea spre răscumpărarea a ce făptuise în trecut.

Către patru dimineață, Forbes încetă din viață. Muri în căință, iertat de oameni – și ultima suflare și-o dădu aproape fără suferință.

Îl înmormântară a doua zi, într-o groapă săpată alături de locul unde se odihnea naufragiatul francez.

Totuși, faptul că Rock și Cope se aflau încă pe insulă rămânea o primejdie. Nu putea fi vorba de o liniște desăvârșită câtă vreme nu le luau orice putere de a face rău. Evans hotărî dar să îsprăvească cu ei înainte ca aceștia să ajungă la Bear-rock.

Gordon, Briant, Baxter, Wilcox și cu el plecară în aceeași zi, cu pușca sub braț și revolverul la cingătoare, însotiti de Phann, căci nimeni nu avea instinctul lui de a descoperi o urmă.

Cercetarea nu fu nici lungă, nici grea și, trebuie spus, nici primejdioasă. Nu mai aveau de ce se teme de cei doi complici ai lui Walston. Cope, căruia îi luară lesne urma după dâra de sânge din mijlocul tufelor din Traps-woods, fu găsit mort la câteva sute de pași de locul unde fusese atins de glonț. Dădură de asemenea și de cadavrul lui Pike, omorât întâiul. Cât despre Rock, care dispăruse atât de brusc ca și când l-ar fi înghițit pământul, Evans ajunse foarte cu rând în fața explicației: rănit de moarte, căzuse în fundul uneia din capcanele săpate de Wilcox. Cele trei cadavre fură îngropate în capcana aceasta, din care făcură un mormânt. După aceea, Evans se înapoie la tovarășii lui, aducându-le vestea bună că nu mai aveau de ce se teme.

Bucuria la French-den ar fi fost fără margini dacă Doniphane n-ar fi fost atât de grav rănit. Nu încolțise acum speranța plecării în toate inimile?

A doua zi, Evans, Gordon, Briant și Baxter începură să dezbată planul care trebuia înfăptuit cât mai degrabă. Mai întâi de toate trebuia luată în stăpânire șalupa de pe *Severn*. Pentru aceasta era nevoie de un drum, poate și de un răstimp petrecut la Bear-rock, unde să înceapă lucrările de reparație a șalupei.

Hotărâră aşadar ca Evans, Briant și Baxter să plece pe lac și pe East-river. Era drumul cel mai sigur și totodată cel mai scurt.

Iola, găsită la un cot al râului, nu suferise nimic din ploaia de gloanțe care trecuse pe deasupra ei. O încărcăra aşadar cu uneltele pentru reparat, cu merinde, muniții și arme și, cu un vânt prielnic, plecară, în dimineața de 6 decembrie, sub conducerea lui Evans.

Trecerea lacului Family se făcu repede. Nici măcar n-a mai fost nevoie să slăbească ori să întindă frânghia pânzei, într-atât era de statornică briza. Înainte de unsprezece și jumătate, Briant îi și arăta lui Evans intrândul prin care apele lacului se revârsau în albia lui East-river, iar iola, luată de reflux, alunecă cu viteza printre cele două maluri ale râului.

În apropiere de vârsare, șalupa, trasă pe țărm, zacea culcată pe nisipul din jurul lui Bear-rock.

După o cercetare amănunțită a reparațiilor ce trebuiau făcute, Evans spuse:

— Băieți, unelte avem, dar ne lipsesc materialele cu care să reparăm carcasa și bordajul. Or, noi avem la French-den și scândurile și spetezele curbate care provin din carcasa lui *Sloughi*, iar dacă am putea transporta șalupa la râul Zeelanda...

— La asta mă gândeam și eu, zise Briant. Să fie oare cu puțință, master Evans?

— Cred că da, răspunse Evans. Odată ce șalupa a putut fi adusă de la Severn-shores la Bear-rock, de ce n-ar merge și de la Bear-rock la râul Zeelanda? Acolo ar fi mult mai ușor de lucrat și apoi am pleca din French-den către Sloughi-bay, de unde apoi am porni în larg!

Desigur că dacă planul acesta s-ar putea înfăptui, altul mai bun nici că se putea. Hotărâră aşadar să se folosească de mareea de a doua zi, ca să pornească în susul lui East-river, remorcând șalupa cu ajutorul iolei.

Întâi și întâi, Evans se grăbi să înfunde pe cât posibil toate găurile pe unde ar putea pătrunde apa, cu dopuri de câlți pe care le adusese de la French-den; această primă lucrare n-o terminară decât seara târziu.

Noaptea trecu liniștită, în fundul grotei în care Doniphane și tovarășii lui își aleseaseră locuința când veniseră întâia oară la golful Deception.

A doua zi în zori, remorcând șalupa cu iola, Evans, Briant și Baxter porniră odată cu fluxul. Ajutându-se și cu vâslele, se descurcară în timpul fluxului. Dar de îndată ce se făcu simțit refluxul, șalupa, îngreuiată de apa pătrunsă în ea, înainta foarte cu greu. Se făcuse cinci seara când iola ajunse pe țărmul lacului.

Evans găsi că n-ar fi cuminte, în asemenea condiții, să se expună la o traversare noaptea. De altfel, vântul căzând odată cu înserarea, cum se întâmplă vara, briza urma să se întețească abia la răsăritul soarelui.

Poposiră dar acolo, mâncând cu poftă și dormind tun, cu capul rezemat de trunchiul unui fag gros și cu picioarele spre un foc luminos, care arse până în zori.

— Sus! fu întâiul cuvânt al lui Evans de îndată ce zorii dimineții luminară apele lacului.

Cum era de așteptat, vântul din nord-est se ridicase odată cu zorii. Nici nu și-ar fi putut dori master Evans un vânt mai prielnic în drum către French-den.

Înălțără pânza, iar iola, târând după ea șalupa care luase multă apă, își luă direcția către vest. Nu se întâmplă niciun neajuns în timp ce trecuă lacul.

Din prevedere, Evans stătea gata să taie cablul remorcii de îndată ce ar fi văzut că şalupa, prea îngreuiată, s-ar scufunda, căci ar fi târât iola cu ea. Groaznică temere, desigur, căci şalupa odată scufundată, însemna să amâne plecarea pentru un timp nelimitat și cine știe câtă vreme încă să rămână pe insula Chairman.

În sfârșit, către ora trei, faleza Auckland apăru în vest, iar după două ore, iola și şalupa intrau în râul Zeelanda și ancorau la puntea pietruită. Evans și tovarășii lui fură primiți cu urale, căci erau așteptați să se înapoieze abia peste câteva zile.

În lipsa lor, starea lui Doniphan se îmbunătățise întrucâtva. Putea acum răspunde și el la strângerea de mâna a lui Briant. Respirația era mai ușoară, plămânul nefiind atins. Deși ținut la dietă, prindea puteri pe zi ce trece și cu compresele de buruieni schimbate din două în două ore de Kate, rana avea să se închidă. Desigur însă că avea să fie o convalescență lungă, dar Doniphan se bucura de o sănătate atât de înfloritoare, încât vindecarea completă nu era decât o chestiune de timp.

Lucrările de reparație începură chiar de-a doua zi. Trebui opinteaală, nu glumă, ca să tragă şalupa pe țărm. Lungă de treizeci de picioare și largă de șase la maximum de curbură, trebuia să-i cuprindă pe cei șaptesprezece pasageri căți erau acum, de când cu Kate și cu Evans.

Odată instalată pe teren, lucrul porni fără întrerupere. Pe cât de bun marinar, Evans era un tot atât de bun dulgher și curând își dădu seama și de îndemânarea lui Baxter. Materialele nu le lipseau și nici sculele. Cu piesele de la scheletul schoonerului putură înlocui curburile sparte, marginile căscate, grinziile frânte. În sfârșit, câltii vechi, înmuiați din nou în răsină, astupară absolut toate locurile rămase la încheieturile coastelor.

Măriră cu mult puntea şalupei, prelungind-o aproape până la trei sferturi, ca să-i pună la adăpost pe vreme rea, deși în timp de vară nu era de temut. Pasagerii puteau sta ori pe punte, ori dedesubt, cum voiau. Catargul de deasupra barelor lui *Sloughi* îl folosiră drept catarg principal, iar Kate, după indicațiile lui Evans, reuși să croiască o mizenă din brigantina de schimb a iahtului, încă o pânză care să primească vântul din spate și o alta triunghiulară. Cu o asemenea velatură, corabia avea să fie mai bine echilibrată și va putea folosi vântul din orice parte ar veni.

Lucrările durară treizeci de zile și fură gata abia la 8 ianuarie. Nu mai rămâneau decât mici detalii de adaptare. Evans își dădu toată silința ca totul

să fie pus la punct pe şalupă. Va trebui să fie în stare să treacă prin canalurile arhipelagului magellanic și să străbată la rigoare câteva sute de mile, în cazul când ar fi nevoiți să coboare până la Punta Arenas, pe coasta de răsărit a peninsulei Brunswick.

Trebuie amintit că în acest răstimp au sărbătorit cu oarecare solemnitate Crăciunul, ca și data de 1 ianuarie 1862 – an pe care colonia nădăjduia să nu-l mai petreacă pe insula Chairman.

Între timp, și sănătatea lui Doniphane mergea spre bine, ba bolnavul începu chiar să iasă din hol, deși foarte slăbit. Aerul și o hrană mai consistentă îl întremară. De altfel, ceilalți nici nu s-ar fi gândit să plece decât atunci când Doniphane ar fi putut suporta o călătorie de câteva săptămâni, fără teamă că ar putea să-l întoarcă boala.

Viața își reluase cursul normal la French-den. Dar cu studiile, lecțiile și conferințele o lăsaseră mai moale. Oare Jenkins, Iverson, Dole și Costar nu se socoteau în vacanță?

Lesne de închipuit că Wilcox, Cross și Webb începură din nou să vâneze, fie prin băltile din South-moors, fie prin tufișurile din Traps-woods. Nici nu se mai uitau acum la capcane, lațuri și plase, oricât i-ar fi ținut din scurt Gordon să nu risipească muniția. Mereu auzeai împușcături, când dintr-o parte, când dintr-alta, iar cămara lui Moko era tot timpul plină cu vânat proaspăt – ceea ce înglesnea păstrarea conservelor pentru călătorie.

Ah, dacă Doniphane ar fi putut să-și ia din nou rolul de șef al vânătorilor din colonie, ce-ar mai fi fugărit el atât amar de vânat, fie animale, fie păsări, dând la naiba grija să economisească munițiile! I se rupea inima că nu putea pleca și el cu colegii! Dar trebuia să se resemneze și să nu facă imprudențe.

În sfârșit, în ultimele zece zile ale lui ianuarie, Evans începu încărcarea șalupei. Firește, Briant și ceilalți ar fi vrut să ia cu ei tot ce salvaseră din naufragiul lui Sloughi. Era însă cu neputință; n-aveau loc și se înțeleseră că trebuie să ia pe alese. În primul rând, Gordon puse deosebite banii care se găseau pe bordul iahtului și de care poate că vor avea nevoie pentru ca să ajungă în țară. Moko se ocupă de merindele necesare pentru șaptesprezece pasageri, și asta nu numai pe o durată de trei săptămâni, ci și pentru vreun caz de accident pe mare, când s-ar vedea nevoiți să debarce pe vreo insulă din arhipelag, înainte de a ajunge la Punta Arenas, la Port-Galant ori Port-Tamar.

Munițiile ce le mai rămăseseră le băgară în lăzile şalupei, împreună cu puștile și revolverele de la French-den. Doniphan fu de părere chiar să nu lase nici cele două tunuri mici de pe iaht. Dacă erau prea grele pentru şalupă, puteau oricând să scape de ele pe mare. Briant mai încărcă și toată îmbrăcămîntea de schimb, și cea mai mare parte din cărțile din bibliotecă, văsăria mai bună care avea să le folosească pe bord și, între altele, una din mașinile de gătit din cămară, apoi instrumentele necesare navegației, ceasornice de bord, lunete, ocheane, busole, loch-ul, felinarele și bărcuța de cauciuc. Wilcox alese și el dintre plase și undițe pe cele care le-ar putea folosi la prins pește în timpul călătoriei.

Cât despre apa potabilă, după ce au scos-o din râul Zeelanda, Gordon a umplut cu ea zece butoiașe aliniate de-a lungul carlingii, în fundul şalupei. Nu uitară nici ce mai aveau ca băuturi alcoolice, gin sau fabricații proprii din fructele „trulca” și „algarroba”.

În sfârșit, toată încărcătura fu gata până la data de 3 februarie. Nu mai rămânea decât să stabilească ziua plecării, dacă Doniphan ar fi în stare să suporte călătoria.

Da! Plin de curaj, Doniphan răspundea de el. Cu rana în întregime cicatrizată și pofta de mâncare revenită, o singură grijă mai avea: să nu mănânce prea mult. Acum, rezemnat de brațul lui Briant sau de-al lui Kate, se plimba câteva ore în fiecare zi pe terenul de sport.

— Să plecăm! Să plecăm! Ard să mă văd la drum! Marea are să mă întremeseze complet!

Hotărâră plecarea pentru 5 februarie.

În ajun, Gordon dăduse drumul la toate animalele domestice; guanaci, lame de Peru, dropii și tot neamul păsăresc, fără să mai mulțumească pentru îngrijirile date, o luară toate razna care încotro, unele cât le țineau picioarele, altele cât le duceau aripile, într-atât le mâna dorul de libertate.

— Ingratele! exclamă Garnett. După cât am fost de drăguț cu ele!

— Ce ți-e omul! răspunse Service, cu atâta haz, încât reflecția lui filosofică stârni un râs general.

A doua zi, tinerii pasageri se îmbarcară în şalupă, având la remorcă iola, de care Evans se folosea ca de o barcă de bord.

Dar înainte de a se desprinde de țarm, Briant și colegii lui se gândiră să mai meargă o dată cu toții la mormintele lui François Baudoin și Forbes. Se

duseră, plini de reculegere, și își luară un ultim rămas bun de la cei doi nefericiți.

Doniphan se aşeză în fundul şalupei, lângă Evans, care ținea cârma. În față, Briant și cu Moko aveau grija pânzelor, cu toate că se bizuiau mai mult pe curent ca să poată merge în josul râului Zeeland, decât pe briză, ținută-n loc de faleza Auckland.

Ceilalți, ca și Phann, s-au aşezat care pe unde au crezut, pe puntea din față.

Şalupa fu desprinsă, iar vâslele se puseră în mișcare.

Trei urale salutară primitoarea locuință care timp de atâtea luni îi adăpostise și, cu destulă emoție – iar Gordon cu o adevărată durere că-și părăsește insula „lui” – văzură faleza Auckland dispărând îndărătul copacilor de pe țărm.

În josul râului Zeeland, şalupa nu putea înainta mai repede decât curentul, care era destul de slab. De altfel, către amiază, în dreptul mlaștinilor de la Bog-woods, Evans trebui să lase ancora, într-adevăr, în partea aceasta a cursului, albia n-avea adâncime și şalupa, fiind foarte încărcată, risca să eșueze. Mai bine era să aștepte fluxul și să plece apoi odată cu refluxul. Halta dură aproape șase ore. Pasagerii profitară ca să ia o masă bună, după care Wilcox și Cross merseră să vâneze câteva becaține pe malul mlaștinilor.

Din spatele şalupei, Doniphan împușcă doi minunați „tinamu”, care treceau în zbor peste malul drept. Asta îl înzdrăveni pe loc.

Era târziu când şalupa ajunse la vărsarea râului, și cum întunericul nu te mai lăsa să vezi trecătorile printre bancurile de stânci, Evans, ca un marinări început ce era, hotărî să aștepte până a doua zi ca să pornească în larg.

Noaptea fu liniștită. Vântul căzuse de cu seară, iar după ce păsările de mare, pescăruși și goelanzi, zburără la culcușurile lor din crăpăturile stâncilor, o tacere absolută se lăsa peste Sloughibay. A doua zi, cu vântul dinspre uscat, marea avea să fie liniștită până la capătul extrem al ținutului South-moors. Trebuia profitat de aceasta ca să străbată douăzeci de mile, timp în care, dacă vântul ar fi suflat din larg, valurile ar fi fost prea mari.

Dis-de-dimineață, Evans înălță toate trei pânzele: mizena, pânza triunghiulară și pe cea din spate, apoi şalupa, cârmită de mâna sigură a lui Evans, ieși din râu.

În clipa aceea, privirile tuturor se îndreptară spre culmea falezei Auckland, apoi spre ultimele stânci din Sloughi-bay care dispăreau la întorsătura lui American-cape.

Opt ore mai târziu intrau într-un canal mărginit de țărmul insulei Cambridge, apoi cotiră pe lângă South-cape, urmând țărmurile insulei Adelaida.

Ultimul cap al insulei Chairman dispăruse la orizont.

Capitolul XXX

Printre canaluri. Întârzieri datorate vântului neprielnic. Strâmtoarea.

Vaporul Grafton. Înapoierea la Auckland. Primirea în capitala Noii Zeelande. Evans și Kate. Încheiere.

De prisos să intrăm în amănuntele acestei călătorii printre canalurile arhipelagului lui Magellan. Nimic de seamă nu s-a petrecut. Vremea s-a menținut mereu frumoasă. De altfel, în trecătorile astăzi de șase-șapte mile largime, marea nici nu apucă să facă valuri pe timp de furtună.

Toate canalurile erau pustii. O dată sau de două ori, în timpul nopții, zăriră focuri în interiorul insulelor, dar niciun indigen nu se arăta pe țărmuri.

La 11 februarie, şalupa, împinsă mereu de un vânt prielnic, ajunse în strâmtoarea Magellan, prin canalul Smyth, între coasta apuseană a insulei Adelaida și Țara regelui Wilhelm. La dreapta se vedea vârful Sfânta Ana. La stânga, în fundul golfului Beaufort, se ridicau în scară

cățiva din acei măreți ghețari dintre care pe unul mai mare îl văzuse Briant la răsărit de insula Hanovra, pe care tinerii coloniști o vor numi și de acum înainte insula Chairman.

Pe bord, toți se simțeau bine. Trebuie spus că pesemne aerul încărcat de izul mării era excelent pentru Doniphane, deoarece băiatul mâncă bine, dormea bine și se simțea destul de puternic ca să debarce, dacă s-ar fi ivit împrejurarea să ducă din nou, împreună cu colegii săi, o viață de Robinsoni.

În ziua de 12, sălupa ajunse în fața insulei Tamar, din arhipelagul Țara regelui Wilhelm, al cărei port, mai degrabă intrând, era pustiu de data aceasta. De aceea, fără să mai opreasca, după ce coti pe după capul Tamar, Evans luă direcția sud-est, prin strâmtoarea Magellan.

De o parte, întinsul ținut numit „Desolation” se aşternea ca un șes sterp, lipsit de vegetația aceea bogată și verde a insulei Chairman. De alta, crenelura atât de neregulat crestată a peninsulei Crooker. Pe acolo încerca Evans să dibuiască o trecere înspre miazăzi, pentru a putea ocoli capul Forward, ca apoi să suie pe lângă coasta de răsărit a peninsulei Brunswick, până la escala Punta Arenas.

Dar nu fu nevoie să meargă atât de departe. În dimineața de 13, Service, în picioare, exclamă:

— Fum la tribord!

— Fum de la vreun foc de pescari? întrebă Gordon.

— Nu! Mai degrabă fum de vapor, spuse Evans.

Într-adevăr, în direcția aceea pământul era prea departe ca să poți vedea fumul de la vreo tabără de pescari.

Briant, cățărându-se îndată pe frânghiile mizenei, ajunse în vârful catargului și strigă la rândul lui:

— Vapor! Vapor!...

În curând, bastimentul apăru. Era un vas cu aburi de opt sau nouă sute de tone, cu o viteză de circa douăsprezece mile pe oră.

Urale și focuri de armă porniră de pe sălupă, care fusese văzută. Zece minute mai târziu, ea acostă vaporul *Grafton*, aflat în drum spre Australia.

Într-o clipă, căpitanul vaporului, Tom Long, fu încunoștințat de nefericirile prin care trecuse vasul *Sloughi*. De altfel, cum dispariția schoonerului stârnise atâta vâlvă și în Anglia și în America, Tom Long era încântat să ia la bord pe pasagerii sălupei. Se oferi chiar să-i ducă direct la Auckland, măcar că aceasta îl abătea puțin din cale, pentru că *Grafton* avea

ca destinație Melbourne, capitala provinciei Adelaida, în sudul teritoriilor australiene.

Călătoria peste Pacific nu dură mult și vasul *Grafton* ancoră în rada portului Auckland la data de 25 februarie.

Doi ani fără câteva zile trecuseră de când cei cincisprezece elevi ai Institutului *Chairman* fuseseră duși de furtună la o mie opt sute de leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Cum să descrii bucuria familiilor care-și regăseau odraslele pierdute, copiii aceștia pe care-i crezuseră înghițiti de apele Pacificului? Niciunul nu lipsea din toți cei pe care furtuna îi împinsese până-n depărtatele tărâmuri ale Americii de Sud.

Ca fulgerul se răspândi în tot orașul vestea că *Grafton* îi aducea înapoi pe tinerii naufragiați. Întreaga populație alergă să-i vadă și să-i aclame, în vreme ce aceștia își îmbrățișau părinții.

Și cât de dornici erau toți să afle până în cele mai mici amănunte ce se petrecuse pe insula *Chairman*! Dar multă vreme n-avură de așteptat. Doniphan, mai întâi, ținu câteva conferințe pe tema aceasta, conferințe care avură mare succes și de care fu foarte mândru. Apoi jurnalul scris de Baxter aproape oră cu oră – jurnalul din French-den – fu tipărit, dar miile și miile de exemplare nu ajunseră nici măcar pentru cititorii din Noua Zeelandă. Ba încă ziarele, atât din Lumea Veche cât și din Lumea Nouă, îl reproducuseră în toate limbile, căci nu era nimeni care să nu se intereseze de catastrofa lui *Sloughi*. Înțelepciunea lui Gordon, spiritul de sacrificiu al lui Briant, bravura lui Doniphan, resemnarea și destoinicia tuturor, mici și mari, stârniră admirația lumii întregi.

Despre primirea făcută lui Kate și lui master Evans nu se mai poate spune nimic. Nu se devotaseră ei pentru salvarea copiilor? Iată de ce, în urma unei subsecrții publice, Evans primi în dar un mic vas de comerț, cu numele de *Chairman*, devenind în același timp stăpânul și căpitanul vasului, cu condiția ca Auckland să-i fie portul de plecare și de sosire. Și, când se întorcea în Noua Zeelandă, familiile „băieților lui” îl primeau totdeauna cu brațele deschise.

Cât despre buna Kate, toți o voiau, toți o cereau: și familia Briant, și Garnett, și Wilcox, și alții. Până la urmă rămase în casa lui Doniphan, căruia, prin îngrijirile ei, îi salvase viața.

Și, ca încheiere morală, iată ce trebuie reținut din această povestire, care este îndreptățită, pare-se, să poarte titlul *Doi ani de vacanță*: e sigur că nicicând elevii unui institut nu vor fi expuși să-și petreacă vacanța în asemenea condiții. Dar ceea ce copiii trebuie să știe însă bine e că prin viață ordonată, tragere de inimă și curaj, nu există împrejurări, oricât de potrivnice, pe care să nu le biruie. Să nu uite mai ales, gândindu-se la naufragiații de pe *Sloughi*, căliți de încercări și formați la aspra ucenicie a vieții, că la înapoiere, copiii erau aproape băietandri, iar băiețandrii aproape bărbați.

SFÂRȘIT

Cuprins

- Capitolul I *Furtuna. Un iaht în voia soartei. Patru copilandri pe puntea vasului Soughi. Pânza catargului principal sfâșiată. O vizită în interiorul iahtului. Ajutorul de marină aproape strangulat. Un uriaș val din spate. Pământ, prin ceață dimineții. Bancul de stânci.* 4
- Capitolul II *În zbaterea de ape dintre stânci. Briant și Doniphan. Cercetarea țărmului. Pregătiri de salvare. Lupta pentru iolă. Din vârful catargului. Vitejeasca încercare a lui Briant. Un munte de apă.* 15
- Capitolul III *Institutul Chairman din Auckland. Cei mari și cei mici. Vacanța pe mare. Schoonerul Sloughi. Noaptea de 15 februarie. În voia soartei. Ciocnirea. În furtună. Cercetări la Auckland. Ce-a mai rămas din schooner.* 29
- Capitolul IV *Întâia explorare a țărmului. Briant și Gordon prin păduri. Zadarnica încercare de a descoperi vreo peșteră. Inventariere. Provizii, arme, îmbrăcăminte, rufarie, ustensile, unelte, instrumente. Întâiul dejun. Întâia noapte.* 41
- Capitolul V *Insulă sau continent? Explorare. Briant pleacă singur. Amfibii. Cârduri de pinguini și foci. Dejunul. De sus de pe promontoriu. Cele trei insule din larg. O dâră albastră la orizont. Înapoi la iaht.* 52
- Capitolul VI *Neînțelegeri. Plecare amânată. Vremea rea. Pescuit. Fucișuri uriași. Costar și Dole călare pe un bidiviu molatic. Pregătiri de plecare. În fața constelației Crucea Sudului.* 65
- Capitolul VII *Pădurea de mesteceni. De sus, de pe faleză. Străbătând pădurea. O punte pietruită peste un pârâu. Râulețul călăuzitor. Tabăra de noapte. Coliba. Linia albastră. Phann se adapă.* 77
- Capitolul VIII *Cercetări la vest de lac. De-a lungul țărmului. Struți. Un pârâu izvorăște din lac. Noapte liniștită. Piciorul falezei. Un dig. Rămășițele unei luntri. Inscriptia. Peștera.* 88
- Capitolul IX *Cercetări în peșteră. Mobile și unelte. Bolas și Lasso. Ceasornicul. Caietul ferfenițit. Harta naufragiatului. Unde se aflau. Întoarcerea la tabără. Malul drept al râului. Mlaștina. Semnalele lui Gordon.* 95
- Capitolul X *Istorisirea celor văzute. Hotărârea de a părăsi vasul. Descărcarea și demontarea schoonerului. O furtună care-l dezmembrează. Adăpostiști în cort. Construirea unei plute. Încărcarea și îmbarcarea. Două nopți pe râu. Sosirea la French-Den.* 105
- Capitolul XI *Întâiele aranjamente în interiorul peșterii. Descărcarea plutei. La mormântul naufragiatului. Gordon și Doniphan. Plita de bucătărie. Vânat cu blană și vânat cu pene. Struțul „nandu”. Planurile lui Service. Vine vremea rea.* 119
- Capitolul XII *Lărgirea grotei. Zgomote ciudate. Phann dispără. Phann reapără. Îmbunătățiri aduse peșterii. Vremea rea. Nume date. Insula Chairman. Șeful coloniei.* 131
- Capitolul XIII *Programul de studii. Prăznuirea duminicii. Bulgări de zăpadă. Doniphan și Briant. Geruri mari. Problema lemnelor de foc. Excursie la Traps-Woods. Excursie la Sloughi-Bay. Foci și pinguini. O pedepsire în public.* 145
- Capitolul XIV *Ultimele răbufniri de iarna. Căruța. Întoarcerea primăverii. Service și struțul. Pregătiri pentru o expediție în nord. Vizuini. Stop-River. Faună și floră. Capătul lacului Family. Deșertul de nisip.* 159
- Capitolul XV *Ce drum să ia la înapoiere. Cercetare spre apus. „Trulca” și „Algarroba”. Tufa de ceai. Torentul Dike-Creek. Lama din Peru. Noapte agitată. Guanaci. Îndemânarea lui Baxter la aruncat lasso-ul. Întoarcerea la French-Den.* 172
- Capitolul XVI *Briant e neliniștit de Jacques. Împrejmuire și curte de păsări. Zahăr din arțar. Stârpirea vulpilor. O nouă expediție la golful Sloughi. Înhămarea. Vânatătoare de foci. Trăiasca Briant!* 183
- Capitolul XVII *Pregătiri în vederea iernii viitoare. Ce propune Briant. Plecarea lui Briant, a lui Jacques și a lui Moko. Traversarea lacului. East-River. Un mic port la gura râului. Marea din răsărit.*

Jacques și Briant. Înapoierea la French-Den. 198

Capitolul XVIII Balta de extras sare. Picioroange. Excursie la South-Moors. Aprovizionări de iarnă. Diferite jocuri. Între Doniphan și Briant. Gordon intervine. Îngrijorare pentru viitor. Alegerile de la 10 iunie. 214

Capitolul XIX Catargul de semnalizare. Geruri mari. Flamingo-ul. Patinajul. Îndemânarea lui Jacques. Nesupunerea lui Doniphan și a lui Cross. Ceața. Jacques prins de cețuri. Salvele de tun din French-Den. Punctele negre. Puterea lui Doniphan. 227

Capitolul XX Popas la capătul de miazăzi al lacului. Doniphan, Cross, Webb și Wilcox. Despărțirea. Downs-Lands. East-River. Pe țarmul stâng în jos. Sosirea la gura râului. 241

Capitolul XXI Cercetarea golfului Deception. Golful Bear-rock. Cum să se înapoieze la French-Den. Recunoaștere în nordul insulei North-Creek. Pădurea de fagi. Furtună cumplită. Noapte de spaimă. În zori. 251

Capitolul XXII O inspirație a lui Briant. Bucuria celor mici. Construirea unui zmeu. Experiența întreruptă. Kate. Supraviețuitorii de pe Severn. Primejdile prin care trec Doniphan și tovarășii lui. Devotamentul lui Briant. Din nou împreună. 261

Capitolul XXIII Care e situația. Măsuri de prevedere. Schimbări în felul de viață. „Pomul-vacă”. Ce e nevoie de știut. O propunere a lui Kate. Pe Briant îl muncește un gând. Proiectul lui. Consfătuire. Pe mâine! 277

Capitolul XXIV Prima încercare. Mărirea aparatului. A doua încercare. Amânare pe a doua zi. Propunerea lui Briant. Propunerea lui Jacques. Mărturisirea. Ideea lui Briant. În aer, în toiul nopții. Ce se vede. Vântul se-nțețește. Deznodământul. 288

Capitolul XXV Șalupa de pe Severn. Costar bolnav. Întoarcerea rândunelelor. Descurajare. Păsările de pradă. Guanacul împușcat. Pipa. Mai multă supraveghere. Furtună cumplită. Un foc de armă din afară. Un tipat al lui Kate. 302

Capitolul XXVI Kate și Evans. Ce povestește Evans. După eșuarea șalupei. Walston la Bear-Rock. Zmeul. French-Den descoverit. Fuga lui Evans. Trecerea râului. Proiecte. Propunerea lui Gordon. Teritoriile din est. Insula Chairman-Hanovra. 312

Capitolul XXVII Strâmtoarea Magellan. Țările și insulele care o înconjoară. Escalele stabilite. Proiecte de viitor. Cu forță ori prin viclenie? Rock și Forbes. Falșii naufragiați. Primire bună. Între unsprezece și douăsprezece noaptea. Un foc de armă al lui Evans. Kate intervine. 326

Capitolul XXVIII Interogatoriul lui Forbes. Situație gravă. O recunoaștere. Evaluarea forțelor. Restul taberei. Briant dispărut. Doniphan aleargă în ajutor. Rănit greu. Tipete dinspre French-Den. Apariția lui Forbes. O lovitură de tun a lui Moko. 338

Capitolul XXIX Destindere. Eroii bătăliei. Ultimele clipe ale unui nefericit. Recunoaștere în pădure. Convalescența lui Doniphan. La portul Bear-rock. Reparația. Plecarea la 12 februarie. În josul Râului Zeelanda. Rămas bun de la golful Sloughi. Extremitatea insulei Chairman. 349

Capitolul XXX Printre canaluri. Întârzieri datorate vântului neprielnic. Strâmtoarea. Vaporul Grafton. Înapoierea la Auckland. Primirea în capitala Noii Zeelande. Evans și Kate. Încheiere. 359

JULES VERNE

1. O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PÂMÎNTULUI
2. OCOLUL PÂMÎNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE
3. CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALON
4. STEAUA SUDULUI
5. CĂPITANUL HATTERAS
6. ȘCOALA ROBINSONILOR. RAZA VERDE
7. DOCTORUL OX
8. DOI ANI DE VACANTĂ
9. UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPÂTUL LUMII
10. UIMITOAREA AVENTURĂ A MISIUNII BARSAC
11. CELE 500 MILIOANE ALE BEGUMEI. ȘARPELE DE MARE
12. VULCANUL DE AUR
13. 20 000 DE LEGHE SUB MÂRI
14. DE LA PÂMÎNT LA LUNĂ. ÎN JURUL LUMII
15. UIMITOARELE PERIPEȚII ALE JUPÎNULUI ANTIFER
16. INSULA CU ELICE
17. BURSE DE CĂLĂTORIE
18. CASA CU ABURI
19. INDIILE NEGRE. GOANA DUPĂ METEOR
20. INSULA MISTERIOASĂ (vol. I)
21. INSULA MISTERIOASĂ (vol. II)
22. MINUNATUL ORINOCO
23. CASTELUL DIN CARPAȚI. ÎNTÎMPLÂRI NEOBIȘNUITE
24. TINUTUL BLÂNURILOR (vol. I)
25. TINUTUL BLÂNURILOR (vol. II)
26. CĂPITAN LA CINCISPREZECE ANI
27. 800 LEGHE PE AMAZON
28. COPIII CĂPITANULUI GRANT (vol. I)
29. COPIII CĂPITANULUI GRANT (vol. II)
30. TESTAMENTUL UNUI EXCENTRIC
31. ROBUR CUCERITORUL. STÂPINUL LUMII
32. CLOVIS DARDENTOR. SECRETUL LUI WILHELM STORITZ
33. AGENJIA THOMPSON
34. HECTOR SERVADAC
35. UN ORAŞ PLUTITOR. SPÂRGĂTORII BLOCADERI. INVAZIA MÂRII
36. PILOTUL DE PE DUNĂRE
37. SATUL AERIAN. ÎNCHIPIURILE LUI JEAN MARIE CABIDOULIN
38. PRICHINDEL
39. CESAR CASCABEL
40. CLAUDIUS BOMBARNAC. KERABAN ÎNCÂPĂȚINATUL

EDITURA ION CREANGĂ

Observații

[[←1](#)]

Fags (în limba engleză) – slugă fără simbrie.

[[←2](#)]

Un gallon englez – 4,5 litri.

[←3]

Luis de Camoëns (1525-1580) – celebru poet portughez, autorul cunoscutului poem epic „Lusiadele”, al cărui erou principal este navigatorul Vasco da Gama.

[←4]

Store-room – în limba engleză, cameră de provizii, depozit.

[←5]

Patele – un fel de moluște comestibile, cu cochilie conică, obișnuite pe toate țărmurile marine.

[←6]

Loch (se citește „log”) – instrument care se lasă în apă pentru a măsura viteza unui vas în mers.

[←7]

Ceea ce-l preocupa pe Briant, tocmai se punea la cale în Franța. Câțiva ani mai târziu. un zmeu de douăzeci și patru de picioare lărgime, pe douăzeci și șapte lungime, de formă octogonală și cântărind șaizeci și opt de kilograme schelăria și patruzeci și cinci de kilograme pânza și sfoara – în total o sută treisprezece kilograme – a ridicat cu ușurință un sac cu pământ cântărind aproape șaptezeci de kilograme.